

CAO MINH

Thu Hương dịch

SỔ TAY NHÀ THỜI MIÊN

italix

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

THẾ GIỚI NÀY CHỈ TOÀN GIẢ TẠO
CÒN CHÚNG TA, LẠI SỐNG TRONG GIẢ TẠO

KHÔNG CÓ BẤT CỨ SÁNG TẠO NÀO,
CŨNG CHẴNG CÓ BẤT CỨ ĐỘT PHÁ NÀO
CHÚNG TA GIỐNG NHƯ CỔ MÁY TÍNH ĐƯỢC
LẬP TRÌNH SẴN

KHÁC BIỆT DUY NHẤT
CHÚNG TA LUÔN KIÊN ĐỊNH TIN TƯỞNG RẰNG
NHÂN LOẠI LÀ KẺ THỐNG TRỊ THẾ GIỚI NÀY
BỞI VÌ, CÓ RẤT ÍT NGƯỜI BIẾT ĐƯỢC
CHÂN TƯỚNG

AZ VIETNAM
Đồng tác phẩm với nhà văn Nguyễn Trọng

italis

SỔ TAY
NHÀ THÔI MIÊN

AZ VIETNAM COPYRIGHT 2020

«催眠师手记»

作者：高铭

SỔ TAY NHÀ THÔI MIÊN

All the right reserved

Vietnamese copyright © 2018 by Viet Nam AZ communication and
culture company limited

Vietnamese language translation rights arranged with
Tianjin Xiron Books Co., Ltd

Bản quyền tiếng Việt © 2018 AZ Viet Nam

Được xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa

Tianjin Xiron Books Co., Ltd và

Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam,
thương hiệu Vitalis.

Mọi vi phạm về bản quyền, in lậu đều bị truy cứu.

Mọi ấn phẩm của Vitalis
đều được in trên chất liệu giấy cao cấp.

Nghiêm cấm in sao và phát hành dưới mọi hình thức
nếu không có sự cho phép bằng văn bản của Vitalis.

CAO MINH

Thu Hương dịch

SỔ TAY NHÀ THỜI MIÊN

italis

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Không - Cộng sự

“Đúng vậy, trước đây tôi chưa từng mở phòng khám, cũng chưa từng hợp tác với bất cứ ai.” Anh ta nói, vẻ bình tĩnh, thản nhiên.

Tôi: “Ồ... Vậy sao anh lại hứng thú với tôi? Sao anh biết chúng ta có thể làm việc ăn ý với nhau để chèo chống kinh doanh phòng khám?”

Anh ta cười: “Tôi không bao giờ nhìn nhầm người đâu, tôi nhìn người rất chuẩn.”

Tôi: “Từ góc độ tâm lý học, anh nói thế nghe thật thiếu chuyên nghiệp...”

Anh ta gật gật đầu ý đồng tình: “Vô cùng thiếu chuyên nghiệp.”

Tôi: “... Ừm, tôi vẫn chưa nói hết. Có thể từ góc độ chuyên ngành anh đã biết được điều gì đó, thôi thúc anh đưa ra quyết định này, nhưng anh không nói.”

Anh ta có vẻ rất vui: “Anh có năng lực phân tích thế này chứng tỏ tôi không nhìn nhầm người, đúng chứ? Mà anh đoán đúng rồi đấy, tôi đã nhìn ra một số tố chất mình còn thiếu ở anh, vì vậy tôi mới cảm thấy chúng ta rất thích hợp làm cộng sự.”

Tôi: “Ừm... Cảm ơn lời khen, có thể dẫn chứng rõ ràng hơn không? Tôi không muốn nghe anh khen ngợi, tôi cần phán đoán một chút xem anh nói có chính xác không. Có thể thử anh nhìn thấy chỉ là dấu hiệu giả, khi tiếp xúc với người lạ hoặc người không quá thân quen, chúng ta thường đeo một lớp mặt nạ mà.”

Anh ta gật đầu, nghiêng người về phía trước, chạm hai đầu ngón tay vào nhau, nhìn tôi: “Tôi là kiểu người nhìn khá hoạt bát nhưng lại tiêu

cực bi quan, vì vậy trong đa số trường hợp, tôi đều dùng thái độ lạc quan để che giấu. Còn anh, nói chung không điểm tinh như tôi, tuy bề ngoài hoàn toàn trái ngược, về điểm tinh bên ngoài đã vạch trần anh là người thiếu tự tin về sự ổn trọng của bản thân. Nhưng không quan trọng, quan trọng là anh ý thức được vấn đề của bản thân, đồng thời tìm ra phương thức hay để xử lý, điều này tôi không làm được. Có thể tôi biết nhiều hơn anh một chút, đa dạng hơn một chút, nhưng khi phải giải quyết vấn đề, đặc biệt các vấn đề phát sinh, anh chắc chắn sẽ xử lý tốt hơn tôi. Dù gặp chuyện ngoài ý muốn anh sẽ không thể hiện ra, đây là kết quả sau khi anh đã tự khắc chế được. Tố chất này tôi không có. Vì biết khá nhiều nên khi xảy ra sự việc ngoài dự liệu, tôi thường hơi lúng túng – tôi vẫn tự cho rằng tôi đã rất cẩn thận chặt chẽ rồi, vậy mà lại xuất hiện vấn đề... Anh hiểu ý tôi chứ?”

Tuy không rõ anh ta phân tích bản thân mình có chính xác hay không, nhưng cách anh ta quan sát và phân tích về tôi lại rất chuẩn xác. Vì vậy, tôi gật đầu.

Anh ta nhìn tôi mỉm cười: “Anh xem, là vậy đấy, chẳng phức tạp chút nào, đúng không? Tôi đã nói với anh rồi mà.”

Tôi buộc phải đánh giá lại lần nữa người đang đứng trước mặt mình, anh ta khiến tôi cảm thấy kinh ngạc.

Anh chàng kỳ lạ này khoảng hai tiếng trước bắt đầu du thuyết, muốn tôi trở thành cộng sự của anh ta, anh ta dự định mở một phòng khám tâm lý bao gồm liệu pháp thôi miên. Ban đầu tôi không quan tâm lắm, trong suốt những năm làm trợ giảng tại trường, có quá nhiều bạn học và bạn cùng ngành đã đề nghị tương tự như vậy với tôi, chẳng hiểu sao tôi đều không hứng thú, vì vậy luôn nhất mực khéo léo từ chối. Có điều, anh chàng trước mặt lại khiến tôi ít nhiều lung lay. Không chỉ vì những điều anh ta nói, mà còn bởi cảm giác của tôi về anh ta – không thể nói rõ ràng, nhưng tôi cảm thấy nếu hợp tác với anh ta có lẽ sẽ rất thú vị, biết đâu lại gặp được nhiều trường hợp hay ho. Đó sẽ là những việc trước đây tôi chưa từng tiếp xúc, đầu tôi không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Thực tế tôi chưa từng nghĩ lại tồn tại người tinh cách thú vị như vậy. Một mặt, anh ta nhìn chẳng khác nào cậu bé to xác, có tính cách thành

thật, rõ ràng mà người lớn thường thiếu; mặt khác, anh ta lại có khả năng quan sát nhạy bén cùng năng lực phân tích đáng sợ, chỉ những người suy nghĩ tinh tế mới sở hữu năng lực này. Bước đầu phán đoán, tôi cho rằng anh ta là người có cuộc sống đơn giản nhưng tính cách lại rất phức tạp, còn sở hữu thiên phú đáng kinh ngạc mà tôi không có – tôi muốn nói về phương diện tâm lý học.

Tôi nghĩ ngợi: “Vậy ngoài những điều anh vừa nói ra, còn gì khác nữa không?”

Anh ta chẳng cần suy nghĩ: “Còn chứ!”

Câu trả lời thẳng thắn càng khiến tôi ngạc nhiên: “Ồ... ví dụ?”

Anh ta: “Tôi không có khả năng thôi miên, còn anh thì có.”

Tôi: “Tôi... không định hỏi chuyện này.”

Anh ta: “Ồ? Ừm... Vậy thì hết rồi, nhưng...”

Tôi: “Sao cơ?”

Anh ta: “Tôi muốn hỏi anh có dự định tiếp tục làm trợ giảng không? Anh không muốn thử à? Biết đâu sẽ có nhiều trường hợp hơn cho anh tham khảo, những kiến thức anh không thể học được trong sách hay lý thuyết? Biết đâu anh sẽ được trải qua những chuyện vượt ngoài sức tưởng tượng, biết đâu từ đây cuộc đời anh sẽ thay đổi?”

Tôi yên lặng một lúc lâu rồi mới nói với anh ta, tôi cần cân nhắc lại.

Anh ta gật đầu, bắt đầu chuyển sang tán gẫu dù các chủ đề trên trời dưới biển.

Một tuần sau, chúng tôi gặp lại nhau ở quán cà phê đó. Tôi không còn do dự nữa mà trực tiếp cho anh ta câu trả lời khẳng định.

Sau khi nghe câu trả lời, khóe miệng anh ta cong lên ý cười, anh ta đưa tay ra: “Cộng sự?”

Tôi gật đầu, cũng đưa tay ra: “Đúng vậy, cộng sự.”

Nhớ lại, chuyện này đã năm năm rồi.

Một - Đêm kinh hoàng

Trên màn hình máy quay, một cô gái trẻ đang ngồi trên ghế sofa dài, vẻ mặt đôi chút bất an. Còn cộng sự của tôi thờ ơ ngồi phía sau cô ấy không xa, lật giờ tập tài liệu.

Sau khi điều chỉnh góc máy, tôi quay lại chiếc ghế to rộng ngay chính diện cô gái, hơi nghiêng người về phía trước, nhìn chăm chú vào mắt cô ấy, bình tĩnh nói: “Thả lỏng, như lúc ban đầu tôi nói với cô vậy, thả lỏng.”

Cô ấy nghe lời, từ từ dựa về sau, cơ thể dần thả lỏng.

“... Rất tốt... Từ từ nhắm mắt lại, thử tưởng tượng cô đang ở trong một hành lang uốn khúc xoay tròn xuống dưới...”

Cô ấy nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi.

“Đừng rời, rất tốt, cô đi theo các bậc thang xuống dưới, nếu cần thận lắng nghe, cô sẽ nghe thấy một số âm thanh quen thuộc...”

Tôi thấy hai vai cô ấy bắt đầu thả lỏng.

“... Đó là âm thanh cô quen thuộc...” Tôi cố gắng nói chậm, hạ thấp âm lượng. “... Điểm cuối cầu thang là một cánh cửa gỗ, từ từ mở ra... từ từ... mở cửa ra... cô sẽ quay lại giấc mơ đêm qua...”

Cô ấy càng lúc càng thả lỏng, dần ngả người về sau.

“Ba...”

Cô ấy chậm chậm gục đầu, mái tóc xoăn dài xoa xuống, gần như che kín gương mặt xinh đẹp nhưng mệt mỏi.

“Hai...”

Hơi thở của cô ấy bắt đầu chậm lại, đều đều.

“Một...”

Mấy giây sau, cô ấy bắt đầu phát ra tiếng than thở nhẹ nhẹ.

Tôi: “Cô nhìn thấy gì?”

Một tháng trước, sau khi đọc hết ghi chép của bác sĩ tâm lý, tôi cảm thấy như đang đọc truyện ma.

Khoảng một năm trước, cô gái trẻ trung xinh đẹp này thường xuyên bị tiếng kêu gào thảm thiết trong giấc mơ dọa kinh hãi, phải giật mình tỉnh dậy giữa đêm. Sau khi tỉnh giấc, âm thanh kêu gào lập tức biến mất. Tình trạng đó chỉ xảy ra khi cô ấy ngủ một mình. Nghe nói âm thanh thảm thiết vô cùng. Cô ấy sợ phát khiếp, tìm đủ mọi cách – nhờ sư thầy hành lễ, kiếm đạo sĩ về bùa, đặt kéo dưới gối, thậm chí thắp hương, bái Phật, nhưng đều vô dụng. Cô ấy còn chuyển nhà mấy lần. Nhưng cứ đêm đến, mỗi khi cô ấy ngủ một mình, âm thanh kêu gào thảm thiết lại vang lên, không thể xua tan. Âm thanh đáng sợ đó ép cô ấy gần như phát điên, thậm chí vì vậy mà sinh ra ảo giác, cứ đêm đến lại nhìn thấy một phụ nữ trung niên dẫn theo cậu bé mười mấy tuổi đứng ở góc nhà, mặt quay vào tường, chỉ cô ấy mới nhìn thấy.

Cô ấy tìm tới phòng khám tâm lý nhờ giúp đỡ.

Vài tháng sau, tình trạng của cô ấy gần như chẳng có chuyển biến tích cực nào, bác sĩ tâm lý không biết phải làm sao đành giới thiệu đến chỗ tôi.

“Nghe nói thôi miên sẽ hữu dụng với tôi.” Lúc đưa tôi tập hồ sơ ghi chép, cô ấy đã nói vậy. Tôi chú ý tới các vết sặc tố xung quanh mắt cô ấy, đôi mắt như bị bao trùm bởi một lớp sương mù.

Hôm sau, tôi đưa tập hồ sơ cho cộng sự: “Hôm qua mới nhận được, đọc chẳng khác nào truyện ma. Nhận không?”

Cộng sự cau mày chăm chú đọc. Một lúc lâu sau, anh ấy ngẩng lên hỏi tôi: “Vừa nãy anh nói gì?”

“Giống truyện ma.”

Anh ấy không lên tiếng, khoe miệng hiện lên ý cười gian xảo.

Tôi biết, biểu cảm đó nghĩa là vụ này chúng tôi có thể nhận.

Tôi: “Cô có nhìn thấy gì không?”

Cô gái trẻ: “... Đường phố... một con phố...”

Tôi: “Con phố như thế nào?”

Cô gái trẻ: “... Dơ bẩn... rất nhỏ hẹp...”

Tôi: “Là nơi cô quen thuộc?”

Cô gái trẻ: “Tôi... tôi không biết...”

Tôi: “Vậy là nơi xa lạ sao?”

Cô gái trẻ: “Không... không phải...”

Tôi và cộng sự liếc nhìn nhau, tôi tiếp tục hỏi: “Có thể nói tôi biết cô nhìn thấy gì không?”

Cô gái trẻ: “Nước thải... rác... còn có người...”

Tôi: “Trông như thế nào?”

Cô gái trẻ: “... Là... những người ăn mặc rất rách rưới...”

Tôi: “Cô quen biết họ sao?”

Cô gái trẻ: “Không biết... có thể... tôi không biết...”

Tôi: “Họ biết cô không?”

Cô gái trẻ: “Biết.” Tôi nhận ra lần này cô ấy không hề do dự.

Tôi: “Trong số họ có người đang nhìn cô không?”

Cô gái trẻ: “Có.”

Tôi: “Những ai?”

Cô gái trẻ: "... Ai cũng nhìn..."

Tôi: "Cô biết vì sao họ lại nhìn cô không?"

Cô gái trẻ: "Tôi... không biết..."

Cộng sự ngồi thẳng lưng dậy, yên lặng dựng lại cổ áo, sau đó giờ ngón tay lên xuống ra dấu. Tôi hiểu ý.

Tôi: "Vì cách ăn mặc của cô sao?"

Cô gái trẻ ngập ngừng một lúc: "... Đúng vậy."

Tôi: "Cô mặc gì?"

Cô gái trẻ: "Tôi... tôi mặc một bộ... một bộ... quần áo rách rưới... đây không phải quần áo của tôi..."

Tôi: "Vậy quần áo của ai?"

Cô gái trẻ: "Là... quần áo của mẹ."

Tôi: "Vì sao cô lại mặc đồ của mẹ?"

Cô gái trẻ: "Mẹ bắt tôi mặc." Lúc cô ấy diễn đạt câu này không hề do dự hay ngập ngừng gì.

Tôi: "Vì sao bà ấy lại bắt cô mặc đồ của mình?"

Cô gái trẻ: "Bởi vì... không còn quần áo nào khác..."

Tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, liền hỏi: "Cô mấy tuổi?"

Cô gái trẻ: "Sáu tuổi."

Cộng sự ngồi phía sau cô gái giờ ngón cái lên với tôi, bữu môi gật đầu.

Qua thời gian tiếp xúc trước đó, tôi đã nắm được khái quát tình hình cuộc sống của cô gái trẻ này.

Cô ấy người miền Nam, một mình sống ở miền Bắc. Mức sống hiện tại rất cao, việc ăn mặc không cần lo lắng. Công việc mức lương ổn định, thu nhập hậu hĩnh vượt xa những người cùng tuổi. Về tình cảm cá nhân, hiện tại cô ấy vẫn độc thân, chưa kết hôn, cũng chưa có bạn trai. Tôi và cộng sự sau khi quan sát đã thử phân tích, đều cho rằng cô ấy đang nói

đối. Có thể cô ấy đã từng ly dị hoặc có chuyện riêng tư không thể giải bày, bởi lúc trả lời câu hỏi này dường như cô ấy muốn lẩn tránh vấn đề. Mỗi khi chúng tôi hỏi về tiếng kêu gào lúc nửa đêm, cô ấy đều rất hoảng sợ, còn run lẩy bẩy nữa.

Đó không phải giả vờ mà là phản ứng chân thực.

Sau khi thảo luận với cộng sự, chúng tôi quyết định “ra tay” từ các giấc mơ của cô ấy. Chúng tôi muốn biết trước khi cô ấy giật mình tỉnh giấc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trước mắt chỉ có thể lấy được câu trả lời từ giấc mơ của cô ấy (cô ấy không nhớ chút gì về các giấc mơ của mình).

Hôm nay lúc mới đến cô ấy kể, đem qua tiếng gào thét thê thảm kia lại khiến cô ấy kinh sợ tỉnh giấc, sau đó cô ấy trả lại tôi máy quay lén gặp trước tôi đã đưa. Tôi yêu cầu cô ấy mỗi đêm trước khi đi ngủ phải đặt máy quay đối diện giường, quay lại tất cả.

Cô ấy đã làm theo.

Nhưng không dám xem.

Chúng tôi đã xem rồi.

Đoạn phim máu chót nhất lại không hề dài.

Hơn một tiếng đồng hồ đầu tiên cô ấy ngủ, rất yên ắng. Bất ngờ cô ấy bắt đầu trở mình liên tục, vặn vẹo, động tác càng lúc càng mạnh mẽ, rồi giây giữa kịch liệt. Vài phút sau, cô ấy ngồi bật dậy, cả gương mặt méo mó dị thường... Chúng tôi đều thấy, tiếng kêu gào thảm thiết khiến cô ấy kinh sợ bưng tỉnh là của chính cô ấy.

Tôi tiếp tục hỏi: “Nhà cô ở ngay trên con phố này sao?”

Giọng cô gái trẻ nhỏ tới mức như đang lẩm bẩm: “... Đúng vậy...”

Tôi: “Cô có thể dẫn tôi đến đó không?”

Cô gái trẻ: “Không được... đi... đừng đi, mẹ... sẽ... sẽ... đánh tôi...”

Tôi: “Vì sao?”

Cô gái trẻ: “Vì... vì... bố bảo mẹ làm vậy...”

Tôi: “Sao bố cô lại đối xử với cô như vậy?”

Cô gái trẻ: “Ông ta... không phải bố tôi... là bố của em trai...”

Tôi đã nghe ra ý của cô ấy: “Ông ấy và mẹ cô thường xuyên đánh cô sao?”

Cô gái trẻ: “... Đúng vậy... Họ... đều ghét tôi...”

Tôi: “Ngoài bị đánh, cô có từng chịu những tổn thương nào khác không?”

Cô gái trẻ: “Họ... không được... dừng, dừng!”

Tôi biết cô ấy sắp tỉnh lại rồi, nếu cảnh tượng đó có thể khiến cô ấy tỉnh giấc, nó cũng sẽ đánh thức cô ấy dậy khi đang thôi miên, thế là tôi tăng âm lượng, kiên định nói với cô ấy: “Khi tôi đếm đến ba, cô sẽ tỉnh dậy.”

“Một.”

Hai tay cô ấy bắt đầu căng cứng, chầm chậm ôm trước ngực.

“Hai.”

Cơ thể cô ấy co giật mạnh mẽ.

“Ba!”

Cô ấy ngồi bật thẳng dậy, hai mắt trợn trừng ngơ ngẩn nhìn tôi.

Xem ra tôi đã nắm bắt vừa kịp thời gian.

Gương mặt cô ấy giàn giụa nước mắt.

“Anh cảm thấy tình trạng của cô ấy chỉ là do tuổi thơ bị ngược đãi thôi sao?” Cộng sự thấp giọng hỏi tôi.

Tôi quay lại nhìn cô gái trẻ đang ngồi trong căn phòng khác, cô ấy co người lại trên một góc ghế sofa, ôm trong tay cốc nước nóng, ngồi đờ đẫn. Tiếng nhạc nhẹ nhàng êm ái đã giúp cô ấy bình tĩnh hơn.

Tôi nghỉ ngơi một chút, lắc đầu.

“Ừm... So với tưởng tượng thì phức tạp hơn một chút.” Cộng sự cau mày xoa cằm như đang suy nghĩ: “Nhưng tôi cho rằng... màn sương đã được vén lên, hôm nay có lẽ sẽ hé lộ chân tướng.”

Tôi không lên tiếng, đợi anh ấy nói tiếp. Thế mạnh của tôi là đưa bệnh nhân vào trạng thái bị thôi miên, đồng thời gợi mở dẫn dắt câu chuyện, còn cộng sự lại thạo việc trò chuyện lúc bệnh nhân tỉnh táo và phân tích suy luận. Tuy thỉnh thoảng phân tích của anh ấy hơi trực giác hóa thái quá, tới mức có lúc hoàn toàn chẳng bị bó hẹp gì cả, nhưng tôi buộc phải thừa nhận, nói là trực giác không bằng nói anh ấy nhạy bén, nắm bắt từng chi tiết. Đây là điểm tôi thua kém xa.

Anh ấy nhú mắt lại, ngẩng đầu lên: “Tôi lướt tôi ra tay rồi.”

Chúng tôi dẫn cô gái trẻ rời khỏi phòng thôi miên sang phòng đọc sách. Nói chuyện ở phòng đọc sách là điều khiến tôi luôn chú ý ngay từ những ngày đầu mới cộng tác.

“Trong không khí của phòng đọc sách, người bị hỏi sẽ cảm thấy tôn trọng người hỏi, hơn nữa phòng đọc sách ít nhiều cũng có tính riêng tư, dễ khiến người ta mở rộng lòng mình.”

Anh ấy đã nói vậy.

Nhưng tôi cảm thấy nguyên nhân thực sự là vì anh ấy thích cảm giác quyền uy.

Cô gái trẻ: “Vừa rồi tôi đã nói những gì?”

Cộng sự: “Đợi mọi chuyện kết thúc, chúng tôi sẽ cho cô xem lại đoạn phim vừa rồi.”

Cô gái trẻ: “Ừm... Thôi, cứ kệ đi.”

Cộng sự: “Được rồi, tiếp theo tôi sẽ hỏi cô một số câu hỏi, cô có thể lựa chọn trả lời hoặc không, quyền quyết định thuộc về cô, OK?”

Cô gái trẻ gật đầu.

Cộng sự: “Hoàn cảnh gia đình cô không tốt lắm phải không?”

Cô gái trẻ: “Ừm.”

Cộng sự: “Vì vậy cô mới một mình đến đây sinh sống?”

Cô gái trẻ: “Ừm.”

Cộng sự: “Vất vả không?”

Cô gái trẻ: “Cũng tạm ổn... tôi quen rồi.”

Cộng sự: “Sau khi chất lượng giấc ngủ đi xuống, công việc của cô có bị ảnh hưởng lớn không?” Anh ấy cẩn thận tránh sử dụng những từ ngữ sẽ khiến cô ấy phản ứng mạnh.

Cô gái trẻ: “Ừm... cũng ổn...”

Cộng sự: “Vậy có thể cho tôi biết cô làm nghề gì không? Chúng tôi chỉ biết cô làm mảng tài chính.”

Ánh mắt cô gái trẻ bắt đầu bất định: “Tôi... thường thì...”

Cộng sự: “Ngành ngân hàng?”

Cô gái trẻ: “Cũng gần như vậy.”

Cộng sự: “Cô có thường xuyên tiếp xúc với các khách hàng lớn không?”

Cô gái trẻ gật đầu.

Cộng sự: “Áp lực rất lớn?”

Cô gái trẻ thờ dãi: “Khá lớn.”

Cộng sự: “Về vấn đề tình cảm, tôi có thể hỏi thêm một số điều không?”

Cô gái trẻ: “Ví dụ?”

Cộng sự: “Ví dụ bạn trai cũ của cô.”

Cô gái trẻ nghĩ ngợi, lắc đầu: “Tôi không muốn nhắc đến anh ta.”

Cộng sự: “Được, vậy tôi không hỏi chuyện này nữa.”

Tiếp theo, anh ấy hỏi một số câu hỏi chẳng mấy liên quan. Ví dụ: Có sở thích thói quen gì không? Quan hệ với gia đình có khăng khít không? Thích nhất màu gì? Cảm thấy tự hào nhất về điều gì? Cô gái trẻ tuy trả lời phần lớn các câu hỏi, nhưng tôi có thể nhìn ra, có một số vấn đề cô ấy đã nói dối.

Biểu cảm của cộng sự trước sau vẫn vui vẻ, không hề thay đổi.

Cuối buổi trò chuyện, cộng sự giả vờ nhìn đồng hồ: “Ừm, đến đây thôi, chúng ta sẽ phân tích sau, tuần sau nhé! Tuần sau vẫn thời gian này?”

Cô gái trẻ gật đầu.

Sau khi tiễn cô ấy, chúng tôi quay trở lại phòng đọc sách.

Tôi: “Anh nói hôm nay sẽ lộ chân tướng mà?”

Anh ấy ngồi xuống ghế, cúi đầu đọc ghi chép: “Ừm.”

Tôi: “Ừm cái gì? Câu trả lời đâu?”

Anh ấy ngẩng lên nhìn tôi: “Chúng ta thảo luận một chút đi, có vài chi tiết nhỏ tôi không thể khẳng định một trăm phần trăm được.”

Tôi ngồi xuống chéch chéch: “Bắt đầu đi.”

Cộng sự: “Anh không cần đếm ngược à?”

Tôi: “Cút, nói chuyện nghiêm túc.”

Cộng sự cười cười: “Liên quan tới tuổi thơ cô ấy từng bị ngược đãi, có thể khẳng định rồi, trước khi thôi miên chúng ta cũng đã suy đoán như vậy?”

Tôi: “Đúng, chúng ta đã phân tích từ tính cách, ăn mặc, cử chỉ lẫn biểu cảm của cô ấy, cô ấy hẳn là kiểu người hay kìm nén, sự kìm nén vốn hơi méo mó, đa phần do hoàn cảnh lúc còn nhỏ hoặc ký ức đau khổ từng phải chịu đựng.”

Cộng sự: “Ừm, chi tiết tuổi thơ bị ngược đãi rất quan trọng. Nếu thiếu yếu tố này, rất nhiều suy luận của tôi sẽ không hình thành.”

Tôi: “Anh muốn nói tôi khiếm khuyết tâm lý?”

Cộng sự: “Ừ, khiếm khuyết tâm lý từ hồi còn nhỏ sẽ bị khuếch đại lên sau khi trưởng thành, mức độ cụ thể tỷ lệ thuận với mức độ khiếm khuyết. Vấn đề của cô gái này khá nghiêm trọng. Thông thường bố luôn là người khác giới đầu tiên để nương tựa trong suốt cuộc đời người phụ nữ, nhưng cô ấy không được như vậy.”

Tôi mơ hồ nhận ra ý cộng sự muốn ám chỉ, nhưng thực chất là gì tôi lại chưa hiểu rõ, tôi lưỡng lự gật đầu.

Cộng sự: “Nếu vậy, cô ấy sẽ tìm cách bù đắp phần khiếm khuyết...”

Tôi: “Ý anh là cô ấy sẽ có xu hướng tìm đối tượng yêu đương lớn hơn mình rất nhiều tuổi?”

Cộng sự: “Đúng vậy. Nhưng cô ấy lại kiên quyết không chịu thừa nhận mình có bạn trai, còn từ chối trả lời về bạn trai cũ... Theo tôi, cô ấy... không có bạn trai cũ.”

Tôi nghi ngại: “Có khả năng, rồi sao nữa?”

Cộng sự: “Thái độ úp mở như vậy, chắc hẳn cô ấy đang có bạn trai, tuổi tác cũng lớn hơn rất nhiều, thậm chí có thể gấp đôi, và còn là một người đàn ông đã có gia đình.”

Tôi: “Sao anh biết?”

Cộng sự: “Tạm gác vấn đề này sang một bên đã, lát nữa tôi sẽ nói rõ sau. Chúng ta tiếp tục nói về tuổi thơ của cô ấy trước đi.”

Tôi: “Không thành vấn đề, tiếp tục.”

Cộng sự: “Lúc này khi giấc mơ được tái hiện, cô ấy sợ hãi chính tiếng kêu gào của mình nên mới tỉnh dậy. Nhưng phần nào trong giấc mơ có thể khiến cô ấy đáng sợ như vậy?”

Tôi cẩn thận nhớ lại: “Ồ... sau cùng... cô ấy liên tục nói ‘Đừng’... là lúc này sao?”

Cộng sự: “Anh không cảm thấy có vấn đề à? Hình như giấc mơ của cô ấy đã nhảy qua một vài chuyện nào đó.”

Tôi: “Ý anh là lúc nhỏ cô ấy từng bị bố xâm hại? Tuy cô ấy có phản ứng cảm xúc quá khích ở một vài phương diện, nhưng cũng không chứng tỏ cô ấy từng bị xâm hại tình dục, tôi không nghĩ vấn đề của cô ấy xuất phát từ...”

Cộng sự: “Không, không, tôi không có ý đó. Ban đầu cô ấy liên tục nhấn mạnh quần áo của mình rất rách rưới, còn nói rõ là do mẹ cô ấy gây ra. Tiếp theo cô ấy nhắc đến việc bố dượng bắt mẹ cô ấy đối xử tệ với

cô ấy. Bố mẹ dè dặt chẳng bao giờ đối xử như vậy với con cái mình, phải không? Vậy vì sao mẹ cô ấy lại làm thế, chỉ có một nguyên nhân...”

Tôi: “Ừm... Tôi nghĩ xem... áp lực?”

Cộng sự: “Đúng, áp lực cuộc sống. Có lẽ mẹ cô ấy vì nguyên nhân nào đó nên không thể đi làm... do bệnh tật chẳng hạn, lại không được họ hàng hỗ trợ, toàn bộ sinh hoạt phí của gia đình đều dựa vào người đàn ông kia, bởi vậy mẹ cô ấy mới bất đắc dĩ phải nghe theo.”

Tôi: “Hiểu rồi...”

Cộng sự: “Hơn nữa, sau khi nói chuyện, tôi có thể chắc chắn hoàn cảnh gia đình cô ấy hồi nhỏ không tốt lắm, thậm chí còn túng thiếu. Bởi vậy cô ấy rất xem trọng chuyện tiền bạc, đối với cô ấy, có tiền là có cảm giác an toàn. Tâm lý này xuất phát từ ký ức méo mó khi mẹ cô ấy phải nhất nhất nghe theo bố dượng vì mất năng lực kinh tế, biến cô ấy trở thành người bị hại trực tiếp.”

Tôi: “Ừm... căn cứ vào giấc mơ, cô ấy có một nỗi sợ hãi khác thường với nghèo khó.”

Cộng sự: “Còn vài chi tiết nhỏ nữa hướng tới một vấn đề khác. Lúc này tôi hỏi, cô ấy nói mình thích chơi đàn dương cầm, nghe đâu chơi rất tốt. Gia cảnh cô ấy vậy, chắc chắn không thể học đàn từ nhỏ, có lẽ sau khi sống một mình mới học. Cô ấy mới hơn hai mươi tuổi, tìm được công việc thu nhập tốt đã là khá lắm rồi, sao còn biết đến thú tiêu khiển giải trí mất nhiều thời gian như vậy chứ?”

Tôi gật đầu: “Có lý, muốn học chơi đàn dương cầm phải mất rất nhiều thời gian, công sức.”

Cộng sự: “Tôi nghĩ anh đã nhìn ra vấn đề rồi đấy, ban đầu cô ấy chỉ mập mờ nói làm nghề tài chính, nhưng khi tôi cố ý dẫn dắt về ngành ngân hàng, quả nhiên cô ấy cũng nường theo để tiếp tục câu chuyện. Thật á? Trẻ vậy đã làm ngân hàng? Còn tiếp xúc với khách hàng lớn? Sao vậy được?”

Tôi: “Ý anh là... kinh tế của cô ấy từ... bạn trai?”

Cộng sự gật đầu: “Người đàn ông đã có vợ.”

Tôi nghĩ ngợi hồi lâu, giải thích này quả thực rất hợp lý.

Cộng sự: “Được rồi, giờ thử sắp xếp lại một chút. Trước tiên, gần như có thể khẳng định, cô ấy được một người đàn ông giàu có đã có gia đình bao nuôi. Người đàn ông này lớn hơn cô ấy rất nhiều tuổi, cũng là người đàn ông đầu tiên của cô ấy. Vì luôn cho rằng trải nghiệm khổ sở thời thơ ấu là do mẹ mình thiếu năng lực kinh tế nên cô ấy tin tiền bạc có thể mang đến sự ổn định. Hơn nữa do ngày nhỏ thiếu thốn tình cảm của bố, người đàn ông đầu tiên lại bù đắp được thiếu thốn này, nên cô ấy đã nảy sinh tình cảm sâu đậm với người đàn ông kia. Tôi đoán cô ấy cũng ý thức được hoàn cảnh của mình bây giờ rất giống mẹ ngày xưa, mất hết quyền chủ động trong tình cảm và cuộc sống... Có thể nhận ra điểm này khi trong mơ cô ấy mặc lại quần áo cũ của mẹ, thực ra đây cũng là một kiểu ẩn ý... Cô ấy biết như vậy không tốt, nhưng dù trên phương diện tiền bạc hay tình cảm, cô ấy đều ỷ lại vào người đàn ông kia... Đúng vậy, cứ lặp đi lặp lại... Chìm sâu vào đó, chẳng thể tự thoát ra.”

Tôi: “Có lẽ cô ấy cũng từng định kết thúc mối quan hệ này để bình thường hóa lại cuộc sống. Nhưng cô ấy đã quá dựa dẫm rồi nên chẳng nỡ từ bỏ, bởi thế lúc thôi miên cô ấy không ngừng nhấn mạnh tình cảnh bị thăm thời thơ ấu. Cô ấy sợ sẽ mất đi những thứ mình luôn mong muốn có được: sự giàu có sung túc và tình cảm của người bố. Vì thế...”

“Vì thế...” Cộng sự cao giọng nói: “Mỗi khi có suy nghĩ muốn kết thúc cuộc sống hiện tại, cô ấy đều ôn lại thời thơ ấu khổ sở để cảnh cáo bản thân. Tôi đoán ‘Không được’ cô ấy nói trong mơ muốn ám chỉ điều này.”

Tôi gật gật đầu: “Ừm, không được quay về quá khứ... Nhưng vì thế mà phản ứng kịch liệt vậy sao? Tiếng gào thét khiến cô ấy sợ hãi tình giác quá thực rất thảm thiết.”

Cộng sự nghĩ ngợi: “Đừng quên cô ấy là người sống nội tâm, dạng kim nén. Anh nhớ chứ, chỉ khi nào ngủ một mình cô ấy mới vậy. Tôi nghĩ không phải cô ấy kêu gào thảm thiết vì sợ những trải nghiệm bị thăm trong quá khứ đâu, do ức chế quá lâu mới phát tiết ra thì đúng hơn.”

Tôi xem xét lại lần nữa: “Đúng vậy... Anh nói không sai chút nào...”

Cộng sự: “Tính cách này khiến bác sĩ điều trị tâm lý cho cô ấy gặp thất bại, cô ấy che giấu quá nhiều chuyện. Nếu không thôi miên, e là đến giờ hai chúng ta vẫn nghi mãi chưa ra...”

Tôi: “Dừng, khoan vội kết luận đã, còn một việc nữa: ảo giác của cô ấy. Ảo giác nhất định có một ý nghĩa nào đó, đúng chứ? Anh cũng vừa nói bạn trai cô ấy là người đàn ông đã có gia đình, sao biết được?”

Cộng sự cười giảo hoạt: “Thực ra hai vấn đề này là một.”

Tôi sững người một lúc, dần hiểu ra.

Cộng sự: “Miêu tả của cô ấy về ảo giác anh còn nhớ chứ? Một người phụ nữ trung niên, dẫn theo cậu con trai mười mấy tuổi, đêm khuya xuất hiện trong một góc nhà, mặt quay vào tường... Nói vậy nghĩa là cô ấy chưa từng nhìn thấy gương mặt của hai mẹ con trong ảo giác. Tin rằng cô ấy cũng chưa từng có gan bước đến nhìn cho rõ. Vậy sao cô ấy chắc chắn được tuổi tác của hai người họ? Hơn nữa, ai trong hoàn cảnh như thế còn chú ý tới vấn đề tuổi tác? Tôi cho rằng ảo giác đó xuất phát từ miêu tả của người đàn ông kia, hoặc có thể cô ấy từng nhìn qua ảnh họ hay gặp trong một tình huống nào đó chẳng hạn.”

Tôi: “Ý anh là ảo giác của cô ấy xuất phát từ...”

Cộng sự: “Chính xác mà nói là từ áp lực. Bản chất cô ấy không phải loại phụ nữ xấu, nhưng tất cả những việc cô ấy đã làm... vì vậy...”

Nói đến đây, hai chúng tôi đều yên lặng.

Một lúc lâu sau, tôi hỏi anh ấy: “Chắc chắc rồi chứ?”

Anh ấy nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ điều gì đó rồi gật đầu: “Có thể khẳng định luôn. Anh là nhà thôi miên, tôi là nhà phân tích tâm lý. Chúng ta dựa vào khả năng của mình để kiếm cơm mà.”

Tôi: “Ừm.”

Một tuần sau, gặp lại cô gái trẻ, tôi khéo léo nói rõ vấn đề với cô ấy. Quả nhiên, phản ứng của cô ấy như những gì cộng sự đã liệu, không

Cao Minh

phản bác hay thể hiện cảm xúc mạnh mẽ, chỉ lặng lẽ nghe hết, cảm ơn tôi, rồi rời đi.

Tôi quay về phòng đọc sách, thấy cộng sự đang đứng bên cửa sổ nhìn theo bóng lưng cô ấy xa xa.

Tôi: “Anh nói xem cô ấy về có khóc không?”

Cộng sự: “Có lẽ đến sân để xe đã khóc rồi.”

“Đại khái... thế... vẫn may, không phải truyện ma, ít nhất cô ấy không cần lo lắng điều này nữa.” Tôi cố ý dùng ngữ khí nhẹ nhàng.

Cộng sự không cười, quay lại bên bàn, cầm một tập hồ sơ lên, lật ra xem, vẫn dáng vẻ rất thờ ơ. Một lúc sau anh ấy vẫn chẳng buồn ngẩng lên, chỉ nói: “Có lẽ cô ấy cảm thấy sợ vì ngay từ đầu đã biết rõ tất cả mọi chuyện rồi.”

Hai - Lạc đường

Tôi và cộng sự thường không thích mấy trường hợp nhân cách phân liệt, bởi một người có nhiều hơn một dạng ý thức không thể bị thôi miên. Đây là vấn đề rất đau đầu.

Tất nhiên điều đó không có nghĩa là chúng tôi chưa từng nhận khách hàng kiểu này.

Người đàn ông trung niên căng thẳng nhìn chúng tôi nói: “Một nhân cách khác của tôi biến mất rồi.”

Cộng sự nghe không hiểu, anh ấy nhìn tôi vẻ đầy tuyệt vọng. Tôi đoán anh ấy cảm thấy bản thân làm nghề này quá lâu nên tinh thần suy sụp. Thực ra tôi cũng không hiểu câu nói kia nghĩa là gì.

Người đàn ông trung niên nhìn sắc mặt chúng tôi, sau khi trấn tĩnh hơn liền lặp lại lần nữa: “Tôi không đùa đâu, một nhân cách khác của tôi biến mất rồi.”

Tôi định thần lại: “Anh muốn nói, anh vốn phân liệt, nhưng giờ chỉ còn một mình, cái gã cùng chung cơ thể với anh đã biến mất?”

“Chú ý cách dùng từ của anh.” Cộng sự rất không hài lòng khi tôi sử dụng từ ngữ thiếu chuyên nghiệp trước mặt khách hàng. “Không phải cái gã, mà là ý thức, ý thức cùng chung cơ thể...”

Người đàn ông trung niên: “Đừng, đừng, dù là cái gì, nói chung đã biến mất rồi, chỉ còn lại mình tôi thôi.”

Cộng sự: “Vậy chẳng phải rất tốt sao? Anh đã hoàn toàn khỏi bệnh rồi.” Nhìn điệu bộ anh ấy chắc hẳn đang tính đẩy người đàn ông trước mặt đi.

Người đàn ông trung niên: “Nhưng tôi không phải bản thể, tôi là bản phân liệt!”

Cộng sự bật cười: “Sao cơ? Anh nghịch đủ rồi chứ? Không muốn tiếp tục nữa à?”

Người đàn ông trung niên chẳng hề tức giận, ngược lại càng nghiêm túc hơn: “Không, tôi tồn tại vì nhu cầu của anh ta, hoặc có thể nói, tôi tồn tại vì anh ta! Mất đi bản thể đó, tôi chẳng là gì cả.”

Tôi nghĩ ngợi thêm về câu nói đó, chúng tôi đang phải đối diện với một vấn đề logic.

Liếc sang cộng sự, anh ấy chẳng nói chẳng rằng, chỉ quan sát “nhân cách thứ hai” trước mặt vẻ khá hứng thú. Cái vẻ hiếu kỳ kia, anh ấy rất muốn nhận ca này rồi.

Tôi hỏi người đàn ông trung niên từ bao giờ bắt đầu phát hiện nhân cách khác kia đã biến mất. Anh ấy nói khoảng một tuần trước, có thể lâu hơn, thời gian cụ thể không chắc chắn, bởi mỗi lần tỉnh dậy xung quanh anh ấy vẫn y như trước khi đi ngủ. Anh ấy cũng đã thử tìm kiếm nhưng không thấy bất cứ dấu vết nào chứng minh nhân cách số một có hoạt động gì, từ kinh ngạc ban đầu anh ấy chuyển sang hoang mang, rồi đến cảm giác mất mát, cuối cùng là khủng hoảng. Sau khi trao đổi ý kiến một cách đơn giản, chúng tôi quyết định vẫn tiến hành thôi miên để bắt đầu tìm hiểu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Như vậy có thể biết được nhân cách bản thể của anh đang ở đâu. Chúng tôi phải tìm ra vấn đề từ lúc anh ta mất tích. Bởi thời điểm đó anh không biết anh ta đã làm gì.” Tôi dùng ngôn ngữ vô cùng thiếu chuyên môn để giải thích.

Cộng sự không chỉnh lại tôi nữa.

Lúc lắp đặt máy quay, tôi thấp giọng hỏi cộng sự: “Anh chắc chắn anh ta bình thường chứ? Anh ta đang nói dối, anh không thấy vậy sao? Anh thực sự muốn nhận ca này à?”

Cộng sự tham lam của tôi không thể hiện bất cứ do dự hay bất an nào: “Đương nhiên nhìn ra, lúc anh ta kể chuyện mắt chớp không ngừng, nhưng vậy thì đã sao? Sợ gì chứ? Bình thường hay bất thường không quan trọng, quan trọng tiền anh ta trả là thật, coi như chơi cùng anh ta, có gì mà không thể? Mà nếu thực sự đúng như anh ta nói thì sao?”

Tôi: “Làm sao thể được, nếu là thật, người đa nhân cách không thể bị thôi miên.”

Cộng sự cười: “Anh quên rồi à? Anh ta hiện tại chỉ còn một ý thức thôi.”

Tôi: “Nhưng mà...”

Cộng sự: “Không nhưng nhị gì hết, một người đàn ông đã qua tuổi dậy thì từ lâu chạy đến đây nói dối, trả tiền, muốn nhờ thôi miên để tìm ra thứ gì đó, chúng ta cứ thỏa mãn anh ta là được. Mà tôi cũng muốn biết vì sao anh ta lại làm vậy.”

Sau khi lắp máy, tôi quay lại tới ngồi trước mặt người đàn ông trung niên, hơi ngả người về phía trước, nhìn vào mắt anh ấy.

Anh ấy nhìn cộng sự đang ngồi phía sau rồi lại nhìn tôi: “Ờ... Tôi không buồn ngủ, vậy cũng thôi miên được à?”

Cộng sự nói với anh ấy: “Nếu anh buồn ngủ, ngược lại càng khó thành công, anh sẽ ngủ mất.”

Người đàn ông trung niên: “Thôi miên không phải là ngủ sao?”

Tôi không muốn lãng phí thời gian giải thích: “Nào, quay lại đây, nhìn vào mắt tôi, thả lỏng...”

Anh ấy quay lại, ngáp ngừng nhìn vào mắt tôi.

Tôi: “Trấn tĩnh lại, thả lỏng, tôi không quan tâm anh là ai, nếu đã muốn thôi miên để tìm ý thức bản thể, anh phải ngồi yên làm theo lời tôi nói, chúng tôi sẽ giúp đỡ anh.”

Anh ấy gật đầu.

Nhìn về căng thẳng của anh ấy, tôi thở dài: “Anh vẫn chưa thả lỏng, thế này đi, anh bắt đầu thả lỏng dần dần từ đỉnh đầu xuống nhé... Đầu tiên, cơ thể dựa về phía sau, dồn trọng tâm về phía sau...”

Anh ấy làm theo, ánh mắt vẫn hơi chút hoài nghi.

Tôi: “Đúng vậy, từ từ, thả lỏng cơ thể... phần đầu của anh vẫn rất căng thẳng, bắt đầu từ da đầu, cứ từ từ, thả lỏng...”

Anh ấy làm theo, đã bình tĩnh hơn.

Tôi: “Tiếp theo đến trán... Đúng, trán, đừng cau mày, thả lỏng, thoải mái giãn ra...” Tôi mất đến mười phút để vị nhân cách thứ hai này làm theo lời mình, từng bước từng bước, bắt đầu từ đỉnh đầu, theo chỉ dẫn của ngôn ngữ tiến vào trạng thái bàn giao ý thức. Anh ấy từ ngẩn ngại ban đầu chuyển sang tuân theo, sau cùng chỉ biết vô ý thức tuân thủ, không còn bất cứ phản kháng nào nữa.

“Rất tốt, anh từ từ... vào sâu trong ý thức...”

Anh ấy rũ đầu xuống tự nhiên, thả lỏng.

“... Rất tốt, anh men theo các bậc thang hình xoắn ốc đi xuống phía dưới... từ từ đi xuống...”

Hơi thở anh ấy bắt đầu đều đặn nhưng nặng nề.

“... Anh đã nhìn thấy cánh cửa gỗ ở điểm cuối cầu thang... đợi tôi cho phép... hãy đẩy nó ra, anh sẽ quay trở lại một tuần trước với thân phận của anh ta.”

Người đàn ông trung niên: “... Vàng...”

“Ba.”

Đầu anh ấy rũ xuống thấp hơn.

“Hai.”

Tay anh ấy hơi giật nhẹ một cái.

“Một.”

Anh ấy nhẹ nhàng ngã ra ghế, bất động.

"Nói tôi biết, anh nhìn thấy gì?"

Không biết vì sao, tôi có đôi chút mong đợi, giống như cảm xúc khi tôi lần đầu độc lập thời miền người khác rất nhiều năm về trước.

Sau ít phút yên lặng ngắn ngủi, người đàn ông trung niên cất tiếng:
"Nhìn thấy... một người..."

Tôi: "Trông như thế nào?"

Người đàn ông trung niên: "Có dáng dấp giống tôi..."

Tôi: "Dáng dấp giống anh? Anh đang đứng trước gương à?"

Người đàn ông trung niên: "Đúng vậy."

Tôi: "Trong gương là bản thân anh sao?"

Người đàn ông trung niên: "Đây... là anh ta..." Tôi rất ngạc nhiên, anh ấy sử dụng nhân xưng thứ ba để miêu tả bản thân trong quá trình thời miền.

Tôi: "Anh đứng trước gương làm gì?"

Người đàn ông trung niên: "... Không làm gì cả, chỉ nhìn thôi..." Lúc này, hơi thở anh ấy gấp gáp hơn, có đôi phần bất an.

Tôi: "Chỉ nhìn vậy thôi à?"

Người đàn ông trung niên: "Đúng..."

Tôi: "Có thể cho tôi biết anh đang nghĩ gì không?"

Người đàn ông trung niên: "Có..."

Tôi: "Vậy, anh đang nghĩ gì?"

Người đàn ông trung niên: "Sợ hãi..."

Tôi: "Sợ hãi? Anh cảm thấy hoảng sợ sao?"

Người đàn ông trung niên: "Đúng vậy..."

Tôi: “Điều gì khiến anh hoảng sợ?”

Người đàn ông trung niên: “Một... người...”

Tôi: “Ai?”

Người đàn ông trung niên ngập ngừng: “Một người... một người nhìn không rõ mặt...”

Tôi ngăn người một lúc mới phản ứng lại: “Không chỉ có mình anh mà còn người khác sao?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng... vậy...”

Tôi: “Là một người đàn ông?”

Người đàn ông trung niên: “Là một... người đàn ông...”

Tôi: “Là người đàn ông như thế nào?”

Người đàn ông trung niên: “Chế tạo...” Lúc này, tốc độ nói của anh ấy càng lúc càng chậm.

Tôi: “Chế tạo? Là người đàn ông làm nghề chế tạo sao?”

Người đàn ông trung niên: “Không... là chế tạo... là người... được chế tạo...”

Cộng sự và tôi nhìn nhau: “Người được chế tạo? Anh muốn nói trẻ con sao?”

Người đàn ông trung niên: “Không, không phải...”

Sau vài giây phân tích nhanh, tôi hỏi tiếp: “Là người anh đã tạo ra?”

Người đàn ông trung niên: “... Đúng vậy.”

Tôi: “Ý anh là, anh đã tạo ra một con người?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy.”

Tôi và cộng sự đều sửng sốt.

Nghiêm túc mà nói, người tự điều tiết bản thân cũng có khả năng xuất hiện phân liệt nhân cách. Nhưng cho đến hiện tại, tôi chưa từng

tiếp xúc với trường hợp nào như vậy, kể cả thấy hướng dẫn tôi hỏi còn đi học cũng chưa từng tiếp xúc qua. Vậy không có nghĩa là kiến thức của chúng tôi hạn hẹp, mà do nhân cách phân liệt vốn đã hiếm gặp, phân liệt dạng điều tiết thể này còn thuộc trường hợp đặc biệt hơn. Trên lý thuyết, “đa nhân cách” để chỉ người có hai hoặc hơn hai trạng thái tâm lý, hành vi và kinh nghiệm tồn tại trong cùng một cơ thể, nếu không sao có thể gọi là đa nhân cách. Đối với vấn đề đa nhân cách dạng điều tiết, tôi và cộng sự đều có thái độ bảo thủ khi nhìn nhận – nếu chưa tận mắt chứng kiến, tình trạng này chỉ tồn tại trên lý thuyết.

Bởi vậy, ngoài cách lý giải trên lý thuyết ra, tôi không có bất cứ kinh nghiệm đối phó nào.

Tôi ngáp ngừng một chút, tiếp tục hỏi: “Anh đã cố tình tạo ra một con người, đúng không?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng.”

Tôi: “Vậy vì sao anh phải tạo ra một con người?”

Người đàn ông trung niên: “Bởi vì... bản thân... tôi... chưa đủ tốt... nên... tôi...”

Tôi: “Các anh đều biết đến sự tồn tại của đối phương, đúng không?”

Người đàn ông trung niên: “Biết...”

Tôi: “Anh là nhân cách thứ nhất sao?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng... vậy.”

Tôi: “Vậy vì sao anh phải sợ anh ta?”

Người đàn ông trung niên: “Bởi vì... bởi vì tôi... tôi ngày càng mờ nhạt...”

Tôi: “Ngày càng mờ nhạt?”

Người đàn ông trung niên: “... Đúng vậy... mờ nhạt...” Lúc này anh ấy rất bất an, người co rúm lại thật nhanh như bị co giật, lắc lư đầu cường độ thấp.

Tôi: “Ý anh là so với anh ta, bản thân anh khá mờ nhạt, đúng không?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy...” Tôi để ý thấy cộng sự càng lúc càng cau chặt mày, tôi đoán anh ấy đã hiểu ra một số chuyện, cũng mơ hồ biết được nó là gì.

Tôi: “Anh mất bao lâu để chế tạo ra anh ta?”

Người đàn ông trung niên: “Ba năm.”

Tôi: “Sau đó anh có tiếp tục chế tạo nhân cách mới không?”

Cảm xúc của người đàn ông trung niên lúc này hơi dao động: “Không... không có...”

Tôi: “Vậy anh có thể cho tôi biết, anh đã chế tạo như thế nào không?”

Hơi thở của người đàn ông trung niên trở nên gấp gáp: “Có.”

Tôi: “Làm như thế nào vậy?”

Hơi thở của anh ấy càng lúc càng gấp gáp: “... Mô phỏng.”

Nghe đến đây, tuy cơ bản đã rõ sự tình, nhưng tôi vẫn hỏi tiếp: “Anh ta, ngay từ đầu đã biết mình được tạo ra, đúng không?”

Người đàn ông trung niên: “Ngay từ đầu... đã biết.”

Tôi: “Anh có từng muốn xóa bỏ anh ta không?”

Giọng người đàn ông trung niên thấp đến mức gần như lẩm bẩm, nếu không chăm chú sẽ chẳng nghe ra anh ấy đang nói gì: “Tôi... không nhớ nữa... tôi không muốn... tôi không làm được... không được... tôi tìm không ra...”

Tôi hít một hơi thật sâu, hỏi ra vấn đề tôi cho là quan trọng nhất: “Anh là anh ta sao?”

Người đàn ông trung niên: “Tôi... tôi là...”

Tôi ngẩng lên nhìn cộng sự, phát hiện anh ấy cũng đang nhìn mình. Chúng tôi nhìn nhau gật đầu, buổi thời miên có thể kết thúc rồi.

Tôi quay lại tiếp tục tập trung vào người đàn ông trung niên trước mặt: “Khi tôi đếm đến ba, anh sẽ tỉnh lại.”

Người đàn ông trung niên: “Được, tôi sẽ... tỉnh lại...”

Tôi: “Một.”

Cộng sự lặng lẽ đứng dậy, khoanh tay lại, nhìn ra được trong lòng anh ấy còn có nhiều dự tính hơn cả tôi.

Tôi: “Hai.”

Toàn thân người đàn ông trung niên bắt đầu co giật nhẹ như gặp ác mộng, chuyện này không thường gặp lắm.

Tôi: “Ba.”

Dừng lại một lúc anh ấy mới ngẩng lên nhìn tôi đầy nghi hoặc: “Xong rồi?”

Tôi gấp sổ lại, đứng dậy tắt máy quay: “Ừm.”

Sau khi khép cánh cửa thông với phòng thôi miên lại, tôi cầm cốc nước trên bàn, còn chưa uống được ngụm nào đã nghe thấy cộng sự đứng bên cửa sổ chửi bậy một câu.

Tôi: “Rất tệ sao?”

Cộng sự: “Luôn có những người ngu ngốc vậy à?”

Tôi uống vài ngụm nước rồi mới đáp lại: “Đại khái vậy, nếu không thì cần gì tới chúng ta nữa.”

Anh ấy quay lại, đã bình tĩnh hơn: “Tiếp theo tôi sẽ nói chuyện với anh ta.”

Tôi: “Thực ra không cần nói chuyện cũng biết được gần hết rồi, còn nhớ trường hợp tôi từng kể với anh không? Rất giống, không phải sao?”

Cộng sự: “Ừm, khi ấy tôi còn cảm thấy câu chuyện rất ngớ ngẩn, không ngờ giờ lại gặp, nhưng tôi vẫn muốn nói chuyện với anh ta, muốn kiểm chứng... coi như thói quen nghề nghiệp đi... Tôi nghi do vấn đề tình cảm, tám phần là do hôn nhân.”

Tôi: “Sao anh lại suy đoán vậy?”

Cộng sự: “Anh ta có nhắc đến gia đình và con cái không? Trừ lúc trong trạng thái thôi miên, những lúc khác có nhắc tới không?”

Tôi: “Không... Ý anh là anh ta có, nhưng lại chưa từng nhắc đến, nên...”

Cộng sự: “Ồ độ tuổi của anh ta thông thường đều đã kết hôn, nhưng anh ta chỉ nói về lo lắng của mình, không hề nhắc tới vợ con, tôi cảm thấy hơi bất thường... Tôi nghiêng về vấn đề hôn nhân hơn... Hơn nữa, việc lớn thế này, không nhắc tới người nhà nữa chứ, về tình chẳng hợp lý chút nào.”

Tôi: “Suy luận không sai... có điều...”

Cộng sự: “Đương nhiên không chỉ có điểm này, anh thấy cách ăn mặc của anh ta rồi chứ?”

Tôi: “Ăn mặc? Đồ thường ngày thôi mà, rất phổ thông.”

Cộng sự: “Không như anh thấy đâu. Tuy anh ta chỉ mặc quần áo đơn giản nhưng lại rất cầu kỳ về nhãn hiệu...” Tôi không kiềm chế được bản thân liền quay lại nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi trong phòng thôi miên qua lớp cửa kính, đúng vậy thật, quần áo của anh ấy thực sự không phải hàng bày bán ngoài lề đường. “... Theo quan sát của tôi, với tính cách của anh ta, anh ta không phải kiểu người chú trọng ăn mặc, đồ anh ta mặc có lẽ do người khác mua cho, tôi đoán là vợ anh ta...”

Tôi cười: “Ừm, anh chẳng cách nào chế ngự được ý đồ đánh bóng người đàn ông của phụ nữ.”

Cộng sự: “Nhưng kiểu dáng quần áo khá cũ, có lẽ từ vài năm trước. Cách phối đồ cũng hơi lộn xộn, khả năng có người đã chọn quần áo cho anh ta từ rất lâu rồi nhưng giờ thì không. Vì vậy tôi càng nghiêng về hướng hôn nhân đã gây ra tình trạng hiện tại.”

Tôi thờ ra, khả năng quan sát, nắm bắt chi tiết của cộng sự, tôi không thể sánh kịp: “Được rồi, ngài Sherlock Holmes, đợi nói chuyện với anh ta xong, anh hãy báo với anh ta nhé. Tôi cảm thấy có thể anh ta sẽ cần đến hỗ trợ tâm lý đấy.”

Cộng sự gật đầu: “Sợ là phải hỗ trợ tương đối lâu...”

Ngồi trong phòng đọc sách, tôi nhìn thấy cuốn sổ ghi chép của cộng sự, tiện tay mở ra xem. Ngoài ngày tháng viết ở góc trang giấy, một chữ cũng chẳng có.

Người đàn ông trung niên: “Vừa rồi các anh đã hỏi những gì? Tôi đã nói gì? Có thể tìm được anh ta không?”

Cộng sự không trực tiếp trả lời: “Nếu anh đồng ý, lát nữa chúng tôi có thể cho anh xem lại.”

Người đàn ông trung niên yên lặng gật đầu, có vẻ không muốn xem lắm.

Cộng sự: “Anh biết bản thân là nhân cách thứ hai từ bao giờ?” Có vẻ cộng sự định thuận theo lời nói dối của đối phương để bắt đầu.

Người đàn ông trung niên: “Ba năm trước.”

Cộng sự: “Ngay khi mới bắt đầu?”

Người đàn ông trung niên gật đầu.

Cộng sự: “Tức là ngay khi mới bắt đầu, anh đã biết bản thân là nhân cách thứ hai?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Anh... Anh ta kết hôn chưa?”

Người đàn ông trung niên: “Kết hôn rồi, có một đứa con.”

Cộng sự: “Anh có biết vợ và con anh ta không?”

Người đàn ông trung niên: “Không biết rõ.”

Cộng sự: “Vì sao?”

Người đàn ông trung niên: “Đã ly hôn rồi.”

Cộng sự: “Anh ly hôn hay nhân cách thứ nhất ly hôn?”

Người đàn ông trung niên: “Anh ta.”

Cộng sự: “Trước khi anh được tạo ra sao?”

Người đàn ông trung niên cau mày: “Đúng. Chuyện này rất quan trọng sao?”

Cộng sự gật đầu.

Người đàn ông trung niên: “Chuyện liên quan đến vợ con anh ta, tôi biết rất ít.”

Cộng sự: “Nói những điều anh biết xem nào.”

Người đàn ông trung niên: “Vợ anh ta ngoại tình, anh ta và vợ đã ly hôn, con trai ở với vợ. Hết rồi.”

Cộng sự: “Trong nhà không có tấm ảnh chung nào sao?”

Người đàn ông trung niên tỏ ra hơi mất kiên nhẫn: “Một tấm cũng không có.”

Cộng sự: “Anh biết mục đích bản thân được tạo ra không?”

Người đàn ông trung niên: “Không rõ lắm, chỉ biết anh ta cảm thấy bản thân chưa đủ hoàn thiện...”

Cộng sự đột nhiên cắt ngang lời, chuyển chủ đề: “Lý do anh nhờ chúng tôi giúp đỡ hoàn toàn không giống những gì anh đã nói phải không?”

Người đàn ông trung niên bắt đầu ngập ngừng: “Ừm... như những gì đã nói ban đầu...”

Cộng sự lần nữa cắt ngang: “Anh chắc chắn chứ?”

Người đàn ông trung niên càng lúc càng bất an: “Tôi...”

Cộng sự: “Chắc là anh biết, đúng không?”

Người đàn ông trung niên bắt đầu hoảng loạn: “Tôi... tôi thực sự... thực sự không biết...”

Cộng sự: “Được rồi, chúng ta đừng vòng vo nữa. Sau khi thôi miên, chúng tôi đã nắm được khái quát tình hình.”

Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm cộng sự một lúc lâu: “VẬY... TÔI...”

Cộng sự: “Nếu tôi đoán không nhầm, dáng vẻ của anh hiện tại, có lẽ rất giống người đã khiến vợ anh ngoại tình, đúng không?”

Người đàn ông trung niên kinh ngạc nhướn mày: “Sao anh biết được! Tôi...”

Cộng sự rất nghiêm túc: “Sợ rằng chính anh cũng không rõ bản thân đang chơi một trò chơi rất nguy hiểm.”

Người đàn ông trung niên thu lại ánh nhìn, chậm chậm cúi đầu: “Tôi chỉ...”

Cộng sự: “Tôi không rõ làm sao anh biết đến phương pháp này, nhưng tôi tin rằng không ai nói cho anh biết, việc anh đang làm đáng sợ như thế nào.”

Người đàn ông trung niên chậm chậm gạt đầu: “Tôi chỉ hy vọng bản thân đủ hoàn thiện, nhưng tôi... không quay lại được nữa.”

Cộng sự: “Được rồi, để chúng tôi nói rõ nhé. Trước khi vợ anh ngoại tình, anh vẫn luôn là người tự tin, hơn nữa còn rất vừa ý với bản thân và tất cả mọi thứ anh đang sở hữu. Về tính cách, có lẽ anh tương đối biết tự kiểm chế, rất tốt. Nhưng nó cũng là nguyên nhân cơ bản khiến anh rơi vào tình trạng như hiện tại – tự kiểm chế quá mức.”

Người đàn ông trung niên không lên tiếng, chỉ cúi đầu.

Cộng sự: “Thời thơ ấu của anh rất tốt đẹp, đúng chứ? Bố mẹ, gia đình, thậm chí cả gia tộc đều rất ưu tú, phải không?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Từ nhỏ đến lớn, hẳn là anh chưa từng vỡ mộng, chưa từng thất bại bao giờ.”

Người đàn ông trung niên thở dài: “Căn bản là chưa.”

Cộng sự: “Công việc và sự nghiệp cũng thuận buồm xuôi gió, đúng không? Thậm chí so với bạn bè xung quanh, anh còn được coi là người nổi bật.”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, tôi xuất sắc hơn họ.”

Cộng sự: “Trước khi ly hôn, anh rất mãn nguyện với cuộc hôn nhân của mình, còn tự hào về tất cả những thứ mình đang sở hữu. Khi biết vợ mình ngoại tình, phản ứng đầu tiên của anh không phải phẫn nộ, mà là kinh ngạc.”

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên, mím chặt môi, tôi có thể nhìn thấy những giọt nước mắt.

Cộng sự: “Anh không hiểu tại sao lại như vậy. Với tính cách của mình, anh không thể chấp nhận sự thật này, vì vậy có lẽ anh đã để nghị ly hôn. Vợ anh từng có ý định cứu vãn chứ?”

Người đàn ông trung niên hít một hơi thật sâu, dường như muốn giúp bản thân trấn tĩnh lại: “Cô ấy từng có ý định cứu vãn... Những điều anh nói không sai chút nào, là tôi để nghị.”

Cộng sự: “Tuy đã ly hôn nhưng thâm tâm anh vẫn chưa thể kết thúc mọi chuyện ở đó, thói quen từ nhiều năm nay của anh – thói quen hy vọng bản thân hoàn thiện hơn và cả sự tự tôn không cho phép anh bỏ qua chuyện này. Đương nhiên anh sẽ không làm những chuyện trái pháp luật, anh chỉ biết tìm nguyên nhân từ bản thân mình. Nhưng dù là nguyên nhân gì cũng chẳng thể che đậy hiện thực khiến anh vô cùng đau khổ. Từ đó, anh xuất hiện một nhận định sai lầm, cho rằng người đàn ông kia tài giỏi hơn mình. Chính vì vậy, anh đã dùng phương pháp mà người trong nghề chúng tôi coi như cấm kỵ... Anh hy vọng có thể hoàn thiện bản thân nhờ nó...”

Người đàn ông trung niên: “Tôi... chưa từng nghĩ đến... sẽ...”

Cộng sự: “Haizz... Để tôi nói anh biết chuyện này nguy hiểm thế nào.” Anh ấy cau mày nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên trước mặt. “Mô phỏng một đối tượng nhất định trong khoảng thời gian dài thực sự có thể khiến tính cách bản thân sai lệch, cũng có khả năng hình thành tâm thần phân liệt, tạo nên ý thức hoàn toàn mới, không giống ý thức nguyên bản, đặc biệt trong tình trạng từng suy sụp tinh cảm, bởi lúc đó ý chí con người mềm yếu nhất, trong tiềm thức sẽ nảy sinh suy nghĩ tự ghét chính mình và tự loại bỏ chính mình.” Cộng sự dừng lại, hít một hơi thật sâu. “Anh hy vọng có thể dùng phương thức mô phỏng giúp bản thân trở thành người anh cho là kẻ mạnh trên phương diện tình cảm, nhưng lại không lường trước được nhân cách của mình sẽ phân liệt. Anh càng không ngờ rằng, tính cách kẻ mạnh trong phương diện tình cảm sẽ ngày càng rõ ràng, ngày càng lan rộng, ảnh hưởng tới các phương diện khác của anh, ví dụ như sự nghiệp hoặc công việc, các mối quan hệ xã hội... Trước mắt tình trạng của anh vẫn chưa nặng tới mức hình thành đa nhân cách, nhưng cũng không được lạc quan lắm, bởi anh đã phát

hiện ra thay đổi của bản thân, hơn nữa tôi đoán... gần đây thỉnh thoảng anh xuất hiện tình trạng mất ký ức? Tuy chỉ là trong thời gian rất ngắn.”

Người đàn ông trung niên cúi đầu thì thầm: “Từng bị.”

Cộng sự gật đầu: “Nên anh mới tìm kiếm tư liệu, phải không? Nên anh mới biết tôi đa nhân cách. Cũng chính thời điểm đó, anh mới hiểu lựa chọn của mình không phải cách hay, anh bắt đầu hoảng sợ. Đây cũng là nguyên nhân khiến anh chạy đến chỗ chúng tôi tìm kiếm sự trợ giúp và bịa đặt ra một lời nói dối ngớ ngẩn, đúng chứ?”

Người đàn ông trung niên bắt đầu lắp bắp do quá căng thẳng: “Tôi... tự ngẫm lại những chuyện đã xảy ra trong suốt một năm trở lại đây, cảm thấy bản thân sắp biến thành người khác rồi. Có lúc tôi còn đứng trước gương cười giữa đêm, nhưng... nhưng nụ cười đó hoàn toàn không... không phải của tôi, tôi... tôi sợ lắm, bây... bây giờ tôi nên làm thế nào?”

Giọng nói và thái độ của cộng sự đã nhẹ nhàng thấy rõ: “Tình trạng của anh bây giờ vẫn chưa nghiêm trọng lắm, anh chưa thực sự bị phân liệt nhân cách, nhưng cũng không thể lạc quan được, bởi nhân cách thứ nhất của anh đã mai một đi rất nhiều. Chúng tôi có thể giới thiệu cho anh một vài bác sĩ tâm lý, họ sẽ có phương pháp giúp anh giải quyết vấn đề này. Tất nhiên sẽ mất không ít thời gian.”

Người đàn ông trung niên: “Thật... thật chứ?”

Cộng sự nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm, đáng lẽ anh không nên đến tìm chúng tôi mà nên tới chỗ bác sĩ tâm lý. Nhưng chúng tôi không thể hoàn trả tiền phí cho anh được, dù sao việc thôi miên cũng do anh đề nghị, chúng tôi chỉ làm theo yêu cầu của anh thôi... Có cần tôi cho anh số điện thoại của một bác sĩ tâm lý không?”

Người đàn ông trung niên vội gật đầu.

Cộng sự lấy một tờ giấy ra, nhanh chóng viết tên họ và một dãy số, đưa người đàn ông trung niên: “Đừng gọi ngay bây giờ, chiều mai hãy gọi, chờ tôi trao đổi tình trạng của anh với bác sĩ đã, vậy sẽ tốt hơn. Căn bản tôi cũng chẳng biết anh có thể bình tĩnh kể lại đầu đuôi câu chuyện hay không nữa.”

Cao Minh

Sau khi tiễn người đàn ông trung niên ra về, tôi quay lại phòng đọc sách. Cộng sự đang nằm trên ghế sofa, cầm một cuốn tạp chí, lật bừa vài trang.

Tôi: “Không ngờ lúc mới đến anh ta lại bịa ra câu chuyện kỳ quái như vậy...”

Cộng sự: “Có gì lạ đâu, chuyện kiểu này bất cứ người trưởng thành nào cũng đều cảm thấy khó nói. Chúng ta từng gặp nhiều trường hợp kỳ quái hơn rồi mà?”

Tôi: “Tôi phát hiện rất nhiều người chẳng biết tình trạng của mình như thế nào thì nên thôi miên, như thế nào thì nên tìm bác sĩ tâm lý. Có phải nghề của chúng ta quá ít được quan tâm không?”

Cộng sự: “Thế sao? Tôi không nghĩ vậy, có bệnh vái tứ phương thôi.”

Tôi: “Lúc nghe anh nói không hoàn trả tiền, tôi suýt bật cười. Nhưng lời anh nói rất hợp tình hợp lý...”

Cộng sự: “Đó là sự thật.”

Tôi: “Được rồi... Thực ra nếu anh làm bác sĩ tâm lý, tôi nghĩ sẽ tốt hơn bây giờ nhiều, không chỉ về thu nhập. Tôi cảm thấy anh có tài năng thiên phú đó.”

Cộng sự: “Tôi không làm.”

Tôi: “Vì sao?”

Cộng sự: “Thâm nhập vào sâu nội tâm người khác, cả ngày phải nhìn thấy bao nhiêu thứ méo mó, nghĩ tới đã thấy tối tệ rồi, còn phải vắt óc sửa chữa lại nữa chứ, có khác gì ác mộng không...”

Tôi: “Anh từng nói anh thích thách thức.”

Cộng sự úp cuốn tạp chí lên mặt, lăm bắm như đang nói mè: “Nếu quá lâu, tôi cũng sẽ mất phương hướng.”

Ba - Quan Âm nghìn tay

“Có những lúc tôi rất ngưỡng mộ các vị cha sư, bởi những người đến tìm họ thông thường đều đã chuẩn bị tâm lý trước.” Trong một buổi chiều vô vị, cộng sự ném cuốn sổ trong tay đi, thốt lên một câu như vậy.

Tôi nghi ngờ: “Anh muốn nói tới thái độ?”

Cộng sự: “Ừ, các sư thầy và linh mục thoải mái hơn chúng ta nhiều, ít nhất họ không cần đào sâu nghiên cứu những căn nguyên chết tiệt kia, chỉ cần tuân theo giáo lý khuyến bảo, an ủi đương sự, hoặc cảnh cáo một chút lúc cần thiết là được.”

Tôi gờ kính xuống, dụi hai mắt: “Tôi tớ của thần mà, không giảng giải giáo lý, lẽ nào bắt họ phải phân tích tâm lý? Ngược lại tôi cảm thấy như vậy cũng tốt, ít nhất chùa chiền, nhà thờ không cạnh tranh với chúng ta.”

Cộng sự: “Cho nên chẳng cần vắt kiệt trí não...”

Tôi: “Hình như anh từng kể hồi nhỏ có ý định theo học ở chủng viện¹, giờ lại động lòng à?”

Cộng sự: “Thực ra vẫn luôn lưỡng lự.”

Tôi hiếu kỳ nhìn anh ấy: “Thật chẳng giống anh chút nào, tôi cứ tưởng anh không bao giờ biết đắn đo cơ. Không xuất gia vì chưa buông bỏ được chuyện gì à?”

Cộng sự: “Không, không, vấn đề không phải như vậy.”

¹ Nơi đào tạo các chủng sinh, tu sĩ Công giáo trở thành linh mục.

Tôi: “Vậy là gì?”

Cộng sự nghiêm túc nhìn tôi: “Đến giờ tôi vẫn chưa từng nhìn thấy Phật tổ hiển linh, cũng chưa từng nhận được sự cảm hóa của Chúa.”

Tôi: “Ý anh là anh cần một dấu hiệu của thần thánh?”

Cộng sự gật đầu, không lên tiếng nữa, dùng sự yên lặng để kết thúc chủ đề tôi vốn tưởng sẽ còn tiếp tục.

Vài ngày sau, một sư thầy xuất hiện trước cửa phòng khám, tôi vô thức dán mắt vào bóng lưng cộng sự một lúc lâu, tôi không thể không hoài nghi anh ấy có năng lực cảm nhận đặc biệt.

“... Nói vậy là ở đây các anh có thể thôi miên?” Sư thầy bỏ mũ xuống, cởi áo khoác vải thô ra, để lộ vết sẹo đốt hương trên đầu¹ và tảng bào màu vàng đất. Sư thầy tám khoảng bốn mươi tuổi.

Cộng sự quét mắt nhìn khắp lượt sư thầy: “Có thể, nhưng chi phí không thấp, cũng không khuyến mãi vì thân phận.” Lòng tham của anh ấy đối với tiền bạc trước giờ không viết trên mặt mà đều dùng hành động thực tế chứng minh.

Sư thầy cười nhạt: “Được, không thành vấn đề.” Nói rồi rút ra một cái túi vải nhỏ đựng thẻ ngân hàng: “Bao giờ chúng ta bắt đầu?”

Tôi đứng ngoài hành lang, nghiêm túc nhìn cộng sự không chút liêm sĩ nào của mình, anh ấy nhìn lại tôi về vô tội.

Tôi: “Việc gì anh cũng dám nhận hả?”

Cộng sự ra về không biết xử trí thế nào: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi: “Đây là một sư thầy...”

¹ Trên đầu những người xuất gia theo đạo Phật thường có những vết sẹo tròn, vết tích của việc đốt hương cúng dường chư Phật. Trong Phật giáo lễ này còn được gọi là “Tấn hương” (đốt hương), “Nhiệt đảnh” (đốt đầu) hay còn gọi là “Đốt liều”. Tấn hương là nghi thức thể hiện ý chí khao khát học hạnh Bồ Tát, nguyện hiến trọn cuộc đời mình phục vụ đạo pháp và cuộc sống con người. Người phát tâm tấn hương có thể đốt một liều (chấm hương), ba liều, sáu liều, chín liều hay mười hai liều trên đỉnh đầu tùy theo tâm nguyện của mỗi người.

Cộng sự: “Phục vụ thần phật thì không nên mắc các vấn đề tâm lý à?”

Tôi: “Tôi không có ý này, Phật giáo cấm kỵ tiền bạc...”

Cộng sự: “Đúng vậy, nên sư thầy mới quét thẻ!”

Tôi ngán ngẩm nhìn tên tham lam đó một lúc: “Anh đừng giả ngốc nữa, tôi không có ý cấm nhà sư đụng vào tiền, nhưng họ không nên sở hữu tài sản riêng.”

Cộng sự: “Có gì đâu, giờ chùa chiến đấu có kế toán cả rồi mà... Ý của anh đó là sư thầy giả?”

Tôi: “Không... Vấn đề là không phân biệt được rõ thật giả. Giả thì không sao, nhưng nếu là thật, thu tiền... có hợp lý không?”

Cộng sự nhìn tôi vẻ khó hiểu: “Sao đột nhiên anh lại ngoan đạo thế? Phi khai quang điểm nhãn¹ giá trên trời và tiến hương hoá kých xù ở các chùa chiến tình thế nào? Tôi không thấy việc thu tiền có gì bất hợp lý cả.”

Tôi sững người, thoáng ghen lời, không biết nên nói sao cho phải.

Cộng sự cười nhạt nhìn tôi: “Thế này đi, tôi sẽ nói chuyện trước, sau đó tự anh quyết định có thôi miên hay không.”

Tôi ngáp ngừng vài giây rồi gật đầu.

“Anh chẳng theo kịp thời đại gì cả.” Nói rồi, anh ấy lắc đầu, quay lại phòng tiếp khách.

Sau khi sắp xếp cho sư thầy ngồi trong phòng đọc sách, cộng sự sang phòng khác lấy sổ ghi chép.

Tôi rót nước đặt trước mặt sư thầy: “Xin hỏi... ừm... thầy ở chùa nào?”

Sư thầy cười, nói ra tên tự của chùa, đó là một ngôi chùa ở ngoại ô thành phố, tôi đã từng nghe nói đến, ở vùng này cũng có chút danh tiếng.

¹ Thủ tục để linh vật nhận chủ nhân. Sau khi khai quang, linh vật sẽ nhận và phù trợ cho chủ nhân.

Tôi: “Thầy... nếu thầy gặp khó khăn, chẳng phải nên giải quyết bằng tu hành à? Sao lại quyết định tới chỗ chúng tôi?”

Sư thầy vẫn giữ vẻ mặt bình thản: “Tin ngưỡng là tin ngưỡng, nhưng khi gặp vấn đề, người có chuyên môn sẽ hiểu biết rõ ràng hơn, dù sao giờ cũng là thời đại khoa học kỹ thuật. Người phương Tây tin vào Thượng đế, nhưng ngành tư vấn tâm lý bên họ vẫn rất phát triển mà?”

“Sư thầy nói không sai chút nào.” Cộng sự cầm theo cuốn sổ bước vào. “Tin ngưỡng có thể giải quyết đa số vấn đề, nhưng đôi khi vẫn cần đến sự hỗ trợ của các ngành khoa học khác.” Nói rồi, anh ấy liếc nhìn tôi.

Tôi không lên tiếng nữa, ngại ngừng ngồi sang một bên.

Cộng sự ngồi xuống, mở sổ ra, chống cùi chỏ lên bàn, hai tay nắm lấy nhau, nghiêng người về phía trước, nở nụ cười đầy ẩn ý: “Sư thầy, thầy gặp vấn đề gì vậy?”

Sư thầy: “Tôi xuất gia đã năm năm rồi, cuộc sống từ trước đến nay vẫn rất tốt. Nhưng gần đây bắt đầu mơ thấy ác mộng, lúc tỉnh dậy không còn nhớ rõ nội dung nữa, chỉ mang máng giấc mơ liên quan đến Quan Âm.”

Cộng sự: “Quan Âm? Quan Thế Âm Bồ Tát?”

Sư thầy: “Không phải, Quan Âm nghìn tay, anh biết không?”

Cộng sự: “Tôi không am hiểu lắm về tôn giáo... Quan Âm nghìn tay thực sự có nghìn cánh tay à?”

Sư thầy: “Không, Quan Âm nghìn tay thực ra chỉ có bốn mươi cánh tay.”

Cộng sự: “Vậy vì sao lại gọi là Quan Âm nghìn tay?”

Sư thầy: “Các văn tự ghi chép lại đến giờ không giống nhau, cách lý giải của mỗi người cũng khác nhau, nhưng có một số ngôi chùa thực sự thờ Quan Âm nghìn tay có một nghìn cánh tay.”

Cộng sự gật gật đầu: “Năm năm trước vì sao thầy lại xuất gia?”

Sư thầy hướng mắt nhìn ra cửa sổ, trầm ngâm một lúc mới mở lời: “Sau khi người nhà qua đời, suốt mấy năm trời tôi không thể chấp nhận

sự thật, may nhận được sự chỉ dẫn của một hòa thượng đang vân du... là vậy đấy.”

Cộng sự: “Hiểu rồi. Gần đây thấy mới bắt đầu mơ thấy ác mộng, trước đó không có, đúng không?”

Sư thấy nghĩ ngợi: “Trước đó vẫn rất bình thường.” Trong mắt sư thấy thoáng tia do dự, nhưng tôi vẫn kịp nhận ra.

Cộng sự: “Vậy thấy còn nhớ đã mơ thấy gì không?”

Sư thấy: “Không nhớ rõ lắm, thế nên tôi mới muốn tái hiện lại bằng thôi miên... Bao giờ chúng ta bắt đầu?”

Cộng sự: “Sớm thôi, nhưng thường trước khi thôi miên cần chuẩn bị một số thứ, ví dụ trò chuyện để nắm bắt được các thông tin khác về thấy, cũng như những yếu tố trong mơ để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho thấy...”

Sư thấy: “Ồ, được, để tôi nhớ lại xem... trong mơ còn có... đúng rồi, tôi nhớ trong mơ có nhìn thấy liên hoa bảo tọa.”

Cộng sự: “Mà Phật tổ thường ngồi?”

Sư thấy: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Rất đẹp... ờ... ý tôi là rất chói lọi?”

Sư thấy: “Không, thần thánh!”

Cộng sự gạt đầu: “Đúng, thần thánh... nhưng nếu vậy giấc mơ này có vẻ chẳng đáng sợ chút nào.”

Sư thấy: “Tôi cũng từng nghĩ thế. Ban đầu giấc mơ này không phải ác mộng, nhưng về sau... về sau... tôi không nhớ rõ nữa.”

Cộng sự: “Thầy đã từng hỏi sư phụ của thầy chưa? Chắc thầy cũng có sư phụ chứ?”

Sư thấy thở dài: “Sư phụ rất bận rộn, thường xuyên không ở chùa, tôi không có cơ hội nói chuyện. Nhưng tôi từng hỏi sư huynh của tôi.”

Cộng sự: “Sư huynh thầy nói thế nào? Ma chương¹?”

¹ Cách gọi của đạo Phật, chương ngại do ma quỷ gây ra.

Sư thấy: “Vì tôi không thể miêu tả chi tiết cơn ác mộng nên sư huynh bảo do tôi không đủ cố gắng hướng thiện, bắt tôi tụng kinh. Nhưng vấn đề lại xuất hiện từ đó, tôi càng miệt mài tụng kinh, ngồi thiền, luyện tập, càng dễ mơ thấy ác mộng hơn...”

Cộng sự: “Khoan đã, tức là thấy luôn ~~mơ~~ thấy ác mộng kia?”

Sư thấy nghiêm trang gật đầu.

Cộng sự: “Ngoài ác mộng đó, còn chuyện gì khác xảy ra nữa không?”

“Chuyện khác...” Sư thấy cúi đầu suy nghĩ một lúc. “Có...”

Cộng sự: “Chuyện gì?”

Sư thấy: “Thỉnh thoảng sau khi ngồi thiền, tôi chạy tới thăm tượng Quan Âm nghìn tay, phát hiện gương mặt hung ác... ồm... đã rõ ràng hơn.”

Cộng sự: “Gương mặt hung ác? Tôi không hiểu.”

Sư thấy: “Tượng Quan Âm nghìn tay trong chùa có bốn mươi cánh tay và mười một mặt, cũng tức là có mười một gương mặt.”

Cộng sự: “Biểu cảm của mỗi gương mặt không giống nhau?”

Sư thấy: “Đúng vậy, có từ bi, thiền định, mỉm cười, hung ác.”

Cộng sự: “Sao lại có hung ác?”

Sư thấy: “‘Thần an như hải, thần uy như ngục’, chắc anh đã từng nghe nói tới.”

Cộng sự: “À, tôi hiểu rồi. Tức là mỗi lần thấy ngồi thiền xong, đến thăm tượng Quan Âm nghìn tay, luôn nhìn thấy gương mặt hung ác rõ ràng nhất, đúng không?”

Sư thấy gật đầu.

Cộng sự: “Tôi có thể hỏi trước khi xuất gia thấy làm công việc gì không?”

Sư thấy: “Làm thợ mộc trong thôn.”

Cộng sự: “Trước khi xuất gia thấy đã từng kết hôn chưa?”

Sư thấy: “Chưa từng.”

Cộng sự: “Người nhà không phản đối sao?”

Sư thấy: “Bố mẹ đã qua đời, tôi cũng không có anh chị em.”

Cộng sự: “Tài sản trước khi xuất gia thì sao? Đều bán đi hết rồi ư?”

Sư thấy: “Một thân một mình, vốn không có tài sản gì.”

Cộng sự: “Hỏi một câu hơi mạo phạm, hòa thượng vân du đã dẫn dắt thấy xuất gia từng nói gì với thấy?”

Sư thấy nhớ lại: “Đại khái là bể khổ vô biên.”

“Ừm...” Cộng sự như có điều đang suy nghĩ, khẽ gật đầu.

“Cứ tiến hành thôi miên đi.” Cộng sự tắt điện thoại, vừa nói vừa nhìn qua cửa kính hướng về phòng thôi miên, sư thấy lúc này bình tĩnh ngồi trên ghế sofa, nghiêng đầu chờ đợi, có vẻ như đang tận hưởng bản nhạc không lời phát trong phòng thôi miên.

Tôi: “Tôi cũng nghĩ vậy, trước mắt theo kinh nghiệm cá nhân tôi, hòa thượng này hình như... có vấn đề.”

Cộng sự nhìn tôi hứng thú: “Anh cũng thấy thế sao? Nói thử xem.”

Tôi: “Con người này nhìn rất ngoan đạo, nhưng phía sau sự ngoan đạo lại tồn tại động cơ khác.”

Cộng sự: “Ừm, đúng vậy. Quả thực không giống người sùng đạo từ trong máu thịt... Còn gì nữa không?”

Tôi: “Khi anh hỏi có phải gần đây mới bắt đầu mơ thấy ác mộng không, sư thấy đó nói dối... Ừm... ý tôi là nói dối ở một mức độ nhất định, trước đó rất có thể sư thấy đã bị cơn ác mộng khác quấy nhiễu, có thể không hẳn là giấc mơ... hơn nữa, sư thấy đã cố tình lấp liếm rất nhiều chuyện trước khi xuất gia.”

Cộng sự xoa xoa ngón tay cái lên môi dưới, không lên tiếng.

Tôi: “Ngoài ra, còn một điều tôi không chắc chắn lắm...”

Cộng sự: “Điều gì?”

Tôi: “Hiệu ứng thị giác, anh biết không? Sư thấy nói mình có thể nhìn thấy rất rõ gương mặt hung ác của Quan Âm nghìn tay, tôi đoán... ừm... nói thế nào nhỉ?”

Cộng sự: “Ý anh muốn nói tới một dạng phép chiếu tâm lý¹? Trong tôn giáo, nó được gọi là tâm ma.”

Tôi: “Đừng, đừng, chính nó, chỉ có thể nhìn thấy vấn đề trọng điểm liên quan tới tư duy của bản thân.”

Cộng sự: “Tốt rồi, có vẻ tôi không cần dặn dò thêm gì nữa. Bắt đầu thôi?”

Tôi: “Tôi đi chuẩn bị chút, giúp tôi lắp máy quay.”

Sư thấy bình tĩnh nhìn tôi: “Tôi có thể nhớ được những điều bản thân nói lúc bị thôi miên không?”

Tôi lấy cây bút trong túi áo ra, siết tay: “Có thể, nếu cần thiết sau khi kết thúc tôi sẽ cho thấy âm thị, thấy sẽ ghi nhớ tất cả. Chẳng may xảy ra tình trạng hỗn loạn ký ức ngắn hạn cũng không sao, đã có máy quay ghi lại.” Tôi chỉ máy quay phía sau.

Sư thấy hít một hơi thật sâu: “Được rồi... Những điều anh vừa nói tôi nhớ rồi, không phải ngồi thiền, không cần tập trung ý thức, thả lỏng, bắt đầu thôi.”

Tôi gật đầu: “Đúng rồi, đúng rồi đấy... giống như thấy nói... thả lỏng... từ từ điều hòa hơi thở... rất tốt... tôi sẽ dẫn thấy trở về giấc mơ thấy muốn tới...”

Cơ thể sư thấy bắt đầu ngã về phía sau.

¹ Psychological projection: Phép chiếu tâm lý là một cơ chế bảo vệ mà bản ngã của con người tự bảo vệ mình chống lại các xung động hay phẩm chất vô ý thức bằng cách phủ nhận sự tồn tại của chúng trong bản thân và gán chúng cho người khác. Ví dụ, một người thường xuyên thô lỗ có thể liên tục buộc tội những người khác thô lỗ.

Tôi: “Thấy cảm thấy hai vai rất nặng nề... hãy tưởng tượng... thấy đang đứng trong một đường hầm tối tăm... ở nơi rất xa tầm mắt, chính là điểm cuối của đường hầm...”

Sư thấy bắt đầu thả lỏng, chậm chậm bước vào trạng thái.

Tôi chú ý tránh dùng những câu từ kích động, mất mấy phút sư thấy mới dựa vào lưng ghế.

“... Thấy sắp đi đến điểm cuối đường hầm rồi...”

Hơi thở của sư thấy đều đặn nhưng nặng nề.

“Ba...”

“Hai...”

“Một...”

“Nói tôi biết, thấy mơ thấy gì?”

Cộng sự cười nhạt ngồi chéo phía sau sư thấy không xa.

Sư thấy: “Ánh sáng... là ánh sáng...”

Tôi: “Ánh sáng như thế nào?”

Sư thấy: “... Thần thánh... vĩnh hằng... từ bi...”

Tôi: “Trong ánh sáng đó có gì?”

Sư thấy: “... Nơi đây... nơi đây là thánh địa sao? Ánh sáng... bảy sắc... ở khắp nơi.”

Tôi: “Ừm, thấy đang ở thánh địa. Còn gì nữa?”

Gương mặt sư thấy phảng phất nét thành kính: “Đó... là hoa sen... Phật của tôi... từ bi...”

Tôi: “Trên liên hoa bảo tọa là Phật tổ sao?”

Sư thấy: “Tôi... không nhìn thấy... chói quá... không nhìn rõ...”

Tôi nhấn nại đợi một lúc: “Bây giờ thì sao? Đã nhìn thấy chưa?”

Sư thấy: “Nhìn... nhìn thấy rồi... là... Quan Âm nghìn tay...”

Tôi: “Rất khổng lồ?”

Sư thấy: “Đúng vậy...”

Tôi: “Sau đó chuyện gì xảy ra?”

Sư thấy: “Có... âm thanh?” Sư thấy dường như không thể xác định.

Tôi: “Âm thanh gì?”

Sư thấy: “... Ai đó đang hét...”

Tôi: “Thấy nghe rõ đang hét gì không?”

Sư thấy bất an ngo nguẩy cơ thể: “... Giết...”

Tôi và cộng sự sững sờ trao đổi ánh mắt, tôi tiếp tục hỏi: “Có người đang hô ‘giết’ sao?”

Sư thấy: “... Đúng... vậy.”

Tôi: “Giết trong ‘giết người’?”

Sư thấy: “Giết trong... ‘giết người’...”

Tôi: “Là ai đang hét? Thấy có nhìn thấy không?”

Sư thấy: “Tôi.... không nhìn thấy, chỉ nghe... nghe được âm thanh...”

Tôi: “Vậy thấy...”

Sư thấy bất ngờ ngắt lời tôi: “Quan Âm... Quan Âm nghìn tay... thay đổi rồi!”

Tôi: “Thay đổi rồi? Thay đổi thành cái gì?”

Sư thấy: “Mặt, các khuôn mặt, đều thay đổi rồi!”

Tôi: “Thay đổi như thế nào?”

Sư thấy: “Thành cái khác... khác...”

Tôi: “Các khuôn mặt giờ nhìn như thế nào?”

Sư thấy: “Giống ma quỷ dưới địa ngục.”

Tôi: “Sau đó thì sao?”

Sư thấy: "... Từ bảo tọa bước xuống... tôi... tôi..."

Tôi: "Quan Âm tiến về phía thấy sao?"

Sư thấy: "Đúng vậy." Sư thấy nắm chặt mặt vải sô pha, toát mồ hôi hột.

Tôi: "Quan Âm nghìn tay đang truy sát thấy sao?"

Sư thấy: "Đúng vậy... đuổi theo tôi... giết tôi..."

Tôi: "Thấy đang chạy trốn?"

Sư thấy: "Đang chạy... Nhưng, rất đau..."

Tôi: "Cái gì rất đau? Cơ thể thấy rất đau à?"

Sư thấy nhể nhại mồ hôi: "Đúng vậy..."

Tôi: "Vì sao?"

Sư thấy: "Cò... biến thành các lưỡi dao... máu... nhiều máu quá..."

Tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này, chẳng bao lâu nữa sư thấy sẽ bùng tỉnh. Tôi ngẩng đầu nhìn cộng sự, hỏi ý kiến xem có nên kết thúc thời miên sớm không.

Cộng sự lắc đầu.

Tôi cẩn thận suy nghĩ một lúc, tiếp tục hỏi: "Thấy chảy rất nhiều máu à?"

Sư thấy dường như không nghe thấy câu hỏi của tôi: "Cò, tất cả cò, cây, đều biến thành lưỡi dao! Máu... tất cả... biến máu! Lưỡi dao! Tôi chạy không nổi nữa rồi... sắp bị đuổi kịp rồi... cứu tôi! Sư huynh cứu đệ! Sư phụ cứu con! Phật tổ cứu con! Khuôn mặt đó! Đừng giết tôi!" Lúc này, cơ thể sư thấy căng thẳng tới mức cứng đờ trên ghế sô pha, cổ hươu hươu chân tay, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy lên.

Tôi lại nhìn cộng sự, anh ấy vẫn lắc đầu.

Sư thấy: "Khuôn mặt đó! Bỏ Tất cứu con! Cứu mạng! Cứu mạng! Bỏ! Mẹ! Con sai rồi! Con sai rồi!!!"

Lúc này cộng sự mới gật đầu.

Tôi lập tức nói với sư thầy lúc này quần áo gần như đã ướt đầm, sắp sửa rơi vào hoảng loạn: “Khi tôi đếm đến ba, thầy sẽ tỉnh lại, đồng thời ghi nhớ những điều đã nói trong lúc thôi miên...”

Đột nhiên, sư thầy bật mạnh người dậy, hoảng sợ nhìn tôi chằm chằm hồi lâu, sư thầy quan sát bốn phía rồi ngồi sụp xuống đất không còn chút sức lực.

Sư thầy đã tỉnh rồi.

Chúng tôi cẩn thận đeo mặt nạ oxy cho sư thầy, hơi thở của sư thầy dần dần đều trở lại.

Cộng sự: “Lát nữa hãy xem đoạn phim, thầy cứ nghỉ ngơi trước đã, chỉ là một giấc mơ thôi, cứ bình tĩnh.”

Sư thầy nằm đó, vô lực gật đầu.

Cộng sự ra hiệu bảo tôi vào gian trong phòng thôi miên.

Sau khi đóng chặt cửa, cộng sự hỏi tôi: “Anh đã đoán ra chưa?”

Tôi cẩn thận nghỉ ngơi mấy giây: “Đại khái... thôi, không chắc chắn lắm.”

Cộng sự: “Về cơ bản tôi đã nắm được, còn chi tiết chắc phải chờ người trong cuộc tự kể, tôi không suy đoán ra được.”

Tôi: “Anh nắm được những gì rồi?”

Cộng sự nhìn về phía sư thầy đang nằm trên ghế sofa trong phòng thôi miên, thấp giọng nói: “Có lẽ đó là tội phạm bỏ trốn, tội phạm giết người.”

Có chút khác với suy đoán của tôi, tôi nhìn cộng sự đầy ngờ vực.

Cộng sự: “Sao vậy? Không giống suy đoán của anh à?”

Tôi: “Ồ... sao anh chắc chắn sư thầy từng giết người? Tôi không nghĩ theo hướng đó...”

Cộng sự cắt ngang lời tôi: “Tôi nghĩ việc sư thầy lên án bản thân trong giấc mơ xuất phát từ hành vi từng thực hiện trước đó. Điểm này chắc anh

cũng đã nghe ra. Giết ở đây chắc chắn là giết người, nếu không đã chẳng tự trách như vậy. Hơn nữa cuối giấc mơ, sư thấy cầu cứu sư huynh, sư phụ và Phật tổ, chứng tỏ trước giờ sư thấy vẫn luôn dùng cách nào đó để trốn tránh hành vi phạm tội của mình...”

Tôi: “Ý anh là sư thấy xuất gia vì chuyện này?”

Cộng sự: “Động cơ xuất gia ban đầu có lẽ không phải để tự cứu rồi mà để trốn tránh truy nã.”

Tôi gật gật đầu: “Ừm, có thể...”

Cộng sự: “Nhưng trong quá trình xuất gia tu hành, sư thấy xuất hiện cảm giác hối hận trước những việc mình đã làm. Đó không phải ý niệm hối lỗi vì được miễn tội, mà là sự sám hối xuất phát từ nội tâm, bởi vậy mới có giấc mơ này.”

Tôi: “Nhưng... anh không cảm thấy hơi khiên cưỡng à?”

Cộng sự nhìn đồng hồ: “Không còn thời gian trao đổi chi tiết nữa đâu, đợi tôi xong việc sẽ giải thích cho anh hiểu. lát nữa anh đừng nói gì cả, cứ để tôi trò chuyện thôi.”

Tôi không hiểu anh ấy ám chỉ điều gì: “Thời gian? Thời gian gì cơ? Anh còn muốn trò chuyện gì nữa?”

Cộng sự nghiêm túc nhìn tôi: “Cho sư thấy một cơ hội tự thú, nếu không sẽ vĩnh viễn chẳng thể cứu rồi được nữa.”

Sư thấy xem xong đoạn phim, sắc mặt trắng bệnh, bắt đầu đứng ngồi không yên, đã hoàn toàn mất đi vẻ bình thản, trấn tĩnh lúc mới bước vào.

Cộng sự: “Giấc mơ vậy đấy, giờ thấy nhớ lại rồi chứ?”

Sư thấy: “Ừm, tôi... biết rồi, cảm ơn các anh, có vẻ là ma chương, chắc do tôi chưa đủ nỗ lực hướng thiện...” Nói rồi sư thấy đứng lên.

Cộng sự: “Ừm? Thấy phải đi rồi sao?”

Sư thấy: “Không còn sớm nữa, cũng nên về thôi... Tôi cảm thấy bản thân vẫn cần khổ luyện hơn, cảm ơn các anh đã giúp tôi nhớ lại giấc mơ này...” Sư thấy đứng dậy, căng thẳng, hoảng hốt đi về phía cửa.

Tôi quét mắt nhìn cộng sự, anh ấy tỏ ý bảo tôi đừng lên tiếng, bình tĩnh đợi sư thấy ra hành lang mới nói: “Nếu thấy bước ra khỏi cánh cửa này, sẽ không còn ai có thể cứu được thầy nữa.”

Sư thấy sững sờ, đứng khựng lại.

Tuy tôi không nhìn thấy biểu cảm của sư thấy lúc này, nhưng có thể đoán được.

Cộng sự chậm rãi nói tiếp: “Áo khoác của thầy để trong phòng đón tiếp, thầy có thể mang đi, chúng tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng... nếu thầy rời khỏi nơi này, sẽ chẳng còn ai cứu thầy được nữa đâu.”

Sư thấy ngoảnh lại, vô cùng khiếp sợ: “Tôi... không hiểu anh đang nói gì...”

Cộng sự: “Quay lại và ngồi xuống đi, đây là cơ hội cuối cùng.”

Sư thấy **đứng ở cửa mấy phút, rồi từ từ quay lại ghế sofa, ngồi xuống**. Cảm xúc của sư thấy rất bất ổn, nhìn như đang do dự.

Cộng sự cố giảm ngữ khí: “Nghiên cứu tâm lý con người là nghề của chúng tôi, vì vậy có rất nhiều chuyện không thể qua mắt được chúng tôi. Chẳng riêng gì chúng tôi, tin rằng thầy cũng không thể che giấu được sự phụ mình, vì vậy thầy thậm chí còn chẳng dám đề cập với sư phụ về giấc mơ chính thầy cũng chẳng nhớ trọn vẹn này.”

Sư thấy yên lặng, chỉ nhìn cộng sự chằm chằm. Trong đầu tôi chợt dấy lên dự tính xấu nhất – xung đột chính diện.

Cộng sự: “Thầy từng giết người, vì muốn trốn tránh pháp luật nên mới xuất gia. Nhưng thầy cũng biết rõ, mỗi lần thấy một lòng hương Phật, quá khứ của thầy sẽ lại hiện hiện ra trước mắt. Xét từ góc độ này, nó là ma chương của thầy. Nhưng ma chương này không phải cứ ăn chay niệm kinh là có thể phá bỏ, chắc thầy hiểu rõ hơn tôi. Tôi không muốn nói mấy lời vớ vẩn kiểu như tôi đến đây vì mong thầy giác ngộ hay để giúp đỡ thầy, tôi chỉ muốn nhắc nhở thầy, tất thầy đều là duyên. Giờ

quyển lựa chọn thuộc về thầy, cũng giống như thời điểm mấy năm về trước thôi.”

Sư thầy thần thờ hồi lâu, chầm chậm cúi đầu.

Cộng sự kéo ghế lên một chút, vẫn ngả người về phía trước, khom lưng nhìn vào mắt sư thầy, thả ra quả cân cuối cùng: “Một bước, chỉ một bước này thôi, thiên đường hoặc địa ngục.”

Sư thầy trầm lặng hồi lâu, cuối cùng run rẩy lên tiếng: “Tôi... tôi từng là một con nghiện cờ bạc, dù được khuyên răn nhiều lần nhưng vẫn chứng nào tật nấy, vì vậy vợ tôi đã dẫn con bỏ đi. Mẹ tôi vì tôi mà tức chết... nhưng... nhưng tôi vẫn cứ u mê không tỉnh ngộ... Có lần tôi đòi tiền bố, bị bố mắng chửi, tôi liền... tôi liền... bố tôi... tôi... tôi là thằng súc sinh...” Những giọt nước mắt rơi xuống đầu gối. “Tôi bỏ đi hai năm, lần nọ trốn trên núi, lúc sắp chết đói, tôi gặp được một hòa thượng, ông ấy đã cứu tôi... sau đó... sau đó tôi cảm thấy ông ấy đã phát hiện ra chuyện tôi từng giết người, vì ông ấy luôn khuyên dạy tôi tích ác quá nặng nề nhất nên chủ động đến tôi, nếu không... nếu không vĩnh viễn sẽ phải vùng vẫy trong địa ngục... tôi liền... giết ông ấy... sau đó mặc quần áo của ông ấy giả làm hòa thượng tha hương khắp nơi... cho đến khi sư phụ bây giờ thu nạp tôi... Ban đầu, tôi còn tưởng nhẫn nhịn chịu đựng vài năm sẽ không sao nữa, nhưng sau một lần nghe sư phụ giảng kinh, tôi thực sự có ý quy y. Suốt mấy năm nay, những tội ác tôi từng phạm phải cứ liên tục xuất hiện trước mắt tôi... Tôi đã niệm kinh hàng trăm lần, nhưng đều vô dụng... Tôi không dám kể với sư phụ, vì vậy mới lên đến đây tìm các anh... không ngờ vẫn... đúng là trời định.” Sư thầy ngẩng lên nhìn cộng sự, nở một nụ cười miễn cưỡng. Cả gương mặt sư thầy đầm nước mắt.

Cộng sự cau mày: “Thầy đã sai lại càng thêm sai, cho tới tận bây giờ.”

Sư thầy nhắm mắt lại, gạt đầu.

Cộng sự: “Tôi có thể đoán câu cuối cùng trước khi chết của vị hòa thượng bị thầy giết là gì không? Bốn chữ, đúng không?”

Sư thầy mở to mắt, kinh ngạc nhìn cộng sự, môi không ngừng run rẩy.

Cộng sự nhìn thẳng vào mắt sư thầy, thốt ra từng chữ một: “Quay đầu là bờ.”

Bấy giờ sư thấy không thể kim nén được nữa, quỳ gập người trên mặt đất, hai tay nắm chặt nhau chống lên sàn nhà, khóc thật to.

Hoàn tất lời khai trở về, đã rất muộn rồi.

Bước vào phòng đọc sách, cộng sự mở cửa sổ, lòi bao thuốc trong ngăn bàn ra, châm lửa rồi đưa tôi một điếu. Cộng sự bình thường rất ít khi hút thuốc, cũng không cho tôi hút thuốc ở đây, hành động này khiến tôi hơi bất ngờ.

“Chuyện hôm nay khá thú vị.” Vừa nói, cộng sự vừa dựa cửa sổ, ném cho tôi cái bật lửa.

Tôi châm điếu thuốc, nhìn cộng sự: “Không được, anh phải nói tôi nghe toàn bộ suy đoán của anh, tôi vẫn chưa hiểu sao anh phát hiện ra được, chuyện này quá đổi khó tin.”

Cộng sự nghĩ ngợi: “Ừm... tôi biết... vậy bắt đầu từ lúc anh ta bước vào đây đi.”

Tôi dịch người sang, ngồi đối diện cộng sự.

Cộng sự: “Lúc anh ta vừa đến tôi đã thấy kỳ lạ rồi, Phật giáo rất xem trọng tu tâm, đối với giấc mơ, các tăng lữ thường móc nối suy nghĩ với tâm tình, không thể có chuyện chạy đến đây tìm chúng ta giải đáp nghi vấn được. Vì vậy tôi biết chắc người này có vấn đề. Tiếp theo lúc trao đổi, anh ta nói nhìn thấy Quan Âm nghìn tay trong mơ, tôi đã nắm được kha khá thông tin rồi.”

Tôi chưa hiểu: “Vừa mới bắt đầu mà? Sao anh có thể...”

Cộng sự ngắt lời tôi: “Anh có nhớ anh ta đã hỏi tôi về Quan Âm nghìn tay không? Tôi nói mình không rành lắm, thực ra tôi nói dối đấy.”

Tôi nhớ lại: “Đúng là anh ta đã hỏi vậy... nhưng tôi vẫn chưa hiểu Quan Âm nghìn tay thì liên quan gì đến chuyện này.”

Cộng sự: “Anh ta từng nói Quan Âm nghìn tay thực chất không có một nghìn cánh tay, chỉ có bốn mươi hoặc hơn bốn mươi cánh tay mà thôi. Chúng ta không tìm hiểu sâu về vấn đề này nữa, tôi chỉ muốn nói tới ý nghĩa của Quan Âm nghìn tay trong giấc mơ. Nếu không có vốn

hiếu biết về Quan Âm nghìn tay, chắc chắn không thể lý giải được giấc mơ của anh ta."

Tôi: "OK, anh nói đi."

Cộng sự: "Trong bốn mươi cánh tay của Quan Âm nghìn tay, mỗi cánh tay có một con mắt, khi những con mắt này mở sẽ tỏa ra ánh sáng từ bi, mỗi ánh sáng từ bi chứa hai mươi lăm con đường giải thoát cứu rỗi. Tính ra có tất cả hơn một nghìn phương thức giải thoát cứu rỗi, vì vậy tên gọi đầy đủ của Quan Âm nghìn tay là Đại từ đại bi thiên thủ thiên nhãn Quan Thế Âm Bồ Tát."

Tôi: "Hóa ra là vậy... Quan Âm nghìn tay xuất hiện trong giấc mơ của anh ta tượng trưng cho sự cứu rỗi... Đúng là vượt ngoài kiến thức chuyên môn của tôi... Sao anh biết?"

Cộng sự cười: "Anh quên rồi à? Hồi nhỏ tôi từng nuôi ý định làm công việc liên quan tới tôn giáo mà... Tiếp tục nhé, khi anh ta hỏi, tôi cố tình nói mình không biết gì về Quan Âm nghìn tay để anh ta an tâm kể nhiều hơn. Anh cũng nói đúng một nửa rồi đấy. Quan Âm nghìn tay xuất hiện trong giấc mơ của anh ta đích thực tượng trưng cho sự cứu rỗi, nhưng người cứu rỗi lại truy sát anh ta, đó chính là sự tự khiển trách bắt nguồn từ trong tiềm thức của anh ta... Ngoài tội giết người, tôi không nghĩ ra được nguyên nhân nào hợp lý hơn. Bởi vậy, sau khi kết thúc thôi miên, hiểu được nội dung giấc mơ, tôi khẳng định anh ta từng giết người... chứ không phải tôi suy đoán linh tính."

Tôi: "Chính xác... Nói vậy chuyện cây cỏ biến thành đao kiếm tôi hiểu rồi, đó là những tháng ngày anh ta bỏ trốn, thần hồn nát thần tính. Biến máu có lẽ bắt nguồn từ việc anh ta giết người, bị tôn giáo anh ta tín ngưỡng phóng đại lên, còn cả khái niệm địa ngục biến máu nữa... Nhưng còn liên hoa bảo tọa thì sao? Nó có ý nghĩa gì?"

Cộng sự: "Chắc anh không lý giải được ý nghĩa của liên hoa bảo tọa, là thế này. Liên tọa theo quan điểm Phật giáo vốn là hoa sen trong ao thiêng ngoài kinh đường trên thiên giới, nhờ được nghe kinh lâu ngày mà ngộ đạo, tu thành liên tọa, bởi vậy hoa sen cũng tượng trưng cho thanh tịnh không bị vấy bẩn. Tư thế khoanh chân ngồi thiền của các tăng lữ thực chất có phần giống với hoa sen, nên được gọi là thế ngồi hoa sen... Dù nói thế nào, liên hoa bảo tọa trong giấc mơ của anh ta cũng tượng trưng cho việc yên lặng tu hành,

được giải thoát, bởi vậy anh ta mới mơ thấy nó. Xâu chuỗi tất cả các yếu tố này lại có thể kết luận, anh ta hy vọng xuất gia hướng Phật, tự mình tu hành để xóa bỏ mọi tội ác đã phạm phải. Nhưng anh ta cũng hiểu tội ác đó nặng nề như thế nào, anh ta càng chuyên tâm tu hành, lại càng tự khiến trách mình nặng nề hơn, đến nỗi Quan Âm nghìn tay mang theo hàng nghìn con đường cứu độ cũng truy sát anh ta, hàm ý không thể dung thứ.”

Tôi thở dài: “Được rồi, không thể theo kịp nữa rồi, lực bất tòng tâm.” Câu trước thể hiện sự thán phục của tôi đối với kiến thức của cộng sự, câu sau là lời cảm khái về câu chuyện ngày hôm nay.

Cộng sự: “Nếu không phải từng hứng thú với tôn giáo, e là hôm nay tôi cũng lực bất tòng tâm giống anh thôi... Nhưng cũng có điểm nằm ngoài suy đoán của tôi.”

Tôi: “Điểm nào?”

Cộng sự: “Tôi không ngờ anh ta giết cả vị hòa thượng vân du kia...”

Nói đến đây, chúng tôi cùng yên lặng.

Một lúc lâu sau tôi lại nhớ ra nghi vấn: “Đúng rồi, còn vấn đề nữa, sao anh lại nghĩ rằng mình có thể khuyên anh ta tự thú? Nếu tính hung ác của anh ta bộc phát, giết cả hai chúng ta để diệt khẩu thì sao? Anh không thấy làm thế rất nguy hiểm à?”

Cộng sự: “Quá thật hơi mạo hiểm, nhưng tôi đã có sự chuẩn bị.”

Tôi: “Thế à? Sao tôi không biết?”

Cộng sự: “Có nhớ sau khi nói chuyện với anh ta, trước lúc thôi miên, tôi đã gọi điện thoại không? Thực ra tôi gọi cho một người bạn đáng tin cậy, dặn anh ấy sau một tiếng nữa gọi lại cho tôi. Nếu tôi không nghe máy hoặc nói những lời kỳ lạ, phải lập tức báo công an. Nhưng tôi không đặt cược tất cả vào anh ta, bản thân tôi cũng đã chuẩn bị trước, sau khi anh ta kết thúc trạng thái thôi miên, tôi đã cho anh ta hít oxy.”

Tôi: “Hít oxy? Thì sao? Mục đích là?”

Cộng sự: “Kiến thức từng học mà anh cũng quên được? Oxy tinh khiết có thể khiến con người ta hưng phấn, đúng chứ? Ngoài ra còn một công dụng nữa.”

Tôi cố gắng lục tìm lại ký ức: "... Nghe lời ..."

Cộng sự giáo hoạt của tôi cười đắc ý.

Tôi lắc đầu: "Anh quá là đáng sợ..."

Cộng sự thu lại nụ cười: "Thực ra những điều đó chỉ phụ trợ thôi, chủ yếu nhất vẫn là anh ta đã sớm tỉnh ngộ và hối lỗi rồi, bởi vậy tôi mới dám làm thế. Nếu không tôi cũng chẳng cho anh ta cơ hội cuối cùng."

Tôi yên lặng, bởi tôi nhìn thấy tia thương xót trong ánh mắt cộng sự.

Cộng sự khoanh tay cúi đầu như đang tự nói chuyện một mình: "Không biết sẽ định tội thế nào, nếu bị xử cực hình, hy vọng anh ta ra đi thanh thản, cả những người anh ta đã giết nữa..."

Chúng tôi lặng thinh, mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Một lúc sau, tôi phá vỡ sự yên lặng: "Tôi cảm thấy nếu anh theo nghề liên quan tới tôn giáo, rất hay đấy... À, đúng rồi, thiếu mất dấu hiệu của thần thánh..."

Cộng sự ngẩng lên: "Không thiếu đâu, tôi đã nhìn thấy dấu hiệu của thần thánh rồi."

Tôi: "Ý anh là Quan Âm nghìn tay trong giấc mơ đã thực sự cứu rồi anh ta?"

Cộng sự: "Có thể coi là như vậy... nhưng tôi nói đến chuyện khác cơ, cũng là điều trước đây tôi luôn thiếu. Thử nghĩ xem, có một số người đi truyền bá tư tưởng, tín niệm của bản thân, ảnh hưởng tới cả một cộng đồng, duy trì qua hàng ngàn năm... Còn gì thần kỳ hơn thế? Không có, đó chính là dấu hiệu của thần thánh."

Điều anh ấy nói, tôi chưa từng nghĩ tới.

Cộng sự đóng cửa sổ lại: "Không còn sớm nữa, đi ăn thôi, anh mời."

Tôi gạt đầu, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc.

Nhận thức về dấu hiệu thần thánh anh ấy vừa trao đổi khiến tôi suy nghĩ rất lâu.

Bốn – Bán điện nhân

“... Được, tôi biết rồi, tối về sẽ gửi email cho anh.” Người phụ nữ trung niên tắt điện thoại, tỏ ý xin lỗi. “Xin lỗi, là điện thoại của công ty.”

Cộng sự gật đầu: “Không sao, chúng ta tiếp tục chứ?”

Cô ấy: “Được. Mới này nói đến đâu rồi nhỉ?”

Cộng sự: “Nói đến đoạn hôm kia cô lại mơ thấy giấc mơ đó, sợ không ngủ nổi, cứ như vậy nằm mở mắt chờ trời sáng.”

Cô ấy: “Ồ, đúng rồi. Sau đó tôi có gọi điện cho chồng kể về chuyện này, anh ấy nói do áp lực công việc của tôi quá lớn gây ra.”

Cộng sự: “Lần này cô có nhớ được nội dung giấc mơ không?”

Cô ấy: “Không nhớ được nhiều lắm, chỉ nhớ rất đáng sợ, tôi đang bỏ chạy. Nhưng có một điểm tôi vẫn nhớ, dường như các giấc mơ khiến tôi mất ngủ đều giống nhau, mà cũng không hẳn giống nhau.”

Cộng sự lộ vẻ nghi hoặc: “Tôi không hiểu ý cô.”

Cô ấy: “Tức là những chuyện này tôi đã từng gặp trong nhiều giấc mơ trước đó, tôi biết cần phải làm gì để trốn thoát, nhưng cứ chạy mãi lại thành như mới, chẳng biết nên làm gì tiếp theo, sau đó... sau đó tôi không nhớ nữa, tóm lại chỉ cảm thấy rất đáng sợ.”

Cộng sự: “Nội dung nối tiếp nhau sao?”

Cô ấy: “Không hoàn toàn như vậy, có những phần lặp lại.”

Cộng sự: “Tôi hiểu rồi, tức là lần nào cô cũng mơ thấy nửa sau của ác mộng lần trước cùng với các diễn biến tiếp theo, đúng chứ?”

Cô ấy gật đầu: “Ừm, đại khái vậy.”

Cộng sự: “Nên cô biết rất rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cô biết bản thân phải làm gì.”

Cô ấy: “Đừng, đừng, chính là như vậy.”

Cộng sự: “Nhưng cứ đến diễn biến tiếp theo nữa là cô chưa từng mơ thấy, cũng không biết phải làm thế nào.”

Cô ấy gật đầu liên tục: “Đừng, không sai! Đoạn sau tôi chẳng biết phải làm thế nào, vì vậy... hình như tôi bị thứ gì đó bắt được, sau đó sợ quá tỉnh dậy.”

Cộng sự: “Tôi hiểu rồi, những cơn ác mộng cô kể thực ra là một cơn ác mộng rất dài, mỗi lần cô chỉ mơ thấy một đoạn trong đó. Giống như lạc trong mê cung, mỗi lần đi sai, đi vào ngõ chết sẽ tỉnh dậy, lần sau bắt đầu lại từ một điểm nào đó. Vấn đề của cô là không thể thoát ra khỏi mê cung này, cứ bị quay vòng vòng, đúng chứ?”

Cô ấy thở hắt ra: “Đừng, anh lý giải rõ ràng thật đấy, tôi chẳng thể giải thích được rốt cuộc là thế nào.”

Cộng sự: “Nguyên nhân khiến cô sợ hãi tỉnh dậy luôn là bị thứ gì đó bắt được sao?”

Cô ấy: “Ừm... chuyện này tôi cũng không nói rõ được, lần trước đến đã định kể với anh, nhưng lại không cách nào nhớ nổi...” Điện thoại trong túi cô ấy lại reo lên.

Cộng sự đứng dậy: “Cô cứ nghe điện thoại trước đi, chúng tôi cần chuẩn bị một chút, cô nghe điện thoại xong là có thể bắt đầu thời miên.”

Người phụ nữ trung niên gật đầu lấy lệ, vội tìm điện thoại trong túi.

Đóng cửa phòng quan sát lại, tôi nhìn cộng sự: “Hắn là do áp lực nào đó.”

Cộng sự đang bận lắp pin cho máy quay: “Ừm, có vẻ vậy, cụ thể thì chưa rõ.”

Tôi: “Lần trước cô ấy đến là vào hôm nào? Anh đã biết được những gì?”

Cộng sự: “Khoảng năm ngày trước? Đúng, là thứ tư. Lần đó cũng không trao đổi nội dung chi tiết gì, cô ấy chẳng nhớ gì cả, chỉ biết mình đã tỉnh dậy vì quá hoảng sợ, lúc nói chuyện với tôi còn khóc. Hôm đó anh không ở đây, tôi chỉ tìm hiểu một chút về hoàn cảnh gia đình cô ấy thôi.”

Tôi: “Ừm? Ý anh là cô ấy đến đây chỉ vì mơ thấy ác mộng thôi sao?”

Cộng sự: “Không hoàn toàn như vậy, sau mỗi lần gặp ác mộng, cô ấy thường cảm thấy áp lực một cách khó hiểu.”

Tôi: “Rồi?”

Cộng sự: “Công ty cô ấy đang làm việc cứ hai tuần lại mời bác sĩ tâm lý một lần, cô ấy đã kể chuyện này với bác sĩ tâm lý. Bác sĩ tâm lý giới thiệu cô ấy thử làm thôi miên, sau đó...”

Tôi gật đầu: “Vậy cô ấy có miêu tả cảm giác áp lực to lớn là như thế nào không?”

Cộng sự: “Cô ấy không nói rõ, tôi cũng chẳng hiểu sao, hình như có điều gì đó không chân thực lắm. Ban đầu tôi còn tưởng cô ấy không yên tâm về chồng hoặc con cái, nhưng sau khi nói chuyện lại phát hiện không phải.”

Tôi: “Là vấn đề gia đình à?”

Cộng sự: “Theo tôi quan sát, có lẽ không phải. Chồng cô ấy thường xuyên làm việc ở thành phố khác, như cô ấy miêu tả, là kiểu người qua loa cầu thả. Con cô ấy cũng học đại học ở thành phố khác, cô ấy thường xuyên sống một mình. Do công việc rất bận rộn nên cuộc sống của cô ấy cũng khá phong phú, nói chung vẫn tốt.”

Tôi nhìn qua cửa kính thấy người phụ nữ trung niên đã nói chuyện xong, đang nhét điện thoại vào túi: “Lát nữa thôi miên cứ tái hiện lại giấc mơ hôm trước của cô ấy đã. Ít nhất chúng ta cũng cần chút manh mối.”

Cộng sự quơ cái giá ba chân của máy quay: “Ừm, nếu thấy trọng điểm, tôi sẽ nhắc anh.”

Cô ấy: “Bắt buộc phải tắt điện thoại à? Chuyển sang chế độ rung không được sao?”

Tôi nghiêm túc nhìn vào mắt cô ấy, thể hiện sự kiên quyết: “Bắt buộc phải tắt, nếu không sẽ không thôi miên được.”

Cô ấy: “Nhưng lỡ công ty có chuyện gì quan trọng cần tìm tôi thì sao?”

Tôi đứng dậy ra sau máy quay, làm bộ định tắt máy: “VẬY ĐỢI HÔM NÀO CÔ KHÔNG BẠN VIỆC QUAN TRỌNG THÌ CHÚNG TA TIẾP TỤC.”

Cô ấy do dự liếc nhìn cộng sự, cộng sự nhún vai, ý cũng hết cách.

Cô ấy lôi điện thoại ra, nắm chặt trong tay thần thờ một lúc, dường như đã hạ quyết tâm tắt máy.

Chúng tôi lại quay về chỗ ngồi.

Tôi liếc nhìn cái túi đặt bên cạnh cô ấy: “Đưa túi cho tôi, tôi để ở đằng kia.” Tôi chỉ cái ghế cạnh cửa sổ.

Cô ấy không có vẻ tình nguyện lắm, nhưng vẫn đưa túi cho tôi.

Tôi đặt cái túi sang một bên, an ủi: “Điện thoại đã tắt nguồn rồi, không còn việc gì quan trọng hơn hiện tại nữa, trừ phi hôm nay không thôi miên, cô quay về và tiếp tục bị cơn ác mộng quấy nhiễu.”

Xem ra sự cường điệu và động viên của tôi rất có tác dụng, cô ấy vội tó vớ mình chẳng còn suy nghĩ nào khác, ngoan ngoãn dựa vào ghế sofa.

Tôi: “Rất tốt, nếu cô cảm thấy nằm xuống thoải mái hơn thì có thể nằm xuống.”

Cô ấy: “Không, như thế này là được rồi.”

Tôi: “Rất tốt, cô cứ thả lỏng cơ thể, cố gắng ngả hẳn ra ghế, như vậy hơi thở mới đều đặn.”

Cô ấy hít sâu một hơi, bắt đầu thả lỏng cơ thể.

Tôi: “Thả lỏng, thả lỏng, điều hòa hơi thở...”

“Cô sẽ cảm thấy mí mắt bắt đầu trĩu nặng...”

“Rất tốt... từ từ nhắm mắt lại nào...”

"Cơ thể cô nặng nề tới mức không thể cử động nổi..."

"Nhưng cô lại cảm thấy rất ấm áp..."

"Rất thoải mái..."

"Giờ cô đang nằm trên giường của mình, rất êm ái ..."

"Rất tốt..."

"Khi tôi đếm đến một, cô sẽ quay lại giấc mơ, kể tôi nghe những gì cô nhìn thấy..."

"Ba... Cô nhìn thấy một luồng ánh sáng ở phía trước..."

"Hai... Cô chậm chậm đi về phía luồng ánh sáng đó..."

"Một..."

"Giờ cô đang ở trong giấc mơ của mình, nói tôi biết cô nhìn thấy gì?"

Tôi ngẩng lên nhìn cộng sự, anh ấy đang nắm chặt tay, đặt cạnh môi, dường như rất chăm chú lắng nghe.

Cô ấy: "Tôi... tôi đang ở trên một con phố..."

Tôi: "Cô có nhận ra nơi đó không?"

Cô ấy: "Có..."

Tôi: "Đó là đâu?"

Cô ấy: "Đây là... đây là nơi tôi và chồng tôi từng đến..."

Tôi: "Cô biết nó ở đâu không?"

Cô ấy: "Not... Nottingham."

Tôi: "Chỉ có một mình cô thôi sao?"

Cô ấy: "Không, trên phố có... có người..."

Tôi: "Chồng cô có ở bên cạnh cô không?"

Cô ấy: "Không, chỉ có mình tôi..."

Tôi: "Người đi trên phố, cô đều quen biết à?"

Cơ thể cô ấy hơi co giật nhẹ: "Họ... không phải con người..."

Tôi: “Thế cô có nhìn thấy họ là gì không?”

Trông cô ấy hơi bất an, nhưng không mãnh liệt lắm: “Không... không... Họ đều không phải con người...”

Tôi nhún nài chờ đợi.

Cô ấy: “Họ đều là quái vật...”

Tôi: “Quái vật trông thế nào?”

Cô ấy: “Một số... một số không có đầu... còn lại... trên mặt chỉ có một con mắt rất to...”

Tôi: “Không có ngũ quan nào khác à?”

Cô ấy: “Đúng vậy.”

Tôi: “Cô làm gì trên phố?”

Cô ấy: “Tôi đang... tôi đang tìm thứ gì đó...”

Tôi: “Tìm cái gì?”

Cô ấy: “Tôi quên rồi... tôi đang tìm... tôi tìm không thấy...”

Tôi muốn hỏi có phải cô ấy đang tìm chồng mình không, nhưng mới định hé môi đã dừng lại, tôi không muốn có bất cứ dẫn dắt mang tính định hướng nào.

Tôi: “Cô làm mất thứ gì à?”

Cô ấy tỏ ra hơi bối rối: “Tôi cũng... không biết... không biết tôi đang... tôi đang... tìm cái gì...”

Tôi: “Những người... quái vật ở trên đường, không chú ý đến cô sao?”

Cô ấy: “Đúng... đúng vậy.”

Tôi: “Họ có khiến cô sợ hãi không?”

Cô ấy: “Không, họ... không đáng sợ, đáng sợ chính là... là kẻ có thể nhìn thấy được tôi.”

Tôi: “Ai cơ...”

Đột nhiên cô ấy cắt ngang lời tôi: “Đến rồi!”

Tôi: "Cái gì đến rồi?"

Cô ấy: "Nó đến rồi! Nó nhìn thấy tôi rồi!"

Tôi: "Ai nhìn thấy cô rồi?"

Cô ấy: "Con quái vật đó! Nó đến rồi! Nó nhìn thấy tôi rồi!"

Tôi: "Nó đang đuổi theo cô sao?"

Cơ thể cô ấy bắt đầu căng thẳng: "Đang đuổi theo tôi... đi theo tôi!"

Tôi: "Con quái vật đó chỉ đuổi theo cô thôi sao?"

Cô ấy: "... Đúng vậy..."

Tôi: "Nó đã từng làm gì cô chưa?"

Cô ấy: "Chưa... Sau khi phát hiện ra nó, tôi lập tức chạy trốn..."

Tôi: "Vì sao?"

Cô ấy: "Bởi vì... nó... chỉ có nửa khuôn mặt..."

Tôi: "Cô đang chạy trốn à?"

Cô ấy: "Tôi đang chạy... tôi chạy không nổi nữa... tôi rất chậm..."

Tôi không hỏi thêm bất cứ câu nào nữa, chỉ đợi cô ấy tiếp tục miêu tả. Cùng lúc đó, tôi quan sát phản ứng của cô ấy, tránh để tâm trạng quá mức kích động sẽ gây tổn thương đến cơ thể, hoặc tự khiến quá trình thôi miên bị đứt đoạn.

Cô ấy: "Nó càng lúc càng gần... tôi chạy không nổi nữa rồi... Con đường này, tôi nhận ra con đường này! Không được rẽ phải, không được rẽ phải, rẽ phải là ngõ cụt, tôi sẽ bị bắt mất... Rẽ trái, rẽ trái! Trời ơi, nó đuổi đến nơi rồi, tôi phải trốn đi! Tôi muốn trốn! Tôi trốn ở đâu nó cũng đều nhìn thấy tôi, khuôn mặt nó! Khuôn mặt nó! Nửa khuôn mặt! Tôi sợ lắm!"

Tôi ngược nhìn cộng sự, anh ấy đang giơ một cánh tay lên, nhưng không duỗi ngón tay ra, như đang chờ đợi điều gì đó.

Anh ấy đang phán đoán thời cơ.

Chân tay cô ấy càng lúc càng khua mạnh: "Trời ơi! Khuôn mặt nó sát gần lại rồi! Nó sắp bắt được tôi rồi, cứu tôi, mau đến cứu tôi! Tôi không muốn như vậy!"

Tôi cảm thấy tình trạng không ổn lắm, cô ấy có thể ngắt đoạn thôi miên tỉnh dậy bất cứ lúc nào.

Cô ấy: “Cứu tôi với! Nó bắt được tôi rồi! Nó bắt được tôi rồi!” Vừa nói, hai tay cô ấy khua khoắng loạn xạ trong không trung, như đang chống cự lại một sinh vật nào đó mà chúng tôi không nhìn thấy.

Cộng sự đứng dậy, giơ một ngón tay lên.

Tôi xông tới, dùng lực ghi chặt hai cánh tay cô ấy, cố gắng dùng giọng nói trầm tĩnh để nhanh chóng kết thúc buổi thôi miên: “Nghe tôi nói! Nghe chỉ thị của tôi! Khi tôi đếm đến ba, cô sẽ tỉnh dậy, đây chỉ là một giấc mơ! Một! Hai! Ba!”

Cô ấy mở to hai mắt, vẫn không ngừng giãy giụa, hét to đến khản giọng: “Tránh ra! Tránh ra! Không được! Buông tôi ra!”

Mất gần một phút tôi và cộng sự phải liên tục trấn an cô ấy: “Yên tâm, không phải mơ nữa rồi, cô tỉnh lại rồi, cô tỉnh lại rồi, dừng lại, thả lỏng!”

Tôi: “Yên tâm, không sao rồi, đó chỉ là mơ thôi.” Nói xong tôi ngẩng lên, ra hiệu cho cộng sự có thể thả cô ấy ra.

Cô ấy thở hắt hén, từ từ hạ hai cánh tay xuống, thần thờ một lúc lâu, rồi cạn kiệt sức lực ngẩng lên nói: “Tôi muốn uống nước.”

Tôi gật đầu.

Sau khi tiễn cô ấy, tôi quay lại phòng thôi miên, cộng sự đang ngồi xếp bằng tròn chỗ cô ấy vừa ngồi, các ngón tay đan vào nhau, khẽ nghiêng đầu.

Kéo hết rèm cửa lên, tôi tự rót cho mình một cốc nước: “Vừa rồi suýt nữa bị ngắt đoạn.”

Cộng sự: “Ừm.”

Tôi: “Nắm được gì chưa?”

Nhìn từ phía sau, dáng vẻ cộng sự như một đứa trẻ, anh ấy lăm bắm: “Tôi đang suy nghĩ...”

Tôi: “Hầu hết những cơn ác mộng đều đủ sức hạ gục ngay tức khắc các nhà biên kịch và đạo diễn phim kinh dị.”

Cộng sự có vẻ không nghe tôi nói: “Ừm... không có đâu, chỉ có một con mắt rất to... nửa khuôn mặt... Đại diện cho cái gì nhỉ?”

Tôi ngồi xuống lặng lẽ không phát ra tiếng động nào, nhìn anh ấy một lúc lâu: “Có cần vào phòng đọc sách không?”

Cộng sự búng tỉnh nhìn tôi: “Không, cứ ở đây thôi. Chúng ta sắp xếp lại các đầu mối nhé!”

Tôi gật đầu.

Cộng sự: “Đầu tiên có lẽ là địa điểm, đúng không? Tôi nghĩ một loạt các giấc mơ đáng sợ của cô ấy đều diễn ra ở Nottingham, Anh là có nguyên nhân.”

Tôi: “Ừm, có lẽ ở Nottingham đã xảy ra chuyện gì đó.”

Cộng sự: “Diện mạo người đi đường chắc chắn cũng có ý nghĩa nhất định. Không đầu là loại thứ nhất, có đầu nhưng chỉ có một con mắt rất to là loại thứ hai, người nửa mặt đuổi theo cô ấy là loại thứ ba.”

Tôi: “Vừa rồi không có nhiều cơ hội để hỏi, tôi hơi hiếu kỳ, cái người nửa mặt rớt cuộc là chỉ có nửa trên - nửa dưới, hay nửa trái - nửa phải nhỉ?”

Cộng sự nghĩ ngợi: “Tôi đoán nửa khuôn mặt cô ấy nói chỉ có nửa trái hoặc nửa phải thôi.”

Tôi: “Lý do?”

Cộng sự: “Nếu chỉ có nửa trên khuôn mặt, thường sẽ miêu tả là không có mồm, phải không? Nếu chỉ có nửa dưới, chúng ta hay bảo là không có mắt, chả ai nói chỉ có nửa khuôn mặt bao giờ.”

Tôi: “Ừm, có lẽ anh nói đúng... Dù vậy chúng ta vẫn chưa nắm được bao nhiêu đầu mối. Sau khi tái hiện lại giấc mơ, cô ấy chỉ nhấn mạnh tới nhân vật, không giải thích gì về bối cảnh cũng như nhắc đến các yếu tố khác.”

Cộng sự: “Vấn đề này tôi cũng chú ý.”

Tôi: “Cô ấy nói đang tìm kiếm thứ gì đó, cũng là đầu mối quan trọng, tuy chúng ta chưa rõ là cái gì. Liệu có phải cô ấy từng đánh mất thứ gì đó ở Nottingham?”

Cộng sự: “Cái này phải hỏi chính cô ấy, nhưng tôi nghiêng về thứ trừu tượng hơn...”

Tôi: “Ý anh là cô ấy chỉ dùng từ ‘tìm’ để biểu đạt chứ không thực sự đánh mất thứ gì?”

Cộng sự: “Ừm, tiềm thức thường sử dụng phương pháp này trong giấc mơ để thể hiện một ý nhất định.”

Tôi: “Còn phát hiện thêm gì nữa không?”

Cộng sự: “Còn một chuyện tôi cho rằng rất quan trọng, nhưng không liên quan tới thôi miên.”

Tôi: “Không liên quan tới thôi miên? Ồ... là gì thế?”

Cộng sự: “Hình như cô ấy mắc chứng phụ thuộc vào các thiết bị thông tin?”

Tôi: “Ồ, đúng thật.”

Cộng sự: “Nếu nhìn tổng thể... Tôi không thể nói rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.”

Tôi: “Liệu có phải do áp lực công việc như chồng cô ấy nói không? Anh không thấy cô ấy rất bận rộn à? Cô ấy thậm chí còn không đồng ý tắt điện thoại trong lúc thôi miên.”

Cộng sự: “Ừm, đấy chính là điều tôi thấy không ổn. Để tôi nghĩ xem... phụ thuộc thông tin... công việc bận rộn... ác mộng... ác mộng chẳng có gì kỳ quái cả, nhưng thường xuyên mơ cùng một cơn ác mộng... có thể do áp lực nào đó...”

Tôi: “Ừm, áp lực chưa rõ nguyên nhân.”

Cộng sự cau mày: “Có lẽ... thật ra là...”

Tôi: “Sao cơ?”

Cộng sự ngẩng lên: “Tôi nghĩ... Tôi hiểu rồi!”

Tôi yên lặng chờ đợi.

Cộng sự cau mày, có vẻ đang sắp xếp lại mạch suy nghĩ: “Áp lực cô ấy thể hiện ra thực chất đang thay thế cho một áp lực khác.”

Tôi ngẫm nghĩ lại câu nói: “Giải thích thế nào?”

Cộng sự thả chân xuống, đi dép vào, đứng dậy: “Bạn rộn và áp lực cô ấy thể hiện ra bên ngoài không phải là thật.”

Tôi: “Ừm? Vậy á? Chúng ta đều thấy cô ấy rất bận rộn mà, mới đến một lúc đã nhận hai cuộc điện thoại, lúc bước vào cửa cũng đang nói chuyện điện thoại.”

Cộng sự: “Không, không, nghĩ lại thì đó chẳng phải bận rộn gì cả.”

Tôi: “Nghĩa là sao? Cô ấy giả vờ nghe điện thoại?”

Cộng sự cười: “Tất nhiên không phải. Hôm nay thứ hai, trong giờ làm việc, có điện thoại công việc là rất bình thường. Tranh thủ thời gian làm việc để chạy đến đây, anh cảm thấy cô ấy có thực sự bận rộn không?”

Tôi: “Ừ nhĩ... Nhưng sao cô ấy phải làm thế?”

Cộng sự: “Phải hiểu giấc mơ của cô ấy mới biết được.” Hai tay anh ấy đút túi quần, đi đi lại lại quanh phòng. “Sao lại ở Nottingham nhĩ, tuy trước mắt chưa có cách nào biết rõ được, nhưng tôi có thể khẳng định cô ấy đã trải qua một chuyện vô cùng quan trọng ở đó. Trước mắt cứ đặt vấn đề này sang một bên, nói chuyện khác đi.”

Tôi: “OK.”

Cộng sự: “Kiểu người không đầu thường hiếm gặp trong các giấc mơ, đúng chứ? Vì người không đầu sẽ không có ngũ quan hay biểu cảm, nếu vậy người không đầu trong giấc mơ của cô ấy rất có thể không phải là người, mà là một biểu tượng.”

Tôi: “Biểu tượng gì? Có phải liên quan tới con gián không?”

Cộng sự: “Có khả năng! Chúng ta vẫn thường miêu tả bận rộn rối tinh rối mù là ‘giống con gián mất đầu đâm loạn khắp nơi’ còn gì.”

Tôi: “Ừm, nghe có vẻ hợp lý, nhưng vẫn hơi khiến cưỡng.”

Cộng sự: “Không hẳn vậy. Anh quên rồi à? Người không đầu chẳng hề có bất cứ liên hệ nào với cô ấy, người không đầu có lẽ là một khái niệm, cách nhìn nhận của cô ấy đối với một sự việc nào đó, biết đâu còn quan hệ trực tiếp tới cô ấy. Thậm chí rất có khả năng liên quan tới trạng thái ngay thời điểm đó của cô ấy. Nếu đã là biểu tượng của cô ấy ở thời điểm đó, tất nhiên cô ấy không cần sợ nó, điểm này lúc thôi miên chắc anh cũng nhận ra.”

Tôi gật đầu: “Đúng, tôi còn tưởng cô ấy sẽ hoảng sợ.”

Cộng sự: “Cho nên rất có thể người không đầu thể hiện một quan điểm nào đó của cô ấy.”

Tôi: “Ừm... được rồi, tạm thời vẫn chưa thể xác định được, chúng ta khoan hãy tranh luận, tiếp tục đi. Vậy người một mắt thì sao?”

Cộng sự: “Người một mắt lại khác, họ có ý nghĩa tượng trưng rõ ràng hơn hẳn người không đầu.”

Tôi: “Một con mắt khổng lồ liệu có phải thể hiện sự chú ý?”

Cộng sự: “Về lý thuyết là vậy, nhưng cô ấy lại không nhắc tới điểm này, nên tôi thấy người một mắt rất có khả năng mang ý đánh giá.”

Tôi: “Đánh giá? Ồ, tôi hiểu rồi, tự đánh giá bản thân trong mơ... Nhưng sao cô ấy lại dùng cách này để đánh giá bản thân?”

Cộng sự dừng bước nhìn tôi: “Tôi đoán người một mắt có ý nghĩa đặc biệt đối với cô ấy. Nhưng trước khi có thêm thông tin, tôi chưa đoán ra... Ý? Khoan đã! Vừa rồi anh nói cô ấy tự đánh giá bản thân?”

Tôi: “Đúng vậy, sao thế?”

Anh ấy cau mày, ấn chặt ngón tay cái ấn xuống môi dưới: “Tôi chưa nghĩ tới điểm này. Có lẽ nào...”

Tôi sững sờ một lúc mới chợt hiểu ra: “Ồ... Không phải anh muốn nói tới cái đó chứ?”

Cộng sự: “Thực tế rất có khả năng như vậy.”

Tôi: “Nếu thế sợ chắc phải lật ngược lại vấn đề về người không đầu.”

Cộng sự: “Chưa chắc, vẫn có thể giải thích được.”

Tôi: “Vẫn cần thêm một lần thôi miên nữa à?”

Cộng sự: “Đúng thế.”

Tôi: “Trọng tâm lần này là...”

Cộng sự: “Dẫn dắt.”

Tôi: “Dẫn dắt theo hướng nào?”

Cộng sự: “Khiến cô ấy đi theo người nửa mặt.”

Tôi: “Á? Anh chắc chứ?”

Cộng sự cười đắc ý: “Chắc chắn, chúng ta hiểu lắm rồi. Người nửa mặt không phải nam mà có lẽ là nữ. Tôi có thể chắc chắn 99% tất cả các quái vật trong giấc mơ đều là cô ấy.”

Ngày hôm sau.

Cô ấy: “Vẫn phải thôi miên thêm lần nữa sao?”

Tôi: “Ừm, lần này sẽ hơi khác, chúng tôi hy vọng cô có thể khắc phục tâm lý hoảng sợ, đi theo người nửa mặt kia.”

Cô ấy có vẻ do dự.

Tôi: “Cô sợ à?”

Cô ấy gật đầu: “Lúc này xem lại đoạn băng tôi đã nhớ ra, khuôn mặt chỉ có một nửa, nửa còn lại trống rỗng, vì vậy...”

Tôi: “Chỉ là giấc mơ thôi, lúc cần thiết chúng tôi sẽ gợi ý cho cô. Chắc chắn đấy.” Tôi cố xoa dịu.

Cô ấy nghi ngại rồi gật đầu.

“Yên tâm đi.” Cộng sự bổ sung thêm một câu rất đúng lúc.

Trong lúc thôi miên, tôi vẫn luôn chú ý quan sát cô ấy, tuy cô ấy là người rất dễ tiếp nhận ám thị để bước vào trạng thái, nhưng tôi cần đảm

bảo độ thời miên sâu, nếu không các gợi ý của tôi sẽ không được tiếp nhận. Nhưng thực tế lo lắng của tôi chỉ là dư thừa, cô ấy rất thoải mái, lại phối hợp.

Tôi: "Cô trở lại Nottingham chưa?"

Cô ấy hít thật sâu rồi dừng lại một lúc: "Trở lại rồi."

Tôi: "Cô nhìn thấy gì?"

Cô ấy: "Nhìn thấy... có người trên đường..."

Tôi: "Người như thế nào?"

Cô ấy: "Một số... một số người không có đầu..."

Tôi: "Còn gì nữa không?"

Cô ấy: "Còn... còn một số người chỉ có một con mắt."

Tôi: "Họ có chú ý đến cô không?"

Cô ấy: "Không... không chú ý đến tôi... chỉ có một người... người đó sẽ chú ý đến tôi..."

Tôi: "Cô muốn nói tới cái người chỉ có nửa đầu, nửa khuôn mặt đó sao?"

Cô ấy: "Đúng... vậy." Từ sự ngập ngừng, tôi có thể nhìn ra cô ấy vẫn cảm thấy sợ hãi.

Tôi: "Đừng sợ, cô không cần phải sợ bất cứ ai, chúng tôi đang bảo vệ cô."

Cô ấy: "Tôi... tôi không sợ."

Tôi: "Rất tốt. Cô ta xuất hiện chưa?"

Cơ thể cô ấy bắt đầu có chút căng thẳng: "Chưa... nhưng tôi biết cô ta ở đâu..."

Tôi: "Cô ta ở đâu?"

Cô ấy hơi bất an giật người mấy cái: "Cô ta ở không xa phía sau lưng tôi..."

Tôi: "Tôi muốn cô bình tĩnh quay đầu lại, nhìn cô ta. Động tác phải chậm rãi, phải bình tĩnh, cô không cần phải sợ cô ta."

Cô ấy: "Được... tôi... không sợ cô ta."

Tôi: "Rất tốt, cô làm được rồi."

Cô ấy: "Đúng vậy... tôi... tôi giờ đang nhìn cô ta."

Tôi: "Cô ta không đến bắt cô, đúng chứ?"

Cô ấy: "Không... không đến bắt tôi..."

Tôi: "Giờ cô ta đang làm gì?"

Cô ấy tỏ vẻ hoang mang: "Cô ta muốn tôi đi theo cô ta."

Tôi: "Đi theo cô ta đi, chúng tôi vẫn ở ngay phía sau bảo vệ cô, đi theo cô ta đi."

Cô ấy hít một hơi thật sâu: "Được... được rồi."

Tôi cố ý dừng lại một lúc: "Giờ cô đang ở đâu?"

Cô ấy: "Một con... một con phố nhỏ, tôi biết chỗ này..."

Tôi: "Đó là đâu?"

Cô ấy ngập ngừng mấy giây: "Tôi... tôi từng sống ở đây..."

Tôi: "Rất lâu về trước sao?"

Cô ấy: "Đúng vậy."

Tôi: "Từ bao giờ?"

Cô ấy: "Hồi... còn đi học."

Tôi: "Cô ta dẫn cô đến nơi cô từng sống hồi còn đi học, đúng chứ?"

Cô ấy: "Đúng vậy."

Tôi: "Đến nơi chưa?"

Cô ấy: "Đang ở trong phòng..."

Tôi: "Trong phòng có những gì?"

Cô ấy: "Giống... giống hồi trước, y hệt... không có gì thay đổi cả..."

Tôi: “Cô ta muốn cô làm gì?”

Cô ấy: “Đứng... trước gương...”

Tôi: “Cô cứ làm theo lời cô ta đi, không nguy hiểm đâu, đã có chúng tôi ở đây rồi, cứ làm theo lời cô ta đi.”

Cô ấy hít sâu thêm lần nữa: “Được rồi... làm theo lời cô ta...”

Lúc này, cộng sự yên lặng khoanh tay đứng dậy.

Tôi: “Nói tôi nghe, cô làm được rồi.”

Cô ấy: “Đúng vậy, tôi làm được rồi...”

Tôi: “Cô nhìn thấy bản thân trong gương chưa?”

Hơi thở của cô ấy bắt đầu gấp gáp: “Rồi... thấy rồi.”

Tôi: “Cô nhìn thấy gì?”

Cô ấy: “Tôi... tôi...”

Tôi lặp lại câu hỏi lần nữa: “Nói tôi nghe, cô nhìn thấy gì?”

Cô ấy: “Tôi... tôi cũng chỉ có nửa cái đầu, nửa khuôn mặt...”

Tôi: “Giờ cô ta đang làm gì?”

Tuy hơi thở của cô ấy càng lúc càng gấp gáp, nhưng cơ thể không hề xuất hiện phản ứng mãnh liệt, tôi biết mọi chuyện vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát.

Cô ấy: “Cô ta... đứng sau tôi...”

“Đứng sau cô?” Tôi chưa phản ứng kịp.

Cộng sự cau mày, nghiêng ngó một lúc, sau đó không ngừng vờ ra dáng vờ soi gương với tôi.

Tôi đã hiểu.

Tôi: “Nói tôi nghe, giờ cô đang nhìn thấy gì trong gương?”

Cô ấy đột nhiên bình tĩnh trở lại: “Chúng tôi hợp thành một cái đầu hoàn chỉnh... một khuôn mặt hoàn chỉnh...”

Tôi gạt đầu với cộng sự, chuẩn bị kết thúc thôi miên: “Tốt lắm, cô sắp tỉnh dậy.”

Cô ấy: "Tôi... tỉnh dậy..."

Tôi: "Khi tỉnh lại, cô sẽ nhớ hết tất cả những gì mình vừa nói."

Cô ấy: "Tôi... sẽ ghi nhớ..."

Tôi: "Khi tôi đếm đến ba, cô sẽ tỉnh dậy và cảm thấy rất khoan khoái dễ chịu, rất thoải mái."

Cô ấy: "Tôi sẽ rất khoan khoái... tôi sẽ rất thoải mái..."

Tôi: "Rất tốt. Một... Hai... Ba!"

Cô ấy chậm chậm mở mắt ra, sững người nhìn chăm chăm sàn nhà hồi lâu, sau đó ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi thấy mắt cô ấy ngân ngấn nước.

Cộng sự ra hiệu với tôi, tôi đứng dậy để anh ấy ngồi xuống trước mặt người phụ nữ trung niên. Anh ấy hơi nghiêng người về phía trước, nhìn vào mắt cô ấy.

Cô ấy: "Tôi..."

Cộng sự: "Cô ta không đến để bắt cô, đúng không?"

Cô ấy gật đầu rung rung nước mắt.

Cộng sự: "Giờ cô đã hiểu rồi chứ?"

Cô ấy vẫn gật đầu.

Cộng sự: "Cô muốn uống nước không?"

Cô ấy cười, lắc đầu.

Cộng sự đưa khăn giấy cho cô ấy: "Được rồi, giờ có thể nói cho chúng tôi biết, ngoài học hành, hồi cô ở Nottingham còn xảy ra chuyện gì nữa không?"

Cô ấy nắm chặt khăn giấy trong tay, hít thở thật sâu, kiềm chế cảm xúc: "Hồi tới Nottingham cùng chồng, tôi phát hiện mình có thai."

Cộng sự: "Con trai cô?"

Cô ấy: "Ừm, chúng tôi hơi bất ngờ."

Cộng sự: "Lúc còn đang đi học?"

Cô ấy: "Không, sau khi tốt nghiệp một năm về thăm lại chốn xưa."

Cộng sự: "Vì có thai nên cô đã bỏ lại rất nhiều thứ, đúng không?"

Cô ấy: "Đúng vậy, sao anh biết?"

Cộng sự cười: "Nghề của tôi mà."

Cô ấy: "Tôi suýt quên mất, cảm ơn các anh."

Cộng sự: "Khoan cảm ơn tôi vội, chúng ta sẽ làm rõ từng điều một nhé!"

"Được." Trông cô ấy đã bình tĩnh hơn.

Cộng sự: "Tuy cuộc sống hiện tại rất tốt đẹp, nhưng cô vẫn không cảm thấy hài lòng, đúng chứ?"

Cô ấy: "Đúng vậy, giờ tôi chẳng thiếu thứ gì, tuy không thể ở cạnh chồng con mỗi ngày, nhưng họ rất quan tâm đến tôi, cũng vô cùng yêu thương tôi. Vậy mà tôi vẫn cảm thấy thiếu thốn."

Cộng sự: "Đã đánh mất ở Nottingham rồi?"

Cô ấy cười cười: "Ừm, nhưng tôi chỉ có thể mang theo từng này hành lý thôi."

Cộng sự: "Ước mơ không phải hành lý, cũng chẳng hề linh kinh."

Cô ấy thở dài: "Anh nói đúng, do tôi quá vô dụng, giờ mới hiểu ra."

Cộng sự: "Thực ra cô không đánh mất gì cả. Tuy cô vì kết hôn sinh con mà phải từ bỏ rất nhiều thứ, nhưng có những thứ chưa từng rời bỏ cô."

Cô ấy: "Nhưng tôi sợ họ sẽ cảm thấy tôi..."

Cộng sự: "Cô xem, giờ cô chẳng phải lo cơm áo gạo tiền, con cái cũng đã lớn, không cần chăm sóc nhiều nữa. Cô chỉ lo lắng mình đã đánh mất tự tin thuở ban đầu thôi."

Cô ấy: "Đúng là cũng hơi lo lắng... Tôi lớn tuổi thế này... Được rồi. Anh nói đúng. Tự tin ngày đó của tôi đã không còn nữa."

Cộng sự: "Ngày xưa cô học trường nào?"

Cô ấy: "Nghệ thuật."

Cộng sự: "Chuyên ngành gì?"

Cô ấy: "Hội họa."

Cộng sự: "Về sau có từng vẽ lại không?"

Cô ấy: "Không... À, không, cũng vẽ được hai lần."

Cộng sự: "Là bao giờ?"

Cô ấy: "Một lần khi nhìn thấy chồng tôi nắm tay dạy con trai tập đi, tôi cảm thấy rất thú vị, tiện tay vẽ một bức ký họa. Chồng tôi rất thích bức tranh đó, còn lồng vào khung, giờ vẫn để trên bàn làm việc của anh ấy. Lần thứ hai khi con trai tôi vừa thi đại học xong, ngồi gần người bên cửa sổ nhìn ra ngoài, dáng vẽ rất đẹp trai! Lúc đó tôi cảm thấy rất rung động nên cũng vẽ một bức ký họa."

Cộng sự: "Cậu ấy đã xem bức tranh đó chưa?"

Về mặt cô ấy hơi đặc ý: "Thằng bé kinh ngạc lắm, hỏi tôi sao bao nhiêu năm nay không thể hiện?"

Cộng sự: "Cậu ấy nói đúng, sao cô không tiếp tục vẽ?"

Cô ấy: "Tôi từng này tuổi rồi, còn vẽ với gì chứ... ngại lắm."

Cộng sự: "Chuyện này liên quan gì tới tuổi tác? Hơn nữa cô cũng biết trong thâm tâm mình vẫn luôn khát khao cảm giác đó, phải không?"

Cô ấy gật đầu: "Ừm, thỉnh thoảng tôi cảm thấy công việc rất nhàm chán, nhưng lại không tiện nói với chồng mình muốn nghỉ việc, trong nhà không thiếu tiền, nhưng tôi vẫn bận rộn công việc cả ngày."

Cộng sự: "Người không đầu trong giấc mơ của cô là từ đây mà ra."

Cô ấy: "Ừm, cả ngày cứ bận rộn những công việc không đầu không đuôi, chả đâu vào đâu..."

Cộng sự: "Được rồi, giờ chúng ta sẽ thẳng thắn nói chuyện về vấn đề của cô nhé. Tuy cô đã rõ rồi, nhưng tôi chắc là cô vẫn chưa lý giải được vì sao mình lại bị áp lực như vậy đâu."

Cô ấy: "Được."

Cộng sự: "Áp lực của cô không hề xuất phát từ công việc, chúng ta đều đã rõ rồi. Nó xuất phát từ chính bản thân cô, nói cụ thể hơn một chút thì là do quá khứ từ bỏ ước mơ. Cô từng hy vọng có thể làm việc mình thích, đạt được thành tựu, nhưng vì chồng con, cô tạm thời từ bỏ. Nhiều năm sau, khi sự nghiệp của chồng đã ổn định, con trai lớn khôn, cô mượn những điều này để đạt được cảm giác thành tựu, mãn nguyện, nhưng cũng vì vậy, cô lại cảm thấy bất an, dường như có chỗ nào đó không đúng. Có một điều tôi dám khẳng định, đối với cô chẳng gì quan trọng hơn, đáng bảo vệ hơn những thứ cô đang có hiện tại."

Cô ấy: "Ừm, chẳng cần suy nghĩ tôi cũng có thể chắc chắn về điều đó."

Cộng sự: "Nhưng càng như vậy cô càng cảm thấy thiếu thốn... Tôi nhớ cô từng nói giấc mơ này bắt đầu xuất hiện từ khoảng một năm trước?"

Cô ấy: "Ừm, hơn một năm."

Cộng sự: "Vì một năm trước cô nhớ lại con đường xưa mình đã từ bỏ, chính là Nottingham, kể từ khi mang thai."

Cô ấy: "Đúng vậy."

Cộng sự: "Cô chưa từng hối hận về quyết định của mình, chỉ... đôi chút tiếc nuối. Các dấu hiệu trong giấc mơ thể hiện sự bất mãn của cô đối với bản thân. Nottingham là địa điểm cô quyết định thay đổi hướng đi tương lai, người không dấu là sự tự phủ định bản thân của cô trước tình trạng mờ mịt hiện tại, người một mặt... tôi nghĩ, họ có ý nghĩa đặc biệt đối với cô. Còn người nữa mặt cô luôn sợ hãi, chạy trốn thực chất là bản thân cô, bởi cô phát hiện mình trong gương không hoàn chỉnh, thứ cô thiếu chính là thứ cô đã từ bỏ. Cô khát khao có thể làm lại từ đầu, nhưng cũng sợ không phù hợp với tuổi tác, thân phận mình bây giờ. Cô cố gắng giữ bản thân bận rộn, nhưng thâm tâm cũng hiểu rõ đó không phải điều cô thực sự mong muốn dù cô chẳng biết phải làm sao để lấp đầy cảm giác trống rỗng này..."

Cô ấy cắt ngang lời cộng sự: "Đừng nói nữa, dừng lại đi! Anh nói không sai chút nào, chính xác là như vậy... nhưng tôi nên làm thế nào bây giờ?"

Cộng sự nhìn cô ấy đầy khó hiểu: "Làm thế nào ư? Tôi không hiểu, rốt cuộc cô bị thứ gì trói buộc? Xung quanh cô không có bất cứ gông cùm

hay ràng buộc gì, bản thân cô cũng biết mình khát khao ước mơ này như thế nào. Nếu vậy sao cô phải do dự? Lẽ nào chồng con cô sẽ cười cợt vì điều đó? Tôi không tin.”

Lúc này vẻ mặt cô ấy có chút dao động.

Cộng sự: “Được rồi, giờ có thể cho tôi biết người một mắt có ý nghĩa như thế nào đối với cô không?”

Cô ấy thần thờ một lúc rồi mới lẩm bẩm: “Muốn quan sát thế giới này chỉ cần một con mắt là đủ, con mắt còn lại để nhìn nhận chính bản thân mình. Thấy hướng dẫn tôi yêu quý nhất đã dạy tôi như vậy đấy.”

Cộng sự từ tốn dựa vào lưng ghế: “Ra là vậy.”

Khoảng ba tháng sau, chúng tôi nhận được chiếc hộp gỗ to, đóng đinh rất cẩn thận. Phải mất rất nhiều công sức chúng tôi mới mở được nó ra, bên trong có một bức tranh sơn dầu.

Màu sắc bức tranh rất rực rỡ, mang nét đặc trưng của dòng tranh sơn dầu.

Bức tranh vẽ một người đàn ông mặc áo khoác ngắn đứng tựa đèn đường ở góc phố, đang mở báo ra đọc. Ánh mặt trời tỏa sáng con đường đá dưới chân anh ta, bên đường một dãy các cửa hàng mái ngói tam giác màu đen, cửa sổ kính phản chiếu ánh nắng mặt trời. Xa xa một dòng nước lăn tăn gợn sóng, tạo cảm giác rất ấm áp. Góc dưới bên trái bức tranh để tên tác phẩm: Độc giả chuyên tâm.

Cộng sự ngắm nghía một lúc, sau khi hỏi ý kiến tôi, quyết định treo bức tranh trong phòng đọc sách.

Đến giờ nó vẫn còn ở đó.

Năm - Ký ức hoàn mỹ

"... Cậu ấy bị chấn thương từ lúc nào?" Cộng sự vừa hỏi vừa tránh một y tá đang bê cái khay đầy ống tiêm và kim tiêm.

Tôi: "Tuần trước. Tốn thương dây chằng và mô mềm."

Cộng sự: "Hiểu rồi, khoảng bao lâu nữa cậu ấy mới có thể trở lại tập luyện?"

Tôi: "Không dám chắc, nếu tuân thủ nghiêm ngặt lời dặn của bác sĩ, có thể hai đến ba tháng nữa, nhưng trước mắt khá nguy hiểm..."

Cộng sự: "Ý anh là cậu ấy tự ý trốn ra ngoài tập luyện?"

Tôi dừng bước trước cửa phòng bệnh, gạt đầu: "Đó là lý do cần đến sự hỗ trợ của chúng ta, huấn luyện viên và người quản lý cho rằng cậu ấy gặp vấn đề tâm lý."

Cộng sự: "Được rồi, để tôi thử nói chuyện trước với cậu ấy xem thế nào."

Tôi mở cửa phòng bệnh.

Khoảng ba ngày trước, một người bạn làm trong ngành thể thao tới tìm tôi, nhờ tôi giúp một việc, sau đó chẳng nói chẳng rằng đưa tôi tới thẳng bệnh viện. Vậy là tôi gặp cậu ấy, đang nằm trên giường bệnh - một vận động viên cũng có chút danh tiếng. Sau khi trao đổi với cậu ấy và tiếp xúc với huấn luyện viên, người quản lý cũng như vài đồng đội của cậu ấy, tôi phần nào hiểu được tình trạng hiện giờ.

Cậu ấy vào nghề từ rất sớm, từng được coi là nhân tài mới. Nhưng thành danh quá sớm kéo theo vấn đề không nhỏ cho ngôi sao thể thao còn rất trẻ này: tự thoái phồng bản thân. Tôi từng đọc các bài báo liên quan từ vài năm trước, cậu ấy bị chụp lại ảnh đang say mềm trước cửa quán rượu. Bức ảnh trở thành tin tức nóng hổi tại thời điểm đó, công chúng phần nộ phê phán, đồng thời tuyên bố chàng trai trẻ này đã bị thành công quá sớm hủy hoại. Vậy mà đầu năm ngoái, chàng trai vốn đắm chìm trong hưởng lạc, ngày ngày vui mình tại các tụ điểm ăn chơi đột nhiên hối lỗi, quay về với sân tập. Sau gần một năm tập luyện, cậu ấy đã trở lại các giải thi đấu cùng sự thể hiện tuyệt vời, đánh đâu thắng đó, liên tục thăng hạng thế giới. Mọi người còn đang kinh ngạc lắng từ biết quay đầu thì cậu ấy bất ngờ gặp chấn thương, do luyện tập quá độ. Việc này hoàn toàn không phải do huấn luyện viên hay người quản lý yêu cầu, mà bởi chính cậu ấy tự ý luyện tập điên cuồng gây nên, cậu ấy giấu cả huấn luyện viên và người quản lý lên lút tập luyện. Tình trạng như vậy thường xuyên diễn ra kể từ khi cậu ta tái xuất. Tất cả mọi người xung quanh, đồng đội, bác sĩ, quản lý, huấn luyện viên, thậm chí cả bác sĩ dinh dưỡng và những người tập luyện cùng đã nhiều lần cảnh báo cậu ấy, nhưng chẳng mấy tác dụng. Sau chấn thương lần này, bác sĩ dinh dưỡng của cậu ấy – cũng chính là bạn tôi đã tìm đến tôi. Qua lần đầu tiếp xúc, tôi cảm thấy đây không phải vấn đề một mình tôi có thể giải quyết, vì vậy lần thứ hai đến bệnh viện, tôi dẫn theo cộng sự của mình, dù sao anh ấy cũng phân tích tâm lý thành thạo hơn tôi, chúng tôi sẽ có thể phân đoán động cơ của anh chàng vận động viên này để tiến hành ám thị, dẫn dắt thôi miên. Nếu thực sự do vấn đề tâm lý chứ không phải vì tổn thương não bộ... hẳn phải có ẩn tình trước đó.

Sau khi vào phòng bệnh, cộng sự chỉ hỏi han qua mấy phút rồi trực tiếp đi thẳng vấn đề chính.

Cộng sự: "... Chấn thương do giãn dây chằng như cậu, ngoài các biện pháp mát xa, nhiệt trị liệu ra, chỉ có thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thôi phải không?"

Cậu ấy gật đầu: "Chẳng còn cách nào khác, vậy mới nói lãng phí quá nhiều thời gian."

Cộng sự: “Tôi cho rằng việc lãng phí thời gian này là cần thiết, cũng giống như bắn tên vậy, trước tiên phải kéo cung chuẩn bị đã.”

Cậu ấy cười: “Tôi thả dùng súng, bóp cò một cái cho xong, đây chính là nguyên nhân khiến các loại vũ khí lạnh dần biến mất đấy.” Cộng sự khe nhướn mày, anh ấy ngạc nhiên trước phản ứng của đối phương.

Cộng sự: “Chúng ta chỉ đang lấy ví dụ thôi, dù sao cơ thể con người cũng không phải máy móc, lúc căng lúc chùng cần thích hợp, lẽ nào cậu không quan tâm đến sức khoẻ của mình?”

Cậu ấy: “Tôi quan tâm lúc nào mới có thể luyện tập hơn... Tôi biết anh cũng giống họ, bảo tôi cần nghỉ ngơi, điều chỉnh, nhưng tôi cảm thấy cơ thể mình còn nhiều tiềm năng chưa được phát huy, về điểm này tôi đã có trải nghiệm rất sâu sắc. Mỗi lần tôi kiệt sức mệt mỏi rã rời, cảm thấy không chống đỡ được nữa, tôi lại có thể đột phá một giới hạn mới... Tôi hiểu rất rõ cơ thể mình, tôi không phải người mắc chứng nghiện thể thao đến mức mê muội.”

Cộng sự như đang suy nghĩ điều gì, gật đầu: “Thì ra là vậy... Đùng rồi, tôi muốn hỏi một chút, mấy năm trước vì sao... ừm... ý tôi là lúc đó hình như cậu đã giải nghệ, phải không? Tôi biết hỏi thế này rất bất lịch sự, nếu cậu cảm thấy vậy, cậu có thể không cần trả lời hoặc đuổi tôi đi cũng được.”

Cậu ấy cười lớn: “Ai lại thế, quá khứ chẳng về vang gì đó do tôi tự gây ra, tôi sẽ không lãng tránh đâu.” Cậu ấy trầm ngâm một lúc lâu mới lại mở lời: “Nói lúc đó bản thân còn quá trẻ, thực ra chỉ là viện cớ... Tôi từng cho rằng cả thế giới này đều là của mình, chỉ cần tôi muốn, chẳng gì là không thể có được. Lúc đó tôi chưa nhận thức được danh tiếng có ý nghĩa như thế nào, bởi nó đến quá dễ dàng. Anh hiểu ý tôi chứ? Nói thật, tôi cũng có chút tài năng, vấn đề bắt nguồn từ đấy, tôi cho rằng tài năng của mình đại diện cho tất cả. Chỉ cần nỗ lực một chút, để tâm một chút, chuyên chú một chút là OK rồi. Rất ngu ngốc, đúng không?”

Cộng sự: “Tuổi trẻ bốc đồng.”

Cậu ấy: “Đúng vậy. Vì có được quá dễ dàng nên mới phung phí, ngênh ngang xác xược. Thời điểm đó thậm chí tôi còn phát ngôn mình sẽ đoạt giải quán quân, mình sẽ chiến thắng các trận đấu...”

Cộng sự tiếp lời: “Càng tệ hơn là cậu lại thực hiện được những lời nói ngông cuồng đó.”

Cậu ấy: “Phải! Lúc đó tôi chiến đấu bằng sức trẻ, dùng thể lực bù đắp thiếu sót trong tập luyện và kỹ thuật, vì vậy tôi càng ngạo mạn, ngông cuồng, tự cao tự đại... Cũng chính từ lúc đó, tôi bắt đầu sa ngã, bắt đầu hưởng lạc... Ôi... Nghĩ lại mà thấy xấu hổ, đúng là điên độn, vừa ngu ngốc vừa hồ đồ...”

Cộng sự: “Cậu muốn nói tới việc bị đình chỉ thi đấu vì mắng chửi trọng tài?”

Cậu ấy gật đầu: “Ừm...”

Cộng sự: “Vây hai năm đó cậu đã làm những gì?”

Cậu ấy: “Nát rượu, ăn chơi trác táng cùng các cô gái, còn suýt dính vào ma túy... Nói chung rất bê tha.”

Cộng sự: “Điều gì đã thôi thúc cậu quay trở lại sân tập? Tôi hỏi như vậy có phải hơi giống các nhà báo đang phỏng vấn không?”

Cậu ấy vò đầu cười: “Anh hỏi vậy cũng hơi giống... Tôi quay lại thực ra là vì trong một lần rảnh rỗi tôi đã xem lại các video mình thi đấu trước kia.”

Cộng sự: “Cảm giác thế nào?”

Cậu ấy: “Kinh ngạc.”

Cộng sự: “Kinh ngạc?”

Cậu ấy: “Đúng vậy, kinh ngạc, tôi ngạc nhiên vì thể chất, sự linh hoạt và một số tố chất cơ bản của mình.”

Cộng sự: “Ồ? Điều đó không khiến cậu càng tự thổi phồng bản thân lên sao?”

Cậu ấy: “Không, không, anh chưa hiểu rõ ý tôi rồi, tôi muốn nói về bản chất việc tôi cảm thấy kinh ngạc khi xem lại các động tác của mình.”

Cộng sự: “À... tôi hiểu rồi, cậu cảm thấy kinh ngạc vì bản thân mình trong quá khứ, cũng ý thức được rằng hai năm lãng phí đã khiến cậu không thể làm được như vậy nữa, đúng không?”

Cậu ấy ù rú gật đầu: “Đúng vậy. Nhìn đáng về tràn đầy sức sống mình từng có, đột nhiên tôi nhận ra mọi thành tích trước kia đều nhờ thời gian tập luyện cần bán mà tôi vẫn xem thường. Thời khắc ấy tôi mới biết bản thân đã ngu ngốc, dẫn độn cỡ nào...”

Cộng sự: “Thêm một câu hỏi nữa, hỏi đó cậu xuất sắc như thế nào?”

Cậu ấy: “Mọi người xung quanh đều tự hào về tôi, kể cả các đối thủ của tôi.”

Cộng sự: “Giờ thì sao?”

Cậu ấy: “Nếu không lãng phí ngần ấy thời gian, tôi đã vượt rất xa họ rồi...”

Cộng sự ngắt lời cậu ấy: “Khoan, khoan đã, giải thi đấu trước, không phải cậu đã giành lại chức quán quân rồi sao?”

Cậu ấy: “Các anh đã xem video thi đấu của tôi trước đây chưa? Tôi bây giờ còn không bằng một nửa thời đó!”

Cộng sự: “Mục tiêu của cậu là quay trở về khi ấy?”

Cậu ấy: “Không, tôi phải vượt xa thế!”

Cộng sự: “Nhưng với cường độ tập luyện như hiện tại, nếu cứ tiếp tục rất có thể sẽ hủy hoại luôn bản thân cậu...”

Cậu ấy: “Không thể nào, tôi biết tiềm năng của mình vẫn chưa thực sự được giải phóng.”

Trong ánh mắt cộng sự lóe lên tia đắc ý khó nhận ra: “Ừm... tôi hiểu rồi...”

Trên đường về, tôi hỏi cộng sự: “Anh phát hiện ra điều gì rồi à?”

Cộng sự mở cuốn tạp chí: “Anh nên đổi câu hỏi khác.”

Tôi nắm vô lăng, cười, tên này trước giờ vẫn vậy: “OK, xin hỏi, ngài đã tìm ra vấn đề rồi chứ?”

Cộng sự ném cuốn tạp chí ra băng ghế sau, híp cả hai mắt: “Nhưng trước tiên vẫn còn một số chi tiết tôi muốn tìm hiểu thêm.”

Tôi: “Chi tiết gì?”

Cộng sự: “Anh đã nói chuyện với cả đồng đội, huấn luyện viên và người quản lý của cậu ấy rồi phải không?”

Tôi: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Cậu ấy giờ thực sự như cậu ấy nói à? Khác xa ngày trước?”

Tôi suy nghĩ: “Không thể so sánh như vậy được, anh biết đấy, mỗi người một nhận xét khác nhau, tôi nghĩ huấn luyện viên và người quản lý của cậu ấy tương đối khách quan.”

Cộng sự: “Thử nói xem.”

Tôi: “Mấy năm trước, biểu hiện của cậu ấy rất xuất sắc, các đối thủ cậu ấy gặp cũng không phải dạng thường, đều là tuyển thủ mũi nhọn. Đáng nói là cậu ấy đang trong giai đoạn trưởng thành, nên có thể cảm thấy có nhiều phương diện còn không gian phát triển. Nhưng hơn một năm trở lại đây, sau khi tái xuất, cậu ấy bắt đầu bước vào thời kỳ ổn định mà không ý thức được điều này, một mục kỳ vọng bản thân có thể mạnh mẽ hơn, bởi vậy mới luôn không hài lòng như bây giờ. Theo trình độ thực tế, cậu ấy bây giờ xuất sắc hơn nhiều, ngoài việc phát huy trọn vẹn tài năng cá nhân, cậu ấy còn tự thúc giục chính mình... nhưng nghiêm khắc đến mức này thì hơi quá... Đại khái là vậy. Huấn luyện viên và người quản lý đã nói thế đấy.”

Cộng sự: “Ừm, tôi hiểu rồi... Nhưng liên quan tới không gian phát triển, tôi cho rằng vẫn còn khoảng trống rất lớn.”

Tôi: “Sao vậy?”

Cộng sự: “Thế chất của cậu ấy đã bắt đầu bước vào thời kỳ ổn định, nhưng các phương diện khác vẫn còn rất nhiều không gian.”

Tôi: “Anh nói tới phương diện nào?”

Cộng sự quay qua hỏi tôi: “Anh biết tiềm lực vô hạn của con người xuất phát từ đâu không?”

Tôi: “Luyện tập? Ăn uống? Tinh thần?”

Anh ấy cười: “Sai rồi, từ ký ức.”

Tôi: "Là sao?"

Cộng sự: "Tập trung lái xe đi, quay về sẽ cho anh biết."

Sau khi về phòng khám, chúng tôi mỗi người tự pha một tách trà, cùng đi vào phòng đọc sách.

Vừa ngồi xuống, tôi nhìn cộng sự: "Nói đi, đại sư, trên xe anh nhắc đến kỷ ức nghĩa là thế nào?"

Cộng sự: "Chúng ta đều biết cậu ấy rất ưu tú, đúng chứ? Hơn nữa ngoài cậu ấy ra, những người khác đều nhận thấy cậu ấy giỏi hơn trước đây rất nhiều, vấn đề là vì sao cậu ấy lại không chịu công nhận bản thân? Nguyên nhân ban đầu xuất phát từ kỷ ức."

Tôi cẩn thận suy nghĩ: "... Ý anh là... cậu ấy đã hoàn mỹ hóa biểu hiện của bản thân trong kỷ ức?"

Cộng sự: "Đây chỉ là nguyên nhân ban đầu, còn nữa?"

Tôi: "Còn nữa? Ừm... tôi không biết..."

Cộng sự: "Hối hận."

Tôi: "Hả? Hối... Ồ! Tôi hiểu rồi, ý anh là cậu ấy hối hận vì đã bỏ bê bản thân suốt hai năm?"

Cộng sự: "Đúng vậy. Xuất phát từ sự hối hận vì hai năm buông thả bản thân, cậu ấy đã hoàn mỹ hóa kỷ ức từng rất huy hoàng của mình, liệu lúc đó cậu ấy có thực sự xuất sắc như lời cậu ấy nói không. Chưa chắc. Thực ra cậu ấy hiểu, cũng từng nói rằng mình chiến đấu bằng sức trẻ, dùng thể lực bù đắp thiếu sót trong tập luyện và kỹ thuật. Anh thấy đấy, vấn đề đã rõ ràng rồi. Hiện tại nhờ luyện tập cậu ấy đã nắm bắt được nhiều kỹ thuật hơn, kinh nghiệm hơn, bởi vậy cậu ấy mới nhận định với tài năng vốn có, đáng lẽ cậu ấy phải xuất sắc hơn mới đúng. Tôi đã xem giải đấu vừa qua của cậu ấy, đa phần là ưu thế áp đảo. Vậy mà cậu ấy vẫn cho rằng bản thân không được như trước đây rồi cố chấp với suy nghĩ nếu không lãng phí hai năm qua cậu ấy đã có thể biểu hiện xuất sắc hơn rồi. Chiến thắng áp đảo nhưng vẫn không mãn nguyện, vậy cậu

ấy muốn gì đây? Thứ cậu ấy muốn chính là chiến thắng kỳ ức hoàn mỹ! Thế là cậu ấy luyện tập quá tải, liều mạng hy vọng có thể bù đắp quãng thời gian đã mất, vượt qua bản thân ngày xưa. Vấn đề bây giờ là cậu ấy không thể vượt qua được vì cậu ấy trong kỳ ức quá hoàn hảo.”

Tôi suy luận lại toàn bộ logic: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Vừa rồi trên đường tôi có nói cậu ấy vẫn còn tiềm năng, nghĩa là vẫn có thể vượt qua.”

Tôi: “Tôi cũng định hỏi anh vấn đề này... Anh đừng nói cứ để cậu ấy tiếp tục cường độ luyện tập như vậy nhé... Bạn tôi sẽ giết chết tôi mất...”

Cộng sự cười một lúc rồi ngừng lại nhìn tôi: “Rất đơn giản, nếu đã biết vấn đề của cậu ấy xuất phát từ kỳ ức, vậy chúng ta cứ giải quyết bằng kỳ ức là được rồi.”

Tôi: “Phải làm thế nào?”

Cộng sự: “Huấn luyện tưởng tượng.”

Tôi chợt tỉnh ngộ: “Thông minh! Hay đấy.” Tiện tay lấy giấy bút ra ghi: “Nói đi, quy trình giúp cậu ấy hồi phục tâm lý.”

Cộng sự ân cần hỏi: “Khoan, từ từ đã, ca này không miễn phí đấy chứ?”

Tôi thờ dãi: “... Người ta có trả tiền...”

“Vậy thì được.” Cộng sự nói tiếp về phần khởi. “Cậu ấy nằm viện thành ra lại rất thích hợp, vì cơ thể cậu ấy đang bị giới hạn không thể cử động được. Ngày mai chúng ta tới bệnh viện một chuyến, nói với cậu ấy...”

Tôi: “Dừng, tôi suýt quên mất, có một vấn đề, nếu cậu ấy không chịu huấn luyện tưởng tượng thì sao? Nhiều người vẫn cho rằng nó chỉ là suy nghĩ vô căn cứ, hoàn toàn vô tác dụng mà. Cậu ấy lại coi trọng thể lực thế...”

Cộng sự sốt ruột ngắt lời tôi: “Rất đơn giản, cho cậu ấy tưởng tượng ra một trận thi đấu đã từng tham gia, thời gian tương đương một trận thi đấu hoàn chỉnh, nhớ nhé, nhất định phải căn đúng thời gian! Không nhiều người có thể làm được việc này, đúng chứ?”

Tôi gật đầu.

Cộng sự: “Đồng thời dặn cậu ấy trong cả quá trình cần thả lỏng cơ thể, chỉ được phép căng thẳng tinh thần thôi, tôi tin chắc là cậu ấy không thể làm được. Sau khi thử nghiệm thất bại, chúng ta giải thích rằng đây cũng là một cách luyện tập tâm lý và khả năng tập trung tinh thần, cậu ấy nhất định sẽ chấp thuận, vì mục tiêu của cậu ấy là...”

Tôi: “Mục tiêu của cậu ấy là vượt qua kỷ ức hoàn mỹ nên sẽ không từ chối bất cứ phương pháp nào, kể cả phương pháp cậu ấy chưa từng thử nghiệm, thậm chí chưa từng nghe nói tới... Tôi hiểu rồi. Được, anh nói tiếp đi.”

Cộng sự: “Sau khi cậu ấy chấp nhận phương pháp huấn luyện tưởng tượng này, chúng ta sẽ chỉ cho cậu ấy biết phải làm thế nào để học được cách khống chế suy diễn tưởng tượng. Ở giai đoạn đầu cần sự hỗ trợ của huấn luyện viên và người quản lý. Chi tiết cụ thể lát nữa chúng ta tính sau, anh gọi điện cho họ giải thích rõ nhé.”

Tôi: “Ừm, đây là bước thứ hai.”

Cộng sự: “Như vậy, trong thời kỳ tĩnh dưỡng, quá trình huấn luyện tưởng tượng và hồi phục tâm lý có thể tiến hành đồng thời, không bị cản trở gì. Khi huấn luyện tưởng tượng gặp phải nút thắt cổ chai – thời điểm tư duy không ổn định và trí tưởng tượng bay nhảy không thể kiểm soát, đã đến lĩnh vực sở trường của anh rồi đấy.”

Tôi: “Tôi biết rồi, dùng ám thị thôi miên giúp cậu ấy ổn định lại tư duy... nhưng hiệu lực có hạn thôi... làm gì có ám thị nào duy trì liên tục... Ồ... ý anh là phải thiết kế liệu trình theo chu kỳ à?”

Cộng sự ra về vô tội: “Đúng vậy, như thế mới thu được thêm tiền chứ.”

Tôi: “... Được rồi... Như vậy cũng tốt cho cậu ấy... sau đó thì sao?”

Cộng sự: “Trước khi cơ thể cậu ấy hồi phục, huấn luyện tưởng tượng do chúng ta hướng dẫn, huấn luyện viên và người quản lý phối hợp. Sau khi cậu ấy có thể luyện tập thể chất, chúng ta sẽ dần giảm bớt hướng dẫn, huấn luyện viên và mọi người cùng phối hợp cho đến khi cậu ấy có thể tự do tiến hành thì dừng. Đến lúc đó, liệu trình hồi phục tâm lý cũng kết thúc. Tính ra cả chu kỳ tám khoảng bốn tháng... ừm... cũng có thể không đến.”

Tôi: “Ừm, khoảng tám đó.”

Cộng sự cân nhắc một chút: “Còn nữa, ban đầu cường độ huấn luyện tương tượng có thể sẽ rất lớn.”

Tôi: “Ồ... vậy có được không? Tốn sinh lực đấy.”

Cộng sự: “Không vấn đề gì, vậy mới loại bỏ được sự cố chấp của cậu ấy, tôi nghĩ mệt mỏi một chút cậu ấy mới vui, giờ cậu ấy cần cảm giác kiệt sức để lấp đầy khát vọng vượt qua kỷ ức hoàn mỹ. Đã vậy chúng ta thay thế bằng cảm giác mệt mỏi tinh thần là được. Sau giai đoạn thích ứng ban đầu, cơ thể dần bình phục, bước vào giai đoạn huấn luyện tương tượng ổn định, cũng là sau khi cậu ấy bắt đầu luyện tập thể chất, chúng ta sẽ đặt nền tảng giúp cậu ấy cân bằng, đồng thời luân phiên thay đổi giữa hai phương thức huấn luyện.”

Tôi: “Ừm, có lý.”

Cộng sự ngẩng lên lăm bắm một mình: “Như vậy tính ra, nếu tố chất cậu ấy tốt, trong khoảng hai tháng, huấn luyện tương tượng có thể giao đấu với chính cậu ấy trong kỷ ức rồi...”

Tôi sững sờ: “Anh nói cái gì cơ?”

Cộng sự sực tỉnh nhìn tôi: “Hửm? Cái gì cơ là cái gì?”

Tôi: “Ý anh là để cậu ấy coi bản thân trong kỷ ức là đối thủ?”

Cộng sự: “Đúng vậy, không phải từ đầu tôi đã nói rồi à, nếu vấn đề của cậu ấy xuất phát từ kỷ ức, vậy chúng ta chỉ cần giải quyết bằng kỷ ức, sẽ loại bỏ được mọi vấn đề, lại còn có thể dùng kỷ ức hoàn mỹ khích lệ cậu ấy... Lúc trên xe tôi đã nói rồi mà, tiềm năng vô hạn của con người xuất phát từ kỷ ức, chỉ cần sử dụng hợp lý...”

Nghe anh ấy tiếp tục nói năng mạch lạc, tôi buộc phải thừa nhận mình không thể theo kịp tư duy nhanh nhạy cùng kiến giải độc đáo của anh ấy – chẳng ai thích hợp làm cái nghề liên quan tới tâm lý này hơn anh ấy.

Ba tháng sau.

“Thời gian gần đây cậu ấy thế nào rồi?” Cộng sự vừa đi vừa kiên nhẫn liếm cái kem trong tay thành hình dạng kỳ quái.

Huấn luyện viên: “Rất rất tốt, bắt đầu thấy tự tin rồi.”

Tôi: “Không còn cố chấp tập luyện quá tải nữa chứ?”

Huấn luyện viên: “Hoàn toàn không, cứ nhìn tình trạng cậu ấy hiện tại thì biết.”

Cộng sự: “Tất cả đều đang diễn ra theo đúng kế hoạch của chúng ta...”

Huấn luyện viên: “Quan trọng là tính cách cậu ấy đã trầm ổn hơn trước rất nhiều. Lúc cùng nhau phân tích chiến thuật, tôi đã rất kinh ngạc, cậu ấy như biến thành người khác vậy.”

Cộng sự: “Tôi đã nói rồi mà, tính cách không phân biệt tốt xấu, sử dụng hợp lý là được, sự cố chấp của cậu ấy nếu biết cách sẽ không trở thành gánh nặng...”

Huấn luyện viên dừng bước: “Rất cảm ơn hai anh, không có sự giúp đỡ của các anh, chắc giờ này chúng tôi vẫn còn đang đau đầu nghĩ cách giải quyết. Cứ như trước đây thì cậu ấy sẽ tự tay hủy hoại cơ thể và sự nghiệp thể thao của mình mất. Đúng là vẫn phải nhờ tới sự giúp đỡ của người có chuyên môn...”

Cộng sự nhét cả cái kem vào trong mồm, nói không rõ tiếng: “Ừm, nếu tất cả đã đi vào quỹ đạo, vậy thì, chúng ta thanh toán thôi nhì!”

Sáu - Vườn hoa của cô ấy

Hồi mới quen biết nhau, tôi và cộng sự từng dành cả một buổi chiều thảo luận về vấn đề chịu đựng áp lực.

Tôi: "... Theo khuôn mẫu này, các hành vi tiêu cực chính là áp lực chống chất đa góc độ?"

Cộng sự: "Đúng, giống như khi anh dùng sức ấn vào một quả bóng bay, mặt chịu lực lõm xuống, mặt còn lại cũng chẳng thoải mái gì, sẽ phồng lên do chịu lực từ bên trong. Khi lực bên ngoài đạt đến giới hạn nhất định, 'bùm', quả bóng sẽ nổ từ trong ra ngoài. Nếu hai tay anh ra sức bóp chặt một quả bóng bay không to lắm, chỉ để lại khe hở rất nhỏ, khe hở đó sẽ phồng to đến cực hạn, tạo thành điểm vỡ."

Tôi: "Ý? Nói vậy chẳng phải điểm vỡ của áp lực tâm lý cũng có căn cứ để tuân theo à?"

Cộng sự: "Về lý thuyết là vậy, nhưng ai biết được anh sẽ bóp chặt những chỗ nào, để lại những khe hở nào? Thực ra tâm lý học rất giống thống kê học, thống kê tất cả các khả năng, dựa theo tất cả các biến số để lựa chọn phương thức giải quyết, chỉ là số lượng biến số quá nhiều. Dù vậy nếu đủ thời gian, vẫn có thể thống kê được."

Tôi: "Sao anh lại diễn giải tâm lý học thành toán học thế, đó là môn ngày xưa tôi đau đầu nhất đấy."

Cộng sự: "Toán học á? Nếu tổ hợp các biện pháp ứng phó theo tình huống xảy ra sau khi hoàn thành thống kê, e là máy tính siêu cấp cũng phải sập nguồn, những việc như vậy chỉ có thể do con người làm thôi."

Tôi: “Ý anh là khả năng tính toán của con người còn mạnh hơn cả máy tính? Nghe bất khả thi thế?”

Cộng sự: “Sao anh cứ dùng khuôn mẫu của toán học để suy nghĩ về vấn đề này vậy?”

Tôi: “Vậy nên ví von như thế nào?”

Cộng sự: “Tôi cho rằng nó giống mưu lược hơn, không những phải có số liệu để phân tích tính toán mà còn cần kinh nghiệm và một nhân tố quan trọng nữa.”

Tôi: “Là?”

Cộng sự cười nhạt nhìn vào mắt tôi: “Trực giác – khả năng đặc biệt trời phú của con người.”

Một buổi chiều vài năm sau đó, một người phụ nữ xuất hiện trước mặt chúng tôi, nói rằng cô ấy hoài nghi bản thân trong lúc ngủ đã bị người ngoài hành tinh bắt cóc, quan sát, xóa đi ký ức, trực giác nói với tôi chuyện này chắc chắn không có sợi dây quan hệ nào với người ngoài hành tinh cả. Cũng ngay lúc đó, cộng sự thấp giọng với tôi: “Chuyện này chắc chắn chẳng có một xu quan hệ nào với người ngoài hành tinh cả.”

Tôi không nhìn được quay sang nhìn cộng sự, còn anh ấy hình như không ý thức được cái tính xấu mở miệng ra là nói đến tiền của mình, thản nhiên như không dẫn người phụ nữ sang phòng đọc sách.

Cộng sự: “Cô còn nhớ được những gì?”

Cô ấy: “Không nhiều lắm, toàn những thứ vụn vặt.”

Cộng sự: “Có thể kể lại tôi nghe không?”

Cô ấy hơi cau mày hồi tưởng lại: “Ban đầu ấn tượng không rõ lắm, hình như có ai đó đang gọi tôi... Chắc ngài sẽ cảm thấy hơi đáng sợ, nhưng với tôi lại bình thường.”

Cộng sự: “Không, không đáng sợ chút nào, tin tôi đi, tôi từng nghe những câu chuyện còn ly kỳ hơn nữa cơ. Sau đó thì sao?”

Cô ấy: “Sau đó... là một đoạn ký ức trống trơn, không thể nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ rằng xung quanh rất tối, có một vài ánh sáng chiếu lên người tôi.”

Cộng sự: “Cô bị ánh sáng bao phủ?”

Cô ấy: “Ừm, đúng vậy.”

Cộng sự: “Lúc đó cô đang ở đâu, cô nhớ chứ?”

Cô ấy: “Không rõ lắm, rất mơ hồ, chỉ nhớ láng máng hình như ở một nơi khá cao.”

Cộng sự: “Cao như thế nào?”

Cô ấy: “Cao khoảng chừng... ba bốn tầng nhà. Cái này tôi không dám chắc.”

Cộng sự: “Ở trạng thái trôi nổi bỗng bệnh à?”

Cô ấy: “Không biết, tôi không nhớ nữa.”

Cộng sự: “Sao cô biết mình đang ở một nơi khá cao?”

Cô ấy: “Vì tôi có ấn tượng mình đã nhìn xuống.”

Cộng sự: “Nhìn xuống?”

Cô ấy: “Đúng thế, có thể nhìn xuống thấy cây cối, xe cộ... đại loại vậy.”

Cộng sự: “Cô chắc chắn chứ?”

Cô ấy: “Vâng, tôi chắc chắn.”

Cộng sự: “Ồ... còn âm thanh thì sao? Có âm thanh nào không, vào lúc đó ấy?”

Cô ấy: “Không biết, chẳng nhớ chút nào.”

Cộng sự: “Ừm, tiếp tục nói về những thứ cô còn nhớ đi.”

Cô ấy: “Khoảng thời gian bị ánh sáng bao phủ trôi qua, sau đó hoàn toàn là bóng tối, không nhìn thấy gì cả. Cũng hơi lạnh nữa, nhưng không phải rất lạnh... Ý tôi là mát mẻ, ngại hiểu chứ?”

Cộng sự: “Ừm, tôi hiểu rồi. Còn nữa, đừng dùng tôn xưng, chúng ta tầm tuổi nhau thôi.”

Cô ấy mỉm cười: “Ừm... hoàn cảnh lúc đó... tôi không thấy rõ, vì quá tối.”

Cộng sự: “Chỉ có một mình cô thôi à?”

Cô ấy: “Tôi cũng không nhớ nổi, có lẽ... chỉ có một mình tôi thôi.”

Cộng sự: “Có lẽ? Cô không chắc chắn à? Cố nhớ lại xem.”

Cô ấy hơi cau mày nghiêm túc nhớ lại: “Tôi... tôi thực sự không nhớ được... Thực sự không biết!”

Cộng sự: “Được rồi. Sau đó thì sao?”

Cô ấy: “Sau đó... sau đó hình như xảy ra một số chuyện, đoạn này hoàn toàn trống rỗng, không còn chút ký ức nào... rồi tiếp sau đó...” Nói đến đây, dường như cô ấy hơi sợ hãi.

Cộng sự ghi chép lại gì đó.

Cô ấy: “Đoạn sau rất hỗn loạn, tôi không nhớ rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có ấn tượng...”

Cộng sự: “Ấn tượng như thế nào?”

Cô ấy: “Một đôi mắt rất to.”

Cộng sự: “Ồ? Đôi mắt to?”

Cô ấy: “Tức là một đôi mắt rất to đang... nhìn chăm chăm tôi.”

Cộng sự: “To như thế nào?”

“To như thế này.” Vừa nói, cô vừa dùng ngón cái và ngón giữa miêu tả tượng trưng trên mặt mình, to gần bằng một lon nước ngọt.

Cộng sự gạt đầu: “Ừm, đôi mắt đó cách cô bao xa?”

Cô ấy: “Rất gần...” Nói rồi cô ấy rùng mình.

Cộng sự: “Không nhìn rõ mặt à?”

Cô ấy: “Không nhìn rõ, chỉ thấy được đường nét... giống... cú mèo? Dáng vẻ giống một con cú mèo đang nhìn tôi chăm chăm.”

Cộng sự dừng lại đôi chút, dường như đang cân nhắc cách diễn đạt: “Lúc đó cô có nghe thấy gì không?”

Cô ấy: “Một chút... nhưng... ừm... âm thanh không hay lắm...”

Cộng sự: “Âm thanh không hay lắm? Là sao?”

Cô ấy: “Tức là... nó, nói chung nghe cảm thấy không thoải mái, tôi cũng chẳng biết miêu tả thế nào.”

Cộng sự: “Từ đôi mắt to kia phát ra à?”

Cô ấy: “Ừm... cái này... tôi... không biết.”

Cộng sự: “Còn gì nữa không? Cô nhớ được gì khác nữa không?”

Cô ấy cúi đầu suy nghĩ một lúc: “Không... còn gì nữa.”

Cộng sự: “Tình trạng thế này xảy ra mấy lần rồi?”

Cô ấy: “Có lẽ... bốn, năm lần... thì phải!”

Cộng sự gật đầu: “Ừm, tôi đã ghi lại rồi, chúng ta chuẩn bị thôi miên...”

Cô ấy: “À, đúng rồi, còn một việc nữa!”

Cộng sự: “Việc gì?”

Cô ấy: “Nếu giấc mơ xảy ra vào ban đêm, sáng dậy tôi luôn không nằm trên giường.”

Cộng sự tỏ ra hơi bất ngờ: “Vậy ở đâu?”

Cô ấy: “Trên sàn nhà phòng khách.”

Cộng sự nhét tay vào túi quần, nhìn người phụ nữ đang gọi điện thoại trong phòng thôi miên qua lớp cửa kính. Vài phút sau, anh ấy chẳng thèm quay đầu lại, nói với tôi: “Có vẻ giống với kiểu tiếp xúc thứ ba¹.”

Tôi: “Ừm, tình trạng được miêu tả rất giống.”

¹ Nhìn thấy và trực tiếp tiếp xúc với vật bay ngoài trái đất và sinh vật có trí tuệ ngoài trái đất. Tiêu chuẩn phân loại này do Cựu cố vấn Bộ không quân Mỹ, nhà thiên văn học, tiến sỹ Heinecke đặt ra. Kiểu tiếp xúc thứ nhất, vật bay không xác định không ảnh hưởng tới sự vật xung quanh, chỉ bị mục kích; kiểu tiếp xúc thứ hai, vật bay không xác định ảnh hưởng đến sự vật xung quanh (lưu lại dấu vết trên mặt đất...). Tuy báo chí đại chúng và tiểu thuyết viễn tưởng có miêu tả về kiểu tiếp xúc cảm ứng tâm điện (bao gồm bắt cóc) đồng thời gọi đó là “kiểu tiếp xúc thứ tư”, nhưng thông thường trong các tác phẩm khoa học, vẫn xếp hiện tượng này trong kiểu tiếp xúc thứ ba.

Cộng sự quay đầu lại: “Nhưng đôi mắt to kia không xóa ký ức của cô ấy, phải không?”

Tôi: “Tôi không dám chắc, phải thôi miên mới xác định được.”

Cộng sự: “Cách nhìn nhận của anh thế nào? Về miêu... miêu tả của cô ấy.”

Tôi: “Tôi là nhà thôi miên, trước khi tiến hành, suy luận của tôi có giới hạn.”

Cộng sự: “Từ góc độ cá nhân thì sao?”

Tôi nghi ngại: “Ừm... có lẽ là hiếm kỳ.”

Cộng sự nửa cười nửa không nhìn tôi: “Anh không dám kết luận quá sớm?”

Tôi thờ dãi: “Đúng vậy. Sao đột nhiên anh lại hứng thú với chuyện này thế?”

Cộng sự: “Tôi hy vọng anh sẽ khách quan khi thôi miên cô ấy. Vừa không bài trừ, vừa không tin tưởng, giữ thái độ trung lập.”

Tôi: “Kiểm tra tố chất nghề nghiệp của tôi à?”

Cộng sự không trả lời tôi: “Lát nữa lúc thôi miên tôi sẽ ngồi sau máy quay.”

Tôi: “Hử?”

Cộng sự: “Tôi muốn xem máy quay có hoạt động bình thường không.”

Tôi không nhận được cười: “Anh lo máy quay sẽ phát ra tiếng ồn tĩnh điện hoặc bị nhiễu sóng à?”

Cộng sự: “Ừm.”

Tôi: “Anh chắc chắn mình sẽ giữ thái độ trung lập chứ?”

Cộng sự: “Chắc chắn, nhưng tôi buộc phải tôn trọng sự thật, nếu đó là sự thật.”

Tôi gật đầu.

"... Rất tốt, đúng rồi đấy... Khi tôi đếm đến một, cô sẽ quay về đêm hôm đó và nhìn thấy rõ ràng tất cả những chuyện đã xảy ra..."

"Ba..."

"Hai..."

"Một."

"Nói tôi biết, giờ cô nhìn thấy gì?"

Hơi thở của cô ấy bình tĩnh, đều đều.

Cô ấy: "Tôi... nằm trên giường..."

Tôi: "Đang ngủ à?"

Cô ấy: "Đúng vậy."

Tôi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

Cô ấy: "Tôi... ngồi dậy rồi..."

Tôi: "Đang tỉnh hay đang ngủ?"

Cô ấy: "Đang ngủ..."

Tôi: "Ngồi dậy rồi sao nữa?"

Cô ấy: "Sang... phòng khách..."

Tôi: "Sang phòng khách làm gì?"

Cô ấy: "Đang đợi... đang đợi..."

Tôi: "Đợi? Đang đợi gì vậy?"

Cô ấy: "Tôi... không biết..."

Tôi: "Cô có phát hiện ra điều gì không?"

Cô ấy không trả lời câu hỏi của tôi: "Tôi... Tôi không phải là tôi..."

Tôi: "Vậy..." Tôi kiểm chế không quay lại hỏi ý kiến cộng sự. "Vậy cô là ai?"

Cô ấy: "Tôi... tôi là... tôi là người đang tìm đồ."

Tôi: "Đang tìm cái gì?"

Cô ấy: "Không biết."

Tôi: "Cô đang lật tung đồ đạc trong phòng lên, đúng không?"

Cô ấy như bị thứ gì đó thu hút, nhanh chóng nhảy sang chủ đề khác:
"... Cửa sổ... bên ngoài cửa sổ... có người..."

Tôi há hốc miệng, nghĩ một lúc rồi quyết định tiếp tục chờ đợi.

Cô ấy ngập ngừng đôi chút: "... Có người ở bên ngoài... tôi kéo ra rồi... kéo ra rồi... tôi nhìn thấy rồi... ở đằng xa... ở đằng xa..."

Tôi buộc phải cắt ngang câu nói lặp đi lặp lại của cô ấy: "Cái gì ở đằng xa?"

Cô ấy: "Người... ở đằng xa..."

Tôi: "Cô có nhìn rõ dáng vẻ người đó không?"

Cô ấy: "Không nhìn rõ... chỉ thấy... đường nét..."

Tôi: "Cô đang ở đâu?"

Cô ấy: "Trước cửa sổ..."

Tôi: "Vừa rồi cô kéo gì ra?"

Cô ấy: "Rèm cửa..."

Tôi: "Những lần trước cô chưa từng kéo rèm cửa ra, đúng không?"

Cô ấy: "Đúng vậy."

Tôi: "Bên ngoài cửa sổ tối hay sáng?"

Cô ấy: "Tối... tối đen..."

Tôi: "Cô bật đèn lên chưa?"

Cô ấy: "Chưa..."

Tôi: "Trong phòng cũng tối đen, đúng không?"

Cô ấy: "Vâng... nhưng mà... người kia vẫn có thể nhìn thấy tôi..."

Tôi: "Vì sao?"

Cô ấy: "Anh ta có... một đôi mắt... rất to, có thể phát sáng... anh ta... đang nhìn tôi..."

Tôi: “Anh ta cách cô xa không? Cô có thể nhìn rõ anh ta không?”

Cô ấy: “Rất xa... tôi... không nhìn rõ được... chỉ có một nửa... một nửa...”

Tôi: “Cô chỉ có thể nhìn thấy một nửa cơ thể anh ta, đúng không?”

Cô ấy: “Đúng vậy...”

Tôi: “Bây giờ cô...”

Cô ấy đột nhiên ngắt lời tôi: “Không... không được, dừng lại...”

Tôi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cô ấy: “Tôi... không biết... anh ta... Tôi không muốn, nhưng tôi buộc phải... Tôi không nhìn thấy gì cả...”

Tôi hơi ngạc nhiên, tôi đã ám thị cô ấy có thể nhìn rõ mọi việc xảy ra, vậy mà vừa rồi cô ấy lại thể hiện chưa tiếp nhận hoàn toàn ám thị của tôi. Tôi quyết định lặp lại lần nữa: “Cô sẽ nhìn thấy được, cô có thể nhìn thấy tất cả những việc xảy ra lúc này.”

“Tôi...” Cô ấy ngập ngừng. “Tôi... nhìn thấy được... tôi...”

Tôi kiên nhẫn đợi cô ấy tự dẫn dắt bản thân.

Cô ấy: “Tôi... anh ta nhìn tôi chăm chăm... đang nhìn tôi chăm chăm... tôi không biết... tôi không thấy rõ... đó là... đó là...” Cô ấy đột nhiên trở nên rất tiêu cực, dường như đang sản sinh cảm xúc chống đối.

Tôi: “Người đó vẫn đang nhìn cô sao?”

Cô ấy đột nhiên rơi vào trạng thái thay đổi giữa hai dạng cảm xúc và âm thanh hoàn toàn khác nhau: một bên là tiếng hét như đang liều mạng chống cự, còn một bên là tiếng rên rỉ gọi tinh.

Tôi sợ khiếp vía, quay lại nhìn cộng sự, anh ấy tỏ ý kết thúc thôi miên.

Tôi: “Thả lỏng, đây chỉ là giấc mơ, cô sẽ nhanh chóng tỉnh dậy, khi tôi đếm đến ba, cô sẽ tỉnh lại.”

“Một.”

Trong phòng vang vọng hai kiểu âm thanh hoàn toàn tương phản, nhưng đều phát ra từ cô gái ấy, cứ cách mấy giây lại thay đổi một lần.

"Hai."

Cô ấy chấm dứt tình trạng thay đổi tinh thần gần giống người tâm thần phân liệt, bắt đầu thở gấp.

"Ba."

Cô ấy co giật một cái, mở to hai mắt. Quần áo, đầu tóc cô ấy rất lộn xộn, má còn ửng hồng như người phụ nữ hưng phấn lúc làm tình.

Tôi còn chưa lên tiếng, cô ấy đã cau mày, quét mắt nhìn quanh phòng, rồi lao tới chỗ thùng rác, nôn thốc nôn tháo.

Sau khi tiễn cô ấy, cộng sự quay lại phòng thôi miên.

Tôi: "Sao tôi cứ có cảm giác thôi miên thất bại nhỉ?"

Cộng sự: "Nhưng ban đầu rất bình thường mà."

Tôi: "Trừ lúc mới bắt đầu ra, hình như cô ấy hoàn toàn không tiếp nhận ám thị của tôi mà tự theo cách của mình."

Lông mày cộng sự nhăn tít lại: "Đúng, tôi cũng thấy vậy."

Tôi: "Ngày mai có cần thử lại không?"

Cộng sự cau mày ngồi nghiêng trên ghế sofa: "Từ từ đã, tôi vẫn cảm thấy có chút thu hoạch. Từ phản ứng nôn ọe, hình như cô ấy đã bị xâm hại tình dục..."

Tôi: "Ừm, tôi cũng nghĩ vậy."

Cộng sự: "Nhưng vấn đề là phản ứng cuối cùng của cô ấy, ngoài sự kháng cự hình như có chút hương thụ? Điều này tạm thời tôi vẫn chưa lý giải được."

Tôi: "Chính xác, trạng thái tinh thần thay đổi liên tục như thế rất hiếm gặp, có xu hướng tâm thần phân liệt... Đùng rồi, máy quay hoạt động bình thường chứ?"

Cộng sự: "Bình thường, không có vấn đề gì."

Tôi: "Nói vậy không phải kiểu tiếp xúc thứ ba rồi?"

Cộng sự cười: “Đương nhiên... anh không thấy những gì cô ấy miêu tả lúc thôi miên rất khác khi tỉnh táo à?”

Tôi: “Ừ, tôi cũng chú ý điểm này.”

Cộng sự: “Có vẻ đây không hẳn là do ký ức bị méo mó.”

Tôi: “So ra tôi thấy hương này có khi lại tìm thấy manh mối.”

Cộng sự chỉ lên trán mình: “Tôi đã so sánh rồi.”

Tôi: “... Được thôi, vậy anh thu thập được những gì?”

Cộng sự: “Ban đầu cô ấy nghe thấy có người đang gọi mình, điểm này đồng nhất, không sai lệch. Nhưng trong lúc thôi miên, cô ấy không hề nhắc tới điều gì liên quan đến ánh sáng bao phủ hay nhìn xuống, mà chỉ đề cập bên ngoài cửa sổ có người và kéo rèm cửa ra. Cô ấy không nói vì sao lại biết bên ngoài cửa sổ có người. Nghe thấy? Cảm giác thấy? Hay bên ngoài cửa sổ vẫn luôn có người? Cô ấy cũng không giải thích rõ thêm việc mình tự kéo rèm cửa ra.”

Tôi: “Cô ấy có nhắc đến, nhưng rất mơ hồ.”

Cộng sự: “Ừ, ý tôi là cô ấy không hề giải thích rõ ràng, sau khi anh hỏi, cô ấy mới thừa nhận, tôi cho là cô ấy đã cố tình làm mơ hồ vấn đề này.”

Tôi: “Vì sao?”

Cộng sự: “Vừa rồi lúc thôi miên, anh ám thị rất rõ ràng, tôi có thể khẳng định cô ấy đã tiếp nhận rồi. Nhưng vấn đề là hình như cô ấy có tinh thần chống đối và luôn kháng cự lại... Điểm này tôi không dám khẳng định, lát nữa xem lại đoạn phim xem.”

Tôi: “Lẽ nào có ai đó đã ám thị phản thôi miên cho cô ấy?”

Cộng sự: “Không, khả năng có người thứ ba ám thị phản thôi miên rất thấp, có lẽ là chống đối tự phát.”

Tôi ghi chép lại: “Ừm, tiếp tục.”

Cộng sự: “Trong lúc thôi miên tôi cứ chờ cô ấy miêu tả về đôi mắt to, nhưng rất kỳ lạ, miêu tả của cô ấy lại mơ hồ khác thường, thậm chí còn không rõ ràng bằng lúc cô ấy nói chuyện với tôi.”

Tôi: “Điểm này tôi cũng chú ý, liệu có phải điều đặc biệt nào đó trong ký ức đã bị che đậy không?”

Cộng sự: “Về lý thuyết thì không, những ký ức có thể ghi nhớ rõ ràng trong trạng thái tỉnh táo sẽ càng rõ ràng hơn khi thôi miên mới đúng, không có chiều ngược, vậy rất vô lý.”

Tôi: “Đúng rồi, tôi nhớ ra một chuyện, lúc miêu tả đôi mắt to, cô ấy nói hơi giống cú mèo, nhưng khi thôi miên cô ấy lại bảo không nhìn rõ đôi mắt to, chỉ thấy một nửa cơ thể, điều này thực ra rất hợp lý.”

Cộng sự: “Hử? Thử nói xem.”

Tôi: “Đôi mắt to, cộng thêm chỉ nhìn thấy nửa thân trên, có phải khá giống cú mèo đậu trên cành cây không?”

Cộng sự nghĩ ngợi một lúc, gật đầu: “Ừm... cũng có lý. Nói vậy hình tượng mơ hồ của đôi mắt to và nửa thân người đã được ký ức cô ấy chuyển thành ấn tượng rõ nét hơn – chim cú mèo. Ký ức của cô ấy đã hoàn chỉnh hóa những ấn tượng vụn vặt.”

Tôi: “Đúng chứ?”

Cộng sự: “Ừm, anh nói có lý... nhưng tôi vẫn không hiểu đôi mắt to có ở gần cô ấy không. Lúc miêu tả cô ấy nói đôi mắt to rất gần với mình, đang nhìn mình chăm chăm. Nhưng khi thôi miên, miêu tả này lại lập tức nhảy sang phản ứng thay đổi liên tục, ở giữa bị thiếu mất rất nhiều tình tiết, đôi mắt to không hề tới gần nhìn cô ấy, cô ấy cũng chẳng hề hoảng sợ như lúc tỉnh táo, điều này rất kỳ lạ, anh có thấy vậy không?”

Tôi: “Ừm, chi tiết bị thiếu không chỉ chút ít đâu.”

Cộng sự nhăn tít mày lại: “Tôi cảm thấy... có lẽ đó chính là mấu chốt.”

Tôi: “Liệu cô ấy có thực sự bị xâm hại tinh dục không? Ví dụ bị người ta hạ thuốc chẳng hạn?”

Cộng sự: “Chuyện này tôi cũng đã nghĩ đến. Nghe kể chuyện có vẻ cô ấy vẫn đang độc thân, không thấy nhắc tới chồng hay bạn trai... Tuy có thể xảy ra tình huống như anh suy đoán, nhưng tôi cho là tỷ lệ rất thấp. Cô ấy không hề nhắc đến vết tích hay cảm giác liên quan tới xâm hại

tình dục, phải không? Nếu thực sự bị xâm hại tình dục, thường sẽ lưu lại dấu vết chữ. Nếu cô ấy chưa từng hoài nghi, chứng tỏ không có bất cứ dấu hiệu nào, cũng có nghĩa là khả năng xảy ra xâm hại tình dục có thể loại bỏ.”

Tôi: “Ừm... đúng.”

Cộng sự: “Tôi sẽ liệt kê lại một lượt các kết luận để chúng ta xác định xem lời miêu tả nào có độ đáng tin cậy cao.”

Tôi gạt đầu tỏ ý bảo anh ta tiếp tục.

Cộng sự đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng: “Đầu tiên, nửa đêm cô ấy tỉnh dậy, điểm này có thể chắc chắn, nhưng bị một âm thanh nào đó gọi dậy thì cần chứng thực thêm. Ánh sáng bao phủ lên người cô ấy và nhìn từ trên cao xuống không thể xác định được, đôi mắt to cũng tương tự...”

Tôi: “Khoan đã! Đôi mắt to sao lại không xác định được? Kể cả lúc trao đổi hay thời miên cô ấy đều nhắc tới mà, đôi mắt to đáng lẽ phải là sự tồn tại khách quan chứ?”

Cộng sự dừng bước: “Tôi lại không nghĩ vậy, miêu tả của cô ấy về đôi mắt to tuy nghe có vẻ rất rõ ràng nhưng thực tế lại mơ hồ, vừa không miêu tả rõ được hình dáng đôi mắt to, cũng chẳng nói rõ đôi mắt to đã làm gì mình, thậm chí còn không thể khẳng định được đôi mắt to có tiếp xúc gần với cô ấy hay không nữa, vì vậy tôi cho rằng đôi mắt to chỉ là sự tồn tại mang tính khái niệm, không thể xác định.”

Tôi: “Sự tồn tại mang tính khái niệm... ý anh là đôi mắt to rất có thể chỉ xuất phát từ một ký ức sai lệch nào đó của cô ấy, chứ không hề xuất hiện trong đêm ấy?”

Cộng sự: “Đúng vậy, đôi mắt to có lẽ là hình tượng được tích hợp từ các ký ức vốn có.”

Tôi: “Ồ... điểm này... tôi không chắc lắm. Nhưng anh nói cũng có lý, còn gì nữa không?”

Cộng sự: “Còn một điểm nữa, cũng chính là trọng tâm – phần cô ấy đã bỏ qua. Lúc nói chuyện với tôi, cô ấy có nhắc đến âm thanh, nhưng chỉ nhấn mạnh đó là âm thanh không hay lắm chứ không miêu tả cụ

thể. Khi thôi miên cô ấy đã rên rĩ, chống cự... hẳn đó là âm thanh cô ấy nhắc đến.”

Tôi: “Ừm, thật khó mở lời. Tôi đoán lúc nói chuyện cô ấy đã biết đó là tiếng rên rĩ của mình.”

Cộng sự: “Chính xác. Nên cô ấy mới ngó lơ vấn đề này nhảy sang đôi mắt to nhìn mình chăm chăm. Nhưng cô ấy lại không hề nhắc đến chi tiết khiến người ta ấn tượng sâu sắc này mà chuyển sang phản ứng cuối cùng luôn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cô ấy phản ứng như vậy, theo tôi đây mới là trọng điểm.”

Tôi: “Sao tôi lại thấy làm rõ về đôi mắt to mới quan trọng nhất?”

Cộng sự cau mày: “Có thể anh nói đúng, nhưng trực giác của tôi cho rằng đôi mắt to không quan trọng đến vậy... Cho tôi một đêm, ngày mai tôi sẽ giải thích với anh vì sao.”

Tôi nhìn đồng hồ: “Anh hẹn cô ấy ngày mai lúc nào?”

Cộng sự: “Buổi chiều.”

Tôi: “Nếu ngày mai anh vẫn chưa xác định được, có cần thông báo lùi lịch hẹn không?”

Cộng sự hít mắt nghĩ ngợi một lúc: “Tôi chắc đến 90% là ngày mai tôi có câu trả lời cho anh.”

Hôm sau.

Lúc cộng sự bước vào, tôi liếc nhìn đồng hồ, đã sắp trưa. Mắt anh ấy giăng đầy tơ máu, nhưng dáng vẻ rất hưng phấn, tôi đoán anh ấy đã uống không ít cà phê.

Tôi: “Thức thâu đêm à?”

Cộng sự ném áo khoác xuống, vươn vai: “Sáng sớm mới ngủ, nhưng tôi biết vấn đề của cô ấy rồi... Anh có muốn biết không?” Nói rồi, anh ấy chớp mắt đầy xảo quyệt.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của anh ấy, tôi biết anh ấy đã tìm ra manh mối: “Hỏi kiểu này, lại còn về mặt kia... anh định bắt tôi mời ăn trưa đấy à?”

Anh ấy cười không biết xấu hổ: “Nói đúng rồi đấy.”

Tôi: “Nói trước đi.”

Cộng sự vừa xoay cổ răng rắc vừa quơ lấy cốc nước: “Thực ra cũng không phức tạp lắm, vì thông tin quá ít ỏi nên mới bị luẩn quẩn mấy vòng. Làm thế nào để giải quyết được vấn đề của cô ấy mới khiến tôi đau đầu nhất.”

Tôi ngăn người: “Ý anh là anh đã nghĩ xong cách giải quyết rồi?”

Cộng sự cầm cốc nước gật đầu, cười toét miệng.

Tôi: “Nếu anh sai thì sao? Vậy chẳng phải phí công suy nghĩ à?”

Cộng sự: “Anh cứ nghe thử trước đã.” Nói rồi, anh ấy bắt đầu đi lại trong phòng. “Sau buổi tiếp xúc và thôi miên ngày hôm qua, chúng ta đã nắm được một số thông tin, đúng chứ? Cô ấy tỉnh dậy trong đêm, nhưng không nói rõ là mơ hay tỉnh, tôi nghĩ cô ấy mộng du.”

Tôi: “Ừm... Tôi qua tôi cũng nghĩ đến điều này, nhưng người bị mộng du sẽ không ý thức được mình bị mộng du.”

Cộng sự: “Đúng vậy, đương nhiên không ý thức được rồi, tôi không nói cô ấy nhớ mình bị mộng du, cô ấy chỉ nhớ cảnh trong mơ thôi.”

Tôi: “Hiểu rồi, tiếp tục đi.”

Cộng sự: “Đầu tiên, cô ấy mộng du, nhưng đó chỉ là mộng du thông thường, không phải kiểu tiếp xúc thứ ba. Mộng du đa phần chỉ xảy ra với trẻ em chứ không hay thấy ở người lớn, vậy mà cô ấy lại mộng du, bởi vì...”

Tôi: “Áp lực.”

Cộng sự: “Đình đoong! Đúng vậy.”

Tôi: “Anh nói cô ấy gặp phải áp lực lớn?”

Cộng sự: “Đúng vậy.”

Tôi: “Có thể giải thích một chút không?”

Cộng sự: “Nhìn cách ăn mặc có thể thấy thu nhập của cô ấy cũng không tệ. Vẻ ngoài cũng rất xinh đẹp, anh thấy thế không? Hôm qua

nghe cô ấy nói chuyện, không thấy nhắc gì đến việc đã kết hôn hay có bạn trai. Lương cao, độc thân, hơn ba mươi tuổi, ngoài công việc ra, chắc chán tuổi tác cũng là áp lực lớn.”

Tôi: “Anh muốn nói tới hôn nhân?”

Cộng sự: “Ừm, đúng vậy. Đối với đàn ông có lẽ hôn nhân không quá quan trọng, nhưng phụ nữ thì khác. Tôi đoán một phần áp lực của cô ấy bắt nguồn từ đó mà ra. Tuy hôm qua không nói chuyện với cô ấy lâu, nhưng tôi có thể nhận ra cô ấy là người có tính kỷ luật tự ràng buộc rất mạnh. Cứ nhìn vẻ điềm tĩnh, tự tin trong ánh mắt, sự cẩn thận trong cách diễn đạt là biết. Chắc là người như vậy càng dễ bộc phát những kim nén nội tâm. Thế mới nói áp lực cộng thêm tính cách đã dẫn đến tình trạng như chúng ta thấy.”

Tôi gật đầu: “Vậy mộng du là cách cô ấy giải tỏa áp lực?”

Cộng sự: “Không, không chỉ mỗi mộng du.” Anh ấy đặt cốc nước xuống, nhìn tôi đầy ẩn ý. “Hôm qua tôi nói rồi, trọng điểm là chuyện gì đã xảy ra khiến cô ấy phản ứng như vậy.”

Anh ấy càng nói càng khiến tôi mờ mịt, tôi không lên tiếng nữa, chỉ nhìn anh ấy.

Cộng sự: “Mộng du chỉ là lối dẫn để giải phóng áp lực, các hành vi thực hiện trong lúc mộng du mới thực sự là cách giải tỏa, còn việc cô ấy đã làm gì khi mộng du... Nhìn phản ứng thay đổi của cô ấy là biết rồi.”

Tôi: “Không phải anh định nói cô ấy đang...”

Cộng sự: “Đúng vậy, cô ấy đang thù hận.”

Tôi: “Ờ... Chuyện này có phần vượt ngoài dự liệu của tôi...”

Cộng sự khoanh tay dựa vào bàn: “Thù hận trong lúc mộng du đã không thể giải phóng áp lực cảm xúc cho cô ấy, vì vậy biểu hiện của cô ấy càng cực đoan hơn. Mấu chốt chính là đôi mắt to tôi nghĩ mãi không ra kia.”

Tôi: “Anh không thể nói một lèo cho xong à?”

Cộng sự cười: “Hôm qua tôi đã nói rồi, đôi mắt to chỉ là sự tồn tại mang tính khái niệm. Sau khi xem lại đoạn phim mấy lần tôi mới chắc chắn

được đôi mắt to đĩnh thực xuất phát từ ký ức của cô ấy, hẳn đã có người từng nhìn lên chỗ ở của cô ấy, như người ở toà nhà đối diện chẳng hạn? Công cụ sử dụng là kính viễn vọng, nguyên mẫu của đôi mắt to.”

Tôi: “Đôi mắt rất to... chỉ có thể nhìn thấy nửa người... rất có khả năng.”

Cộng sự: “Tuy cô ấy rất ghét hành động nhìn lên này, nhưng bản thân kẻ nhìn lên lại đem đến cho cô ấy yếu tố cần thiết để giải tỏa áp lực: bị người khác nhìn lên. Đến đây các yếu tố cần thiết đã đầy đủ, xâu chuỗi lại ta sẽ thấy tâm lý tự khắc chế, tự áp đặt của cô ấy đã đạt đến mức độ nhất định, chỉ có thể giải tỏa bằng phương thức méo mó sai lệch: mộng du – thù dâm – cho kẻ nhìn lên xem.”

Tôi ngó người một lúc lâu mới có thể hoàn toàn lý giải dòng suy nghĩ của anh ấy: “Cô ấy mắc chứng phò dâm?”

Cộng sự: “Không, không, cô ấy không thực sự mắc chứng phò dâm đâu, đối tượng cô ấy phơi bày chỉ được giả tưởng theo ký ức thôi. Thực tế cô ấy không cho bất cứ ai thấy quá trình thù dâm, tính tự khắc chế và tự ràng buộc không cho phép cô ấy làm vậy.”

Tôi hít sâu một hơi: “Nghe qua... Tôi rất khó tưởng tượng cô ấy lại làm vậy, ít nhất... Được rồi, tôi không thể hoàn toàn chấp nhận chuyện một người phụ nữ đoan trang như cô ấy lại làm vậy.”

Cộng sự: “Anh không chấp nhận được cũng là bình thường, thực tế cô ấy không phải kiểu phụ nữ phóng đảng hay biến thái, những việc cô ấy làm đến bản thân cô ấy còn không chấp nhận được nữa mà, dù chỉ là trong mơ. Bởi thế cô ấy mới tìm phương thức từ chối trách nhiệm: cho rằng người ngoài hành tinh đã khống chế hành vi, ý thức của mình, thậm chí còn thù dâm dưới sự giám sát của người ngoài hành tinh. Nhưng cuối cùng cô ấy vẫn không thể chấp nhận được, anh nhớ trạng thái tinh thần thay đổi chóng mặt của cô ấy chứ? Một mặt hưởng thụ, một mặt kháng cự, bắt nguồn từ sự tự chống cự.”

Tôi: “Nói vậy đôi mắt to thực sự mang hai tính chất, là một trong những yếu tố để phóng thích, cũng là một trong những yếu tố để từ chối trách nhiệm.”

Cộng sự: “Đúng vậy.”

Tôi: “Vậy sự phản kháng của cô ấy liệu có phải chỉ là ra vẻ không? Có nhiều phụ nữ thỉnh thoảng vẫn hoang tưởng mình bị cưỡng hiếp mà¹.”

Cộng sự: “Điều này tôi biết, nhưng tôi có thể khẳng định cô ấy tuyệt đối không sản sinh hoang tưởng mang tính bị cưỡng hiếp, hành vi chống đối của cô ấy cũng không phải ra vẻ, mà là chân thực. Bởi vì sau khi kết thúc thôi miên, phản ứng sinh lý của cô ấy là nôn ọe.”

Tôi: “Ừm... Nhưng tôi vẫn chưa hiểu vì sao cô ấy lại làm vậy để giảm áp lực?”

Cộng sự: “Vậy phải xem yếu tố hoàn cảnh nào đã tạo ra áp lực như thế. Chẳng có việc gì con người làm đơn giản cả, mà cũng chẳng có động cơ nào lại đơn thuần hết. Theo những gì đã biết, tôi chưa thể suy luận được cô ấy đang phải đối mặt với áp lực như thế nào, chuyện này phải hỏi cô ấy thôi. Nhưng tôi vẫn có thể đoán một chút. Nếu không tôi cũng chẳng tìm được phương pháp giải quyết.”

Tôi: “Tôi đang muốn hỏi anh đây, hãy nói về các suy đoán của anh đi.”

Cộng sự: “Đợi nói chuyện với cô ấy thêm lần nữa đã, nhất định sẽ có thay đổi gì đó.”

Tôi: “Hôm qua anh hẹn cô ấy mấy giờ?”

Cộng sự: “Một giờ chiều, cô ấy nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Quả nhiên cô ấy đến rất đúng hẹn, có lẽ cũng giống cộng sự, cô ấy mất ngủ, lớp trang điểm nhẹ nhàng tinh tế không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Cộng sự: “Cô không ngủ được à? Lại xảy ra tình trạng đó nữa sao?”

Cô ấy mỉm cười: “Không, chỉ là ngủ không ngon giấc thôi. Chúng ta tiếp tục đi. Có cần thôi miên nữa không?”

¹ Một bộ phận nữ giới sẽ có những hoang tưởng tình dục mang tính bị cưỡng hiếp hoặc tương tự như bị cưỡng hiếp, nhưng chỉ giới hạn ở mức độ hoang tưởng. Nguyên nhân hình thành ý nghĩ này còn rất nhiều tranh cãi, trước mắt quan điểm hợp lý nhất được công nhận chính là: do loài người trong thời kỳ đầu của quá trình tiến hóa phải đối mặt với hoàn cảnh tự nhiên ác liệt, giới nữ thường chọn đối tượng khác giới cường tráng, bạo ngược, mạnh mẽ để phối ngẫu, giúp bảo đảm sự an toàn của bản thân. Như vậy, trọng tâm của chứng hoang tưởng bị cưỡng hiếp ở nữ giới căn bản xuất phát từ sức mạnh của nam giới chứ không phải do bản thân hành vi cưỡng hiếp.

Cộng sự: “Khoan đã, tôi muốn tìm hiểu thêm một chút, nếu không chúng ta đã tới phòng thôi miên luôn rồi.”

“Ừm.” Cô ấy gật đầu.

Cộng sự: “Những câu hỏi cá nhân thôi, tôi đảm bảo nội dung cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ không...”

Cô ấy bình tĩnh ngắt lời: “Anh không cần giải thích đâu, tôi hiểu mà, anh hỏi đi.”

Cộng sự cười: “Rất tốt, ừm, vậy xin hỏi cô đang độc thân à?”

Cô ấy: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Là chưa kết hôn hay đã ly dị?”

Cô ấy: “Ly dị.”

Cộng sự: “Lý do gì vậy?”

Cô ấy dừng lại một chút, thở nhẹ ra: “Chúng tôi đều rất bận rộn, đến mức thường xuyên không gặp nhau, tình cảm ngày càng nguội lạnh, cuối cùng... thành như vậy đấy.”

Cộng sự: “Có phải tình cảm giữa cô và chồng cũ vốn đã bất ổn rồi không? Tôi hỏi thế này hình như hơi mạo phạm, cô có thể không trả lời.”

Cô ấy rất bình tĩnh: “Không, không sao đâu, anh nói đúng mà. Tình cảm giữa chúng tôi vốn cũng chẳng sâu đậm gì, nói là hôn nhân, chỉ bằng nói đôi bên đều đang giả vờ vậy thôi.”

Cộng sự: “Chuyện từ mấy năm trước rồi?”

Cô ấy: “Bốn năm trước.”

Cộng sự: “Cô làm nghề gì?”

Cô ấy: “Đánh giá, hoạch định đầu tư mạo hiểm, thường xuyên phải đi khắp nơi.”

Cộng sự: “Thu nhập rất cao đúng không?”

Cô ấy: “Vì vậy cái giá phải trả cũng rất lớn.”

Cộng sự: “Bình thường có hay đọc sách không?”

Cô ấy: "Có."

Cộng sự: "Đọc nhiều không?"

Cô ấy: "Cái này... Tôi cũng không rõ như thế nào được coi là nhiều, nhưng tôi không xem ti vi, trừ phi phải tìm kiếm tư liệu cần thiết, nếu không cũng chẳng lên mạng, bình thường lúc nhàn rỗi tôi toàn đọc sách, ví dụ trong các chuyến đi."

Cộng sự: "Và những lúc đi làm tóc?"

Cô ấy cười: "Sao anh biết?"

Cộng sự không trả lời: "Cô không định kiếm bạn trai à?"

Cô ấy: "Xung quanh không có người nào phù hợp, tôi lại chẳng muốn quen người cùng ngành."

Cộng sự: "Quan hệ giữa cô và mọi người trong gia đình có tốt không?"

Cô ấy hơi cau mày: "Ừm... cũng tạm tạm."

Cộng sự: "Cuộc hôn nhân trước của cô có liên quan tới gia đình phải không?"

Cô ấy không lên tiếng, cắn môi dưới gật đầu.

Cộng sự: "Có thể kể một chút không? Đương nhiên, cô có thể không nói, quyền quyết định thuộc về cô."

Cô ấy hít sâu một hơi, nghỉ ngơi: "Vừa rồi tôi đã nói dối."

Cộng sự: "Đoạn nào?"

Cô ấy: "Tôi nói ly hôn do cả hai rất bận, thực ra không phải."

Cộng sự vẫn yên lặng.

Cô ấy lại hít sâu lần nữa: "Kết hôn với anh ấy hoàn toàn vì người nhà bắt ép. Gia cảnh anh ta vô cùng tốt, rất giàu có, có thể anh sẽ thấy thu nhập của tôi rất cao, nhưng thu nhập của anh ấy còn hơn tôi gấp mười lần... nên... là như vậy."

Cộng sự: "Chồng cũ muốn cô nghỉ việc, phải không?"

Cô ấy gật đầu.

Cộng sự: "Cuộc hôn nhân duy trì bao lâu?"

Cô ấy cười trừ, lắc đầu: "Một năm. Cũng không thể nói là duy trì được, gần như lúc nào cũng chiến tranh lạnh."

Cộng sự: "Vì thế quan hệ giữa cô và người nhà trở nên rất tệ, phải không?"

Cô ấy hơi ngẩng lên, trong ánh mắt lóe tia bất lực, có vẻ cô ấy đang cố kìm nén cảm xúc đau buồn.

Cộng sự: "Giờ còn giữ liên lạc với người nhà không?"

Cô ấy cố lấy lại bình tĩnh: "Một năm trở lại đây tốt hơn chút rồi."

Cộng sự nhần nại đợi cô ấy hoàn toàn bình tĩnh lại mới tiếp tục: "Cô từng có ý định trả thù gia đình phải không?"

"Ừm..." Cô ấy sững người: "Đúng vậy, sao anh biết?"

Cộng sự cười, không trả lời: "Để tôi đoán cách trả thù của cô nhé, tìm một người đàn ông mọi mặt đều không bằng cô để kết hôn. Đúng không?"

Cô ấy gật đầu: "Ừm, nhưng tôi đã từ bỏ suy nghĩ ấy rồi, nó quá nực cười, quá ấu trĩ."

Cộng sự: "Nên cô mới dồn hết tâm trí vào công việc?"

Cô ấy: "Đúng vậy... Có điều tôi... thực ra không phải kiểu phụ nữ mạnh mẽ như thế, tôi chỉ hy vọng gia đình tôn trọng mình, không phải coi tôi như cái máy để dưỡng già hay trở thành công cụ thỏa mãn tình dục của ai đó."

Cộng sự: "Suy nghĩ của cô là đúng, nhưng vì chuyện này cô đã tự tạo cho mình thêm quá nhiều áp lực rồi."

Cô ấy: "Tôi biết..."

Cộng sự: "Được rồi, các vấn đề liên quan tôi đã hỏi xong, tiếp theo tôi sẽ trao đổi riêng với cô một số việc, trong phòng này sẽ chỉ có hai chúng ta."

Cô ấy: "Ừm."

Cộng sự: "Nhưng máy quay là bắt buộc, cô đồng ý không?"

Cô ấy: “Được.”

Cộng sự quay sang nhìn tôi, tôi gạt đầu đứng dậy bật máy quay, rời khỏi phòng đọc sách, đóng cửa lại.

Cả buổi chiều, hai người họ ở trong phòng đọc sách không ra ngoài, thỉnh thoảng bên trong vọng ra tiếng khóc của cô ấy. Không phải thút thít, mà là khóc òa lên rất to. Tôi đoán cộng sự đã chạm được đến nơi sâu thẳm nhất nội tâm cô ấy rồi.

Tối hôm đó.

Tôi: “Ừm? Anh nói hành vi thù địch của cô ấy thực ra nhằm mục đích báo thù?”

Cộng sự dùng đầu, ngẩng đầu lên: “Anh nhất định phải hỏi cho ra lẽ lúc tôi đang ăn cơm à?”

Tôi: “Từ lúc cô ấy về, anh cứ giấu giấu giếm giếm, lảng tránh tới giờ, không chịu nói rõ tình hình gì cả.”

Cộng sự thở dài: “Thôi được rồi... Bố mẹ cô ấy đã phạm phải một sai lầm lớn mà đa số các bậc phụ huynh đều mắc phải.”

Tôi: “Đó là?”

Cộng sự: “Chuyện gì cũng quyết định thay cô ấy và giải thích rằng chỉ vì muốn tốt cho con.”

Tôi: “Vậy nên?”

Cộng sự: “Xuất phát từ những bất mãn do cuộc hôn nhân thất bại gây ra, cô ấy bắt đầu hình thành trạng thái tâm lý méo mó. Có thể diễn giải cụ thể như sau: Các người nói muốn tốt cho tôi, nhưng hần ta chỉ hứng thú với gương mặt, cơ thể tôi, hoàn toàn không tôn trọng lựa chọn của tôi. Các người dùng cơ thể tôi làm món đồ trao đổi, giúp các người có vốn liếng khoe khoang khắp thiên hạ, vậy tôi sẽ coi thường cơ thể mình để báo thù, thù địch phô bày cho hạng đàn ông nhìn lên thô tục hạ lưu xem.”

Tôi: “Ồ... hóa ra là vậy... không liên quan tới tình dục, phải không?”

Cộng sự: “Đúng vậy.”

Tôi: “Phản ứng đấu tranh và kháng cự là cách cô ấy tự tôn sao?”

Cộng sự: “Đúng vậy.”

Tôi: “Không giống những gì anh nói lúc sáng lắm, phức tạp hơn nhiều.”

Cộng sự: “Ừm, hôm qua lúc trao đổi, tôi đã bỏ quên mất gia đình cô ấy, một chữ cũng không hỏi, đây là sai sót của tôi, quá sơ suất rồi.”

Tôi: “Ngoài thù dâm ra, các vấn đề khác thì sao?”

Cộng sự: “Cũng vậy thôi... Đúng rồi, còn một chi tiết tôi đã không đề ý tới.”

Tôi: “Gì vậy?”

Cộng sự: “Anh có nhớ lúc thôi miên cô ấy nói đang tìm đồ trong phòng khách không? Còn nói ‘Tôi không phải là tôi’, thực ra cô ấy đang chuẩn bị, chuẩn bị loại bỏ chính bản thân mình, vậy mới có thể biến cơ thể mình thành công cụ phát tiết, để phơi bày giả tượng và thù dâm chân thực khơi thông tâm lý báo thù.”

Tôi: “Vậy việc tìm đồ ám chỉ gì?”

Cộng sự: “Có lẽ cô ấy đang tìm kiếm mối quan hệ tình cảm cô ấy vẫn luôn mong đợi, cũng là sự tranh đấu cuối cùng, cô ấy muốn ngăn chặn hành vi kia của mình.”

Tôi: “Ừm... còn gì nữa không? Còn phần nào anh chưa suy luận hoặc đã bỏ qua không?”

Cộng sự: “Cơ bản là hết rồi, đại khái vậy thôi. À, còn một vài chi tiết nữa. Cô ấy từng kể bị ánh sáng bao phủ, sau khi trao đổi lại, tôi phát hiện đó là do cô ấy mong muốn bản thân nhận được sự chú ý trong công việc, trở thành tiêu điểm, điều này bắt nguồn từ sự ham hư vinh, chẳng có gì to tát cả. Còn về đôi mắt to rất gần cô ấy là cảm giác hoảng sợ trước hành vi méo mó của bản thân, không tính là trọng điểm, qua rồi thì cho qua thôi.”

Tôi: “Nói vậy cơ bản đều trong dự liệu của anh phải không? Tuy có một vài chi tiết hơi sai lệch, nhưng phương hướng vẫn đúng.”

Cộng sự lại cảm đưa lên, nhượng mảy: “Đương nhiên.”

Tôi: “Đừng chỉ lo ăn thế, nói tôi biết cách giải quyết của anh đi.”

Cộng sự: “Tôi khuyên cô ấy tìm bạn trai...”

Tôi: “Cút, không thể có chuyện chỉ vài lời khuyên vợ vấn thế mà đã tiến cô ấy về được.”

Cộng sự toét miệng cười: “Giờ vẫn chưa biết có hiệu quả không, nên tôi chỉ bảo cô ấy trả nửa chi phí, nửa năm sau nếu tình hình ổn thỏa thì trả nốt.”

Tôi sững người: “... Anh... được rồi, dám dùng tiền đánh cược, chứng tỏ anh đã nắm chắc mười phần.”

Cộng sự: “Không, chỉ nắm chắc hơn năm phần thôi, tôi chưa từng làm thế này bao giờ, nhưng vẫn nên thử xem sao.”

Tôi thờ dài, tiếp tục ăn cơm, không lên tiếng nữa.

Hai ba tháng sau, khi chỉ có mình tôi ở phòng khám, cô ấy đến, thanh toán nốt chi phí còn lại.

Sau một hồi khước từ giả dối, tôi tò mò hỏi cô ấy chiều hôm đó cộng sự đã nói những gì.

Cô ấy kể cộng sự hỏi cô ấy có thích trồng cây không. Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, cộng sự đề nghị cô ấy trồng thật nhiều cây, rất nhiều, rất nhiều, bố trí làm sao cho cả phòng khách toàn là cây. Bao giờ cô ấy đi công tác thì thuê người tới chăm sóc.

Hơn một tháng đầu chẳng có gì đặc biệt xảy ra, nhưng thời gian gần đây, mỗi lần cảm thấy mệt mỏi, cô ấy đều mơ mình tới một vườn hoa, ngồi giữa cỏ cây hoa lá cảm nhận sức sống tĩnh lặng nhưng mạnh mẽ của chúng. Tâm tình cô ấy nhanh chóng trở nên tốt hơn.

Tôi hỏi cô ấy vì sao lại thế.

Ánh mắt cô ấy loé lên tia sáng kỳ lạ: “Anh biết không, đó là vườn hoa của tôi.”

Phiên ngoại - Giấc mơ và thôi miên

Khách đến thăm: "... Nói vậy anh chọn công việc thôi miên hoàn toàn vì ngẫu nhiên?"

Tôi cười cười: "Đúng vậy."

Khách đến thăm: "Anh có từng hối hận không?"

Cộng sự ở bên cạnh bật cười thành tiếng.

Khách đến thăm quay sang hỏi cộng sự: "Có chuyện gì vậy?"

Cộng sự: "Câu hỏi này chỉ có các cơ quan truyền thông nhầm chán mới hay hỏi thôi."

Khách đến thăm: "Tôi thực sự tò mò."

Cộng sự nín cười: "Được thôi..." Nói rồi, anh ấy quay sang tôi.

Tôi: "Ờ... Buộc phải thừa nhận là tôi cũng cảm thấy câu hỏi này rất kỳ quái, nhưng nếu anh thực sự muốn biết, tôi nghĩ mình chưa từng hối hận, về lý do vì sao... ừm... tôi cũng không nói rõ được, tóm lại công việc rất thú vị."

Khách đến thăm: "Vì có thể nhìn trộm nội tâm người khác sao?"

Tôi: "Công việc bắt buộc tôi phải làm vậy."

Khách đến thăm: "Thế nên tôi có phần ngưỡng mộ các anh."

Cộng sự: "Về việc nhìn trộm đời tư á?"

Khách đến thăm: "Không, vì có thể đọc hiểu giấc mơ và những điều sâu thẳm trong nội tâm người khác."

Cộng sự: “Nó thực sự không thú vị như anh nghĩ đâu, tôi nói thật đấy.”

Khách đến thăm nghĩ ngợi: “Nghĩ kỹ lại cũng có thể... Được rồi, chúng ta quay lại chủ đề chính đi, tiếp tục nói về giấc mơ nhé. Tôi cho rằng những gì giấc mơ thể hiện thật quá thần kỳ.”

Cộng sự: “Phần nào?”

Khách đến thăm: “Tất cả!”

Cộng sự: “Đó là vì anh không hoàn toàn hiểu hết về giấc mơ, lại bị ảnh hưởng bởi mấy bộ phim điện ảnh với các tác phẩm nghệ thuật thời phỏng giấc mơ đấy.”

Khách đến thăm: “Tôi không đọc nhiều tiểu thuyết về giấc mơ lắm nên cũng không rõ, còn phim điện ảnh và truyền hình... có một số bộ phim tôi không thích lắm...”

Cộng sự: “Ừm, tôi cũng không thích hình thức các giấc mơ được miêu tả trong mấy tác phẩm điện ảnh truyền hình, vì hoàn toàn mờ tịt về giấc mơ nên các nhà biên kịch đã tùy tiện khắc họa giấc mơ thần bí quá mức.”

Khách đến thăm: “Nói thì nói vậy... Tuy tôi không thích cách xây dựng quá mức khoa trương đó, nhưng anh cũng phải thừa nhận các giấc mơ rất thần bí, đúng không? Ví dụ như giấc mơ luôn bất chấp thời gian”

Về mặt cộng sự đẩy nghi hoặc: “Tôi chưa hiểu ý anh muốn nói.”

Khách đến thăm: “Là thế này, nhiều khi rõ ràng chúng ta chỉ ngủ mấy phút thôi, nhưng lại mơ giấc mơ rất dài. Giấc mơ hoàn toàn bất chấp thời gian, lẽ nào đây không phải điều kỳ bí của giấc mơ?”

Cộng sự thờ dãi, quay sang nhìn tôi: “Anh nói với anh ấy đi.”

Tôi gật đầu: “Cảnh trong mơ đều xuất phát từ ký ức. Cũng tức là những khung cảnh, sự vật anh gặp trong mơ chỉ là sự chất lọc, gia công ký ức thực tại thôi, mà ký ức đương nhiên có thể vượt qua ngàn dặm trong nháy mắt, qua cả thời gian và không gian. Khung cảnh, sự vật xuất hiện trong giấc mơ thực tế do tiềm thức rút từ ký ức ra tạo thành, vì vậy giấc mơ căn bản không cần dòng thời gian. Lấy một ví dụ tượng trưng nhé,

giống như khi anh mở video lưu sẵn trong máy tính sẽ không cần thời gian xử lý dữ liệu ấy...”

Cộng sự tiếp lời: “Vậy mới nói, tôi không thích các giấc mơ được xây dựng trong tác phẩm điện ảnh truyền hình. Đặc biệt là quan điểm giấc mơ bất chấp thời gian anh mới nhắc tới, mỗi lần xem những bộ phim có tình huống vấn đề này, tôi đều không nhìn được cười.”

Khách đến thăm: “Tuy mở video lưu trữ trong máy tính không mất thời gian, nhưng xem video vẫn mất thời gian mà, anh giải thích thế nào?”

Tôi: “Anh định vị sai rồi. Máy tính tôi nói tới chính là anh.”

Khách đến thăm: “À... Ra là như vậy... Nhưng tôi vẫn có thắc mắc.”

Tôi: “Là?”

Khách đến thăm: “Anh vừa nói cảnh tượng trong giấc mơ xuất phát từ ký ức về cảnh tượng trong hiện thực, tôi thừa nhận mình chưa từng nghĩ tới điều này, nhưng anh nói cũng đúng, thế còn sự việc xảy ra trong giấc mơ thì sao? Tất cả đều bắt nguồn từ ký ức sao? Có những sự việc tôi chưa từng trải qua mà? Ví dụ giấc mơ như trong phim kinh dị ấy? Anh có thể lý giải nó bắt nguồn từ những bộ phim, cuốn tiểu thuyết tôi từng xem, nhưng trong mơ tôi vẫn có phán đoán của mình, phải không? Tôi vẫn có những suy nghĩ của mình, đúng chứ? Không phải từ ký ức mà? Cần thời gian đúng không? Vấn đề này giải thích thế nào?”

Tôi: “Vấn nên lấy ví dụ vậy. Giả sử anh đang lái xe, khi gặp đèn đỏ hoặc sự cố trên đường, anh có suy nghĩ lâu không? Không hề. Anh sẽ nhanh chóng đưa ra phán đoán, đúng chứ?”

Khách đến thăm: “Ý anh là bản năng?”

Cộng sự: “Không phải bản năng, mà là phản xạ có điều kiện hình thành sau khi anh lớn lên, trải qua quá trình huấn luyện. Thực tế, tất cả hành vi, suy nghĩ của anh trong giấc mơ cũng giống như việc lái xe trên đường, phản ứng của anh trong mơ chỉ là phản xạ có điều kiện anh dựa vào kinh nghiệm để phán đoán và lựa chọn mà thôi, phản ứng này không mất quá nhiều thời gian, một giây. Thậm chí còn ngắn hơn.”

Khách đến thăm cẩn thận suy xét: “Ồ... Tôi hiểu ý các anh rồi... Nên nhà thôi miên mới bước vào giấc mơ của người khác để lấy ký ức ra, đúng chứ?”

Tôi: “Không hoàn toàn vậy, thôi miên và ngủ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nhưng thôi miên đúng là mô phỏng trạng thái ngủ mơ.”

Khách đến thăm: “Ý? Thôi miên không phải làm người ta ngủ à?”

Tôi: “Hà... không ...”

Khách đến thăm: “Vậy tại sao lại gọi là thôi miên?”

Cộng sự: “Hà mã không phải ngựa, cá sấu cũng chẳng phải cá.”

Khách đến thăm: “... Thôi được rồi, tôi cứ tưởng thôi miên là đưa người ta vào trạng thái ngủ mơ, sau đó sẽ hỏi các vấn đề bản thân muốn biết nhân lúc đối phương ngủ cơ đấy...”

Cộng sự vừa cười vừa nhìn tôi.

Tôi: “Thôi miên khiến người bị thôi miên giao một phần ý thức ra, như vậy có thể nắm bắt được một số suy nghĩ, ký ức trong tiềm thức của người bị thôi miên.”

Khách đến thăm: “Giao một phần ý thức? Nghĩa là sao?”

Cộng sự: “Anh ấy muốn nói tới quyền khống chế. Người bị thôi miên sau khi bước vào trạng thái thôi miên sẽ tiếp nhận chỉ dẫn của nhà thôi miên, thực ra đây chính là trao quyền khống chế ý thức.”

Khách đến thăm: “Lúc bị thôi miên sẽ không còn khả năng tư duy nữa à?”

Tôi: “Không, cái mất đi lúc đó không phải khả năng tư duy, mà là một phần khả năng phòng bị.”

Khách đến thăm: “Tức là người ta hỏi cái gì mình sẽ trả lời cái đó, đúng không?”

Tôi: “Đại khái là vậy.”

Khách đến thăm: “Vậy những câu trả lời có qua suy nghĩ không?”

Tôi: “Ừm... Thay vì nói là trả lời, chi bằng nói là phản xạ có điều kiện. Anh hiểu chứ?”

Khách đến thăm: “Tôi hiểu rồi, phản xạ có điều kiện là trực tiếp nhất, không có bất cứ sự phòng bị nào... Vậy khi này anh nói thôi miên là mô phỏng giấc mơ, có phải là ý này không? Phản ứng trực tiếp khi đối diện với dòng ký ức.”

Cộng sự: “Thực tế còn một tầng sâu hơn, việc đối diện qua thôi miên thuộc một phần tiềm thức người bị thôi miên.”

Khách đến thăm: “Vấn đề tiềm thức tôi sẽ tìm hiểu thêm sau. Tôi có hai câu hỏi, một là không thể ý thức được tiềm thức sao? Hai là tôi muốn biết vì sao phải làm như vậy?”

Cộng sự: “Đương nhiên không thể, vậy mới gọi là tiềm thức. Còn vì sao lại làm như vậy... Bởi vì tuy chúng ta không ý thức được tiềm thức, nhưng mỗi cử chỉ, lời nói của chúng ta cơ bản đều bị tiềm thức tác động.”

Khách đến thăm: “Vậy bản năng thì sao? Bản năng không thể điều khiển được hành vi à?”

Cộng sự: “Bản năng là điểm xuất phát ban đầu. Ví dụ khi đói anh sẽ tìm thức ăn, nhưng tiềm thức lúc anh đang tìm thức ăn lại thêm một số đặc điểm chùng loại. Giả sử tiềm thức của anh có xu hướng thiên về ăn uống điều độ, khi tìm thức ăn anh sẽ chú ý tới các loại thức ăn hàm lượng calo thấp, chất béo thấp. Nếu anh từng có trải nghiệm đặc biệt đối với một loại động thực vật làm thực phẩm nào đó, ví dụ anh từng bị lợn đuổi theo chẳng hạn, ký ức này đã lưu lại bóng đen trong tâm lý anh, khi lựa chọn thức ăn một là có thể anh sẽ thích thịt lợn hơn, bởi tâm lý trả thù, hai là có thể anh sẽ kỳ thị thịt lợn, bởi tâm lý liên tưởng muốn tránh xa nguy hiểm. Động cơ hành vi của anh đã trở nên rất phức tạp, nhưng hình thức thể hiện bên ngoài lại đơn giản, khi đói anh sẽ lựa chọn thịt lợn đầu tiên hoặc không lựa chọn thịt lợn.”

Khách đến thăm cười: “Có anh hồi nhỏ mới bị lợn đuổi ấy! Nhưng tôi hiểu ý anh rồi, cũng đúng nhỉ.”

Tôi: “Bởi vậy nhà thôi miên mới lấy thông tin trong tiềm thức của người bị thôi miên, mục đích chính là để giải thích hành vi của người bị thôi miên. Vừa rồi anh ấy cũng đã nói đó, biểu tượng đơn giản hóa của hành vi che đậy rất nhiều động cơ.”

Khách đến thăm: “Thú vị thật! Trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến những vấn đề này... Đúng rồi, mới nãy anh có nói thôi miên mô phỏng giấc mơ, vậy giấc mơ thực ra là một hình thức biểu hiện của tiềm thức à?”

Tôi: “Ừm, theo quan sát và hiểu biết hiện tại của tôi thì đúng là như vậy.”

Khách đến thăm: “Vậy là trong khi ngủ, tiềm thức nhân lúc ý thức đình trệ mới dẫn dắt giấc mơ, đúng chứ? Nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn ý thức được mình đang ngủ mơ, điều này giải thích thế nào?”

Tôi: “Ý thức trong khi ngủ không đình trệ, mà là hoạt động nông, tần số thấp, phạm vi hẹp, bởi vậy mới có những lúc anh cảm nhận được mình đang ngủ mơ.”

Khách đến thăm: “Lúc thôi miên thì sao? Liệu có tồn tại khả năng này không? Tức là ý thức của người bị thôi miên tranh quyền khống chế với nhà thôi miên?”

Tôi: “Có, rất thường xuyên là đằng khác.”

Khách đến thăm: “Trong trường hợp như thế nào?”

Tôi: “Trong trường hợp không tín nhiệm. Trên thực tế, phân tích tâm lý, dẫn dắt tâm lý, ám thị tâm lý và thôi miên đều giống nhau, về cơ bản đều xây dựng trên cơ sở sự tín nhiệm, nếu không sẽ rất dễ thất bại.”

Khách đến thăm: “Có ngoại lệ không?”

Tôi: “Có.”

Khách đến thăm tỏ vẻ kinh ngạc: “Có thể thông thả, thoải mái thôi miên thật à?”

Cộng sự: “Không hề thoải mái đâu, thôi miên cấp tốc cũng cần lựa chọn cẩn thận đối tượng bị thôi miên, ví dụ những người ý chí yếu mềm hoặc thời điểm người nào đó ý chí yếu mềm.”

Tôi bổ sung thêm một câu: “Còn có thôi miên tập thể nữa.”

Khách đến thăm: “Cùng lúc thôi miên nhiều người lại dễ dàng hơn à?”

Tôi: “Tương đối dễ hơn. Có câu này anh đã từng nghe chưa? Lừa mười vạn người dễ hơn lừa một người.”

Khách đến thăm: “Vì sao vậy?”

Tôi: “Khi con người ở trong một tập thể, sự phòng bị sẽ giảm xuống rất thấp. Thôi miên tập thể tương như không nhằm vào cá nhân nào, nhưng thực chất vẫn có. Hơn nữa cảm xúc giữa người với người thường hay ảnh hưởng lẫn nhau, người không dễ rơi vào trạng thái thôi miên sẽ bị ảnh hưởng bởi những người dễ rơi vào trạng thái thôi miên.”

Khách đến thăm: “Nghe giống tẩy não quá...”

Tôi: “Cũng khá đúng, bởi sự lây nhiễm và khuếch tán cảm xúc gây ảnh hưởng rất lớn.”

Khách đến thăm: “Tôi phải chú ý hơn tới hoạt động kiểu này mới được.”

Tôi: “Quan sát?”

Khách đến thăm: “Ừm... tôi muốn quan sát một chút... Đúng rồi, còn nữa, nếu giấc mơ là một kiểu phóng thích tiềm thức, mà vừa rồi anh lại nói thôi miên mô phỏng giấc mơ, vậy trong lúc người ta ngủ liệu có thể hỏi các vấn đề như khi thôi miên không?”

Tôi: “Có, nhưng trạng thái thôi miên của đối phương không do anh dẫn dắt, vì vậy câu hỏi của anh rất có thể sẽ đánh thức ý thức của đối phương.”

Khách đến thăm: “Ồ, ra là vậy... Tôi còn tưởng có thể tùy ý hỏi han nhân lúc đối phương đang ngủ cơ.”

Cộng sự: “Một số thời điểm thì có thể, nhưng tỷ lệ thành công rất thấp.”

Khách đến thăm: “Nói đến đây mới thấy hình như mọi vấn đề đều tập trung vào tiềm thức, phải không? Nếu giấc mơ là sự phóng thích của tiềm thức, vậy tôi có thể nói thực ra lúc ngủ mơ chúng ta mới chạm đến... nội tâm không? Linh hồn? Cái tôi? Các anh hiểu ý tôi chứ?”

Cộng sự gật đầu: “Hiểu, có thể nói như vậy.”

Khách đến thăm: “Cũng tức là giấc mơ rất quan trọng, đúng không?”

Tôi: “Trích dẫn một quan điểm của Lacan¹ nhé. Lacan cho rằng, tiềm thức là ngọn nguồn mọi hành vi của loài người, cảm giác, phán đoán,

¹ Jaques Lacan, 1901 -1981, học giả tâm lý, triết học gia, bác sĩ và học giả phân tích thần kinh nổi tiếng người Pháp, đại biểu chính của chủ nghĩa kết cấu; được ca tụng là “Sigmund Freud của nước Pháp”.

phân tích và lựa chọn của chúng ta đều bắt nguồn từ tiềm thức. Vì vậy, nếu giấc mơ là sự phóng thích của tiềm thức, vậy thì hiện thực chỉ là hư ảo, giấc mơ mới là chân thực. Vấn đề bây giờ là chúng ta nên dùng hư ảo như thế nào để phân tích được chân thực?”

Khách đến thăm: “Trời... đúng thế thật nhỉ!”

Cộng sự: “Anh làm anh ấy hoảng sợ rồi đấy.”

Khách đến thăm nhìn cộng sự: “Vấn ớn... Ban đầu nghe nói anh làm nghề này, tôi còn nghĩ đây là một công việc rất nhàm chán, không ngờ lại thú vị như vậy, tôi thấy khá hứng thú...”

Cộng sự: “Chúng tôi không tuyển người.”

Khách đến thăm thở dài: “Vấn kín kẽ thế.” Nói rồi quay sang tôi: “Cảm ơn anh, hôm nay tôi thực sự đã hiểu biết thêm được không ít điều.”

Tôi đáp lại bằng một nụ cười mỉm: “Khách sáo rồi.”

Khách đến thăm: “Không còn sớm nữa, chúng ta cùng đi ăn chứ? Tôi mời.”

Cộng sự: “Cuối cùng cũng nói vào vấn đề chính rồi.” Anh ấy quay sang tôi. “Đi thôi.”

Tôi gật đầu, đứng dậy đi lấy áo khoác.

Bảy - Người bạn trong tủ quần áo (Thượng)

Sau khi tắt điện thoại tôi cứ thất thần, đến nỗi không biết từ lúc nào cộng sự đã vào phòng thôi miên, ngồi trên ghế sofa, hiếu kỳ nhìn tôi.

Cộng sự: “Anh... làm sao thế?”

Tôi ngơ ngác ngẩng lên nhìn anh ấy: “Gì cơ?”

Anh ấy như đang cười nhìn tôi: “Từ lúc nghe điện thoại xong anh cứ thất thần kiểu gì ấy, thất tình à hay tìm thấy bố mẹ ruột?”

Tôi bưng tỉnh: “Gì mà bố mẹ ruột... Có anh mới không phải con ruột ấy. Vừa rồi có người bạn gọi điện cho tôi, kể một câu chuyện rất kỳ quái.”

Cộng sự: “Kỳ quái thế nào?”

Tôi nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi ngược lại anh ấy: “Anh có tin vào ma quỷ không?”

Cộng sự: “Anh muốn nói về cái thứ giống như tình yêu ấy hả?”

Tôi: “Giống như tình yêu? Anh đang nói gì thế?”

Cộng sự: “Đa số mọi người đều tin, nhưng chưa ai từng tận mắt nhìn thấy.”

Tôi thờ dãi: “Tôi không đùa đâu, anh có tin vào sự tồn tại của hồn ma không?”

Cộng sự hơi dừng lại một chút: “Tin.”

Câu trả lời của anh ấy khiến tôi bất ngờ ít nhiều: “Tôi cứ tưởng anh sẽ không tin...”

Cộng sự: “Sao lại không tin? Dùng ma quỷ để giải thích cho những điều không thể lý giải được sẽ tiện hơn rất nhiều, cảm giác thần bí cũng chính là thứ chúng ta cần mà, nếu không thế giới này sẽ vô vị lắm. Anh vừa nghe điện thoại về chuyện này à?”

Tôi gật đầu.

Cộng sự tỏ vẻ hiếu kỳ: “Định kể chứ?”

Tôi: “Ừm... là thế này. Bạn tôi vừa gọi kể về họ hàng xa của anh ấy. Hai vợ chồng có cậu con trai, vốn rất thông minh, nhưng từ năm mười ba tuổi lại luôn nhìn thấy một người phụ nữ trong tủ quần áo của mình. Người phụ nữ đó mặc chiếc váy dài màu trắng, kiểu giống áo choàng ngủ, tóc dài.”

Cộng sự: “Ừm... hình tượng ma nữ tiêu chuẩn.”

Tôi: “Ban đầu cậu con trai kể với gia đình, nhưng chẳng ai quan tâm, chỉ nghĩ là cậu bé đang cần quấy. Nhưng về sau gia đình phát hiện cậu bé thường xuyên ở trong phòng tự nói chuyện một mình, hỏi ra thì cậu bé bảo, người phụ nữ trong tủ quần áo thỉnh thoảng sẽ chui ra nói chuyện với cậu bé, còn khuyên cậu bé sống chẳng có ý nghĩa gì cả, treo cổ tự tử thì hơn...” Tôi để ý thấy cộng sự đã từ lơ đãng chuyển sang chăm chú nên ngừng câu chuyện lại hỏi: “Sao vậy?”

Cộng sự: “Hừm? Sao cơ? Tôi đang nghe mà, tiếp tục kể đi, sau đó thì sao?”

Tôi: “Gia đình sợ quá mới tìm hòa thượng, đạo sỹ các kiểu tới làm phép, trong nhà còn dán cả bùa, thậm chí còn chuyển nhà hai lần, thay hết vật dụng trong nhà, nhưng không ăn thua, ma nữ trong tủ quần áo vẫn đi theo cậu bé. Nếu không có tủ quần áo sẽ chuyển sang dưới gầm giường, hoặc một góc nào đó trong phòng. Vẫn tiếp tục khuyên cậu bé treo cổ tự tử. Chuyện là vậy đấy.”

Cộng sự gật đầu: “Thú vị thật, một con ma chết do treo cổ tự tử muốn tìm thế thân nên hại mạng người... Giờ vẫn vậy sao?”

Tôi: “Ừ, vẫn vậy.”

Cộng sự dựa người vào ghế sofa, ngón cái trượt qua lại môi dưới: “Nghe nói những người tự sát, linh hồn sẽ không thể an nghỉ...”

Tôi: “Ừm, tôi cũng nghe nói vậy, nên vừa rồi tôi mới hỏi anh có tin ma quỷ tồn tại không.”

Cộng sự: “Chuyện bắt đầu từ bao giờ? Cậu bé giờ bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôi: “Khoảng ba năm trước, cậu bé đó giờ mười sáu tuổi. Vì thường xuyên tự nói chuyện một mình, hành vi kỳ lạ nên đã nghỉ học ở nhà.”

Cộng sự: “Ồ... vậy à... bố mẹ chắc lo lắng muốn phát điên hả? Vậy giờ họ sống ở đâu?”

Tôi nói địa chỉ, nó cách chỗ chúng tôi không xa.

Cộng sự trầm ngâm một lúc: “Không xa nhi... hay chúng ta tới đó xem thử?”

Tôi giật mình: “Gì thế này?”

Cộng sự: “Tôi thấy hứng thú thôi, có thể tôi sẽ tìm được cách.”

“Chuyện này...” Tôi nghi hoặc nhìn cộng sự, “... vượt quá lĩnh vực của chúng ta mà?”

Cộng sự híp mắt nghĩ ngợi: “Không, đây đúng là lĩnh vực của chúng ta rồi.”

Khoảng một tuần sau chúng tôi trao đổi xong xuôi, liền lái xe đến thành phố cậu bé đang sống.

Trên đường đi, sắc mặt cộng sự hơi u ám, còn tỏ ra khá ủ dột. Tôi hỏi có phải anh ấy hơi hận rồi không, anh ấy gật đầu.

Tôi: “Anh không nắm chắc thành công à?”

Anh ấy lắc đầu, lại thờ dài, mãi một lúc sau mới nói: “Chuyến này thù lao hơi thấp.”

Lần này đến lượt tôi thờ dài.

Do rèm cửa khác dày nên trong phòng rất tối tăm. Cậu thiếu niên đang ngồi trên sàn dựa lưng vào giường. Cậu ấy không phải kiểu hiền

lành, ít nói, cố chấp như tướng tượng của tôi, mà là cậu thiếu niên thân hình hơi gầy, gương mặt trắng bệch.

Cộng sự từ chối chiếc ghế bố cậu ấy đưa, cứ thế ngồi xồm xuống cách cậu ấy mấy bước chân, rồi khoanh chân ngồi xếp bằng trên sàn.

Tôi cũng ngồi xuống theo.

Bố cậu ấy lùi ra ngoài, đóng cửa lại.

Giờ trong phòng chỉ còn ba chúng tôi.

Sau khi đã quen với bóng tối, tôi phát hiện cậu ấy đang dùng ánh mắt cảnh giác, dò xét để đánh giá chúng tôi.

Cộng sự vẫn giữ vẻ trầm lặng, nhìn bóng lưng có vẻ như đang ngáy người.

"Các anh... không giống người đến làm phép." Người mở lời trước lại không phải chúng tôi.

Cộng sự: "Ừm, không."

Cậu thiếu niên: "Vậy các anh làm gì?"

Cộng sự: "Tôi là nhà phân tích tâm lý, đằng sau tôi là nhà thôi miên."

Cậu thiếu niên hơi bất ngờ: "Có nghề đó sao?"

Cộng sự gật đầu.

Cậu thiếu niên: "Các anh không phải nhà báo à?"

Cộng sự: "Lúc tôi bằng tuổi cậu bây giờ, cũng từng định theo nghề báo đấy, nhưng về sau đã từ bỏ."

Cậu thiếu niên: "Vì sao?"

Cộng sự: "Tôi không thích đứng ở vị trí trung lập để nhìn nhận sự việc, tôi thích đứng ở vị trí của đối phương hơn."

Cậu thiếu niên hình như chưa hiểu lắm: "Vị trí trung lập? Vị trí của đối phương? Có gì khác nhau sao?"

Cộng sự: "Có, một bên là trọng tài, một bên là cổ động viên."

Cậu thiếu niên: "Ồ... Các anh đến đây làm gì?"

Cộng sự: "Nghe nói cậu có người bạn rất khác người."

Cậu thiếu niên gật đầu.

Cộng sự: "Cô ấy đang ở trong tủ quần áo à?"

Cậu ấy nâng cánh tay lên chỉ về phía tủ quần áo: "Cô ấy ở đằng kia."

Cộng sự: "Giờ mở tủ quần áo ra sẽ không nhìn thấy gì phải không?"

Cậu thiếu niên không lên tiếng, chỉ gật đầu, có vẻ vẫn đang quan sát chúng tôi.

Cộng sự: "Cô ấy trông thế nào?"

Cậu thiếu niên nghĩ ngợi: "Cô ấy có bộ tóc đen dài, rất gầy, mặc váy dài trắng, sắc mặt cũng rất trắng. Hôm qua các anh đã đến rồi mà? Bố mẹ tôi kể cho các anh nghe rồi còn gì?"

Cộng sự: "Cậu kể sẽ thú vị hơn. Tôi có thể mở tủ quần áo ra xem không?"

Cậu thiếu niên hiếu kỳ nhìn cộng sự một lúc, ngập ngừng gật đầu.

Cộng sự chậm rãi đứng dậy, đến trước tủ quần áo, từ từ mở cánh cửa tủ ra.

Trong phòng khá tối, lúc này đầu óc tôi tràn ngập những cảnh tượng cao trào trong các bộ phim kinh dị.

Sau khi thích ứng được một lúc, tôi nhìn thấy bên trong tủ quần áo đầy ắp sách, không có bộ quần áo nào.

Cộng sự nắm cánh cửa tủ, nghiêng đầu nhìn một lúc: "Cô ấy ở trong này hơi chật nhì."

Cậu thiếu niên cười nhẹ: "Cô ấy không cần thứ chúng ta gọi là không gian. Cô ấy xuất hiện trong tủ quần áo, cũng biến mất trong tủ quần áo."

Cộng sự: "Cô ấy có đang ở đây không?"

Cậu thiếu niên: "Có, đang nhìn anh."

Cộng sự: "Nhìn tôi chăm chăm à?"

Cậu thiếu niên: "Nhìn anh chăm chăm."

Cộng sự: "Cô ấy thường xuyên nói chuyện với cậu à?"

Cậu thiếu niên: “Ừm, cô ấy biết tôi đang nghĩ gì, vì vậy luôn có thể an ủi tôi.”

Cộng sự: “Còn gì nữa không?”

Cậu thiếu niên: “Cô ấy khuyên tôi treo cổ, sống thực sự rất vô nghĩa.”

Cộng sự “ồ” lên một tiếng tỉnh bơ, tiện tay vớ một cuốn sách: “Cờ đấu lâu nơi đường chân trời? Viết về hải tặc à?”

Cậu thiếu niên: “Không phải.”

Cộng sự: “Vậy viết về cái gì?”

Cậu thiếu niên: “Viết về lính đánh thuê.”

Cộng sự: “Loại người vì tiền bán mạng đấy à?”

Cậu thiếu niên: “Loại người vì tiền bán kỹ thuật giết người.”

Cộng sự: “Lại còn hợp pháp.”

Cậu thiếu niên: “Đừng.” Cậu ấy nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, đánh giá cộng sự một lần nữa. “Giờ các anh có thể nói tôi nghe các anh đến đây làm gì không?”

Cộng sự đặt lại cuốn sách vào tủ quần áo, đóng cửa tủ lại, ngồi xuống chéo cậu thiếu niên mấy bước chân: “Chúng tôi chủ yếu đến thăm cậu.”

Cậu thiếu niên: “Định phân tích tâm lý tôi?”

Cộng sự: “Ừm, cũng có dự định đấy.”

Cậu thiếu niên cười đầy ngỗ ngược: “Các anh thật có bản lĩnh.”

Cộng sự vẫn giữ vẻ điềm tĩnh: “Sao cậu lại nói vậy?”

Cậu thiếu niên: “Các anh nghĩ tôi bị tự kỷ, hoặc do bố mẹ cãi nhau định ly hôn nên mới dùng cách này để thu hút sự quan tâm chú ý, lâu ngày sinh ra tâm thần phân liệt, phải không?”

Lời cậu ấy nói khiến tôi kinh ngạc, tối qua lúc ở khách sạn chúng tôi cũng nói về vấn đề này, nhưng là tôi nói, không phải cộng sự.

Cộng sự: “Rõ ràng cậu không bị tự kỷ, người tự kỷ mồm mép không thể lợi hại thế này.”

Cậu thiếu niên lười biếng dựa đầu vào đệm: “Để tôi nói rõ nhé. Sau khi nghe chuyện của tôi, các anh liền chạy tới đây, giả bộ muốn nói chuyện với tôi rồi tốn một khoảng thời gian khiến tôi rộng mở nội tâm, tôi sẽ ôm lấy một trong hai anh khóc lóc sụt sùi, nói rõ chân tướng các anh muốn biết, vậy là các anh thu được tiền của bố mẹ tôi, thản nhiên nhận lời cảm ơn và măn nguyện ra về. Nếu các anh ham hư vinh, một ngày nào đó còn khoe khoang khoác lác về câu chuyện này... Tôi nói đúng chứ? Nếu phải kể lại chuyện này, tôi nhất định sẽ kể chuyện ma mờ ám, vậy mới lôi cuốn người khác, sau vài đoạn quanh co khúc khuỷu, chân tướng sẽ dần hé lộ. Được chứ?”

Cộng sự vẫn giữ vẻ điềm tĩnh: “Cậu còn thiếu một điểm.”

Cậu thiếu niên: “Gi vậy?”

Cộng sự: “Căn cứ vào mạch suy nghĩ của cậu, tôi sẽ nói với cậu: Tôi đến để giúp cậu.”

Cậu thiếu niên cười: “À ừ nhỉ, tôi quên mất chi tiết này. Thế này đi, chỉ bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch.”

Cộng sự: “Nói thử xem.”

Cậu thiếu niên: “Chúng ta tiếp tục câu chuyện theo hướng tôi vừa nói, các anh lấy được số tiền mình muốn còn tôi giả vờ khoẻ một thời gian.”

Cộng sự: “Vậy cậu sẽ được gì?”

Cậu thiếu niên: “Các anh cắt khỏi đây, đừng làm phiền tôi nữa, thế nào?”

Cộng sự nghiêng đầu suy nghĩ: “Vậy tôi cũng có một đề nghị.”

Cậu thiếu niên: “Thú vị hơn của tôi à?”

Cộng sự: “Đương nhiên.”

Cậu thiếu niên thờ ơ liếc nhìn trần nhà, học theo giọng điệu cộng sự: “Nói thử xem.”

“Là thế này...” Cộng sự hơi nhồm lên, nghiêng người về phía trước. “Chỉ bằng...” Lời còn chưa nói xong, anh ấy bất ngờ kẹp chặt cổ cậu thiếu niên, áp sát bên tai cậu ấy, thấp giọng nói về hung ác, tôi chưa từng nghe

giọng điệu đó bao giờ. “Đừng dương dương tự đắc vì chút khôn lỏi của mình, cậu bịa ra cái trò ma quỷ vớ vẩn đó bao lâu nay chỉ chứng tỏ cậu rất ấu trĩ. Ngày mai tôi sẽ còn tới, nếu cậu vẫn ưỡn a ưỡn eo như một đứa con gái, chỉ chứng minh cậu là con chim nhỏ nép dưới cánh bố mẹ thôi. Nhớ lấy, giữ mồm miệng sạch sẽ một chút, đừng chọc tôi.” Nói xong, anh ấy từ từ buông lỏng hai tay, đứng thẳng người dậy, nhìn cậu thiếu niên một lúc rồi mới quay lại tỏ ý bảo tôi chuẩn bị ra về.

Nhìn anh ấy lúc này chẳng khác nào tên côn đồ cuồng bạo.

Mấy giây sau tôi mới có thể phản ứng lại, vội đứng dậy ra về.

Lúc ra khỏi phòng, tôi quay đầu nhìn lại, cậu thiếu niên hình như bị dọa chết khiếp, sở cổ trợn mắt há miệng nhìn theo bóng dáng cộng sự.

Trên đường lái xe về, cộng sự nơi lồng cổ áo, thở ra.

Tôi: “Anh... ừm... sao vậy?”

Cộng sự: “Không sao cả.”

Tôi: “Ồ... Chúng ta sẽ không bị bố mẹ cậu bé kiện chứ?”

Cộng sự khinh thường “hừ” một tiếng, vẻ không muốn nói tiếp, tôi rất ngạc nhiên. Tôi còn tưởng anh ấy sẽ dương dương tự đắc giải thích cho tôi hiểu vì sao mình lại làm vậy.

“Được rồi... Lúc nào anh muốn nói thì...” Tôi thờ dãi, tiếp tục lái xe.

Lúc sắp về đến khách sạn, cộng sự bất ngờ buông một câu không đầu không cuối: “Cái tên đó, giống hệt tôi hồi bé.”

Tối bữa tối, cộng sự mới lấy lại được vẻ điềm tĩnh thường ngày, như thể chuyện lúc chiều chẳng liên quan gì tới anh ấy vậy.

Tôi: “Nghe cuộc trò chuyện lúc chiều, hình như không liên quan tới tâm linh kỳ bí gì cả.”

“Tất nhiên không phải.” Cộng sự vừa nói vừa thông thả dùng đĩa cuộn mì trong đĩa lại.

Tôi: “Anh biết đó không phải chuyện tâm linh từ bao giờ vậy? Hôm qua lúc nói chuyện với bố mẹ cậu ấy à?”

Cộng sự: “Lúc anh kể tôi nghe chuyện này.”

Tôi: “Từ đầu chí cuối anh chẳng giải thích tôi nghe vì sao anh lại nhận định đây không phải chuyện ma quỷ gì cả.”

Anh ấy chấm đầu nước sốt lên mì, ngược nhìn tôi: “Lúc đó tôi vẫn chưa gặp cậu ấy, chưa thể chắc chắn được.”

Tôi dừng lại một lúc, nói ra điều bản thân lo lắng suốt cả một buổi chiều: “Bố mẹ cậu ấy sẽ không khởi kiện chúng ta chứ?”

Cộng sự: “Cậu ấy sẽ không kể bố mẹ nghe đâu.”

Tôi: “Sao anh biết?”

Cộng sự: “Cậu ấy quá giống tôi. Nếu là tôi, tôi cũng không kể.”

Tôi thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy tình trạng cậu ấy thế nào?”

Cộng sự: “Có lẽ anh sẽ nghĩ tôi nói thế này để tự ca ngợi bản thân... nhưng thực tế là cậu ấy rất thông minh, cứ nhìn mấy cuốn sách cậu ấy đọc là biết.”

Tôi: “Thể loại sách gì vậy? Lúc đó trong tù tối quá, tôi không nhìn rõ.”

“Toàn những cuốn sách vượt xa tầm độ tuổi cậu ấy nên đọc.” Anh ta cười nhẹ, lắc đầu, cho mì vào miệng.

Tôi: “Mà anh không cảm thấy anh bóp cổ cậu ấy... có hơi quá đáng à?”

Cộng sự không lên tiếng, gật đầu.

Tôi: “Với tư cách là cộng sự, từ góc độ chuyên môn, tôi cần nhắc nhở anh, tốt nhất không nên lặp lại hành động này lần nào nữa, dù anh không làm cậu ấy bị thương, nhưng anh đã dọa cậu ấy sợ.”

Cộng sự ngẩng đầu ra vẻ chân thành: “Anh nghĩ tôi sẽ làm thế lần nữa sao?”

Tôi: “Ừm, đáng về anh khi ấy tôi chưa từng nhìn thấy... ờ... giống côn đồ ngoài phố vậy.”

Anh ấy toét miệng cười xấu xa: “Được rồi, tôi sẽ không bao giờ làm vậy nữa.”

Tôi: “Chúng ta nói tiếp đi, vậy tình trạng cậu ấy thế nào?”

Cộng sự: “Tôi vẫn chưa biết nguyên nhân.”

Tôi: “Vậy bỏ qua nguyên nhân.”

Cộng sự chống cùi chỏ lên bàn, miệng ngậm đầu đĩa, như thể đang tìm cách diễn đạt, nhưng tôi biết không phải thế: “Ừm... để tôi nghĩ xem nào... có vẻ cậu ấy đã gặp phải đá kích khiến cậu ấy tổn thương sâu sắc, bởi vậy cậu ấy mới cố ý dùng cách này để tạo ra trò đùa ma quỷ quái đản nhằm đối lấy thứ mình muốn. Giống như hôm nay cậu ấy nói, giả vờ như chúng ta đã xử lý xong xuôi, để chúng ta rút đi cho khuất mắt, còn cậu ấy tiếp tục tình trạng hiện nay.”

Tôi: “Hiện trạng gì cơ?”

Cộng sự: “Không cần tới ngôi trường cậu ấy ghét, không cần đối mặt với đám bạn cậu ấy cho là những kẻ ngu ngốc, ở nhà đọc những thứ mình thích, chỉ cần thỉnh thoảng tự nói chuyện một mình, giả thần giả quỷ.”

Tôi: “Ý anh là cậu ấy không muốn đi học?”

Cộng sự: “Đúng vậy.”

Tôi: “Nên mới bịa ra câu chuyện đó, suốt ba năm qua?”

Cộng sự: “Không sai.”

Tôi hít sâu một hơi: “Tôi cảm thấy chuyện này còn ly kỳ hơn cả ma quỷ.”

Cộng sự: “Không hề, bắt đầu nói từ hôm qua đi. Bố mẹ cậu ấy đã bảo, hồi nhỏ thành tích học tập của cậu ấy rất tốt, mọi người đều khen cậu ấy là thiên tài. Sau khi lên trung học, thời gian đầu vẫn ổn, nhưng dần dà cậu ấy mất hết hứng thú đi học và làm bài tập, thành tích học tập rớt thảm hại. Vì việc này, bố mẹ cậu ấy rất đau đầu, thậm chí còn mời cả giáo viên phụ đạo tại nhà. Nhưng các giáo viên đó đều bị cậu ấy đuổi đi hết. Chưa đến nửa năm, cậu ấy đã trở thành dáng vẻ bây giờ.”

Tôi: “Đúng, đại khái vậy.”

Cộng sự: “Có một điều bố mẹ cậu ấy nói sai rồi.”

Tôi: “Gì vậy?”

Cộng sự: “Không phải cậu ấy mất hứng thú học, mà là mất hứng thú với cảm giác thanh tựu do thành tích vượt trội mang lại.”

Tôi: “Ý anh là cậu ấy có thể làm được rất giỏi, nhưng lại chán ngán điều đó?”

Cộng sự ngậm cái đĩa gạt đầu.

Tôi: “Tôi vẫn muốn hỏi, vì sao?”

Cộng sự: “Trí thông minh của cậu ấy đã vượt rất xa các bạn cùng tuổi, mạch suy nghĩ, cách kiến giải, cả độ chín khi nhìn nhận sự việc của cậu ấy thậm chí còn không hề thua kém người trưởng thành. Giống như cậu ấy là một ông già có ngoại hình của một chàng thiếu niên vậy. Đã thế cậu ấy còn phải chịu sự phiền nhiễu của nội tiết tố tuổi dậy thì nữa.”

Tôi: “Vậy... không phải rất đáng sợ à?”

Cộng sự: “Cũng không tệ thế, vẫn có lối thoát.”

Tôi: “Là?”

Cộng sự: “Dù sao cậu ấy cũng chỉ là một đứa trẻ.”

Tôi: “Căn cứ tình hình hiện tại, chúng ta có biện pháp nào giúp cậu ấy không?”

Cộng sự đặt đĩa xuống, liếm môi: “Tất nhiên là có.”

Tôi: “Gì vậy?”

Cộng sự nhìn tôi: “Anh quên rồi à? Tôi đã nói tên nhóc này với tôi lúc nhỏ cùng một giuộc.”

Chiều hôm sau đến nhà cậu thiếu niên, bố mẹ cậu ấy không có bất cứ biểu hiện khác lạ nào, tôi như trút được gánh nặng, quả nhiên cậu ấy không kể với bố mẹ về hành vi bạo lực của cộng sự.

Cậu thiếu niên vẫn nhàn nhã ngồi trên sàn, co một chân lên, gác tay lên đầu gối. Bên cạnh cậu ấy đặt mấy cuốn sách, do quá tối nên tôi nhìn không rõ là sách gì.

Cộng sự ngồi xuống dựa vào tủ quần áo, tôi ngồi cách cửa ra vào không xa.

Có vẻ cậu thiếu niên không hề sợ cộng sự sau việc hôm qua, ngược lại còn thể hiện rất có hứng thú với anh ấy. Sau khi dần thích ứng với ánh sáng mờ mờ, tôi đã nhìn rõ những cuốn sách bên cạnh cậu ấy, trong đó có một cuốn bìa rất quen, tôi nhận ra đó là *Giới thiệu về tâm lý học*.

Đợi bố mẹ ra ngoài, cậu thiếu niên vẫn mở lời trước: "Hôm qua tôi không nên nói vậy, rất xin lỗi."

Cộng sự: "Tôi cũng xin lỗi về việc hôm qua, cậu vẫn ổn chứ?"

Cậu thiếu niên: "Nhảm nhò gì, nhẹ nhàng hơn bọn nó đánh nhiều."

Cộng sự: "Bọn nó đánh cậu? Ai?"

Cậu thiếu niên: "Lũ bạn học ngu ngốc."

Cộng sự: "Vì sao?"

Cậu thiếu niên: "Vì tôi không cho chúng nó biết đáp án bài thi, nói chung toàn những nguyên nhân vớ vẩn."

Cộng sự: "Cậu có đánh trả không?"

Cậu thiếu niên: "Lúc muốn đánh trả thì đánh trả, không muốn đánh trả thì không đánh trả."

Cộng sự: "Cậu đánh trả thế nào?"

Cậu thiếu niên: "Cả một đám đông thì tôi đánh không lại, vì vậy tôi tóm lấy một đứa để đánh."

Cộng sự cười: "Đánh cho nó thừa sống thiếu chết luôn hả?"

Cậu thiếu niên ngai ngùng vò đầu: "Ừm..."

Điều này khiến tôi lo lắng, ý tôi là xu hướng bạo lực của cậu ấy.

Cộng sự: "Cậu từng kể với bố mẹ về chuyện này chưa?"

Cậu thiếu niên: “Chưa.”

Cộng sự: “Họ có từng hỏi không?”

Cậu thiếu niên: “Có, tôi nói do hoạt động thể thao.”

Cộng sự: “Họ có nghi ngờ không?”

Cậu thiếu niên: “Tôi không thể hiện điều gì khả nghi nên bố mẹ cũng chẳng nghi ngờ.”

Cộng sự: “Sao cậu không cho họ biết?”

Cậu thiếu niên: “Cũng chỉ khiến bố mẹ lo lắng suông thôi, chả có cách nào tốt để xử lý cả, chỉ bằng không nói.”

Cộng sự: “Vậy sao cậu lại kể với tôi?”

Cậu thiếu niên: “Ờ... ừm... cái này... tôi cảm thấy anh và những người từng đến trước đây không giống nhau.”

Cộng sự: “Vì chuyện hôm qua sao?”

Cậu thiếu niên nghĩ ngợi: “Tôi không nói rõ được, có thể vì những người trưởng thành tôi gặp đều giả vờ khoan dung độ lượng trước mặt tôi. Anh không như thế, anh không vì tôi nhỏ tuổi hơn mà làm bộ làm tịch... Đại khái vậy.”

Tôi phát hiện tư duy cậu ấy rất nhạy bén.

“Sao cậu lại đọc cuốn này?” Cộng sự chỉ cuốn *Giới thiệu về tâm lý học*

Cậu thiếu niên: “Mua từ năm ngoái, vẫn chưa đọc. Hôm qua sau khi các anh đi, tôi đã đọc thử.”

Cộng sự: “Cậu chỉ đọc thử thôi á?”

Cậu thiếu niên: “Được rồi, tôi đã đọc rất kỹ.”

Cộng sự: “Cảm thấy thú vị không?”

Cậu thiếu niên: “Cũng được...” Cậu ấy liếc cộng sự một cái. “Ờ... Ý tôi là, khá hay... Hình như tôi không thể lừa được anh, phải không?”

Cộng sự: “Cậu đã lừa những người đến đây trước chúng tôi à?”

Cậu thiếu niên: “Ừm... Đại khái thế, một năm rưỡi trước, tôi có gặp một người tự xưng là chuyên gia tâm lý thanh thiếu niên, tôi ghét giọng

điều của hần ta nên đã bịa ra nhiều lời nói dối. Nhìn dáng vẻ như bắt được vàng của hần ta, tôi cảm thấy rất thú vị.”

Cộng sự: “Tìm thấy niềm vui trong sự lừa dối.”

Cậu thiếu niên: “Còn phải xem là dối với ai. Tuy tôi biết mục đích của anh, cũng biết anh dự định làm gì, nhưng tôi thấy anh khá thú vị.”

Cộng sự: “Mục đích của tôi?”

Cậu thiếu niên gật đầu: “Anh định bắt tôi quay trở lại trường học, giúp bố mẹ tôi được giải thoát, đúng chứ?”

Cộng sự: “Không, bố mẹ cậu sẽ trả tiền, vậy nên tôi mới đến.”

Cậu thiếu niên cười: “Anh thích tiền à?”

Cộng sự: “Rất thích.”

Cậu thiếu niên: “Vì sao?”

Cộng sự: “Nó có thể giúp cậu được sự thoải mái, tránh xa rất nhiều thứ không dễ chịu.”

Cậu thiếu niên nghĩ ngợi một lúc: “Ồ, anh muốn nói tới sự tiện lợi của tiền bạc? Người lớn đa phần không giống anh, họ không trực tiếp thừa nhận mình thích tiền, họ cho rằng nó rất bẩn thỉu...”

Cộng sự ngắt lời cậu ấy: “Tiền không bẩn thỉu, bẩn thỉu chính là con người.”

Cậu thiếu niên: “Anh xem, tôi nói anh sẽ không làm bộ làm tịch trước mặt tôi mà. Vậy anh làm nghề này vì tiền à?”

Cộng sự: “Không hẳn vậy. Công việc này tương đối tự do, không quá mệt mỏi, còn có thể tiếp xúc với rất nhiều người thú vị.”

Cậu thiếu niên: “Người có vấn đề tâm lý nghiêm trọng chẳng phải sẽ khiến người ta cảm thấy rất mệt mỏi, phiền phức sao?”

Cộng sự: “Không, nhiều người trong số họ chỉ đang thiếu thốn sự an ủi, cảm giác an toàn mà thôi. Ít nhất tôi cũng không cảm thấy mệt mỏi.”

Cậu thiếu niên: “Nếu họ khiến anh cảm thấy phiền phức, anh có đánh họ không?”

Cộng sự: “Tất nhiên là không, hôm qua tôi làm thế với cậu cũng chỉ là ra vẻ vậy thôi, nếu cậu thực sự phản kháng, tôi sẽ chạy. Thường tôi luôn cố gắng xóa bỏ khoảng cách giữa họ và tôi, sau khi được tin tưởng, tôi có thể lợi dụng sơ hở nhân lúc họ mệt yếu, đặc biệt đối với phụ nữ. Cảnh giới cao nhất của bác sĩ tâm lý là lên giường với bệnh nhân.”

Cậu thiếu niên nín cười: “Anh nói thật đấy à? Anh đang lừa tôi phải không?”

Cộng sự: “Tất nhiên là thật rồi, vì vậy hồi đầu sau khi biết cậu là con trai, tôi thất vọng mất nửa ngày.”

Cậu thiếu niên cười rộ lên.

Cộng sự yên lặng không lên tiếng, nhìn cậu ấy.

Sau khi đã cười xong, cậu thiếu niên hỏi: “Anh quyết định làm nghề này từ năm bao nhiêu tuổi? Sau một lần thất tình à?”

Cộng sự thành thật nghĩ ngợi: “Không, sớm lắm, hồi bằng tuổi cậu.”

Cậu thiếu niên: “Trước đó thì sao? Định làm nhà báo à?”

Cộng sự: “Trước đó tôi từng tưởng tượng rất nhiều, nhưng chỉ dừng lại ở tưởng tượng thôi. Còn cậu thì sao? Cậu có ý tưởng gì cho nghề nghiệp tương lai không?”

Cậu thiếu niên: “Không hẳn là ý tưởng, tôi tính làm bữa một công việc lao động tạm thời hoặc lao động chân tay gì đó, sao cũng được.”

Cộng sự: “Cậu cảm thấy như vậy thú vị?”

Cậu thiếu niên: “Ngược lại, rất vô vị. Nhưng làm gì cũng vô vị cả nên cứ bữa đi thôi.”

Cộng sự: “Cậu chưa thử đã nghĩ là vô vị sao?”

Cậu thiếu niên: “Có thể tưởng tượng được mà. Như nghề anh đang theo đuổi chẳng hạn, đối diện với người khiến người khác chán ghét như tôi, nếu là tôi, tôi chẳng nhẫn nại vậy đâu, có khi còn hận không thể đá một phát bay ra ngoài cửa sổ ấy chứ! Rõ ràng biết bản thân có vấn đề mà cứ giấu giếm không nói, toàn tào lao chuyện đông chuyện tây.”

Cộng sự: “Nhưng cậu đã từng nghĩ nếu người cậu đối diện chưa thực sự hiểu vấn đề của bản thân thì sao chưa?”

Cậu thiếu niên sững ra một lúc: “Ừm... Có thể, nhưng tôi không phải kiểu như vậy.”

Cộng sự: “Cậu chắc chắn chứ?”

Cậu thiếu niên: “Chắc chắn.”

Cộng sự lặp lại lần nữa: “Cậu chắc chắn chứ?”

Cậu thiếu niên nhìn chằm chằm vào mắt cộng sự, dần từng chữ một: “Tôi... chắc... chắn!”

Cộng sự cười nhẹ: “Vây thì tốt.” Nói rồi, anh ấy đứng dậy. “Có điều tôi không hiểu, cậu đọc bao nhiêu sách như vậy, mỗi ngày dành ra rất nhiều thời gian suy nghĩ, dựng lên một câu chuyện bịa đặt rồi như con thỏ cá ngày trốn trong phòng chỉ để làm chuyện mình thích làm, sau đó cậu lại nói với tôi cậu không có định hướng nghề nghiệp, cũng không có kế hoạch tương lai, tất cả đều vì cậu biết rất rõ vấn đề của mình, phải không?”

Cậu thiếu niên cũng đứng dậy: “Anh phải đi rồi à?”

Cộng sự không để ý đến câu hỏi của cậu ấy: “Cậu thực sự biết cậu muốn làm gì không? Cậu có chắc chắn thế giới người lớn nhàm chán vô vị như trong tưởng tượng của cậu không?”

Cậu thiếu niên: “Bố mẹ tôi trả tiền cho anh, anh không thể nói đi là đi, anh phải nói chuyện với tôi.”

Cộng sự cười: “Đúng là họ định trả tôi tiền, nhưng đó là họ, không phải cậu. Nếu sau này có một ngày cậu làm nhân viên dọn vệ sinh ở một toà nhà lớn hoặc làm công nhân tại một công trường nào đó, tự kiếm được tiền và trả cho tôi, tôi sẽ nói chuyện với cậu. Chỉ cần cậu trả đủ tiền, muốn nói bao lâu cũng được. Còn giờ cậu chỉ là một con thỏ rúc trong hang, một con gà con nép dưới cánh gà mẹ, ngoài nhát gan ra cậu chẳng có gì cả. Tôi không muốn chơi đùa với cậu nữa.”

Cậu thiếu niên không hề giận dữ vì những lời nói đó, ngược lại còn tỏ ra hơi lo lắng: “Nếu không thể giải quyết vấn đề của tôi, chẳng phải

anh đã thất bại rồi sao? Anh không phải kiểu người cam tâm thất bại, đúng chứ?”

Cộng sự: “Thất bại? Cậu đang nói tôi?”

Cậu thiếu niên: “Tôi đang nói anh đấy.”

Cộng sự: “Được, vậy cậu nói tôi biết thế nào mới là thành công, cậu có thể lấy ví dụ từ bản thân mình không?”

Cậu thiếu niên: “Tôi...”

Cộng sự: “Câu hỏi này làm khó cậu à? Để tôi hỏi câu khác nhé, nói tôi biết cậu muốn gì? Tương lai cậu muốn trở thành người thành công như thế nào?”

Cậu thiếu niên: “Chuyện này... không thể hỏi vấn đề này được...”

Cộng sự: “Nói tôi biết cậu muốn gì đi?”

Cậu thiếu niên: “Thật không công bằng, anh...”

Cộng sự nhìn chằm chằm vào mắt cậu ấy: “Nói tôi biết cậu muốn gì.”

Cậu thiếu niên: “Anh phải đợi tôi nghĩ đã.”

Cộng sự lắc đầu, đi ra nắm lấy tay nắm cửa: “Thực ra cậu không có câu trả lời, đúng không? Cậu không rõ bản thân mình muốn gì.”

Cậu thiếu niên lúng túng chẳng biết phải làm gì, cứ đứng bên giường, không cất nên lời.

Cộng sự: “Nếu ngày mai cậu suy nghĩ xong, cứ đến tìm tôi.” Anh ấy nói tên khách sạn chúng tôi đang ở và số phòng rồi gật đầu với tôi: “Chúng ta đi thôi.”

Sau khi trở lại khách sạn, tôi hỏi cộng sự: “Hôm nay lúc mới bắt đầu rất tốt mà? Cậu ấy không xua đuổi anh, sao anh không tiếp tục mà cứ nhất quyết bỏ đi thế?”

Cộng sự nhắm mắt gối đầu lên hai tay, giày cũng chẳng buồn tháo, cứ thế nằm dài trên giường: “Nếu không để cậu ấy suy nghĩ rõ ràng, khởi đầu có tốt cũng vô dụng.”

Tôi gật đầu: “Hình như cậu ấy rất hứng thú với anh.”

Cộng sự: “Ừm, cậu ấy hiểu rằng tôi và những người khác không giống nhau. Thực ra cậu ấy rất mù mờ, không rõ phương hướng của bản thân. Từ việc cậu ấy nói sẽ tùy tiện chọn bừa một công việc có thể nhìn ra vấn đề.”

Tôi: “Vấn đề gì?”

Cộng sự: “Tôi cho rằng cậu ấy đang báo thù.”

Tôi: “Báo thù? Báo thù ai?”

Cộng sự: “Có thể là bố mẹ cậu ấy, hoặc một giáo viên cậu ấy từng quý mến.”

Tôi: “Ý anh là bố mẹ hoặc giáo viên của cậu ấy đã khiến cậu ấy thất vọng sao?”

Cộng sự: “Đúng vậy, hôm qua tôi đã nói rồi đó, đã kích khiến cậu ấy thay đổi. Tôi chưa đoán ra được đã xảy ra chuyện gì, có thể không chỉ là một chuyện, cũng có thể từ từ tích tụ mà thành. Nếu cậu ấy không chính miệng nói ra, e là chúng ta không thể giải quyết được vấn đề... ừm... hôm nay thần kinh căng thẳng quá.”

Tôi hơi kinh ngạc: “Căng thẳng? Anh và cậu ấy nói chuyện rất thoải mái mà?”

Cộng sự: “Không hề, gần như câu nào cũng phải suy tính kỹ mới nói đấy, chỉ cần lơ là một chút thôi, cậu ấy sẽ mất hứng thú với tôi ngay. Lâu lắm không một thế này.”

Tôi: “Được rồi, điểm này tôi chẳng nhìn ra.”

Cộng sự: “Quan trọng là cậu ấy cũng không nhìn ra, suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

Tôi: “Ngày mai cậu ấy sẽ đến chứ?”

Cộng sự đá rơi đôi giày từ trên giường xuống, ngồi dậy: “Ừ.”

Tôi: “Anh chắc chắn không?”

Cộng sự: “Ừm, vì tôi đã khiến cậu ấy phải suy nghĩ lại một số vấn đề, ví dụ tương lai của bản thân chẳng hạn.”

Tôi: "... Được thôi, chuyện này không cần đến tôi nữa."

Cộng sự: "Cũng không hẳn..."

Tôi: "Cần tôi làm gì?"

Cộng sự: "Trực tiếp thôi miên cậu ấy hình như... tôi không biết như vậy có đúng hay không nữa."

Tôi: "Anh hy vọng cậu ấy nói chuyện lúc tỉnh táo hơn?"

Cộng sự: "Đúng vậy, chuyện này rất quan trọng. Anh đứng sau chỉ đạo đi!"

Tôi: "Không thành vấn đề, anh muốn biết điều gì?"

Cộng sự: "Thời miên ngoài âm thị, còn gì nữa không? Tôi muốn dùng cách anh thôi miên để dẫn dắt câu chuyện."

Tôi: "Dùng lời nói khẳng định để kích lệ kịp thời, hoặc phương pháp kín đáo hơn: nói thuận theo."

Cộng sự: "Đây là điểm yếu của tôi, nên tôi không thể làm nhà thôi miên được."

Tôi: "Chẳng phức tạp thế đâu, anh chỉ cần nhanh chóng nắm bắt được phản ứng của đối phương."

Cộng sự: "Bắt đầu truyền thụ bí kíp rồi đấy à?"

Tôi cười: "Đúng vậy."

Tôi hiếm khi thấy cộng sự hứng thú như vậy, tuy thỉnh thoảng anh ấy vẫn lao tâm khổ tứ vì một vấn đề gì đó, nhưng nó cũng không thể khiến cảm xúc anh ấy dao động. Anh ấy giống như thủy thủ già đã trải qua rất nhiều sóng gió, luôn giữ sự lạnh nhạt và điềm tĩnh. Nhưng lần này rõ ràng không giống mọi khi, cảm xúc của anh ấy đã thay đổi. Tôi hiểu vì sao, không ai có thể bỏ qua cơ hội này: đối diện với bản thân của quá khứ.

Tám - Người bạn trong tủ quần áo (Hạ)

Ngày thứ ba.

Tôi và cộng sự ăn xong bữa trưa trở về khách sạn đã là buổi chiều rồi, vừa ra khỏi thang máy, chúng tôi nhìn thấy cậu thiếu niên và bố cậu ấy đang đứng trước cửa phòng.

Sau khi chào hỏi đơn giản, bố cậu thiếu niên nói với chúng tôi, cậu ấy muốn ở lại đây mấy tiếng, đến giờ ông ấy sẽ tới đón. Có thể thấy ông ấy hơi bất ngờ, cậu con trai đã mấy năm rồi không chủ động yêu cầu ra khỏi nhà.

Sau khi tiễn bố cậu ấy vào thang máy, tôi quay trở lại phòng. Cậu ấy đang xem mấy cuốn sách chúng tôi mang theo để trên bàn, còn liên tục nhìn xung quanh đánh giá. Cộng sự khoanh tay tựa cửa sổ nhìn cậu ấy.

Cậu thiếu niên: “Trong những chuyến đi ngắn, đọc sách là cách tiêu khiển tốt nhất, nhưng giờ ít người đọc sách rồi, đa phần đều giống những kẻ ngốc cầm máy chơi điện tử.” Nói rồi cậu ấy bĩu môi.

Cộng sự: “Mỗi người đều có cách tiêu khiển khác nhau, cậu có thể không làm vậy, nhưng vẫn phải chấp nhận sự tồn tại bất đồng với bản thân mình.”

Cậu thiếu niên gật đầu, ném cuốn sách trong tay xuống, đi vào phòng ngủ quét mắt một lượt, rồi lại quay ra phòng ngoài nhìn đồng hồ tay.

Cộng sự: “Cậu đang tìm nhà vệ sinh à? Ở phía cửa ra vào.”

Cậu thiếu niên: “Không, tôi đang quan sát các anh.”

Cộng sự: “Thấy gì rồi?”

Cậu thiếu niên nhún vai: “Các anh là một tổ hợp rất tốt, rất ổn định.”

Cộng sự: “Sao lại nói vậy?”

Cậu thiếu niên: “Tính cách anh có vẻ hướng ngoại, nhưng thực tế lại khá thu mình, nội tâm cũng tương đối phức tạp. Tính cách cộng sự của anh thì ngược lại, còn có thể giúp anh bình tĩnh hơn nhờ sự trầm ổn, vì vậy lúc gặp vấn đề, các anh có thể hỗ trợ cho nhau. Nếu tôi đoán không nhầm, tính cách trầm ổn của cộng sự anh có thể bù đắp cho tính cách hỗn loạn của anh.”

Cộng sự: “Tôi hỗn loạn sao?”

Cậu thiếu niên nhìn anh ấy chăm chú một lúc rồi lại tiếp tục mở sách ra: “Ở một số phương diện. Ví dụ tôi có thể dễ dàng phân biệt được đâu là sách anh đang đọc, đâu là sách cộng sự anh đang đọc. Gấp bừa góc sách lại nhất định là anh, cộng sự của anh thì dùng bookmark. Thú vị là anh không bao giờ gạch chân hay ghi chú linh tinh vào sách, còn cộng sự của anh lại có thói quen ghi chú, đại khái vậy... Ở đây đến một cái máy trò chơi cầm tay cũng không thấy, chứng tỏ hai anh không phải kẻ ngốc.”

Cộng sự: “Không có máy trò chơi vì chúng tôi lái xe đến đây, bốn tiếng đồng hồ đấy.”

Cậu thiếu niên bĩu bĩu môi: “Tôi nhận định như vậy còn vì nguyên nhân khác, điều khiển ti vi đặt ngay trên ti vi, rất ngay ngắn, có lẽ là do nhân viên khách sạn sắp sẵn, cá là từ tối qua tới giờ anh vẫn chưa bật ti vi lên.” Cậu ấy vừa nói vừa chỉ chỉ về hướng ti vi, đầu chẳng buồn ngẩng lên.

Cộng sự: “Sao cậu biết không có người dọn dẹp vệ sinh lúc chúng tôi đi ăn trưa?”

Cậu thiếu niên: “Nhân viên vệ sinh sẽ dọn gạt tàn, cũng không để hai cái giường bữa bãi lộn xộn vậy đâu. Thế nên tôi mới nói từ tối qua tới giờ các anh không bật ti vi. Trước ngày hôm qua thì tôi không dám chắc, bởi vì nhân viên vệ sinh chắc đã dọn dẹp qua.”

Cộng sự: “Ừm, cậu nói đúng đấy, chúng tôi không xem ti vi mấy.”

Cậu thiếu niên: “Những người hay xem ti vi toàn kẻ ngốc.”

Cộng sự: “Cái này quá cực đoan rồi.”

Cậu thiếu niên ném cuốn sách trong tay xuống, mở tủ quần áo ra quan sát trên dưới: “Không phải tôi cực đoan mà thực sự là như vậy. Nội dung các chương trình ti vi là cố định, thông tin vô cùng bị động, chẳng có chút tự do nào, dù tưởng như là có. Anh có thể chọn kênh, nhưng thực tế lựa chọn của anh vẫn thuộc một phạm vi nhất định. Tôi biết những chương trình đó không thể khiến anh thỏa mãn.”

Cộng sự: “Sao cậu biết chương trình ti vi không thể thỏa mãn tôi?”

Cậu thiếu niên: “Cộng sự của anh chỉ mang theo một cuốn sách, các cuốn còn lại đều do anh mang theo. Tôi để ý những cuốn sách đó không cùng một thể loại, lĩnh vực nào cũng có, sở thích của anh rất rộng, chứng tỏ kiến thức của anh cũng rất nhiều. Nhưng tôi vui vì không thấy *Cờ đầu lâu nơi đường chân trời*, cuốn sách hôm đó anh nhìn thấy ở chỗ tôi ấy.”

Cộng sự: “Sao thế?”

Cậu thiếu niên: “Nếu chỉ vì anh thấy tôi từng đọc, muốn biết nội dung cuốn sách đó để hiểu tôi hơn mà mua về, chứng tỏ anh cũng là một kẻ ngốc. Rất rõ ràng, anh không phải vậy.”

Cộng sự: “Cảm ơn đã khen.”

Cậu thiếu niên đóng cửa tủ quần áo lại, đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới: “Tôi không khen anh, tôi đang nói sự thật... Từ đây nhìn xuống, phong cảnh đẹp nhĩ... Đùng rồi, có một điểm các anh đã đúng.”

Cộng sự: “Gì vậy?”

Cậu thiếu niên điềm tĩnh nhìn thẳng cộng sự: “Các anh không vì kiến thức chủ quan mà phán đoán tôi là người mắc chứng tự kỷ hay hội chứng Asperger¹, ban đầu các anh cũng không đưa ra quá nhiều giả thuyết về

¹ Một dạng tự kỷ chức năng cao. Biểu hiện chủ yếu là gặp trở ngại về xã giao và các đặc trưng khuôn mẫu như hành vi sở thích khác thường, nhưng vẫn có sự phát triển ngôn ngữ và nhận thức (tương đối). Dựa vào những nghiên cứu đã biết hiện nay, chứng tự kỷ chức năng cao có khả năng tự hồi phục rất cao, có thể không cần điều trị, thông thường đều dùng phương thức dẫn dắt tâm lý để tăng nhanh khả năng tự hồi phục.

vấn đề này, bằng không đến lúc tôi phát hiện ra các anh có suy nghĩ ấy, tôi chắc chắn sẽ giả thần giả quỷ, vừa khóc vừa cười đuổi các anh đi.”

Cộng sự: “Ừm, nhưng trên đường tới đây chúng tôi cũng từng phỏng đoán xem có phải cậu mắc hội chứng Asperger không.”

Cậu thiếu niên nhún vai, tới chỗ ghế sofa, ngồi xuống, nhìn vào bàn tay mình: “Giờ thì sao? Anh chưa từng nghĩ tôi có thể liên quan tới hội chứng Savant¹ à?”

Cộng sự: “Không thể nào.”

Cậu thiếu niên: “Vì sao vậy?”

Cộng sự: “Cậu có thể tự lo liệu sinh hoạt cuộc sống.”

Cậu thiếu niên cười lớn: “Ha ha ha! Được rồi, lý do này là đủ rồi. Thực ra tôi chỉ có thể nhìn qua là nhớ trong phần lớn các trường hợp thôi. Cộng thêm khả năng tổng hợp thông tin, nội dung các cuốn sách sẽ tự động liên kết với nhau trong đầu tôi, trở thành thông tin hoàn chỉnh, anh hiểu ý tôi chứ? Tôi có thể liên kết tất cả các sự việc với nhau, trong trường hợp chúng có sự liên quan. Vì vậy, rất nhiều sự việc dù không tiếp xúc, tôi vẫn biết là như thế nào, chẳng có gì to tát cả.”

Cộng sự gật đầu: “Vấn đề của cậu cũng xuất phát từ đây đấy.”

Cậu thiếu niên: “Vấn đề? Ví dụ thử xem?”

Cộng sự: “Cậu hiểu rất rõ các lý luận của kết cấu xã hội loài người, nhưng lại chưa từng tự đặt bản thân mình vào trong đó để trải nghiệm. Cậu hiểu tình yêu là kết quả của sự giải phóng hóa học, nhưng cậu không biết nó có thể mang đến cho bản thân cảm nhận kỳ diệu như thế nào. Cậu có thể tưởng tượng ra những phong cảnh tuyệt mỹ, nhưng chưa từng cảm nhận được sự rung động khi nhìn ngắm tận mắt. Cậu đọc về lịch sử trong các cuốn sách, nhưng lại không thể nhìn thấy những cuộc bể dâu trong từng câu chữ. Cậu đọc hiểu được sự sâu xa của toán học cao cấp, nhưng lại không hiểu rào cản số học đã từng khiến người ta phải quên ăn quên ngủ. Cậu học được hai ngoại ngữ trở lên, nhưng lại không

¹ Những người tự kỷ và có trở ngại về nhận thức nghiêm trọng, trí tuệ thông thường thấp dưới 70, nhưng ở một phương diện nào đó lại có năng lực vượt xa người thường (đa số thể hiện ở phương diện toán học và nghệ thuật), vì vậy còn được gọi là những kẻ ngốc thiên tài.

hiếu nội hàm ẩn giấu trong các tiết tấu của nó. Cậu biết tâm lý học là gì, nhưng lại chưa từng đi sâu nghiên cứu nguyên nhân hình thành nên sự phức tạp của nó. Trí thông minh của cậu giúp cậu có thể tưởng tượng đồng thời suy luận ra rất nhiều kết luận chính xác, nhưng cũng chính vì sự thông minh đó, cậu chỉ có thể dừng lại ở tưởng tượng.

Cậu chưa từng trải qua nên sẽ không biết thế nào là tàn khốc, thế nào là cảm động, thế nào là nhiệt tình, thế nào là bi thương, cái cậu có chỉ là sự lạnh nhạt. Hiếu biết của cậu đối với chiến tranh chỉ dừng lại ở các từ ngữ vụn vặt, mưa bom bão đạn, âm mưu chính trị, buôn bán vũ khí, biên chế quân đội. Cậu không biết tâm trạng khi nhìn thấy đồng đội ngã gục bên cạnh, trút hơi thở cuối cùng là thế nào; sự hiểu biết của cậu về mối quan hệ giữa nam và nữ cũng chỉ dừng lại ở một số các từ ngữ, sinh sôi, hormone, adrenaline, cậu chẳng biết cái khoảnh khắc khiến cậu rung động hoàn toàn có thể ảnh hưởng tới tương lai của cậu.

Cậu chỉ là một đứa trẻ, tôi dám cá rằng cậu chưa từng rời khỏi thành phố này. Trong đa số các trường hợp, bán kính hoạt động của cậu không quá mười cây số, nhưng trí thông minh và tài năng trời phú giúp cậu tổng hợp tất cả các thông tin nhận được thông qua sách và các kênh khác, nhờ đó tưởng tượng ra cả một thế giới hoàn chỉnh, vấn đề là cậu chắc chắn thế giới thực sự như vậy chứ? Chưa nghiệm chứng đã vội nhận định rồi sao? Cậu không biết bản thân muốn gì, cũng chưa nhìn thấy tương lai của mình, vì tất cả của cậu đều dừng lại ở khái niệm và kết luận tự cậu nhận định. Ngoài ra, cậu chẳng biết gì cả. Chính vì thế, đến những lời nói dối của cậu cũng đi theo khuôn mẫu tiêu chuẩn: ma nữ váy trắng, khuyên người ta treo cổ tự tử, chỉ cậu mới có thể nhìn thấy... Nhưng tôi buộc phải thừa nhận, cậu chỉ có những người bạn trong tù quần áo - những cuốn sách. Ngoại trừ chúng ra, cậu không có gì cả. Cậu thậm chí còn nhốt cả trái tim và tư duy của mình trong một căn phòng nhỏ tối tăm, chỉ cần và cũng chỉ có người bạn trong tù quần áo kề cận. Cậu đang đọc sách à? Cậu đã đọc rất nhiều sách sao? Nhưng cậu đã thấu triệt hết chưa?"

Cậu thiếu niên yên lặng không lên tiếng, ngay người trên ghế sofa, có vẻ đầu óc cậu ấy đang hỗn loạn.

Cộng sự: “Giống như tôi sẽ không mua một cuốn sách để hiểu cậu thông qua nó, cậu cũng chẳng thể hiểu được tôi thông qua bất cứ sách báo nào, vì vậy cậu càng không thể hiểu thế giới này thông qua sách báo. Khi chẳng chịu làm gì, cậu cũng không thể hiểu trải nghiệm quan trọng tới nhường nào, cậu chỉ biết được bề nổi của mọi việc từ con chữ mà thôi. Tôi có thể hiểu được sự hoang mang của cậu, đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ hoang mang, tôi cũng sẽ không biết phải làm thế nào. Cậu vẫn là một đứa trẻ, những thứ cậu cần trải nghiệm còn rất nhiều, tuy cậu rất thông minh.

Cho đến giờ, các suy luận về tôi của cậu đều rất chính xác, nhưng cậu không biết vì sao tôi lại như vậy, bởi vì cậu không biết tôi đã trải qua những gì, trong các kỷ ức đó có quá nhiều thứ cậu chẳng tài nào tương tượng nổi. Chưa từng trải qua, cậu sẽ không thể hiểu được thế nào là tình bạn, thế nào là tình yêu, thế nào là tuyệt vọng, thế nào là kinh hoàng, thế nào là bó tay bất lực. Trước khi cậu được trải nghiệm, chúng chỉ nằm trên con chữ, chỉ như vậy mà thôi.

Có thể trong mắt cậu, những cuốn sách trong tủ quần áo là người bạn chân thành nhất, nhưng tôi muốn lặp lại một lần nữa, cậu thực sự đã đọc hiểu hết chưa? Cậu có biết người bạn trong tủ quần áo mong muốn nhất điều gì không?” Nói đến đây, anh ấy dừng lại một chút, hít một hơi thật sâu. “Cô ấy hy vọng cậu có thể từ căn phòng nhỏ tới tám bước ra ngoài, không ngoảnh đầu nhìn lại, dứt khoát rời đi.”

Cậu thiếu niên lại sững sờ một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Tôi thừa nhận anh đã trải qua nhiều chuyện hơn tôi, đúng là tôi giống như anh nói vậy, không hề ra ngoài tiếp xúc, khác biệt giữa anh và tôi là ở điểm này.”

Cộng sự gật đầu: “Cậu nói đúng, nhưng phải đợi sau khi cậu trải nghiệm đã thì mới có tư cách nói ra.”

Cậu thiếu niên cắn môi dưới nghĩ ngợi, không lên tiếng nữa.

Trong mười mấy phút tiếp theo chẳng ai nói chuyện gì, ba chúng tôi đều yên lặng.

Cuối cùng, cậu thiếu niên phá vỡ sự yên lặng: “Cứ ngại ngùng như thế này sao? Các anh nói gì đó đi chứ? Hay anh thôi miên tôi đi? Tôi chưa từng được thử.”

Cộng sự lắc đầu.

Cậu thiếu niên liếc nhìn điện thoại tôi để trên bàn: “Còn hơn một tiếng đồng hồ nữa bố tôi sẽ tới đón.”

Cộng sự: “Vậy chúng ta sẽ ngồi đây hơn một tiếng nữa.”

Chúng tôi cứ yên lặng ngồi như vậy hơn một tiếng đồng hồ, cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên.

Lúc chuẩn bị ra về, cậu thiếu niên hỏi cộng sự: “Ngày mai tôi có thể đến không?”

Cộng sự gật đầu.

Cậu thiếu niên: “Ừm... Nếu tôi vẫn chưa muốn nói thì sao? Chúng ta vẫn cứ ngồi như vậy à?”

Cộng sự gật đầu.

Cậu thiếu niên thở dài, ra về cùng bố.

Nhìn cửa thang máy đóng lại, tôi hỏi cộng sự: “Ngày mai vẫn tiếp tục yên lặng như vậy sao?”

Cộng sự lôi thuốc lá ra châm lửa, mở cửa sổ hành lang, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đừng vậy.”

Tôi: “Ồ... Thực ra anh đã lay động được cậu ấy rồi, chỉ còn thiếu một bước nữa thôi.”

Cộng sự: “Nhưng một bước này bắt buộc phải do cậu ấy tự mình vượt qua, nếu không cũng vô dụng.”

Tôi: “Cậu ấy sẽ làm thế chứ?”

Cộng sự: “Không biết, nhưng cậu ấy biết cần phải làm gì, tôi đã đưa chìa khóa cho cậu ấy rồi.”

Trong hai ngày tiếp theo, mỗi buổi chiều cậu thiếu niên đều đến như đã hẹn, nhưng chúng tôi chỉ yên lặng ngồi suốt ba tiếng đồng hồ, chẳng ai

nói một lời, cộng sự thậm chí còn tắt điện thoại. Dù tôi rất muốn ra ngoài đi dạo, nhưng lại không nỡ để lỡ cơ hội được nhìn thấy bước chuyển ngoặt. Thế là tôi đành cuộn người trong phòng đọc sách, chẳng đi đâu cả.

Tối ngày thứ sáu chúng tôi ở thành phố này, bước chuyển ngoặt xuất hiện.

Lần này cậu thiếu niên chỉ ngồi chưa được năm phút đã mở lời: “Anh kết hôn chưa?” Người cậu ấy hỏi là tôi.

Tôi lắc đầu.

Cậu thiếu niên lại chuyển hướng sang cộng sự: “Anh cũng chưa kết hôn à?”

Cộng sự gật đầu: “Chưa.”

Cậu thiếu niên: “Sao anh chưa kết hôn?”

Cộng sự: “Vì sao tôi phải kết hôn?”

Câu hỏi vụn vặt này khiến cậu thiếu niên sừng sốt: “Ừm? Ừm... đúng rồi, sao phải kết hôn chứ? Ừm... tôi cho rằng... là... được rồi, chúng ta nên chuyển sang chủ đề khác thôi. Anh từng yêu rồi chứ?”

Cộng sự: “Tất nhiên.”

Cậu thiếu niên: “Anh từng làm chuyện gì quá đáng với người yêu anh chưa?”

Cộng sự: “Chuyện quá đáng? Chuyện gì?”

Cậu thiếu niên: “Ừm, những việc không hợp lẽ thường lắm...”

Cộng sự: “Tôi vẫn chưa hiểu ý cậu, nhưng nếu xét trên mặt chữ nghĩa, có lẽ chưa từng.”

Cậu thiếu niên: “Tôi từng làm rồi đấy.”

Cộng sự: “Tức là cậu đã từng yêu?”

Cậu thiếu niên: “Thực ra không hẳn, lúc đó tôi mới năm tuổi. Tôi rất thích một cô giáo ở nhà trẻ, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, tôi đều chạy ào đến ôm chặt chân cô.”

Cộng sự nín cười: “Nhưng cậu không hiểu điều đó có ý nghĩa gì, chỉ là một dạng hành động bộc phát, đúng chứ?”

Cậu thiếu niên: “Đúng, hành động bộc phát vô cùng nguyên thủy. Cô giáo xinh đẹp cũng không có bất cứ phản ứng đặc biệt gì, lần nào cô cũng nhần nại tách tôi ra khỏi chân cô như bóc một miếng cao dán.”

Cộng sự cười: “Cậu ôm chặt thế cơ à?”

Cậu thiếu niên cũng cười: “Vô cùng chặt luôn. Tôi rất thất vọng khi cô không có bất cứ biểu hiện ngạc nhiên vui mừng nào, vì vậy tôi quyết định làm một việc khiến cô khen ngợi mình.”

Cộng sự: “Cậu đã làm gì?”

Cậu thiếu niên cố nhịn cười: “Tôi bôi một đồng nước mũi lên váy cô.”

Cộng sự cười, nhìn cậu ấy: “Sao cậu lại nghĩ rằng làm vậy sẽ được khen?”

Cậu thiếu niên: “Vì tôi từng lau nước mũi lên một cái khăn mùi xoa của mẹ, sau đó được mẹ khen, mà hôm ấy màu hoa trên váy của cô giáo nhà trẻ rất giống khăn mùi xoa của mẹ tôi!”

Ba chúng tôi đều không nhịn được cười phá lên.

Sau khi cười đủ rồi, cộng sự hỏi: “Về sau cô giáo đó còn cho cậu ôm đùi không?”

Cậu thiếu niên: “Tất nhiên là không rồi, đã vậy, từ đó về sau, mỗi lần nhìn thấy tôi, nếu không gian đủ rộng, cô đều lấy tôi làm trung tâm, vòng một vòng tròn bán kính hơn hai mét.”

Cộng sự cười gật đầu: “Có thể hiểu được.”

Cậu thiếu niên: “Nhưng mấy năm sau tôi vẫn chẳng hiểu vì sao, tôi cứ tưởng mình đã làm rất tốt...” Cậu ấy cười lắc đầu: “Tất nhiên, về sau tôi đã hiểu ra.”

Cộng sự: “Từ sau khi hiểu chuyện nam nữ, cậu từng yêu chưa?”

Cậu thiếu niên: “Chưa, từ năm mười ba tuổi tôi chẳng mấy khi ra khỏi nhà, không tính hai lần chuyển nhà. Anh không thể tưởng tượng được

bố mẹ lúc nghe chính miệng tôi nói muốn đến tìm các anh đã kinh ngạc như thế nào đâu. Nhắc tới các anh, thậm chí mẹ tôi còn kèm theo thái độ thành kính cơ.”

Cộng sự: “Nghe có vẻ cậu cảm thấy rất thỏa mãn?”

Cậu thiếu niên: “Không hề, tôi chỉ cảm thấy buồn cười.”

Cộng sự: “Vì sao?”

Cậu thiếu niên: “Tôi chỉ tới gặp bạn bè, họ đã... Ờ... tôi nói là bạn bè à? Được rồi, bạn bè.”

Cộng sự mỉm cười gật đầu.

Cậu thiếu niên: “Giờ tôi đã hiểu, giao lưu là một việc rất thú vị. Có thể nói chuyện với người tư duy cùng đẳng cấp nhưng lại khác khuôn mẫu thú vị hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.”

Cộng sự: “Còn gì nữa không?”

Cậu thiếu niên: “Ừm... Anh biết đấy, tôi chưa từng trải nghiệm chuyện như thế này bao giờ, không thể nói rõ ràng được, nhưng tôi cảm thấy rất thỏa mãn. Liệu anh có vì thế mà tự đắc không?”

Cộng sự: “Cậu nhìn thấy điều đó trong biểu cảm của tôi à?”

Cậu thiếu niên nhún vai: “Không.”

Cộng sự: “Thế nên tôi không hề tự đắc.”

Cậu thiếu niên: “Vậy giờ anh cảm thấy thế nào?”

Cộng sự nghỉ ngơi: “Khi tôi nói ra cảm giác của mình, có thể sẽ khiến cậu lầm tưởng rằng tên này đang dương dương tự đắc, nhưng thực sự tôi không hề như vậy. Tôi giống như đang nói chuyện với bản thân của nhiều năm về trước hơn.”

Cậu thiếu niên: “Thật sao?”

Cộng sự: “Tất nhiên, với khả năng quan sát của cậu, tôi không thể lừa nổi cậu.”

Cậu thiếu niên: “Ừm, giống như tôi cũng không thể nói dối trước mặt anh, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tôi cảm thấy anh rất thú vị.”

Cộng sự vẫn mỉm cười gật đầu.

Cậu thiếu niên: “Vậy anh tinh thông cái gì? Tôi đã nói rồi đấy, tôi có thể ghi nhớ phần lớn các cuốn sách từng đọc, lý do vì sao tôi cũng không rõ nữa. Ngoài ra tôi còn có thể liên kết những thứ tưởng như không hề liên quan với nhau. Anh thì sao?”

Cộng sự: “Tôi chẳng có tài năng thiên phú nào đáng kinh ngạc cả.”

Cậu thiếu niên: “Không thể nào, nếu vậy tôi đã chẳng thấy anh thú vị rồi, ở con người anh nhất định có điều gì đó đặc biệt. Đừng giấu nữa, nói đi.”

Cộng sự nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Văn tự dưới góc nhìn của tôi luôn mang tính cảnh tượng hóa mãnh liệt, dù chỉ là một đoạn luận văn khô khốc hay công thức toán học.”

Cậu thiếu niên: “Cool! Còn gì nữa không?”

Cộng sự: “Tôi cũng có thể ghi nhớ kha khá nội dung, nhưng không phải toàn bộ văn tự như cậu, tôi ghi nhớ những cảnh tượng mà các văn tự hình thành trong đầu óc tôi, có thể là một hình ảnh rất trừu tượng.”

Cậu thiếu niên: “Rất thú vị, khi nào về tôi cũng sẽ thử xem có thể làm vậy không... Hình như làm vậy hiệu suất sẽ cao hơn hẳn, phải không? Ý tôi là mã hóa ấy.”

Cộng sự: “Đúng vậy, không cần ghi nhớ những thứ quá phức tạp, dùng phương thức nguyên tố hóa các thông tin tạo thành mã số là được.”

Cậu thiếu niên: “Hơn nữa các mã số là yếu tố cơ sở, sẽ không quá nhiều thông tin, đồng thời còn có thể phân tách... Ừm, đúng là cách hiệu quả! Sao anh phát hiện ra được thế?”

Cộng sự: “Tôi cũng không rõ, thậm chí đã quên mất mình bắt đầu làm vậy từ lúc nào rồi.”

Cậu thiếu niên gật đầu như đang suy nghĩ: “Cái này tôi có thể học hỏi... Đúng rồi, nếu các anh muốn hút thuốc, không cần nhin, tôi không sao đâu.”

Cộng sự nhìn cậu ấy: “Không, bây giờ không muốn.”

Cậu thiếu niên hơi dừng lại một chút: “Ồm... tôi lại chẳng biết phải nói gì nữa... tôi có thể hỏi một việc không?”

Cộng sự: “Là?”

Cậu thiếu niên: “Anh làm nghề này vì hứng thú hay vì cảm thấy bản thân có vấn đề?”

Cộng sự: “Vế sau.”

Cậu thiếu niên: “Thiếu cảm giác an toàn?”

Cộng sự: “Đúng, sao cậu biết?”

Cậu thiếu niên: “Anh không bao giờ ngồi quay lưng lại cửa sổ hoặc cửa ra vào, do vấn đề tâm lý phải không?”

Cộng sự gật đầu: “Cậu nói đúng rồi đấy.”

Cậu thiếu niên: “Tôi lại không quan tâm đến chuyện này.”

Cộng sự: “Cái cậu quan tâm là con người.”

Cậu thiếu niên: “Chúng ta đang trao đổi bí mật sao?”

Cộng sự: “Không, không cần trao đổi đồng giá, cũng chẳng phải giả kim thuật¹.”

Cậu thiếu niên nhếch miệng cười gật đầu: “Được rồi, tôi thừa nhận, tôi quan tâm đến con người hơn.”

Cộng sự: “Bố mẹ cậu không hề biết sự bất mãn của cậu đối với họ phải không?”

Cậu thiếu niên sưng người: “Anh... sao anh biết...”

Cộng sự: “Vì cậu biết rõ hiện tại bố mẹ rất lo lắng cho cậu, nhưng lại chưa từng tỏ ra hối lỗi về hành động của mình, thậm chí cậu còn rất vui vẻ khiến họ quay mòng mòng.”

¹ Giả kim thuật là một truyền thống triết học và tiền khoa học được thực hành khắp châu Âu, Ai Cập và châu Á. Mục đích của giả kim thuật là để làm sạch, trưởng thành và hoàn thiện một số đối tượng. Mục tiêu giả kim thuật nhằm đến là chuyển đổi các kim loại cơ bản, rẻ tiền (ví dụ: chì) thành các kim loại quý (ví dụ: vàng); tạo ra thuốc trường sinh bất tử; tạo ra loại thuốc có thể chữa bất cứ bệnh nào (Panacea) và sự phát triển của Alkahest – một chất dung môi hòa tan mọi thứ.

Sắc mặt cậu thiếu niên dần trở nên u ám: "Tôi..."

Cộng sự: "Họ từng rất tự hào vì cậu, đúng chứ?"

Cậu thiếu niên gật đầu.

Cộng sự: "Giáo viên của cậu cũng vậy?"

Cậu thiếu niên: "Đúng..."

Cộng sự: "Cậu thích các giáo viên hồi tiểu học hơn?"

Cậu thiếu niên: "Đúng vậy."

Cộng sự: "Vì họ không bao giờ bắt ép cậu điều gì?"

Cậu thiếu niên: "Ừm."

Cộng sự: "Cậu từng nghĩ vì sao chưa?"

Cậu thiếu niên: "Tôi... chưa từng nghĩ tới."

Cộng sự: "Giáo viên tiểu học coi cậu là đứa trẻ, dù biểu hiện của cậu khiến họ kinh ngạc, họ vẫn sẽ chỉ coi cậu là một đứa trẻ."

Cậu thiếu niên gật đầu.

Cộng sự: "Nhưng lên trung học mọi chuyện đều thay đổi. Tuy cậu được các giáo viên cưng chiều, nhưng thái độ của họ đối với cậu không còn giống giáo viên tiểu học nữa, thậm chí họ còn yêu cầu cậu chịu đựng những áp lực mà người trưởng thành mới phải đối diện. Đùng không?"

Cậu thiếu niên: "Ừm... Từ khi học lên trung học, tôi cứ phải tham gia đủ mọi cuộc thi, một số nhàm chán kinh khủng. Các giáo viên lẫn hiệu trưởng chưa từng hỏi xem tôi có hứng thú hay không, họ chỉ nói chuyện với bố mẹ tôi, sau đó tự đưa ra quyết định."

Cộng sự: "Cậu từng phản đối chưa?"

Cậu thiếu niên: "Rồi."

Cộng sự: "Kết quả thế nào?"

Cậu thiếu niên: "Bố mẹ bảo tôi đây là yêu quý và kỳ vọng cả trường dành cho tôi, cũng là cơ hội đem vinh quang về cho trường, họ sẽ tự hào vì tôi."

Cộng sự vẫn yên lặng và chờ đợi.

Cậu thiếu niên: “Khoảng thời gian hơn một năm đó, tôi chẳng nhớ nổi mình đã học thuộc bao nhiêu thứ rác rưởi vô vị, giải bao nhiêu đề toán có tình huống hoặc, viết bao nhiêu bài văn đầy ấp lời dối trá. Đến khi tôi thực sự không thể bịa được nữa, tôi phải sao chép, chép vá khắp nơi nhờ trí nhớ, ai cũng khen tôi viết rất hay, bạn cùng lớp còn tỏ ra ngưỡng mộ. Cũng từ thời điểm ấy, chúng bắt đầu xa cách tôi, tan học, tôi ở lại phòng giáo viên một mình, các giáo viên đứng vòng quanh tôi như đang ngắm nhìn động vật quý hiếm. Nếu tôi thích ăn sô cô la, họ cũng sẽ như đàn ong lao đi mua hăng sô cô la tôi đã ăn, cứ như thế ăn xong trí tuệ sẽ đột nhiên tăng vọt vậy... Toàn một đám ngu ngốc.

Rồi họ đưa ra thêm rất nhiều yêu cầu đối với tôi, không cho tôi đọc sách, không cho tôi làm những việc mình thích, nhưng lại yêu cầu tôi phải cho họ thêm những thứ lạ mắt lạ tai, làm sao thế được! Tôi không có bạn bè, không được giải trí, không có máy chơi trò chơi, không biết chơi bóng rổ, không hiểu quy tắc luật lệ của bóng đá, không biết trò chơi online là gì! Trong mắt tất cả mọi người, tôi chỉ như một cái máy nhìn qua là nhớ, tôi...” Cậu ấy nheo ngào dừng lại một lúc. “Thậm chí có lần trước mặt tất cả bạn học cùng lớp tôi đã giơ một cái băng vệ sinh chẳng biết ai nhét vào ngăn bàn mình và hỏi ‘Đây là cái gì?’ Nhìn chúng phá lên, tôi hận không thể giết chết tất cả bọn chúng! Thế mà khi tôi kể mọi chuyện với giáo viên, họ cũng phá lên cười, cười xong mới nói tôi chỉ cần học hành chăm chỉ là được, những thứ khác đừng bận tâm, tôi có một tiền đồ xán lạn, tôi là thiên tài! Sau đó họ bắt tôi tiếp tục đọc những cuốn sách tham khảo chết tiệt, làm những tập đề chết tiệt. Còn yêu cầu tôi phải có bài giải mang tính sáng tạo! Thời gian đó tôi sống như một động vật thí nghiệm, chẳng ai thông cảm, chẳng ai an ủi, thậm chí chẳng ai thực sự quan tâm tới tôi, chẳng ai cá! Không có một người chết tiệt nào cả!”

Cộng sự đến trước mặt cậu ấy, ngồi xuống, nhìn chăm chú: “Vấn đề không phải do cậu, tất cả đều không phải vấn đề của cậu...”

Cậu thiếu niên ngẩng lên nức nở: “Tôi thà là một kẻ ngu ngốc!”

Cộng sự nhẹ nhàng vỗ lưng cậu ấy: “Tin tôi đi, thực sự không phải lỗi của cậu.”

Cậu thiếu niên cố gắng kìm nén không cho cảm xúc bùng nổ: “Tôi nên làm thế nào đây? Tôi thực sự không muốn trở thành thiên tài chết tiệt gì hết, tôi phải làm thế nào mới có thể vứt bỏ khả năng này!”

Cộng sự: “Tôi biết rồi, tôi hiểu rồi, tất cả không phải lỗi của cậu.”

Cậu thiếu niên cắn chặt môi kìm nén, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy nước mắt đọng đầy trong khóe mắt.

Cộng sự nhìn vào mắt cậu ấy: “Cậu không sai, cậu chỉ là một đứa trẻ.”

Cậu thiếu niên không thể kìm nén thêm nữa, gục trên vai cộng sự khóc nức nở đến khản cả giọng: “Họ cắt mất đôi cánh của tôi! Nhưng cứ đòi tôi phải bay cao!”

Cậu ấy khóc đến tan nát tim gan.

Đây là điều chúng tôi mong đợi đã lâu – đứa trẻ đó đã quay trở lại.

Ngày thứ bảy.

Cậu thiếu niên cười nói với cộng sự: “Mẹ tôi ôm tôi khóc tới nửa đêm.”

Cộng sự cũng cười: “Không ngủ được?”

Cậu thiếu niên: “Ừm, nhà tôi mất ngủ cả đêm.”

Cộng sự: “Sao cậu biết?”

Cậu thiếu niên: “Tôi nghe thấy bố mẹ nói chuyện trong phòng ngủ tới khi trời sáng.”

Cộng sự: “Cậu không nhắc họ hôm nay không cần trả phí theo hợp đồng, nên đưa thêm nhiều hơn à?”

Cậu thiếu niên cười lớn: “Không, tôi không nói gì cả.” Cậu ấy dừng lại nhìn cộng sự. “Đợi tôi có năng lực kiếm tiền, sẽ trả cho anh.”

Cộng sự cười lắc đầu: “Tôi chỉ nói đùa thôi.”

Cậu thiếu niên: “Ồ... tôi cũng vậy...”

Cộng sự:...

Cậu thiếu niên liếc nhìn mấy kiện hành lý chúng tôi đã sắp xếp xong: “Ừm... Các anh đi tối nay hay ngày mai?”

Cộng sự: “Đợi chiều tiễn cậu về, thu tiền xong là đi.”

Cậu thiếu niên: “Tiệc tiễn phòng à?”

Cộng sự: “Không, nhân lúc chưa có thay đổi bất ngờ, nhanh chóng cầm tiền chạy lấy người thôi.”

Cậu thiếu niên bật cười: “Anh đúng là người không che đậy cảm xúc với tiền bạc nhất mà tôi từng gặp.”

Cộng sự: “Tôi theo nguyên tắc có công sức phải có báo đáp.”

Cậu thiếu niên: “Tôi rất khó nhân à?”

Cộng sự nghi ngại: “Nhưng rất đáng.”

Cậu thiếu niên: “Ở lại ăn cơm tối đã chứ? Bố mẹ tôi nhất định sẽ rất kiên quyết đấy.”

Cộng sự: “Ngày mai còn việc khác phải làm, lát nữa cậu nhớ nói đỡ thay bọn tôi đấy.”

Cậu thiếu niên: “Ừm, được rồi, tôi biết rồi... Còn nữa, cái đó...”

Cộng sự: “Sao?”

Cậu thiếu niên: “Đến kỳ nghỉ, tôi có thể tới thăm các anh không?”

Cộng sự: “Cậu phải được sự đồng ý của bố mẹ đã.”

Cậu thiếu niên: “Ừm, tất nhiên... Cảm ơn anh.”

Cộng sự gật đầu: “Tôi nhận, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, nếu không có công sự dạy tôi mấy kỹ xảo thâm nhập dẫn dắt, chắc hơn một tuần nữa cũng chẳng có kết quả gì đâu.”

Cậu thiếu niên quay sang tôi: “Cảm ơn anh.”

Tôi gật đầu thay lời đáp.

Cậu thiếu niên: “Thực ra anh không biết đúng không? Ban đầu tôi cứ luôn nghĩ rằng anh mới là người đứng sau bức màn lên kế hoạch, còn anh ta chỉ là người phát ngôn.”

Tôi mỉm cười nhìn cộng sự.

Cậu thiếu niên: “Nếu có cơ hội, tôi muốn được thử thôi miên.”

Tôi: "Sợ rằng rất khó."

Cậu thiếu niên: "Thật à? Sao vậy?" Cậu ấy quay sang cộng sự.

Cộng sự: "Bởi vì rất có thể cậu sẽ cười từ đầu tới cuối."

Cậu thiếu niên nghĩ ngợi: "Cũng có khả năng này... Vậy tôi không cố chấp nữa, có cơ hội anh dạy tôi tâm lý học được không?"

Cộng sự: "Tôi có thể dạy cậu chơi game."

Cậu thiếu niên: "Anh biết chơi à?"

Cộng sự: "Tất nhiên!"

Cậu thiếu niên cười thoải mái: "OK, coi như đã giao hẹn vậy rồi đấy nhé."

Sau khi xe lái sang đường cao tốc, cộng sự thở ra một hơi dài.

Tôi: "Làm gì mà như trút được gánh nặng vậy?"

Cộng sự: "Không thể nói được đang cảm thấy thế nào, rất khó miêu tả."

Tôi: "Anh từng nói cậu ấy và anh trước kia rất giống nhau."

Cộng sự: "Đại thể là vậy."

Tôi: "Anh cũng từng giả thần giả quỷ à?"

Cộng sự nắm vô lăng cười, không lên tiếng.

Tôi: "Hồi đó anh đã làm gì?"

Nét mặt cộng sự có phần nghiêm túc: "Vấn đề tôi gặp phải nghiêm trọng hơn nhiều."

Tôi: "Như nào?"

Cộng sự thở dài: "Hồi bằng tuổi cậu ấy, tôi đã thích một cô gái."

Tôi: "Yêu sớm à?"

Cộng sự: "Đúng vậy."

Tôi: "Kết quả thế nào?"

Cộng sự cau mày: “Không có kết quả.”

Tôi: “Ý tôi là sau khi trưởng thành ấy.”

Anh ấy lắc đầu.

Tôi: “Tôi tương với tính cách của anh, anh sẽ kiên trì lựa chọn của mình.”

Tôi: “Có những nguyên nhân không thể kháng cự.”

Tôi: “Tức là anh đã chia tay cô gái ấy?”

Cộng sự: “Đúng vậy.”

Tôi: “Áp lực từ hai phía phụ huynh?”

Cộng sự: “Còn nghiêm trọng hơn.”

Tôi: “Anh không phải đã làm người ta...”

Cộng sự: “Đương nhiên không phải!”

Tôi: “Vậy nguyên nhân là gì?”

Cộng sự: “Hai chúng tôi là anh em thất lạc nhiều năm!”

Tôi ngẩn người, quay sang nhìn anh ấy, anh ta đang cười đến mức gần như không nắm nổi vô lăng nữa.

Tôi chửi bậy một câu.

Nén cười cộng sự hỏi tôi: “Anh có muốn nghe về mối tình đầu thực sự của tôi không?”

Tôi châm điếu thuốc nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm nhìn sang “đáp lễ” lại một chữ: “Cút!”

Chín - Nhân chứng

“Sau khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình bị trói trên một chiếc ghế, trong miệng không rõ đang nhét thứ gì. Mất một lúc lâu sau tôi mới nhận ra mình đang ở đâu, dưới đất là xi măng xám, phía xa còn có các cột trụ xi măng vuông vắn, hình như là một tầng của một toà nhà văn phòng chưa được trang trí nào đó. Tôi không nhìn thấy phía sau. Phía trước cách năm, sáu mét là một dãy cửa sổ sát đất, trước cửa sổ có người đang đứng, tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng. Hình như là bóng lưng phụ nữ, cô ta đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Tôi thử giãy giụa nhưng vì bị trói rất chặt nên tôi không thể động đậy được. Người phụ nữ dù không quay đầu lại nhưng vẫn nhận thấy động tĩnh của tôi. Cô ta nghiêng người, hình như đang khoe mắt nhìn tôi. Ngược sáng nên tôi không thể nhìn rõ mặt cô ta, nhưng góc nghiêng đó có vẻ rất... rất xinh đẹp.

‘Đừng sợ, tôi sẽ không làm hại anh.’ Cô ấy nói. ‘Anh biết không? Thế giới này chỉ toàn giả dối. Tất cả mọi thứ trước mắt, đám đông qua lại nườm nượp kia, những bóng người bận rộn kia, thực ra đều không tồn tại, họ là giả. Họ chỉ không ý thức được điều đó thôi. Đương nhiên, trước khi nghe tôi nói anh cũng giống như họ, nhưng giờ anh và họ đã không còn giống nhau nữa. Tới lúc đó, tự nhiên anh sẽ hiểu vì sao tôi lại nói vậy, cũng hiểu vì sao tôi lại làm vậy. Hôm nay tất cả những điều tôi nói với anh đều rất quan trọng. Nó sẽ ảnh hưởng tới cả cuộc đời anh.’”

Buổi sáng hôm ấy, một người đàn ông cắt đầu bằng tới phòng khám, nói cần sự giúp đỡ của tôi.

Tôi biết người này, anh ấy là một cảnh sát. Khi chúng tôi đưa sự thấy mặt cảm tội lỗi ra đầu thú, chính anh ấy đã tiếp đón chúng tôi, ghi chép lại lời khai. Hôm nay anh ấy đến vì có vụ án tương đối khó cần trợ giúp, chính xác hơn là cần sự giúp đỡ của tôi. Một phụ nữ trẻ đã rơi từ tầng hai mươi mấy xuống đất, tử vong tại chỗ, nơi người phụ nữ kia rơi qua cửa sổ cảnh sát phát hiện một người đàn ông bị trôi trên ghế. Nghe nói tinh thần người đàn ông đó vô cùng hoảng loạn, cảm xúc cũng bất ổn. Quan trọng hơn anh ấy chỉ nhớ mấy tiếng trước khi xảy ra vụ án đã nhìn thấy người phụ nữ trẻ đó, còn những chuyện khác hoàn toàn không nhớ gì. Sau khi giám định thần kinh, nhân chứng tại hiện trường kiểm nghiệm phạm quan trọng này có triệu chứng tư duy đảo ngược trống rỗng, nghĩa là anh ấy đã mất trí nhớ.

Cảnh sát: “Thôi miên có thể tìm lại phần ký ức đã mất không? Tuy không có bằng chứng chứng minh anh ta giết người, nhưng khả năng anh ta là thủ phạm vẫn rất cao.”

Tôi: “Tôi không thể khẳng định chắc chắn được. Trước khi gặp mặt chính thức, tôi vẫn rất mơ hồ, tôi phải xác nhận lại đã.”

Cảnh sát: “Vậy anh đồng ý nhận vụ này chứ? Chúng tôi muốn biết trước khi người phụ nữ kia chết đã xảy ra chuyện gì.”

Tôi nghĩ ngợi: “Việc này không phải một mình tôi nói là được, cộng sự của tôi đang đi công tác, tôi cần gọi điện bàn bạc đã. Muộn chút tôi báo lại anh nhé? Hoặc ngày mai báo anh?”

Cảnh sát: “Nếu tiện giờ gọi được không. Tôi có thể đợi.”

Tôi gọi điện thoại cho cộng sự, tóm tắt anh ấy nghe tình hình đại thể.

“Tiếc là tôi không có mặt, nhớ lưu lại tất cả tư liệu đấy, về tôi xem sau.” Nghe có vẻ như cộng sự ở đầu dây bên kia đang rất hứng thú với vụ này.

“Ý anh là tôi sẽ tự nhận vụ này?” Tôi đang hỏi ý kiến của anh ấy.

Cộng sự: “Đúng vậy, cũng chỉ cần thôi miên thôi mà, chẳng có việc gì cho tôi mấy. Đừng quên lưu lại đấy, tôi muốn biết kết quả.”

Tôi: “Được rồi.”

“Ừm, có vấn đề gì thì liên lạc với tôi.” Sau đó anh ấy tắt máy.

Tôi quay sang gật đầu với cảnh sát.

“Tôi không hiểu vì sao người phụ nữ đó lại nói vậy, tôi chỉ cảm thấy rất sợ hãi, có lúc tôi thậm chí không thể nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại ở đây. Tôi cảm thấy như đang chơi ghép hình vậy, phải mất rất lâu mới tìm được đầu mối từ các mảnh vụn kỳ ức rải rác. Những đầu mối đó càng ngày càng rõ ràng, dần dần hợp thành một cảnh tượng hoàn chỉnh – tôi đã nhớ ra chuyện như thế nào rồi – những việc xảy ra trước khi tôi bị ngất ấy. Người phụ nữ kia từ từ quay người lại nhìn về phía tôi, nhưng tôi vẫn không nhìn thấy rõ dáng vẻ cô ta, ngược sáng nên tôi không nhìn rõ gì cả, đã vậy đầu tôi còn rất đau.

‘Rất xin lỗi vì đã dùng thủ đoạn cưỡng ép này bắt anh ngồi đây nghe tôi nói, nhưng tôi chỉ có thể làm vậy thôi. Trước đây tôi từng thử khuyên một số người tới nghe, mời họ trở thành nhân chứng, đáng tiếc những gã đàn ông tôi tìm đa phần đều nói những lời làm nhảm vô dụng mà đến bản thân họ cũng không tin. Ví dụ: Cuộc sống rất đẹp, sao cô lại có suy nghĩ như vậy chứ? Có phải cô đang thất tình không? Áp lực công việc của cô lớn lắm phải không? Cô có con, có bố mẹ không? Cô có nghĩ đến cảm nhận của họ không? Cô có muốn thử một cuộc sống mới không? Cô có thiếu tiền không? Có phải đã gặp khó khăn gì không? Cô hãy thử yêu đi! Chúng ta hẹn hò được không? Đó toàn là lời những gã đàn ông kia nói. Còn phụ nữ biểu đạt đơn giản và trực tiếp hơn: Cô bị thần kinh à? Hoặc hét lên bỏ chạy. Sau khi thử nghiệm và liên tục thất bại, tôi quyết định dùng cách cưỡng ép bắt một người ngồi ở vị trí bây giờ anh đang ngồi, nghe tôi nói rõ tất cả.’ Nói xong, người phụ nữ nhún vai.

Tôi càng sợ hãi hơn, tôi không biết cô ta muốn gì, tôi đã hoàn toàn nhớ ra trước đó xảy ra chuyện gì.”

Hôm sau, một vài người bên phía cảnh sát đã đưa người đàn ông bị mất trí nhớ kia đến, tôi quan sát một lượt.

Anh ấy khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, chiều cao, ngoại hình đều rất phổ thông, không có điểm nào đặc biệt, cũng chẳng mang dáng vẻ điểm tĩnh hay lo lắng giả tạo của kẻ nói dối. Bước đầu phán đoán, tôi cho rằng anh ấy thực sự mất trí nhớ, bởi trong ánh mắt lộ vẻ kinh sợ, bất an của anh ấy còn kèm theo một tia nghi hoặc và hy vọng – anh ta rất hy vọng đoạn ký ức trống rỗng của mình được tìm lại. Nếu chưa từng được huấn luyện biểu diễn chuyên nghiệp, cảm xúc phức tạp này rất khó giả vờ, vô cùng vô cùng khó.

Sau khi tiến hành sơ qua một số ám thị động viên, tôi bắt đầu buổi hỏi đáp như thông lệ. Trước đó, tôi đã dặn đi dặn lại người bên phía cảnh sát tuyệt đối không được cắt ngang cuộc đối thoại giữa tôi và người bị mất trí nhớ, không hút thuốc, không phát ra tiếng động, không đi qua đi lại, không nói chuyện – tôi không quan tâm anh ấy có phải nghi phạm hay không, nếu các anh muốn tôi tìm lại ký ức cho anh ấy, phải nghe theo lời tôi.

Những người bên phía cảnh sát nhìn nhau, gật đầu tới tấp thể hiện đồng ý.

Tôi nghĩ, tôi có thể bắt đầu rồi.

Tôi: “Anh có thể nhớ được những gì? Ý tôi muốn nói tới trước đoạn trống rỗng ấy.”

Người bị mất trí nhớ: “Ồ... chỉ một chút...”

Tôi: “Tốt, vậy nói xem anh nhớ được những gì.”

Người bị mất trí nhớ: “Trưa hôm đó tôi bận công việc, đến chiều mới ra ngoài ăn trưa. Đã qua giờ ăn trưa từ lâu nên tôi đi một mình, còn bình thường đều đi cùng đồng nghiệp. Ăn xong trên đường về công ty, tôi rẽ sang một góc toà văn phòng vừa thi công xong, còn chưa trang trí nội thất, bất ngờ có một người phụ nữ bị vướng phải thứ gì đó, suýt vấp ngã, cả chồng tài liệu lớn trên tay cô ta rơi khắp nơi.”

Tôi: “Anh đã qua giúp?”

Người bị mất trí nhớ: “Đừng vậy, ờm... dáng cô ta rất đẹp nên từ rất xa tôi đã chú ý rồi... Tôi chạy lại giúp cô ta thu dọn thì mới phát hiện đồng giấy tờ trắng trơn. Mọi chuyện sau đó tôi chẳng còn nhớ gì nữa.”

Tôi: “Lúc đó anh đang ngồi xổm trên mặt đất à?”

Người bị mất trí nhớ: “Đúng vậy.”

Tôi: “Phần sau không còn chút ấn tượng nào sao?”

Người bị mất trí nhớ cau mày: “Có lẽ còn đôi chút, nhưng nói ra lại hơi kỳ lạ.”

Tôi: “Vì sao?”

Người bị mất trí nhớ: “Giống như... giống như cảm giác bị đuối nước ấy.”

Tôi: “Ý anh là cảm giác ngạt thở?”

Người bị mất trí nhớ: “Ừm, giống như đang giẫy giụa trong nước vậy, anh không biết tiếp theo hít vào sẽ là không khí hay nước...”

“Người phụ nữ ấy tiến lại gần, tôi từ từ có thể nhìn rõ khuôn mặt cô ta. Đúng, chính là cô ta, tôi nhớ ra rồi. Cô ta rất xinh đẹp, lúc cười cũng rất đẹp, nhưng tôi sợ muốn chết, tôi nhớ ra cô ta đã làm gì lúc tôi giúp cô ta nhặt giấy tờ, cô ta lôi một lọ xịt phun sương từ trong túi áo ra, ngay khi tôi vừa ngẩng lên, cô ta lập tức xịt vào mặt tôi, tiếp sau đó tôi mất đi ý thức. Lúc tỉnh lại, tôi đã bị trói ở đây.

‘Tôi nói rồi, tôi sẽ không làm hại anh đâu, có thể anh hoài nghi, nhưng nếu suy nghĩ một chút anh sẽ biết ngoài trói anh ở đây, tôi không còn có dự định nào khác. Nếu không tôi đã chẳng đợi anh tỉnh lại rồi nói với anh những điều này, lúc anh hôn mê, tôi có đủ thời gian làm hại anh, hoặc giết chết anh, đúng không? Vì vậy, bình tĩnh lại và nghe tôi nói nhé.’ Cô ta ngồi xổm xuống trước mặt tôi, như đang thuyết phục một đứa trẻ không nghe lời, biểu cảm cũng giống vậy.

Tôi chỉ có thể lựa chọn gật đầu hoặc lắc đầu, ngoài ra không làm được gì khác. Vì vậy tôi lựa chọn gật đầu, tôi sợ nếu không làm thế sẽ kích động cô ta nổi giận.

‘Rất tốt.’ Cô ta thực sự như đang đối xử với một đứa trẻ vậy, xoa tóc tôi rồi đứng dậy, nhìn tôi từ trên xuống dưới. ‘Còn nhớ tôi nói gì với anh khi

anh vừa tỉnh lại không? Tôi nói, thế giới này, tất cả những gì anh nhìn thấy đều là giả.'

Tôi tiếp tục gật đầu.

'Có lẽ trong mắt anh, thế giới này ẩn chứa rất nhiều điều chưa biết, anh không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, không biết một tiếng đồng hồ nữa sẽ xảy ra chuyện gì, thậm chí không thể biết được một phút sau sẽ xảy ra chuyện gì. Anh không biết những người ở dưới nhà đang nghĩ gì, không biết tôi đang nghĩ gì. Điều duy nhất anh biết là bản thân đang nghĩ gì. Nhưng anh không biết bản thân một tiếng sau sẽ nghĩ gì. Nghe đau đầu nhỉ? Chúng ta gần như chẳng thể khống chế bất cứ điều gì, tất cả đều không nằm trong dự liệu của chúng ta, tất cả đều không có tính chắc chắn, chúng ta như đang đứng giữa làn sương mù dày đặc mờ mịt tiến về phía trước, giây tiếp theo thế nào hoàn toàn không thể phán đoán.' Cô ta đứng lên, tới cạnh cột xi măng vuông to lớn cách đó không xa, rồi dựa người vào đó, hoàn toàn chẳng bận tâm quần áo sẽ bị bẩn. 'Nhưng tất cả đều sai lầm, chúng ta không hề sống trong sự vô tri, mọi việc từ lâu đã được sắp đặt xong hết rồi, từ lâu đã bị chôn vùi, từ lâu đã có phương hướng và quyết định hết cả. Đáng tiếc đa số mọi người lại không tin.'"

"Vậy thì." Tôi nhìn vào mắt người bị mất trí nhớ. "Những việc xảy ra sau đó, anh còn nhớ gì không?"

Người bị mất trí nhớ: "Hết rồi, mấy hôm nay tôi cố nghĩ đến đau cả đầu, nhưng chẳng nhớ ra được gì cả, hoàn toàn trống rỗng."

Tôi gật đầu: "Ừm, vậy kể tôi nghe những điều anh còn nhớ đi."

Người bị mất trí nhớ: "Tôi... Lúc tôi khôi phục ý thức, tôi thấy mình bị trói trên một chiếc ghế, ngón cái của hai tay bị thứ gì đó buộc rất chặt." Nói rồi, anh ấy giơ hai tay cho tôi xem, hai ngón tay cái giờ vẫn còn hơi thâm xanh. "Cổ tay còn bị quấn rất nhiều băng dính, tôi có thể cảm nhận được, chúng khiến da tôi rất khó chịu. Cả người tôi bị trói vào ghế bằng băng dính, trói rất chặt, tôi không thể động đậy được. Sau đó khi cảnh sát đến, phải mất rất lâu mới có thể tháo băng dính ra."

Tôi: “Anh bị bịt mắt à?”

Người bị mất trí nhớ: “Ờ... đúng, bằng... tất của tôi.”

Tôi: “Cảnh sát gọi anh tỉnh lại à?”

Người bị mất trí nhớ: “Tôi không rõ, hình như lúc bị trói trên ghế tôi đã ngủ thiếp đi mất hoặc ngất đi, rồi cuộc xảy ra chuyện gì, tôi chẳng hề có chút ấn tượng nào.”

Tôi: “Lúc đó anh có cảm thấy sợ hãi không?”

Người bị mất trí nhớ: “Không phải sợ hãi... rất khó diễn tả cảm xúc khi ấy... vốn dĩ lúc đọc tiểu thuyết với xem phim cảm thấy mất trí nhớ rất thú vị, nhưng khi thực sự xảy ra với mình thì...” Nói đến đây, anh ấy cười khổ, “... hoàn toàn không vui vẻ chút nào.”

Tôi: “Đúng vậy, mất trí nhớ chẳng thú vị chút nào. Sau khi tỉnh lại, anh còn nhớ được điều gì khác không?”

Người bị mất trí nhớ: “Tôi ngồi đối diện một dãy các cửa sổ sát đất, kiểu cửa sổ rất to ở các tòa nhà văn phòng ấy, cách tôi khoảng... ừm... năm, sáu mét gì đấy. Cửa sổ chính diện tôi kính bị đập vỡ, các mảnh kính vụn rải đầy mặt đất...” Anh ấy nhắc tới những mảnh kính công nghiệp vỡ tại hiện trường, tôi đã xem qua ảnh chụp của cảnh sát.

Tôi: “Anh biết vì sao không?”

Người bị mất trí nhớ: “Ban đầu thì không biết, sau đó nghe cảnh sát đã cứu tôi nói lại, người phụ nữ kia... rơi xuống dưới và tử vong.”

Tôi: “Là cô ta trói anh vào ghế à?”

Người bị mất trí nhớ: “Hình như... là vậy? Việc này tôi không biết.”

Tôi: “Nhưng sao anh lại nói hình như?”

Người bị mất trí nhớ: “Vì trước đoạn ký ức trống rỗng kia, người cuối cùng tôi nhìn thấy là cô ta, vì vậy tôi cho là có liên quan tới cô ta... Nhưng tôi không thể xác định được, chỉ cho là như vậy thôi.”

Tôi liếc người bên phía cảnh sát rồi gật đầu. Tôi tin người đang mất trí nhớ trước mặt không hề nói dối, tư duy liên hệ tự động khiến anh ấy có nhận định như vậy quá là bình thường.

Tôi: “Còn gì nữa không? Tôi muốn nói tới cảm giác, lúc đó anh còn cảm giác gì nữa không?”

Người bị mất trí nhớ: “Chuyện về sau chắc anh cũng rõ rồi. Cảnh sát giải thoát cho tôi, không biết vì sao mà tôi nôn khắp nơi, toàn thân kiệt sức, chân mềm nhũn không thể đứng vững, các nhân viên cứu hộ phải đặt lên xe đẩy ra ngoài.”

Tôi gật đầu: “Ừm... được rồi, đại thể tôi biết rồi. Anh cứ nghỉ ngơi một lát đi, chúng tôi sẽ xem xem liệu có cần thôi miên không.”

“ ‘Cuộc đời chúng ta, từ trước khi phôi thai hoàn toàn thành hình, từ khi tế bào đầu tiên bắt đầu phân bào, đã được quyết định rồi. Quyết định chúng ta là nam hay nữ, dáng vóc rất cao hay rất thấp, mặt rất xấu hay rất đẹp, màu mắt, màu tóc, độ dài ngón tay, trí tuệ cao hay thấp, có bị bệnh tim không, tương lai sẽ làm gì... Tóm lại, khoảnh khắc ấy đã quyết định tất cả về chúng ta, tất cả những thứ liên quan đến chúng ta đều trở thành con số cố định, tỷ lệ có thể thay đổi rất nhỏ, trừ phi hoàn cảnh bên ngoài rất cực đoan, ví dụ thời kỳ dậy thì thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng sẽ khiến chúng ta không cao lớn được như vốn đã định. Nếu không có tác động của hoàn cảnh cực đoan, tất cả những điều đã được định sẵn này sẽ chẳng thể thay đổi.’

Người phụ nữ lôi một hộp thuốc lá từ trong túi áo ra, rút một điếu châm lửa. ‘Những điều tôi nói anh chắc chắn sẽ không tin, cho rằng tôi chỉ là một phụ nữ điên khùng nói linh tinh vớ vẩn, hoặc một bệnh nhân tâm thần đang đi rêu rao về thuyết định mệnh, đúng không? Nhưng tôi rất ổn, tôi cũng rất bình thường, những điều tôi vừa nói hoàn toàn là sự thật. Vậy mà có rất nhiều người chẳng biết đến nó. Đương nhiên, tôi có đây đủ chứng cứ. Anh muốn nghe không?’ Cô ta dùng hai ngón tay kẹp điếu thuốc chỉ vào tôi.

Ngoài gật đầu ra, tôi chẳng thể làm gì khác.

‘E là bây giờ anh cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Nhưng tôi đảm bảo sẽ dùng những từ ngữ thông dụng nhất giúp anh hiểu được.’ Cô ta vừa cười vừa quay trở lại trước mặt tôi, xoa tóc tôi, sau đó ngồi lên một

cái thùng gỗ cũ kỹ cách không xa. ‘Anh biết ADN không? Chắc đã từng nghe nói. Còn gen thì sao? Anh nhất định cũng nghe tới rồi phải không? Nhưng tôi đoán anh không hiểu rõ quan hệ giữa chúng đâu nhỉ? Để tôi nói anh biết nhé, ADN là chuỗi xoắn kép, còn gen bao hàm trong ADN. Giờ anh hiểu rồi chứ? Ừm, cái tôi muốn nói tới là gen. Có thể anh đã từng nghe tới cách nói gen thao túng tất cả chúng ta. Luận điệu này đúng, nhưng từ ngữ dùng chưa chuẩn xác. Thực tế, sau khi phôi thai bé nhỏ thành hình, gen sẽ chẳng còn bất cứ hoạt động nào nữa, nó không thể và cũng không cần thao túng chúng ta, bởi hành vi của chúng ta đã được gen quyết định sẵn. Từng cái giờ tay đá chân của anh đều là một số cố định. Anh đã được định sẵn sẽ lớn lên và lớn lên với dáng vẻ mà gen muốn anh trở thành; anh được định sẵn sẽ đưa ra các lựa chọn mà gen muốn anh đưa ra. Hẳn anh sẽ thấy kỳ lạ, chẳng phải đã nói gen không hoạt động nữa sao. Đúng vậy, từ khi anh thành hình chúng đã không còn hoạt động nữa, nhưng lúc anh vẫn còn là một bào thai nhỏ bé, tất cả về anh đều đã được gen sắp xếp trình tự sẵn rồi, anh chỉ cần sống dựa theo khuôn mẫu được thiết lập, không thể làm trái nguyên tắc hành vi và khuôn mẫu tư duy nó đã thiết lập cho anh. Anh hiểu rồi chứ? Chúng ta bị nhốt trong một cái lồng, không thể đi đâu được. Chúng ta là những con rối gỗ kéo dây biết nghe lời, không có sợi dây dẫn dắt, chúng ta chẳng là cái gì cả.’

Có lẽ vì mồm bị bịt, có lẽ vì tác dụng của dung dịch chẳng biết tên mà cô ta xịt vào mặt tôi, hay có lẽ vì bị trói quá chặt khiến máu không lưu thông, đầu óc tôi mơ mơ màng màng, nhưng mỗi từ cô ta nói tôi đều nghe rất rõ, còn hiểu nữa, không biết vì sao tôi cảm thấy rất đáng sợ.

Cô ta ném điều thuốc trong tay đi, nhìn tôi một lúc: ‘Nếu tôi không bịt miệng anh lại, nhất định anh sẽ nhảy dựng lên phản bác tôi. Cũng bình thường thôi, bởi điều tôi nói đã đâm sâu lên người anh.’

“Có thể giúp anh ta nhớ lại đoạn ký ức trống rỗng bằng thôi miên không?” Cảnh sát hỏi tôi.

Tôi: “Không chắc nữa.”

Bên phía cảnh sát: “Nhưng mà trong phim...”

Tôi lắc đầu: “Đừng tin thôi miên là vạn năng như trong phim, nói bừa thôi. Anh ấy bị gián đoạn ký ức tự phát sau khi trải qua kích động nào đó, vì vậy tôi không thể đảm bảo điều gì cả.”

Bên phía cảnh sát: “Vậy anh chắc chắn được bao nhiêu phần trăm?”

Tôi: “Không biết, trước khi thôi miên, tôi không thể cho các anh bất cứ sự đảm bảo nào. Tiềm thức của anh ấy đã loại bỏ đoạn ký ức này, mà thứ phải đối diện khi thôi miên cũng chính là tiềm thức, nghĩa là anh ấy không thực sự quên đi, mà đã loại bỏ đoạn ký ức đó nên mới sinh ra ký ức trống rỗng.”

Bên phía cảnh sát: “Tôi nghe nói không tồn tại mất trí nhớ thực sự.”

Tôi gật đầu: “Đúng, chính xác là vậy. Anh ấy vẫn nhớ tên mình, nhớ mình làm gì, nhớ được đoạn trước, nhớ được đoạn sau. Vì vậy tôi mới nói anh ấy mất trí nhớ có chủ đích do tiềm thức đã loại bỏ. Nói trắng ra, là mất trí nhớ mang tính lựa chọn.”

Bên phía cảnh sát: “Vậy tức là cố ý?”

Tôi: “Không.”

Bên phía cảnh sát: “Anh vừa mới nói là mất trí nhớ mang tính lựa chọn...”

Tôi: “Ý thức của anh ấy không hề đưa ra lựa chọn, chính là tiềm thức – tiềm thức không thể bị con người thao túng, nếu không đã chẳng gọi là tiềm thức.”

Bên phía cảnh sát: “Ồ, tôi hiểu rồi, tức là bản thân anh ta không thể quyết định được, đúng chứ?”

Tôi: “Đúng vậy. Nên tôi muốn hỏi lại các anh, có cần thôi miên không? Tôi không dám chắc có thể tìm lại ký ức cho anh ấy đâu.”

Bên phía cảnh sát: “Ừm... cứ thử xem. Trước mắt cũng chưa có cách nào tốt hơn.”

Tôi: “OK.”

Chuẩn bị máy quay xong xuôi, tôi làm âm thị động viên cuối cùng trước khi thôi miên. Phải mất một khoảng thời gian, vì tinh thần căng thẳng khiến anh ấy rất khó thả lỏng. Tôi cho rằng đây là cách loại bỏ gián tiếp của tiềm thức đối với quá trình đánh thức ký ức.

Tuy chậm trễ mất một lúc nhưng tôi vẫn làm được.

Nhìn anh ấy dần giao quyền chủ đạo ý thức, tôi thở ra, bắt đầu đặt câu hỏi dẫn dắt.

Tôi: “Anh đang ở đâu?”

Người bị mất trí nhớ: “... Tôi bị trôi trên một chiếc ghế...”

Tôi: “Ai đã trôi anh?”

Người bị mất trí nhớ: “Là... một người phụ nữ...”

Tôi: “Anh có nhìn thấy cô ta không?”

Người bị mất trí nhớ: “Có, cô ta đứng ở... trước cửa sổ sát đất...”

Tôi: “Là người phụ nữ đã chết kia sao?”

Người bị mất trí nhớ: “Đúng vậy.”

“ Từ nhỏ tới lớn anh đã từng nghe vô số lời kể về những điều vĩ đại của loài người – sự xuất hiện của chúng ta, thay đổi thế giới này, lấp bằng núi cao, tạo ra các dòng sông, xây đắp những công trình kiến trúc đồ sộ, sáng tạo nên văn minh huy hoàng. Nếu muốn, chúng ta hoàn toàn có thể tiêu diệt một giống loài; nếu muốn, chúng ta cũng có thể cứu rỗi một sinh linh sắp bị tự nhiên đào thải. Chúng ta đứng trên đỉnh cao của chuỗi thức ăn, coi thường các loài sinh vật khác, chúng ta có thể chỉ vì tham lam mà giết chóc hàng loạt, chúng ta còn có thể mang danh nghĩa từ bi mà xá miễn tử hình cho một loài động vật. Chúng ta gần như thần thánh ở hành tinh này, thử chúng ta sáng tạo ra thậm chí vượt rất xa nhu cầu của chúng ta. Đó là những gì anh biết, đúng chứ? Chúng ta tài giỏi biết bao! Nhưng cũng chính vì vậy, lời tôi nói lúc trước mới đâm sâu vào anh. Một chủng loài vĩ đại như thế mà mọi hành vi lại bị thao túng sao? Lại còn do thứ nhỏ bé, thấp kém kia? Sự thật này khiến người ta điên đảo,

đúng không? Lẽ nào chúng ta chỉ là một cỗ máy? Chỉ biết chấp hành theo trình tự cố định? Lẽ nào tất cả những thứ chúng ta sáng tạo ra và tự hào lại chỉ là kẻ chấp hành trung thành của gen? Anh sẽ vì điều đó mà chán nản chứ? Hoặc phẫn nộ? Hoặc bi thương? Có không?' Cô ta đứng lên tới trước cửa sổ, khoanh tay lại, dường như đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi rất muốn thờ dài, nhưng tôi không thể, vì mồm tôi đã bị bịt chặt.

Một lúc lâu sau cô ta mới quay lại nhìn tôi: 'Nhưng gen giống như mã hóa của máy tính, chúng chỉ là công cụ, kẻ thực sự tạo ra mã hóa mới chính là kẻ thao túng. Trí tuệ của chúng ta không thể tưởng tượng được kẻ thao túng thực sự tồn tại như thế nào, nó vượt ngoài giới hạn tư duy của chúng ta.' Cô ta thờ dài, 'Đáng buồn là, chúng ta thà tin rằng không có sự tồn tại đó, chứ chẳng thể đi ngược lại những khát khao trong tim – mô phỏng nó. Anh có cảm thấy khó hiểu không? Tôi nghĩ là có đấy, điều này chứng tỏ anh vẫn còn tỉnh táo. Thử nghĩ xem, chúng ta dùng cách viết chương trình máy tính để mô phỏng hành vi của kẻ thao túng – sử dụng con số đơn giản như 0 và 1, sáng tạo ra hệ thống phức tạp thậm chí mang năng lực ứng biến. Đương nhiên, chỉ có thể ứng biến trong phạm vi nhất định, phạm vi chúng ta đã hoạch định. Ngoài ra, chúng ta còn có cách gián tiếp để mưu tính phá giải. Ví dụ như chiêm tinh. Đoán mệnh. Tương sọ, tương tay, tương mặt. Phong thủy bát tự. Anh chưa từng để ý tới những thứ này sao? Còn tôi không nghĩ vậy, ngược lại tôi thà tin rằng chúng chỉ là thống kê học, cố ý tìm ra quy luật từ số liệu tạp nham và lộn xộn. Trong đó một số người thực sự đã làm tốt và trở thành chuyên gia trong lĩnh vực họ theo đuổi. Nhưng nếu anh có thể quen biết và trò chuyện với họ, anh sẽ phát hiện tất cả đều nói với anh rằng: 'Tôi chỉ nắm giữ một phần rất nhỏ, rất nhỏ thôi.' Anh cũng sẽ phát hiện họ còn bi quan hơn cả tôi, vì nhận thức của họ đã vượt qua cả thân phận của bản thân – loài người. Vượt ra khỏi bản thân và nhìn nhận lại chính mình là việc vô cùng đáng sợ, anh nghĩ có bao nhiêu người chấp nhận được đây? Chấp nhận rằng chúng ta bị giam cầm trong một chiếc lồng vô hình, từng cử chỉ hành động, từng lời nói hành vi đều được định sẵn, nghiêm khắc chấp hành dựa theo trình tự. Sức sáng tạo? Trí tưởng tượng? Khi anh không dùng quan điểm của loài người để nhìn nhận,

anh sẽ phát hiện hai từ ấy đồng nghĩa với buồn cười, đáng thương, đáng buồn mà thôi.”

Tôi: “Anh nhớ lúc đó đã xảy ra chuyện gì không?”

Người bị mất trí nhớ: “Nhớ... có nhớ...”

Tôi: “Có người thứ ba nào ở đó không?”

Người bị mất trí nhớ: “Không có... tôi không biết...”

Tôi: “Rốt cuộc là có hay không?”

Người bị mất trí nhớ: “Tôi... không nhìn thấy đằng sau...”

Tôi: “Vậy anh có cảm thấy người đằng sau không?”

Người bị mất trí nhớ: “Không... không cảm thấy... không cảm thấy có người...”

Tôi: “Tức là anh chỉ nhìn thấy một mình cô ta, phải không?”

Người bị mất trí nhớ: “Đúng vậy.”

Tôi: “Vậy nói tôi biết lúc đó cô ta đang làm gì?”

Người bị mất trí nhớ: “Cô... cô ta nói rất nhiều...”

Tôi: “Anh còn nhớ nội dung không?”

Người bị mất trí nhớ: “Tôi không biết... tôi không muốn... tôi...” Trạng thái của anh ấy khá bất ổn.

Tôi quyết định đi đường vòng: “Lúc đó anh bị bịt mồm, đúng không?”

Người bị mất trí nhớ: “Đúng vậy...”

Tôi: “Anh chỉ có thể nghe, nhưng không thể nói, đúng chứ?”

Người bị mất trí nhớ: “Đúng...”

Tôi: “Cô ta cứ nói suốt, phải không?”

Người bị mất trí nhớ: “Đúng, cô ta đang nói...”

Tôi: “Cô ta nói rất nhiều và anh chỉ lắng nghe thôi? Vậy anh có nghe thấy không?”

Người bị mất trí nhớ: “Tôi... nghe thấy rồi, nghe thấy rồi...”

Tôi: “Nghe thấy những gì?”

Người bị mất trí nhớ cau mày, người hơi co giật, nhưng không nghiêm trọng: “Cô... cô ta nói, tất cả những điều này, đều là giả... Chúng ta chẳng thể thay đổi, chúng ta... chỉ là con rối, cả một đời chúng ta đều bị nhốt... trong một cái lồng...”

Tôi: “Anh nghe rõ từng câu cô ta nói, càng nghe càng rõ hơn, nên anh hãy từ từ nói tôi biết, cô ta nói cái gì đều là giả?”

Cơ thể người bị mất trí nhớ hơi căng thẳng, anh ấy hít một hơi dài gấp gáp: “Cả thế giới... đều là giả... không cách nào thay đổi...”

Tôi: “Cô ta nói chúng ta không thể thay đổi, nghĩa là sao?”

Người bị mất trí nhớ: “Chúng ta... không thể thay đổi... bất cứ việc gì... Chúng ta chỉ đang bị một bàn tay vô hình... bàn tay vô hình thao túng... một con rối...”

Tôi: “Rất tốt, mọi chi tiết hiện tại đều ở trước mắt anh, anh không cần gánh vác gì cả, chỉ cần nói tôi nghe những chuyện diễn ra trước mắt anh, anh sẽ được giải thoát. Anh nghe thấy không?”

Người bị mất trí nhớ: “Đúng vậy... tôi không cần gánh vác gì cả... tôi sẽ... được giải thoát ...”

Tôi: “Rất tốt, giờ từ từ thuật lại tôi nghe tình hình lúc đó, cho tôi biết cô ta nói gì với anh. Anh làm được không?”

Người bị mất trí nhớ: “Tôi... làm được...”

Tôi: “Tình hình khi đó thế nào? Cô ta đã nói những gì?”

Lúc này, người bị mất trí nhớ đột nhiên trấn tĩnh lại: “Cô ta nói, thế giới này chỉ toàn giả tạo.”

“ ‘Vì vậy tôi mới nói, thế giới này chỉ toàn giả tạo và chúng ta sống trong giả tạo. Chúng ta chưa từng tiến hành bất cứ sáng tạo thực sự nào, vì vậy chúng ta cũng chưa từng có bất cứ đột phá nào, chúng ta và máy vi tính chấp hành theo mệnh lệnh của chương trình giống nhau mà

không biết bản thân đang chấp hành theo trình tự chương trình.' Cô ta tới trước mặt tôi, ngồi xổm xuống. 'Chỉ khác duy nhất một điều, chúng ta rất kiên định tin tưởng loài người là kẻ thống trị thế giới này.' Cô ta nhẹ nhàng nhìn tôi. 'Rất ít người có thể hiểu rõ chân tướng.'

Tôi có thể nhìn thấy trong mắt cô ta sự kinh sợ còn lớn hơn cả tôi, cả sự tuyệt vọng nữa. Hoặc đó không phải sự tuyệt vọng, mà là thứ gì đó khác... Tôi không nói rõ được đó là gì, tôi chỉ biết trong ánh mắt cô ta dường như có thứ gì đó sắp bị dập tắt. Tôi rất sợ, tuy trước đó tôi cũng đã rất sợ, nhưng lúc này thì khác, tôi chưa bao giờ nhìn thấy người nào có ánh mắt như vậy. Vì vậy, dù bị trói chặt trên ghế, tôi vẫn không kiềm chế được mà toàn thân run rẩy.

'Những điều tôi muốn nói đều đã nói hết rồi, đây chính là một trong những mục đích tôi trói anh.' Cô ta lại châm một điếu thuốc, quay lại bên cửa sổ nhìn ra ngoài, giọng nói nghe như... như đang khóc. 'Tất nhiên anh sẽ có suy nghĩ riêng của mình, hoặc từ lâu anh đã nghĩ xong một đồng lý lẽ để phản bác lại tôi, nhưng với tôi chẳng quan trọng, vì tôi không thể nghe thấy được. Sẽ có người đến cứu anh, nhưng phải đợi một lúc nữa, sau khi anh làm chứng cho tôi. Anh có biết mình chuẩn bị làm chứng gì không?'

Lần này tôi không hề lắc đầu hay gật đầu, cảm thấy như có thứ gì đó đè lên ngực khiến tôi thở không ra hơi. Tôi rất muốn há to miệng để thở thật sâu, nhưng chỉ có thể cố gắng hết sức hít một hơi thật sâu, càng khiến cảm giác khó thở mãnh liệt hơn.

'Đừng sợ, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không làm hại anh, tôi cần anh làm chứng cho cái chết của tôi. Có phải anh nghĩ tôi bị bệnh hoặc bị điên không? Còn là kiểu bệnh rất nặng, điên không lối thoát? Tôi rất tỉnh táo, nếu không tôi đã chẳng tính toán lên kế hoạch mất nhiều thời gian bố trí thế này. À, đúng rồi, tôi suýt quên mất, quanh đây có giấu một cái máy quay phim bỏ túi. Nó rất nhỏ, có nó, anh sẽ không bị coi là nghi phạm. Tôi nói rồi, tôi sẽ không làm hại đến anh, nhưng thử đoán xem, nó ở đâu?'

Tôi rất muốn cử động đầu đi tìm máy quay, nhưng không biết vì sao, nước mắt tôi cứ trào ra, tôi chẳng thể nói rõ mình đang sợ hay làm sao nữa, đột nhiên tôi cảm thấy rất tuyệt vọng.

Cô ta ném điều thuốc trong tay đi, bước tới lau nước mắt cho tôi: ‘Nhìn tôi được giải thoát, có ý nghĩa sâu sắc với anh đấy. Sau mười phút nữa tôi sẽ hoàn toàn được tự do, tôi không chịu nổi cái lồng này nữa rồi, tôi không muốn tiếp tục theo trình tự, giả vờ mình vẫn đang sống.’ Cô ta lùi ra thứ gì đó, tới bên cửa sổ sát đất, ra sức dầm mặt kính, tôi không biết cô ta đang làm gì, nhưng tôi có thể nghe thấy âm thanh rất chói tai.

Mặt kính xuất hiện rất nhiều vết dầm, ánh nắng mặt trời khiến những vết dầm ánh lên tia sắc sỡ. Cô ta ném đồ cát kính xuống đất, nhắc cái búa sắt rất to từ dưới đất lên. Đập vài phát, kính cửa sổ sát đất vỡ tan tành, mảnh vụn rải rác khắp nơi.

Gió thổi vào, nhưng tôi vẫn chẳng thở ra hơi, tôi cảm thấy mình sắp ngột ngạt đến chết.

Cô ta đút hai tay vào túi quần, đứng quay lưng lại cửa sổ nhìn tôi, tôi không thấy được nét mặt cô ta, ngược sáng khiến tôi chỉ nhìn thấy bóng dáng cô ta, ngoài ra tôi không thấy được gì nữa.

Tôi cố gắng vùng vẫy, không biết vì muốn thoát ra hay vì muốn cô ta dừng lại. Lồng ngực tôi như có thứ gì đó sục sôi, tôi muốn nôn, nhưng do mồm bị bịt kín nên chỉ biết chịu đựng cơn đau như dạ dày bị bóp méo, chèn ép. Bỗng nhiên, tứ chi tôi mất hết sức lực.

Cô ta chậm chậm lùi lại nửa bước: ‘Có lẽ trình tự của anh sẽ thay đổi vì chuyện này, có lẽ không lâu nữa, anh sẽ chẳng nhớ được gì, nhưng không sao, bởi anh đã làm chứng cho sự giải thoát của tôi.’

Nói xong, cô ta ngẩng đầu lên nghĩ ngợi, sau đó thả người ra sau, biến mất.”

Cộng sự đóng tập tài liệu lại, dựa đầu vào lưng ghế sofa như đang nghĩ ngợi điều gì.

Tôi: “Đọc xong chưa?”

Anh ấy gật đầu.

Tôi: “Anh không có bất cứ câu hỏi nào à?”

Cộng sự nghĩ ngợi: "Tìm thấy máy quay chưa?"

Tôi: "Tìm thấy rồi, được cố định ở đường ống phía trên trần nhà, rất khó phát hiện ra."

Cộng sự: "Ừm."

Tôi: "Những điều anh ta nói đều là sự thật."

Cộng sự: "Có ghi tiếng không?"

Tôi: "Không, loại máy quay nhỏ này không có chức năng đấy."

Cộng sự: "Người phụ nữ kia tử vong ngay tại chỗ à?"

Tôi: "Tất nhiên, từ tầng mười ba nhảy xuống, tỷ lệ sống sót không cần tính."

Cộng sự hít một hơi thật sâu như muốn nói điều gì đó nhưng kìm lại được.

Tôi: "Sao vậy? Vẫn còn câu hỏi nào khác à?"

Anh ấy lắc đầu.

Tôi: "Người phụ nữ kia có thể thần kinh không bình thường."

Cộng sự: "Nhưng những điều cô ta nói đều đúng."

Tôi: "Tôi biết..."

Cộng sự: "Tôi nghĩ cô ta vẫn bình thường, chỉ là quá tinh táo thôi."

Tôi: "Tôi biết."

Cộng sự đứng dậy đến bên cửa sổ, hai tay nhét túi quần nhìn ra bên ngoài: "Đúng vậy, cái gì chúng ta cũng biết."

Mười - Người lẫn trốn trong bóng tối

Nghe tiếng nói chuyện, tôi mở cửa phòng đọc sách, thấy cộng sự đang cầm cúi viết gì đó vào cuốn sổ ghi chép trên bàn, ngồi trước mặt anh ấy là một cô gái tóc đen dài, quay lưng về phía tôi.

Nghe thấy tôi bước vào, cộng sự cũng chẳng buồn ngẩng lên: “Về rồi à, đây là nhà thôi miên của chúng tôi.” Rõ ràng không phải anh ấy đang nói chuyện với tôi.

Cô gái quay đầu lại.

Cô ấy còn khá trẻ, khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, hơi gầy, dáng vẻ mong manh yếu đuối, mặc toàn đồ đen, sắc mặt trắng bệch.

Cô ấy gật đầu với tôi.

Tôi để đồ đạc sang một bên, gật đầu đáp lại, sau đó ngồi xuống ghế sofa nhỏ cạnh cửa: “Hai người cứ tiếp tục đi.”

Cộng sự “ừm” một tiếng, lại tiếp tục ghi chép, rồi ngẩng lên nhìn cô gái mặc đồ đen: “Được rồi, cô kể tiếp đi.”

Cô ấy: “Ừm, vừa rồi đang nói đến đoạn bắt đầu từ bốn, năm năm trước...”

Cộng sự: “Tức là tám sau khi cô hai mươi tuổi?”

Cô ấy gật đầu: “Vâng. Một lần tôi mặc cả bộ đồ đen, lúc soi gương cảm thấy chưa bao giờ mình dễ chịu như vậy. Từ đó tới nay tôi chỉ mặc đồ đen.”

Cộng sự: “Ờ... kể cả đồ trang sức và nội y?”

Cô ấy: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Nghe chồng sắp cưới của cô nói, chăn ga gối đệm và cả đồ dùng sinh hoạt hằng ngày ở nhà cô cũng toàn màu đen?”

Cô ấy: “Đúng vậy, tất cả đều màu đen. Tôi không kiếm chế được việc mua tất cả quần áo và đồ dùng sinh hoạt màu đen, hồi đầu tôi còn suýt sơn nhà màu đen...”

Cộng sự cau mày: “Đồ điện và nhà bếp thì sao? Có tủ lạnh và máy giặt màu đen không?”

Cô ấy: “Tủ lạnh màu đen, còn máy giặt tôi đã đặt một cái vỏ bọc màu đen.”

Cộng sự: “Chồng sắp cưới của cô có từng phản đối không?”

Cô ấy: “Giờ cũng tương đối quen rồi, thỉnh thoảng vẫn nói một, hai câu.”

Cộng sự: “Nguồn sáng trong nhà cô thì sao? Sáng hay tối?”

Cô ấy: “Anh đang tới đèn à? Nhà chúng tôi rất ít đèn, nhưng cũng không tối, độ sáng cần thiết. Lúc ở nhà một mình tôi không thích bật quá nhiều đèn, nhiều nhất chỉ một bóng nhỏ thôi.”

Cộng sự: “Nhiều nhất chỉ bật một bóng nhỏ? Ý cô là có lúc cô sẽ không bật đèn?”

Cô ấy: “Ừm... Vâng ... Lúc không cần làm việc tôi sẽ không bật đèn.”

Cộng sự: “Kể cả buổi tối?”

Cô ấy: “Ừm.”

Cộng sự: “Thường xuyên như vậy không?”

Cô ấy hình như đang nhớ lại: “Gần như là... vậy...”

Cộng sự: “Cô là con một à?”

Cô ấy: “Ừm.”

Cộng sự: “Bố mẹ cô có thích màu đen không?”

Cô ấy: “Không.”

Cộng sự: "Cô biết họ hàng nhà cô ai có sở thích như vậy không?"

Cô ấy nghiêng đầu suy nghĩ: "Hình như là không."

Cộng sự: "Nếu có thể, cô có đổi tất cả đồ đạc mình dùng thành màu đen không?"

Cô ấy: "Ừm... Cơ bản đều đổi rồi... Bàn làm việc đã được tôi phủ khăn trải bàn màu đen..."

Cộng sự: "Công ty có cho phép không?"

Cô ấy: "Việc này... cũng ổn, chúng tôi là công ty thiết kế nên không can thiệp tới góc làm việc của nhau, chỉ cần đừng quá khác người là được."

Cộng sự nhìn cuốn sổ ghi chép: "Có thể thấy cô không chỉ thích màu đen mà còn thích bóng tối nữa, phải không? Vừa rồi cô cũng nói, lúc ở nhà thậm chí còn không bật đèn."

Cô ấy hơi dừng lại một chút: "Đúng, như vậy tôi sẽ cảm thấy rất thoải mái."

Cộng sự: "Có thể nói cụ thể hơn về cảm giác đó không?"

Cô ấy: "Cụ thể hơn... tôi chỉ cảm thấy ở trong bóng tối rất tự do tự tại, chỉ khi nào ở trong bóng tối tôi mới có thể hoàn toàn mở rộng cơ thể mình."

Cộng sự: "Mở rộng cơ thể? Mở rộng như thế nào?"

Cô ấy: "Không hẳn thực sự mở rộng, chỉ là một cách hình dung... ở trong bóng tối tôi mới thoải mái mở rộng cảm giác của cơ thể, bình thường toàn cảm thấy bị bó buộc."

Cộng sự: "Ở chỗ sáng sủa sẽ cảm thấy không thoải mái?"

Cô ấy: "Đúng vậy, thế nên tôi luôn cố gắng rút ngắn thời gian ở nơi có ánh sáng."

Cộng sự: "Cô không thích môi trường có ánh sáng tới mức độ nào? Chạy trốn?"

Cô ấy: "Ừm, gần như vậy."

Cộng sự: “Cụ thể ra sao? Ý tôi là ở trong môi trường sáng sủa cô sẽ cảm thấy thế nào?”

Cô ấy: “Cũng khó nói rõ... thiếu tự do, thiếu cảm giác an toàn... đại khái vậy...”

Cộng sự: “Nghe chồng sắp cưới của cô nói, cô từng định chuyển màu da mình thành hơi ngả đen?”

Cô ấy: “Ừm... đã từng. Năm ngoái có một đợt tôi đã hỏi rất nhiều bác sĩ chỉnh hình, xem có cách nào để da tôi hơi đen đi không, họ nói có thể, nhưng không tán thành tôi làm vậy, bởi nếu muốn chuyển lại thành trắng sẽ khá phức tạp, còn có hại nữa. Sức khoẻ tôi vốn khá yếu nên tôi không đến tìm họ nữa... nhưng...”

Cộng sự: “Nhưng sao?”

Cô ấy: “Nhưng tôi vẫn muốn...”

Cộng sự: “Chuyển thành da đen?”

Cô ấy: “Ừm.”

Cộng sự dừng bút, ngẩng lên nhìn cô ấy, gương mặt kèm theo vẻ băn khoăn, điều này rất hiếm gặp: “Hầu hết mọi phụ nữ đều hy vọng có làn da trắng sáng, cô thì ngược lại...”

Cô ấy: “Tôi cũng biết mình khá bất thường, nhưng tôi vẫn thích màu đen, thích môi trường bóng tối. Về sau bản thân tôi cũng cảm thấy không ổn. Nhưng... vì... ừm... trước đây một thời gian, thỉnh thoảng tỉnh giấc giữa đêm, tôi phát hiện... phát hiện...”

Cộng sự: “Gì vậy?”

Cô ấy hơi do dự: “Nếu không xảy ra chuyện này chắc tôi sẽ không đồng ý với bạn trai đến đây tìm các anh đâu. Trước đây dù trong mắt mọi người tôi có phần bất thường, nhưng bản thân tôi vẫn cảm thấy rất tốt. Cho đến khi chuyện này... thỉnh thoảng nghĩ lại tôi vẫn thấy sai sai, vì vậy mới đồng ý đến đây... Chuyện tôi sắp kể anh đừng nói lại với bạn trai tôi nhé?”

Cộng sự: “Không thành vấn đề, cô có thể yên tâm.”

Cô ấy: “Ừm... Có vài lần, nửa đêm sau khi hoàn toàn tỉnh táo, tôi phát hiện mình đang ngồi xồm ở đầu giường... hoặc... hoặc ngồi xồm trong một góc phòng...”

Cộng sự: “Ý cô là cô có hành vi giống mộng du?”

Cô ấy: “Có lẽ không phải mộng du... Thực sự tôi không thể nói rõ được, hình như lúc nửa tỉnh nửa mê, có người bảo tôi trốn đi, nên tôi lập tức chạy tới một góc nào đó...” Nghe tới đây, sống lưng tôi chợt thấy gai gai.

Sắc mặt cộng sự càng nghiêm túc hơn: “Cô biết ai bảo cô trốn vào góc phòng không?”

Cô ấy: “Không biết... Lúc đó tôi đang nửa tỉnh nửa mê... Đây không phải mộng du chứ?”

Cộng sự: “Cùng chưa chắc. Lúc sự việc xảy ra, cô có cảm thấy sợ hãi không?”

Cô ấy: “Nếu không làm theo sẽ sợ hãi, còn trốn vào góc phòng theo tiếng nói mách bảo sẽ không sợ nữa.”

Cộng sự: “Chuyện này xảy ra mấy lần rồi?”

Cô ấy cúi đầu cố nhớ lại: “Ba bốn lần gì đấy, tôi không nhớ rõ nữa.”

Cộng sự: “Sau khi cô tỉnh táo lại thì sao? Tiếp tục ngồi ở góc phòng hay quay về giường?”

Cô ấy: “Tôi sẽ ngồi đó một lúc rồi mới lên giường.”

Cộng sự: “Vì sao?”

Cô ấy: “Vì trong đêm tối tôi sẽ cảm thấy rất thoải mái.”

Cộng sự: “Không cảm thấy sợ hãi chút nào à?”

Cô ấy: “Không hề, rất an toàn.”

Cộng sự: “Chắc cô đã tự tìm hiểu vấn đề của mình rồi chứ?”

Cô ấy: “Có từng tìm hiểu qua. Tôi muốn biết vì sao mình lại khác người như thế, vì sao lại thích màu đen và bóng tối tới vậy. Tôi cũng tìm đọc một số cuốn sách, họ nói đó là tập tính của quỷ hút máu... Tôi biết anh sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng... anh có hiểu cảm giác đó không? Chỉ ở

trong bóng tối tôi mới cảm thấy thoải mái, sau đó... sau đó... tôi cảm thấy bản thân có thể không phải con người, cũng có thể là thứ gì đó khác, ý tôi là các sinh vật có tập quán sinh tồn trong bóng tối... đại khái vậy, đừng cười tôi nhé...”

Cộng sự: “Không đâu. Sau khi cảm thấy bản thân bất thường, cô đã bắt đầu tìm những cuốn sách liên quan tới tôn giáo thời trung cổ và quý hút máu, đúng không?”

Cô ấy gật đầu.

Cộng sự: “Vậy cô thích nhìn máu không?”

Cô ấy: “Máu? Máu tươi? Không.”

Cộng sự: “Ừm... Nói thế này nhé, hành vi của cô đang khiến chồng sắp cưới của cô sợ chết khiếp, kể cả những cuốn sách cô đang đọc, bởi vậy anh ấy mới đến tìm chúng tôi nhờ giúp đỡ.”

Cô ấy cúi đầu: “Tôi biết, chúng tôi từng cãi nhau vì chuyện này, có đợt hai chúng tôi còn suýt hủy hôn ước, cũng chỉ vì... Chuyện này không thể trách anh ấy được, tôi thực sự quá thích màu đen và bóng tối...”

Cộng sự bán khoăn nhìn cô ấy, yên lặng một lúc rồi mới hỏi để xoa dịu bầu không khí: “Cô không sợ tôi và cây thánh giá chứ?”

Cô ấy cười nhẹ một tiếng: “Không.”

Cộng sự: “Tốt, tôi nắm được tình hình rồi. Thế này đi, cô cứ nghỉ ngơi một lát, tôi và cộng sự sẽ thương lượng một chút, cô thấy có được không?”

Cô ấy: “Được.” Nói rồi, cô ấy đứng dậy, tôi để ý thấy cô ấy không phải tương đối gầy mà là rất gầy.

Cộng sự: “Vậy ngôi đầu cô sẽ thoải mái hơn? Ở đây? Hay phòng thôi miên vừa nãy?”

Cô ấy nhìn ra cửa sổ: “Ở đây đi, ở đây ít cửa sổ, cũng nhỏ nữa... có thể kéo rèm vào không?”

Cộng sự: “Được chứ, nhưng tốt nhất nên bật đèn.” Anh ấy chỉ cái đèn bàn.

“Ừm.” Cô ấy gật đầu.

Cộng sự đưa mắt ra hiệu, hai chúng tôi rời phòng đọc sách, tới phòng quan sát cách phòng thôi miên một cánh cửa.

Vừa bước vào cửa, cộng sự ném cuốn sổ trong tay sang một bên, ngồi lên bàn, xếp bằng tròn.

Tôi đã quen với dáng vẻ này của anh ấy, lúc cần suy nghĩ sâu anh ấy thích tư thế ngồi xếp bằng, cong lưng, hai khuỷu tay chống đầu gối, khớp ngón tay nâng cằm.

Có vẻ tình trạng của cô gái này đã làm khó anh ấy.

Tôi: “Vừa rồi nghe mà sống lưng tôi ớn lạnh.”

Cộng sự: “Ừm, tình trạng này khá đặc biệt, rất khó giải thích.”

Tôi: “Lát nữa trọng tâm thôi miên là gì? Người đã bảo cô ấy trốn đi trong lúc nửa tỉnh nửa mê à? Hay cái gì khác?”

Cộng sự: “Tôi chưa xác định được...”

Tôi: “Tốt nhất anh nên xác định đi, cô ấy đang đợi bên kia đấy... hoặc chúng ta lùi lại sang ngày mai?”

Cộng sự: “Không, cho tôi chút thời gian suy nghĩ... trước mắt... tuy có vẻ nên bắt đầu từ mộng du để tìm hiểu vấn đề, nhưng bản năng của tôi lại nói căn nguyên vấn đề không nằm ở đó...”

Tôi: “Ý anh nó cũng chỉ thuộc về biểu tượng? Ý tôi là một quan điểm trong phân tích tâm lý, căn nguyên của vấn đề sẽ không dừng lại ở biểu tượng, nếu không đã chẳng gọi là căn nguyên.”

Cộng sự: “Tôi cũng không nói rõ được, ban đầu tôi còn tưởng có chuyện gì đó đã xảy ra trong cuộc sống khiến cô ấy mất cảm giác an toàn, nhưng lúc nói chuyện, tôi không phát hiện ra bất cứ sự hoảng sợ ẩn giấu nào ở cô ấy cả... Vấn đề xuất hiện từ đây rồi...”

Tôi: “Đừng vậy, hơn nữa trong lời nói của cô ấy cũng không có vẻ gì là đang kìm nén cảm xúc cả.”

Cộng sự lăm bắm: “Tôi không hiểu, theo như sở thích của cô ấy, đáng lý ra biểu hiện của cô ấy phải có điểm đáng nghi, nhưng nhìn cử chỉ, lời nói lúc trao đổi với tôi, tôi cảm thấy cô ấy rất bình thường, chỉ là một cô gái rất bình thường... Đây mới chính là điểm bất thường, vì sao lại như vậy? Lê nào trong tính cách cô ấy ẩn chứa... một phần nào đó bị che giấu chưa được phát hiện ra?”

Tôi: “Nếu tính cách cô ấy có phần nào đó còn tiềm ẩn, thôi miên liệu có phải rất nguy hiểm không?”

Cộng sự hơi ngược lên, dè dặt nhìn tôi: “Đúng vậy...”

Tôi: “Nếu không... đề nghị cô ấy làm cuộc kiểm tra sức khoẻ toàn diện trước đã, tạm gác thôi miên và điều trị tâm lý lại?”

Cộng sự: “Sao vậy? Anh nghĩ thể chất cô ấy... Anh đang dẫn dắt tư duy của tôi theo hướng thần bí à?”

Tôi: “Tôi không nghĩ vậy, nhưng vừa rồi quả thực tôi thấy ớn lạnh...”

Cộng sự nhìn tôi khinh thường, lắc đầu: “Anh quá thiếu chuyên nghiệp rồi đấy.”

Tôi: “Chuyên ngành của tôi là thôi miên, nhưng vừa rồi nghe cô ấy nói, tôi cảm thấy cô ấy cần một pháp sư đuổi ma quỷ...”

Cộng sự gằn như ngó lơ câu nói đùa của tôi, tiếp tục lăm bắm: “Cần cho cô ấy môi trường thôi miên thật tối à?”

Tôi: “Tôi không muốn mạo hiểm...” Nói tới đây, tôi dừng lại, dáng vẻ hiện tại của anh ấy nói rằng anh ấy đã bước vào trạng thái gần giống như tự thôi miên để suy nghĩ sâu hơn. Theo kinh nghiệm của mình, tôi biết trong trường hợp này bất cứ lời nói chủ quan nào của người bên cạnh cũng sẽ cắt đứt mạch suy nghĩ của anh ấy, tốt nhất chỉ phụ họa theo một cách đơn giản, sáo rỗng, đó là điều tôi đã dẫn ngộ ra.

Cộng sự: “Màu đen... bóng tối ... có ý nghĩa gì nhỉ?”

Tôi: “Nhất định nó có một hàm ý nào đó.”

Cộng sự: “Bóng tối... làn da màu đen... vì sao cô ấy lại muốn làm vậy?”

Tôi: “Có lẽ do nguyên nhân nào khác.”

Cộng sự: “Đổi tất cả đồ vật xung quanh thành màu đen... nghĩa là, cô ấy ở trong môi trường gần như bóng tối ... Vậy vấn đề có lẽ chính là bóng tối...”

Tôi: “Ừm, chính là bóng tối.”

Cộng sự: “Quần áo màu đen... muốn đổi màu da thành đen... thực chất là giống nhau... đúng không?”

Tôi: “Anh nói đúng.”

Cộng sự: “Vậy... làm thế... để hòa vào bóng tối à?”

Tôi: “Có lý.”

Cộng sự: “Có người bảo cô ấy trốn đi... hòa vào bóng tối... góc phòng... bóng tối... lẩn trốn...” Nói tới đây, anh ấy sực tỉnh, do dự ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh điều gì đó. Đây chính là thứ tôi chờ đợi.

Tôi: “Năm chắc rồi chứ? Hay gần tới rồi?”

Cộng sự ngẩn ra một lúc, chầm chậm nở nụ cười giao hoạt. Anh ấy nháy ra khỏi bàn, hai tay nhét túi quần đi qua đi lại: “Vấn đề tâm lý rất phức tạp, trong nhiều trường hợp động cơ ban đầu sẽ bị khóa lại, khiến con người không cách nào lục tìm ra được, nhưng trọng tâm lại không nằm ở đây, bởi động cơ ban đầu không những bị khóa lại, mà còn bị giấu đi. Vì vậy vấn đề thực sự là tìm xem chìa khóa được giấu chỗ nào...”

Tôi mỉm cười không phát ra tiếng, chờ đợi anh ấy tiếp tục.

Cộng sự: “... Đổi tất cả đồ đạc thành màu đen, kỳ thực đang mô phỏng theo môi trường bóng tối; bản chất của mặc quần áo màu đen, nhuộm da màu đen là giúp bản thân hòa vào bóng tối, cũng có nghĩa là cô ấy muốn giấu mình đi. Trước mắt có thể thấy đây là một dạng ẩn náu nhưng gần như không có mục tiêu hoảng sợ. Tuy đến đây tương như vấn đề đã sáng tỏ, có thể tìm hướng giải quyết, nhưng vấn đề mới lại xuất hiện, vì sao cô ấy lại làm vậy. Câu trả lời là... cô ấy muốn này xóa đi một số thứ bằng hành động.”

Tôi: “Xóa đi cái gì?”

Cộng sự dừng bước, híp mắt nhìn tôi: “Người ta thích khoe khoang chơi trội, lướt Weibo, đi tìm cảm giác mạnh, đăng nhập các trang mạng xã hội để lưu lại thông tin tức thời của mình... Anh biết vì sao không?”

Tôi: “Vì sao? Ừm... anh muốn nói tới cảm giác tồn tại à?”

Cộng sự: “Đúng vậy, người ta luôn cố gắng hết sức để chứng minh sự tồn tại của bản thân. Còn cô gái này thì ngược lại, cô ấy đang cố gắng xóa đi sự tồn tại của chính mình.”

Tôi: “Vì sao cô ấy lại muốn xóa đi sự tồn tại của chính mình?”

Cộng sự: “Tuy chưa tìm được chứng cứ trực tiếp, nhưng tôi có thể suy đoán.”

Tôi: “Kết luận?”

Cộng sự: “Hành vi xóa đi sự tồn tại của bản thân kỳ thực còn ẩn giấu một tầng tiềm thức sâu hơn: tự phủ định chính mình.”

Tôi: “Ý anh là...”

Cộng sự toét miệng cười: “Đây chính là chìa khóa.”

Cô gái yên lặng ngồi trên ghế sofa, hiếu kỳ nhìn tôi và cộng sự lắp máy quay.

“Thôi miên còn cần quay phim à?” Cô ấy hỏi.

Cộng sự: “Đúng vậy, đây là bắt buộc.”

Cô ấy: “Vì sao?”

Tôi: “Băng ghi hình có thể dùng làm một trong những tài liệu tham khảo để tiến hành phân tích nhiều lần, thỉnh thoảng sẽ phát hiện ra một số vấn đề mà tại thời điểm thôi miên đã bị bỏ qua. Đồng thời, quay lại toàn bộ quá trình cũng là cách để ràng buộc bản thân nhà thôi miên, ý tôi là những ám thị không tốt.”

Cô ấy cười nhẹ: “Thật thú vị.”

Tôi: “Về vấn đề bảo mật cô có thể yên tâm, băng ghi hình sẽ không bị tiết lộ ra ngoài, trừ phi cô cho phép. Ngoài ra, cô có thể tự lưu giữ.” Nói rồi, tôi nhìn về phía cộng sự.

Anh ấy ngồi sau cách cô gái không xa, mở cuốn sổ trong tay ra, gật đầu với tôi.

Tôi biết mình có thể bắt đầu rồi.

Vừa rồi sau khi xác định được “chìa khóa”, tôi và cộng sự đã trao đổi với nhau và quyết định trọng điểm thời miên chính là giai đoạn tuổi thơ của cô ấy. Bởi một số chuyện thời thơ ấu trong con mắt đứa trẻ chỉ số thông minh chưa phát triển hoàn toàn có thể sẽ sản sinh ra ấn tượng, cảm nhận méo mó. Theo thời gian nó trở thành tiềm thức và bị chôn giấu. Dần dần sai lệch trong ký ức cùng sự quấy nhiễu của quá trình trưởng thành và các nhân tố khác khiến ấn tượng và cảm nhận méo mó trong sâu thẳm nội tâm bị phóng đại lên gấp nhiều lần, tới mức có thể ảnh hưởng đến hành vi của con người. Đương nhiên, chưa chắc tất cả các vấn đề khác thường về tâm lý, hành vi đều do tình trạng này gây ra, nhưng đây là hiểm nghi lớn nhất, vì vậy chúng tôi quyết định bắt đầu từ đây.

“... Khi cô mở cánh cửa đó ra, cô sẽ nhìn thấy chuyện để lại ấn tượng sâu sắc nhất với mình thời thơ ấu...”

“Ba...”

Cả người cô ấy như đã thả lỏng, cơ thể dần dựa về phía sau.

“Hai...”

Đầu cô ấy rũ xuống, hơi thở đều đặn và chậm rãi.

“Một...”

Cộng sự gật đầu với tôi.

Tôi: “Cô có nghe thấy tôi nói không?”

Cô ấy: “Có.”

Tôi: “Nói tôi biết cô nhìn thấy gì?”

Cô ấy: “Nhìn thấy... bố mẹ đang cãi nhau...”

Tôi: “Cô biết họ đang cãi nhau về vấn đề gì không?”

Cô ấy: “Nghe không rõ... hình như ... hình như rất hỗn loạn, còn rất nhiều tạp âm...”

Tôi: “Tạp âm gì?”

Cô ấy: “... Có người đang nói chuyện...”

Tôi: “Ngoài bố mẹ cô ra, còn người khác ở đó à?”

Cô ấy: “Không có...”

Tôi: “Vậy cô có nghe rõ họ đang nói gì không?”

Cô ấy tỏ ra ngập ngừng: “Có lẽ... có lẽ đang nói về tôi...”

Tôi: “Nói những chuyện gì?”

Cô ấy: “... Đang nói...”

Cộng sự đặt cuốn sổ lên đầu gối, khoanh tay lại, nhắm mắt ngửa đầu lên, trông giống như đang ngủ.

Cô ấy: “Những âm thanh đó đang... chỉ trích... bố...”

Tôi: “Chỉ trích điều gì?”

Cô ấy: “Họ nói... bé trai... con trai...”

Tôi nhanh chóng phản ứng lại trong vài giây: “Họ hy vọng cô là một bé trai? Đúng không?”

Cô ấy: “Đúng vậy...”

Tôi: “Người nói những lời đó là họ hàng của cô à?”

Cô ấy: “... Đúng vậy... là các cô ...”

Tôi: “Cô có nghe thấy bố cô nói gì không?”

Cô ấy: “Bố... bố và mẹ... đang tranh cãi...”

Tôi: “Giờ cô có thể nghe rõ nội dung tranh cãi không?”

Cô ấy: “Có thể nghe thấy... một chút.”

Tôi: “Nội dung vẫn liên quan tới cô à?”

Cô ấy: “Đừng... liên quan tới tôi...”

Tôi: “Họ hy vọng có thể sinh thêm một đứa con nữa, phải không?”

Cô ấy: “Đừng vậy...”

Tôi: “Mẹ cô không đồng ý, đúng không?”

Cô ấy: “Đừng...”

Tôi: “Bà ấy nói thế nào?”

Cô ấy: “Mẹ nói... nói... từ bé mẹ đã bị phân biệt đối xử, mẹ không muốn... không muốn tôi cũng rơi vào... hoàn cảnh như vậy... cho nên...”

Tôi: “Cô có nghe thấy bố cô nói gì không?”

Cô ấy: “Bố... nói rất mất mặt...”

Lúc này cộng sự mở to mắt, cau mày.

Tôi: “Vì vậy họ đã tranh cãi, đúng không?”

Cô ấy: “Đừng...”

Tôi: “Cô có nhìn thấy mình không?”

Cô ấy: “Có...”

Tôi: “Lúc đó cô tầm mấy tuổi?”

Cô ấy: “... Tầm khoảng... ba, bốn tuổi.”

Tôi dừng lại một chút, nhìn cộng sự, anh ấy lắc đầu, nghĩa là anh ấy cho rằng vẫn chưa thực sự tìm ra được vấn đề.

Tôi nghỉ ngơi, tiếp tục hỏi: “Họ cãi nhau về cô có nhiều không?”

Cô ấy: “Không biết... hình như... hình như không nhiều lắm...”

Tôi: “Ngoài chuyện đó ra, cô còn nhìn thấy gì nữa không?”

Cô ấy hơi chuyển động đầu: “Mẹ... đang nói chuyện với tôi...”

Tôi: “Nói gì?”

Cô ấy: “Mẹ bảo tôi trốn đi...”

Tôi: “Trốn đi? Cô và mẹ đang chơi trò chơi à?”

Cô ấy: “Không... không phải chơi trò chơi...”

Tôi: “Vậy là sao?”

Cô ấy: “Mẹ muốn tôi... ít nói chuyện... ít hoạt động...”

Tôi: “Vì sao lại muốn cô làm vậy?”

Cô ấy: “Bởi vì ... bởi vì, mọi người đều đang ở đó.”

Tôi: “Mọi người? Là họ hàng của cô à?”

Cô ấy: “Đúng vậy...”

Tôi: “Bà ấy không muốn cô gây chú ý cho mọi người à?”

Cô ấy: “Mẹ bảo tôi phải ngoan... như vậy mới không bị... mới không bị... người ta nói.”

Tôi đang định hỏi tiếp, cộng sự lại nhẹ nhàng giở cuốn sổ trong tay lên cho tôi thấy một hàng chữ viết rất to. Tôi gạt đầu.

Tôi: “Lúc cô khoảng hai mươi tuổi, bố mẹ cô có từng cãi nhau không?”

Tinh thần cô ấy hình như hơi kháng cự, cô ấy khẽ động đậy như bị co giật nhẹ: “Hình như... tôi không biết...”

Tôi quyết định hỏi ngược lại: “Không có à?”

Cô: “... Có...”

Tôi: “Nhắc đến cô à?”

Cô ấy: “Đúng vậy.”

Tôi: “Nội dung vẫn như hồi cô bốn, năm tuổi à?”

Cô ấy: “Không hoàn toàn vậy, chỉ... nhắc đến thôi.”

Tôi: “Lúc họ cãi nhau cô có ở bên cạnh không?”

Cô ấy: “Không... tôi ở trong phòng mình...”

Tôi: “Cô đang làm gì?”

Cô ấy: “Tôi đang... tôi đang khóc...”

Tôi: “Vì sao cô lại khóc?”

Cô ấy thở hắt ra: “Bởi vì... bởi vì nếu không có tôi, có thể có thêm em trai rồi... tôi là... thứ bị ghét bỏ.”

Lúc này cộng sự mới thở phào, giơ tay làm động tác OK.

Tôi: “Rất tốt, đây chỉ là một giấc mơ, cô sắp rời khỏi giấc mơ này rồi, khi tôi đếm đến ba, cô sẽ tỉnh lại...”

Cô ấy: “Tôi sẽ tỉnh lại...”

“Một...”

Tôi chú ý quan sát từng cử động cơ thể và cảm xúc nhỏ nhất của cô ấy, có vẻ mọi thứ đều bình thường.

“Hai...”

Cộng sự lặng lẽ đứng dậy, cau mày nhìn bóng lưng cô gái.

“Ba.”

Cô ấy mở mắt ra, nhìn xung quanh vẻ nghi hoặc, rồi lại nhìn tôi: “Đã bắt đầu rồi à?”

Đối với kiểu quên thuận chiều tạm thời này, tôi đã rất quen: “Không, kết thúc rồi. Biểu hiện của cô rất tốt, tôi biết cô cảm thấy hơi mệt, chuyện này rất bình thường, về nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi.”

Sau khi tiễn cô gái ra về, tôi quay trở lại phòng thoải mái, cộng sự đang đọc lại nội dung ghi chép trong cuốn sổ.

“Vụ này rõ ràng rồi chứ?” Tôi từ từ kéo rèm cửa ra.

Cộng sự: “Ừ, nhưng còn phức tạp hơn tôi nghĩ.”

Tôi: “Nói rõ hơn đi?”

“Ừm.” Ánh mắt anh ấy rời khỏi cuốn sổ, ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi kéo chiếc ghế hơi xa ra một chút, ngồi xuống, chờ đợi.

Cộng sự: “Tâm lý tự phủ định bản thân của cô ấy bắt nguồn từ sự phân biệt giới tính của họ hàng cùng huyết thống. Căn nguyên này đã bị chôn giấu khá sâu, vì vậy trong lúc nói chuyện cử chỉ cô ấy thể hiện ra

chẳng có gì khác thường cả, cũng bởi thế mà ban đầu tôi không nhìn ra được động cơ khiến cô ấy hành động như vậy.”

Tôi gật đầu: “Ừm, chỉ nhìn từ cuộc nói chuyện, cô ấy hoàn toàn là một cô gái bình thường, nhưng sự bình thường này lại thành bất thường. Bởi sở thích của cô ấy quá kỳ quái.”

Cộng sự: “Đúng vậy, nếu không thôi miên, chắc sẽ phải mất kha khá công sức mới tìm hiểu được đầu đuôi câu chuyện.”

Tôi: “Vậy ý anh là giờ đã xác định được rồi? Hành vi khác thường của cô ấy xuất phát từ những người họ hàng lắm mồm mang truyền thống trọng nam khinh nữ?”

Cộng sự: “Không, không, không, không hoàn toàn vậy, họ chỉ là điểm khởi đầu thôi, nguyên nhân thực sự gây ra hành vi khác thường của cô ấy chính là sự phóng đại và khuếch tán sau này... Nói thế này đi, sau khi cô ấy biết họ hàng mình phân biệt giới tính đã nảy sinh suy nghĩ mình là đứa không được yêu quý, nhưng người thực sự đã kích cô ấy lại chính là mẹ cô ấy.”

Tôi: “Hả? À, anh đang nhắc tới việc lẩn trốn?”

Cộng sự: “Đúng vậy. Tuy trước đây cô ấy từng tận mắt chứng kiến bố mẹ tranh cãi, nhưng một đứa trẻ ba, bốn tuổi không thể lý giải được hết áp lực của bố mẹ, nghĩa là tuy chuyện đó gây ảnh hưởng tới cô ấy, nhưng chưa lớn. Sau này, những hạn chế mẹ cô ấy yêu cầu – nói ít, làm ít, cố gắng không gây chú ý trước mặt họ hàng – yêu cầu dạng mệnh lệnh đó mới thực sự khuếch đại nội dung cuộc tranh cãi giữa bố mẹ trong ấn tượng của cô ấy. Cô ấy sẽ hiểu lắm yêu cầu của mẹ đồng nghĩa với ghét bỏ mình ở một mức độ nhất định. Một đứa trẻ tuy không thể hoàn toàn lý giải được tâm lý kỳ thị của gia đình, nhưng bản năng của nó vẫn biết làm vậy để giảm sự tồn tại của bản thân trong mắt người khác. Trốn đi, hành động này nghĩa là biến mất, ẩn giấu, thậm chí thêm một bậc nữa sẽ thành không tồn tại.”

Tôi: “Vậy là?”

Cộng sự: “Vậy là, dù những người họ hàng lắm điều không trực tiếp gây ra ảnh hưởng tâm lý nghiêm trọng nào, bởi những lời bàn tán đó

chủ yếu nhắm vào bố mẹ cô ấy, nhưng lời khuyên răn nhắc nhở của mẹ lại ảnh hưởng tới tâm lý của cô ấy. Hơn nữa trước đó cô ấy từng tận mắt chứng kiến bố mẹ cãi nhau và biết được nội dung cuộc tranh cãi, lại càng củng cố thêm sự thật bố mẹ đã xảy ra xung đột vì cô ấy. Chính từ lúc đó, cô ấy đã ăn sâu suy nghĩ mình là đứa bị ghét bỏ."

Tôi: "Ừm... đúng vậy, nghĩa là ấn tượng méo mó lúc đó đã trực tiếp ảnh hưởng tới hành vi của cô ấy hiện tại?"

Cộng sự đứng dậy đi rót cốc nước: "Không, cho dù vậy thì vẫn chưa có gì, phải tới tận khi cộng rơm cuối cùng xuất hiện."

Tôi: "Là?"

Cộng sự: "Anh quên rồi à? Hồi hai mươi tuổi cô ấy mới bắt đầu như vậy, vì sao? Như cô ấy vừa kể đó, trong một lần cãi vã bố mẹ cô ấy lại lôi chủ đề này ra. Nhưng tôi tin là bố mẹ cô ấy nhắc tới chủ đề chết giẫm đó cũng chỉ vì tranh chấp mấy chuyện vụn vặt thường ngày thôi, chứ không hề có ý nhắm vào cô ấy. Không may cô ấy lại nghe được, ký ức tuổi thơ từ trong các tầng tiềm thức bị đánh thức, tiến thêm một bước nữa khiến những ấn tượng méo mó hồi còn nhỏ càng mạnh mẽ hơn. Đó chính là cộng rơm cuối cùng dẫn đến hành vi, sở thích khác thường của cô ấy. Từ đó trở đi, cô ấy liên tục nghe theo mệnh lệnh của mẹ, che giấu bản thân, biến mọi thứ xung quanh thành màu đen để mô phỏng bóng tối, mặc quần áo màu đen, thậm chí còn định nhuộm da màu đen để hòa vào bóng tối... nhằm xóa bỏ cảm giác tồn tại."

Tôi: "Ừm... là vậy à... nhưng vẫn còn một điểm tôi chưa hiểu lắm."

Cộng sự: "Gì vậy?"

Tôi: "Về vấn đề mộng du... có lẽ không phải mộng du... sao một, hai năm gần đây cô ấy mới bắt đầu xảy ra tình trạng này? Vì sao trước đây chưa từng xảy ra?"

Cộng sự: "Vì sự thay đổi hoàn cảnh và thân phận."

Tôi: "Hả? Tôi không hiểu."

Cộng sự nhún vai giải thích cho tôi: "Là thế này, có vài chi tiết nhỏ anh cần nhớ: khi nhắc tới chồng sắp cưới, cô ta dùng từ 'bạn trai', đúng

không. Tôi cho rằng đây không phải vấn đề thói quen ngôn ngữ hay vẫn chưa thích ứng được, mà là cô ấy có tâm lý chống đối gián tiếp với hôn nhân bởi hôn nhân đối với phụ nữ còn mang ý nghĩa sẽ sinh con sau đó. Cô ấy mơ hồ lo lắng nhờ mình sinh con gái, liệu có gặp phải vấn đề như bố mẹ ngày xưa. Hướng hồ sinh đẻ lại là chuyện không thể khống chế hay nắm bắt được. Chính vì vậy, áp lực từ tiềm thức, lo lắng cho tương lai được biểu tượng hóa, trở thành hiện tượng gần giống như mộng du. Chúng ta xem lại nội dung mộng du sẽ rõ: chấp hành mệnh lệnh trốn đi. Nhưng động cơ của hành vi lẩn trốn này không phải xóa đi cảm giác tồn tại trước đó, mà là trốn chạy hiện thực hôn nhân, sẽ không phải sinh đẻ, không phải gặp áp lực như bố mẹ, đúng không. Thực tế chúng ta biết đó không phải mộng du, bản thân cô ấy cũng thừa nhận như vậy, sự việc xảy ra không phải lúc cô ấy đang ngủ hay tỉnh táo, mà là lúc nửa tỉnh nửa mê...”

Tôi: “Đúng, trạng thái đó xuất hiện lúc ý thức và tiềm thức thay thế nhau trước khi chìm vào giấc ngủ.”

Cộng sự: “Ừ, trạng thái này là do tiềm thức của cô ấy trực tiếp chỉ đạo hành vi của cô ấy thôi.”

Tôi: “Ồ... Quá thực hơi phức tạp... Vậy chúng ta giải quyết vấn đề của cô ấy bằng cách nào đây?”

Cộng sự: “Anh thấy thôi miên ám thị có được không? Đó là lĩnh vực của anh, anh có khả năng nhận định.”

Tôi nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc: “Sợ là không được, trị được ngọn chứ không trị được tận gốc, chỉ là che đậy đi thôi, không triệt để.”

“Ừm...” Anh ấy gật đầu. “Vậy, liệu pháp trò chuyện?”

Tôi: “Liệu pháp trò chuyện... Có lẽ được... Nhưng không thể xác định được chu kỳ và hiệu quả, hơi bị động, tinh thần cảm xúc mỗi người mỗi ngày lại khác nhau.”

Cộng sự cau mày: “Cũng đúng... Đúng vậy nhỉ... Thế phương pháp nào thích hợp với cô ấy bây giờ?”

Tôi: “Tôi có một ý kiến.”

Cộng sự: “Nói thử xem.”

Tôi: “Vấn đề ở đâu, giải quyết ở đó.”

Cộng sự áp môi lên miệng cốc, nghỉ ngơi một lúc: “Để bố mẹ cô ấy can thiệp vào?”

Tôi: “Cả chồng sắp cưới của cô ấy nữa.”

Cộng sự: “Có cần thiết phải huy động nhiều người vậy không?”

Tôi: “Nếu không làm vậy, có thể sẽ khiến các hành vi khác thường kia khuếch đại lên. Vì không muốn sinh đẻ mà dứt khoát cự tuyệt hôn nhân thì sao? Có khả năng này đúng chứ? Vì vậy...”

Cộng sự: “Hiểu rồi, anh nói đúng... Thế này đi, mai tôi sẽ liên hệ với chồng sắp cưới của cô ấy, nói rõ tình hình. Anh ấy đã tới tìm chúng ta nhờ giúp đỡ chứ không chỉ đứng nhìn như thế, chắc chắn anh ấy sẽ đồng ý phối hợp thôi... Còn về bố mẹ cô ấy, nhờ anh ấy truyền đạt lại là được, như vậy chúng ta sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Tôi: “Được, cứ quyết định vậy đi...” Cuối cùng tôi cũng thở phào. “... Nói chứ, lâu rồi chưa thấy anh nghiêm túc như vậy.”

Cộng sự đặt cốc xuống, vươn vai: “Tôi trước giờ luôn rất nghiêm túc.”

Tôi: “Không hề...”

Anh ấy nằm ngang ghế sofa, nhắm mắt lại: “Người ta toàn thích bỏ qua những việc quan trọng nhất, anh có thấy vậy không?”

Tôi: “Sao lại nói vậy?”

Cộng sự: “Hầu hết các ngành nghề đều coi trọng tâm lý con người, thậm chí xây dựng đủ các loại quảng cáo với khái niệm biến cũ thành mới và trăm ngàn kiểu bán hàng kỳ lạ nhằm ảnh hưởng tâm lý người tiêu dùng, hy vọng có thể can thiệp vào hành vi của họ. Nhưng người ta lại quên mất ảnh hưởng tâm lý từ hành vi, lời nói của mình tới những người xung quanh...”

Tôi: “Khác nhau đấy, một cái là hành vi thương mại, một cái là hành vi thương nhân.”

Cộng sự: “Không hề. Chẳng lẽ người nhà không quan trọng à? Nếu có thể chú ý tới lời nói, hành vi thường ngày của mình, rất nhiều bóng ma tâm lý do mâu thuẫn gia đình, bất hòa gia đình và cả những chuyện nhỏ nhặt khác sẽ không xảy ra, đúng không?”

Tôi: “Nhưng như vậy sẽ rất mệt mỏi.”

Cộng sự: “Vậy đợi tới khi vấn đề xảy ra, không còn cách nào giải quyết được nữa thì không mệt mỏi à?”

Tôi: “Chuyện này... Tôi cứ luôn cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, nhưng vẫn không thể phản bác lại lời lẽ nguy hiểm của anh được.”

Cộng sự cười: “Thừa nhận đi, tất cả chúng ta đều rất ích kỷ, chỉ sống cho hiện tại thôi, được thế nào hay thế ấy.”

Mười một - Bạo quân

“Ồ đây có thể hút thuốc chứ? “ Người đàn ông trung niên hỏi, rút bao thuốc trong túi ra.

Tôi nhìn cộng sự, anh ấy lắc đầu: “Xin lỗi, không được.”

Người đàn ông trung niên sững sốt, ngượng ngập rút bao thuốc vào túi, vuốt vuốt mái tóc ngắn lấm tấm hoa râm: “Được thôi, tôi nhin vậy.”

Tôi: “Anh vừa nói cần tìm nhà thời miên, đúng không? Là tôi đây, xin hỏi anh có việc gì vậy?”

Người đàn ông trung niên nhìn tôi đánh giá một lượt: “Liệu có thể tiến hành thời miên một người mà người đó không hề hay biết không?”

Tôi: “Không biết gì? Ý anh là ám thị tâm lý?”

Người đàn ông trung niên: “Không, ý tôi là thời miên, kiểu muốn hỏi gì cũng được ấy.”

Tôi: “Ồ, theo tôi biết thì không.” Do chưa rõ động cơ câu hỏi, tôi đã nói dối.

Người đàn ông trung niên: “Thế những thứ trong tiểu thuyết và phim ảnh đều là giả à?”

Tôi: “Ừm, cơ bản là hư cấu thôi, chẳng thần kỳ đến vậy đâu.”

“Anh muốn làm gì?” Cộng sự ở bên cạnh chen vào.

Người đàn ông trung niên: “Tôi nghi ngờ... Tôi nghi ngờ con trai tôi không phải con ruột của tôi.”

Cộng sự: “Anh nghĩ vợ anh không chung thủy ? Muốn thôi miên cô ấy trong tình trạng không hề hay biết để hỏi cho ra lẽ?”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, đại khái vậy...”

Cộng sự: “Anh cần làm giám định di truyền học ADN chứ không phải đến tìm chúng tôi.” Nói xong, anh ấy quay lại về thờ ơ thường ngày, đứng thẳng lưng lên như muốn tiễn khách.

Người đàn ông trung niên: “Đã giám định rồi, kết quả 99% trùng khớp.”

Tôi: “Hả? Vậy sao anh còn muốn...”

Người đàn ông trung niên: “Giám định ADN không chính xác 100%, cũng sẽ xuất hiện sai lệch, tôi đã hỏi rồi.”

Tôi: “Tôi nhớ không nhầm thì, nếu đứa trẻ đó không phải con anh, tỷ lệ trùng khớp gen không thể vượt quá 5%.”

Người đàn ông trung niên: “Con số này chưa thể chắc chắn đúng không? Tức là tỷ lệ không phải con trai tôi vẫn rất cao?”

Tôi: “Về lý thuyết...”

Người đàn ông trung niên mất kiên nhẫn ngắt lời tôi: “Đừng nói với tôi về lý thuyết, tôi muốn xác định 100%.”

“Tôi hiểu rồi, anh muốn chắc chắn tuyệt đối không chút sai sót chứ gì?” Cộng sự nở một nụ cười chỉ khi nào anh ấy hiểu kỳ, rất khó nhận ra. “Thú vị đấy!”

Người đàn ông quay lại nhìn cộng sự: “Anh cũng là nhà thôi miên à?”

Cộng sự đưa tay ra, nhếch mép cười: “Không, tôi là nhà phân tích tâm lý.”

Tôi: “... Rõ ràng vấn đề là do anh ta, chứ không phải do vợ.”

Cộng sự: “Đúng vậy, tôi sẽ nói chuyện với anh ta trước xem có vấn đề gì chúng ta chưa biết không.”

Tôi: “Tôi phải nhắc nhở anh, anh ta đến đây vì muốn thôi miên với vợ mình, anh có nói thêm nữa cũng không lấy được đồng nào đâu.”

Cộng sự: “Anh ta sẽ chỉ tiến thôi.”

Tôi: “Nói vậy, anh định đợi anh ta hút thuốc xong quay lại sẽ đưa anh ta tới phòng đọc sách, tốn chút thời gian thăm dò tâm lý, cuối cùng chốt lại là: ‘Vợ anh không cần thôi miên, anh mới là người có vấn đề’ à? Anh ta sẽ trả tiền cho anh chứ?”

Cộng sự ra vế vô tội: “Đúng vậy.”

Tôi: “Nói trước nhé, tình hình trước mắt tôi không giúp được gì cho anh đâu!”

Cộng sự cười: “Thật á?”

Tôi: “Tôi không có ý định chọc cười anh, thằng cha đó nhìn hơi lỗ mãng, lại ngạo mạn, tôi chỉ đang nhắc nhở anh thôi.”

Cộng sự vẫn giữ nụ cười: “Càng là người như vậy, nội tâm càng yếu đuối, nhát gan.”

Tôi thờ dãi, biết rằng mình chẳng còn cách nào khiến “loài động vật giống đực họ nhà mèo mang hình người” đang hiếu kỳ này hồi tâm chuyển ý.

Người đàn ông trung niên đẩy cửa bước vào.

Anh ta ngồi phía trước bàn, nhìn một vòng quanh phòng đọc sách: “Sao phải hỏi chuyện tôi trước?”

Cộng sự: “Đây là bắt buộc, chúng tôi cần nắm rõ đầy đủ thông tin mới biết được có thể đáp ứng yêu cầu của anh hay không. Chẳng lẽ chúng tôi lại tới tìm vợ anh trước? E là đấy không phải điều anh muốn?”

Người đàn ông trung niên lạnh lùng nhìn anh ấy một lúc, rồi gật đầu: “Ừm, được, anh muốn biết điều gì?”

Cộng sự cố tình thông thả mở cuốn sổ ghi chép, lờ cây bút bi trong túi ra, ngẩng lên hỏi: “Xin hỏi, anh và vợ đã kết hôn bao nhiêu năm rồi?”

Người đàn ông trung niên: “Mười hai năm.”

Cộng sự: “Tuổi của hai người?”

Người đàn ông trung niên: “Tôi bốn mươi ba, cô ấy bốn mươi, con trai chín tuổi.”

Cộng sự: “Ồ... Anh làm nghề gì vậy?”

Người đàn ông trung niên: “Cơ trưởng máy bay dân dụng.”

Cộng sự: “Bình thường áp lực công việc lớn chứ?”

Người đàn ông trung niên nhướn mày: “Sự an toàn của cả trăm con người nằm trong tay tôi, mỗi lần cầm danh sách hành khách tôi đều cảm thấy rất nặng nề... Chắc anh cũng từng đi máy bay, nhưng anh không thể hiểu được cảm giác đó đâu.”

Cộng sự gật đầu: “Có thể hình dung đôi chút.”

Người đàn ông trung niên: “Anh không hiểu được đâu... Nhưng không phải vì áp lực công việc mà tôi nghi ngờ vợ mình, anh cần biết điều đó, tôi không phải kiểu người đa nghi hay tùy tiện phát tiết.”

Cộng sự: “Không sao, anh cứ yên tâm, nghề của tôi không cho phép tôi đưa ra các giả thuyết trước khi tìm hiểu.”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, anh hỏi tiếp đi.”

Cộng sự: “Vợ anh từng có hành vi không chung thủy, hay chỉ do anh nghi ngờ?”

Người đàn ông trung niên: “Tôi nghi ngờ.”

Cộng sự: “Anh đã từng có hành động nào thể hiện sự nghi ngờ này chưa? Như là thuê người theo dõi cô ấy chẳng hạn. Vấn đề này anh cần trả lời đúng sự thật cho tôi, rất quan trọng đấy.”

Người đàn ông trung niên cau mày nhìn chằm chằm cộng sự: “Tôi từng thuê người theo dõi.”

Cộng sự: “Theo dõi bao lâu?”

Người đàn ông trung niên: “Hai tháng.”

Cộng sự: “Không phát hiện ra điều gì cả, đúng không?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng, sao anh biết?”

Cộng sự: “Nếu phát hiện ra điều gì anh đã chẳng cần đến tìm chúng tôi.”

Người đàn ông trung niên: “À... cũng phải...”

Cộng sự: “Chuyện bắt đầu từ bao giờ?”

Người đàn ông trung niên: “Một năm rưỡi trước.”

Cộng sự: “Vợ anh ở nhà làm nội trợ à?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng. Sao anh biết?”

Cộng sự: “Thu nhập của anh chắc không thấp, nuôi gia đình hoàn toàn dư dả, anh lại để ý tới vợ như vậy, tất nhiên sẽ không cho vợ có quá nhiều cơ hội tiếp xúc với những người đàn ông khác rồi. Bởi vậy tôi đoán anh sẽ không đồng ý cho vợ mình ra ngoài làm việc.”

Người đàn ông trung niên nhìn cộng sự vẻ ngạc nhiên: “Hả? Anh cũng lợi hại thật đấy...”

Cộng sự: “Cảm ơn, đây là công việc của tôi. Giả sử tôi tự đặt mình vào khoang lái máy bay anh làm việc, quan sát hết thấy các công tắc tắt bật và đèn chỉ thị trước mặt, tôi cũng sẽ chẳng biết phải làm thế nào chứ đừng nói là xử lý tình huống khi gặp vùng nhiễu khí. Nhưng anh lại có thể xử lý rất thuần thục, phải không? Tôi sẽ nghĩ anh rất giỏi, còn anh lại không cảm thấy như vậy, bởi đó là công việc của anh.”

Hai câu tăng bốc không chút lộ liễu này của cộng sự khiến người đàn ông trung niên rất hài lòng, vẻ căng thẳng trên gương mặt bắt đầu giãn ra: “Cũng đúng, cứ làm sẽ quen thôi. Có lẽ ban đầu tôi đã xem nhẹ anh rồi, anh cũng khá chuyên nghiệp đấy... Nhưng thực ra giờ lái máy bay không phức tạp đến vậy đâu, vùng nhiễu khí cơ bản không cần quan tâm tới, đã có động cơ lái tự động rồi, máy tính có thể tự xử lý và duy trì sự ổn định, chúng tôi chỉ cần quan sát số liệu là được, nếu động chạm linh tinh vào cần thao tác hay giành quyền lái, ngược lại sẽ xảy ra chuyện đấy, xử lý không tốt khéo máy bay nhảy lên kiểu cá heo mất...” Sự khoe khoang này chứng tỏ anh ta đã bắt đầu buông lơ cảnh giác trong suy nghĩ.

Cộng sự: “Ồ, đúng là kiến thức chuyên ngành... Được rồi, chúng ta quay lại vấn đề nhé, sao anh lại nghi ngờ vợ mình? Có chứng cứ hay dấu hiệu nào không?”

Người đàn ông trung niên do dự một chút: “Ừm... Vấn đề này... Làm nghề của chúng tôi thường xuyên phải xa nhà, bay đi khắp nơi, chuyện vợ ngoại tình... rất thường gặp... Tuy tôi chưa phát hiện cô ấy có điểm nào đáng nghi, nhưng cũng phải đề phòng một chút...” Bất cứ ai cũng có thể thấy lý do này không phải lý do thực sự.

Cộng sự: “Nếu vậy chúng tôi sẽ hỏi trực tiếp hơn nhé, con trai anh có giống anh không?”

Người đàn ông trung niên: “Nó giống vợ tôi nhiều hơn...”

Cộng sự: “Không, không, câu hỏi của tôi là, có giống anh không?”

Người đàn ông trung niên tỏ ra hơi ngập ngừng: “Ừm... về tính cách...”

Cộng sự dừng bút, nhìn vào mắt anh ta, kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: “Tương mạo, tôi muốn nói đến tương mạo.”

Người đàn ông trung niên: “Ồ... tai và... cảm giống...”

Cộng sự: “Rất giống à?”

Người đàn ông trung niên: “... Rất giống.”

Cộng sự cố ý nói thật chậm: “Thực ra anh đã có thể xác nhận cậu bé là con mình rồi, phải không?”

Người đàn ông trung niên không lên tiếng, mím chặt môi.

Cộng sự: “Không cần bất cứ giám định nào cũng có thể xác nhận được, đúng chứ?”

Yết hầu người đàn ông trung niên chuyển động, anh ta nuốt nước bọt: “Nói thì nói thế, nhưng mà... nhưng mà tôi cảm thấy như vậy vẫn không thể chứng minh vợ tôi chưa từng ngoại tình.”

Cộng sự trở nên rất nghiêm túc: “Có phải anh có suy nghĩ khác không? Ý tôi là chuyện anh nghi ngờ vợ mình không chung thủy ấy.”

Biểu cảm gương mặt của người đàn ông trung niên liên tục thay đổi, tôi bắt đầu thấy hiếu kỳ, tôi rất muốn biết cái tên nhìn lỗ măng này đã gặp phải vấn đề gì.

Anh ta ngồi đó, chẳng nói một lời.

Cộng sự dè dặt nhấn mạnh lại mối quan hệ tín nhiệm giữa mình và người đang cùng nói chuyện: “Như anh thấy đấy, tôi khá chuyên nghiệp ở một số phương diện, tôi có thể đảm bảo mình sẽ không vượt quá ranh giới đạo đức nghề nghiệp, tất cả những điều anh nói hôm nay, kể cả vấn đề riêng tư cá nhân, tôi sẽ tận tâm tận lực có trách nhiệm, giống như anh với tất cả hành khách trên máy bay vậy. Về điểm này, anh có thể tin tưởng tôi.”

Người đàn ông trung niên nhìn vào mắt cộng sự, gật đầu.

Cộng sự: “Tốt, tiếp theo tôi sẽ hỏi một số câu, anh nhất định phải trả lời đúng sự thật, anh làm được chứ?”

Người đàn ông trung niên vẫn yên lặng gật đầu.

Cộng sự: “Anh từng không chung thủy với vợ mình chưa?”

Người đàn ông trung niên: “Chưa từng.”

Cộng sự: “Có từng gặp phải cảm dỗ không?”

Người đàn ông trung niên hơi đặc ý: “Đương nhiên, nghề của chúng tôi thu nhập tương đối tốt, cảm dỗ rất nhiều, xung quanh tôi chẳng mấy người kiềm chế được.”

Cộng sự: “Chuyện như vậy anh từng nghe qua hoặc chứng kiến không ít, đúng chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Vợ anh từng là tiếp viên hàng không phải không?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng.”

Cộng sự: “Từ nhỏ đến lớn mọi việc trong nhà đều do anh làm chủ, đúng chứ?”

Từ những biểu cảm nhỏ của cộng sự có thể thấy mấy câu trước chỉ là bước đệm cho câu hỏi này, nhưng tôi không rõ nó có ý nghĩa đặc biệt gì.

Người đàn ông trung niên: “Ừm, về cơ bản đều do tôi quyết định.”

Cộng sự: “Mấy năm gần đây hẳn đã xảy ra đôi chút thay đổi?”

Biết cảm của người đàn ông trung niên hơi mất tự nhiên: “Ừm... Chuyện này... cũng bình thường thôi, tôi thường xuyên không ở nhà, vì vậy một số vấn đề của con trai, tôi sẽ giao cho vợ xử lý, tôi cũng khá bận, còn phải nuôi gia đình... ừm... vì vậy...”

Cộng sự: “Đừng, đừng, thực ra áp lực của anh rất lớn.” Tôi để ý thấy anh ấy không còn sử dụng kính ngữ nữa. Nghĩa là anh ấy đã tiến thêm một bước nắm vị thế chủ đạo cả về thân phận lẫn lời lẽ. Hẳn nhiều người sẽ phản đối, nhưng là một nhà thôi miên, tôi có thể chứng minh, chuyện này rất quan trọng, vô cùng quan trọng.

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy... rất nhiều việc tôi không quan tâm hết được...”

Cộng sự: “Anh bắt đầu giao lại quyền quyết định cho vợ mình từ khi có con hay mấy năm gần đây?”

Người đàn ông trung niên: “Mấy năm gần đây, sau khi con đi học.”

Cộng sự gật đầu như đang suy nghĩ điều gì: “Hóa ra là vậy... Cô ấy xử lý tốt chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, coi như... cũng được đi, cô ấy vốn không bận bịu lắm.”

Cộng sự: “Vậy... có thể miêu tả một chút xem vợ anh là người như thế nào không?”

Người đàn ông trung niên nghĩ ngợi: “Nói chung, cô ấy là kiểu người ôn hòa. Nhưng có một khuyết điểm, chuyện gì cũng thích giấu trong lòng, tôi thường xuyên phải truy hỏi mới chịu nói.”

Cộng sự: “Vậy không phải rất tốt à? Nhiều người phụ nữ suốt ngày cứ lái nhái ấy.”

Người đàn ông trung niên gật nhẹ: “Ồ, tôi rất ghét kiểu phụ nữ nói mãi không thấy hồi kết. Nhưng vợ tôi lại quá... Đúng là cô ấy hơn hẳn những người phụ nữ suốt ngày lái nhái, nói mãi không hết chuyện.”

Cộng sự cười cười: “Cô ấy rất xinh đẹp phải không?”

Người đàn ông trung niên vuốt tóc: “Ha ha, mọi người đều nói vậy...”

Cộng sự đột nhiên chuyển chủ đề: “Giả sử, tôi đang nói giả sử, cô ấy không chung thủy với anh, anh có chia tay không?”

Hiển nhiên câu hỏi này nằm ngoài dự tính của người đàn ông trung niên, anh ta ngẩn người: “Anh nghĩa là cô ấy ngoại tình?”

Cộng sự: “Vừa rồi tôi đã nói là giả sử.”

Người đàn ông trung niên: “Ừm... tôi...” Có vẻ anh ta chưa từng thực sự nghĩ đến chuyện này.

Cộng sự: “Anh đưa con đi làm xét nghiệm ADN mà cô ấy không biết phải không?”

Người đàn ông trung niên: “Không biết...”

Cộng sự: “Anh cũng dặn con trai không được kể chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Ừm...”

Cộng sự nhìn đồng hồ: “Anh có muốn hút điếu thuốc nghỉ ngơi một lát không?”

Người đàn ông trung niên có vẻ không thể chờ đợi hơn được nữa: “Được, được, tôi ra ngoài hút điếu thuốc.”

Anh ta vừa ra khỏi cửa, tôi quay lại hỏi cộng sự: “Anh mất cả buổi mới nắm được quyền chủ đạo, sao không thừa thắng xông lên?”

Cộng sự chậm rãi gõ ngón tay lên mặt bàn: “Không sao, cửa mở được rồi, tôi đã nắm chắc trong tay... Nhưng trước mắt nguyên nhân của chuyện này hình như có chỗ nào đó không đúng, tôi cảm thấy vẫn còn lý do khác.”

Tôi: “Anh biết được những gì rồi?”

Cộng sự cau mày: “Vẫn chưa tìm được nguyên nhân sâu xa, nói bên ngoài trước nhé. Anh ta nghi ngờ vợ mình không chung thủy, thực ra chỉ đang rảnh rỗi vạch lá tìm sâu... Anh đừng cười, tôi nói nghiêm túc đấy. Anh ta từng là người quyết định tất cả mọi việc trong nhà, nhưng sau khi có con, anh ta phát hiện vị thế của vợ mình được nâng lên rất nhiều, tâm lý nam quyền của anh ta bắt đầu mất cân bằng...”

Tôi: “Ý anh là anh ta có tâm lý ngại vua?”

Cộng sự: “Ừm, người ngồi trên ngai vàng không cho phép người khác khiêu chiến địa vị của mình.”

Tôi: “Đơn giản vậy thôi à?”

Cộng sự cau mày lắc đầu: “Không đơn giản vậy đâu, có vấn đề.”

Tôi: “Ví dụ?”

Cộng sự: “Anh không cảm thấy rất kỳ lạ à? Đa số đàn ông đều có tâm lý đó, chuyện này rất bình thường, nhưng biểu hiện của anh ta quá mãnh liệt. Thử nghĩ xem, để bảo vệ ngai vàng, anh ta thậm chí còn không tiếc dùng giả thuyết có tính phá hoại để phi báng kẻ thù giả tưởng của mình, nhưng kẻ thù giả tưởng này lại chính là vợ anh ta, hành vi này vượt quá tâm lý ngại vua của người bình thường... Dùng từ ‘cực đoan’ để hình dung cũng không quá.”

Tôi: “Ồ... đúng là rất quá đáng... vượt xa bình thường.”

Cộng sự: “Vậy mới nói, tôi cảm thấy vẫn chưa thực sự nắm bắt được căn nguyên vấn đề.”

Tôi: “Vậy tiếp theo phải làm gì? Tiếp tục nói chuyện à?”

Cộng sự: “Ừm, cho tôi thêm chút thời gian, tôi hy vọng có thể nắm bắt được nguyên nhân khiến tâm lý anh ta trở nên méo mó như vậy.”

Tôi: “Cần thời miên không?”

Cộng sự: “Không biết, giờ chưa xác định được gì cả.” Anh ấy cau mày xoa xoa trán. “Tôi tính cứ làm rõ các vấn đề của anh ta trước đã, vậy sẽ tiết kiệm thời gian nhất.”

Tôi: “Anh chắc chắn không?”

Cộng sự ngẩng lên nhìn tôi: “Hơn năm mươi phần trăm.”

Vài phút sau, người đàn ông trung niên mùi thuốc lá đầy người quay trở lại.

Vừa ngồi xuống, anh ta cười với chúng tôi: “Nghề của chúng tôi vốn áp lực rất lớn, thỉnh thoảng phải hút thuốc giải tỏa tinh thần.” Anh ta có vẻ đã thân thiện hơn rất nhiều so với lúc mới đến.

Cộng sự: “Tôi hiểu, bình thường ấy mà. Chúng ta tiếp tục chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Được, tiếp tục đi.”

Cộng sự: “Chúng ta đã nói chuyện lâu vậy rồi, giờ tôi sẽ nói anh nghe một số vấn đề tôi đã phân tích được, sau khi xác nhận lại các vấn đề này, chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện, anh muốn nghe không?”

Người đàn ông trung niên nghiêm túc gật đầu.

Cộng sự: “Tốt, tôi sẽ nói cho anh nghe một số phân tích của mình nhé. Ban đầu lúc mới tới, anh nghi ngờ con trai không phải con ruột mình, nhưng sau đó cũng thừa nhận con vẫn có điểm giống mình, cộng thêm kết quả xét nghiệm ADN trước đó, thực tế con trai chính là con anh. Sự thật này bản thân anh hiểu rất rõ. Anh thuê người theo dõi vợ mình cũng không phát hiện được bất cứ manh mối nào, đúng chứ? Tiến thêm bước nữa, tôi cho rằng rất có khả năng anh đã kiểm tra danh sách cuộc gọi và lịch sử tin nhắn trên điện thoại của vợ. Tôi đoán anh cũng chẳng tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ cô ấy không chung thủy. Vấn đề này anh có thể không trả lời, để tôi nói tiếp, nếu đã không có bất cứ dấu hiệu nào, tức là vấn đề đã xuất hiện, vì sao anh lại nghi ngờ vợ mình không chung thủy? Đây chính là điểm mấu chốt. Vừa rồi lúc anh ra ngoài hút thuốc, sau khi phân tích chúng tôi nhận thấy vấn đề là do anh.” Đến đây, anh ấy cố ý nói thật chậm. “Mọi hành vi của anh đều nhằm mục đích chuyển đổi một loại áp lực nào đó, tuy trước mắt vẫn chưa thể xác định căn nguyên thực sự, nhưng tôi chắc chắn nó không xuất phát từ công việc, tôi tin anh rất thích công việc của mình và vô cùng tự hào về nó, bởi vậy áp lực bắt nguồn từ phương diện khác. Tiếp theo đây tôi sẽ hỏi các câu hỏi liên quan anh chứ không phải vợ anh nữa.

Nếu anh đồng ý, chúng ta sẽ tiếp tục; nếu anh quyết định chạy trốn vấn đề này, cuộc nói chuyện sẽ dừng lại tại đây, chúng tôi không thu của anh một xu nào cả và bảo đảm mọi chuyện hôm nay anh nói với chúng tôi sẽ không có người nào khác được biết.”

Anh ấy cố ý dừng lại mấy giây. “Ngoài ra, có một điểm tôi cần nhấn mạnh. Tôi không dùng kế khích tướng nào cả, tôi tin anh hiểu rõ vấn đề của mình hơn chúng tôi, tự bản thân anh phải đối diện, chứ không phải người khác.”

Người đàn ông trung niên tránh ánh mắt của cộng sự, bất an liếm liếm môi, có vẻ đang cân nhắc.

Cộng sự: “Từ thái độ vừa rồi của anh chứng tỏ anh không hề mong muốn giữa mình và vợ xuất hiện rạn nứt, nhưng hành động của anh lại trái ngược hoàn toàn mong muốn này. Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, cứ tiếp tục thế này, anh sẽ khiến cuộc hôn nhân của mình trở nên bất ổn, thậm chí rạn vỡ, hơn nữa... hơn nữa còn là rạn vỡ không thể bù đắp được. Hành vi hiện tại của anh chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tương lai, vì vậy tôi hy vọng anh thận trọng cân nhắc những điều tôi vừa nói.”

Lời lẽ của cộng sự hoàn toàn đánh trúng tâm lý trách nhiệm và gánh vác của người đàn ông trung niên, mục đích để anh ta mở rộng ranh giới phòng bị. Làm vậy tuy hơi mạo hiểm nhưng tôi buộc phải thừa nhận tôi không nghĩ ra được cách nào tốt hơn.

Người đàn ông trung niên cúi đầu yên lặng ngồi đó, không nói tiếng nào.

Một lúc lâu sau, anh ta ngẩng lên: “Tôi nghĩ kỹ rồi.” Anh ta dừng lại đúng nửa phút. “Chúng ta tiếp tục đi.”

Cộng sự gật đầu: “Anh đúng là người biết chịu trách nhiệm với bản thân mình. Được rồi, các câu hỏi tiếp theo đây tôi hy vọng anh có thể trả lời đúng sự thật, bởi vì chúng rất quan trọng.” Tên này lại chơi mảnh khỏe ngôn ngữ, dùng kính ngữ để khẳng định và khích lệ rồi.

Người đàn ông trung niên thở dài: “Anh hỏi đi, nếu không tôi cứ nghĩ thần nghi quỹ suốt ngày còn vô cơ tức giận nữa, mệt mỏi lắm.”

Cộng sự: “OK, chúng ta tiếp tục, đây là cuộc hôn nhân đầu tiên của anh?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng.”

Cộng sự: “Anh và vợ trước khi kết hôn tình cảm có ổn định không?”

Người đàn ông trung niên: “Có chứ, từng bước tiến tới hôn nhân.”

Cộng sự: “Trước khi quen biết người vợ hiện tại, anh có bạn gái nào khác không? Có từng gặp trắc trở trong quá trình hẹn hò không?”

Người đàn ông trung niên nghiêm túc suy nghĩ: “Không có trắc trở nào đáng kể, trong chuyện yêu đương tôi rất kỹ tính, không phải kiểu người bừa bãi.”

Cộng sự: “Chưa từng xảy ra những chuyện kiểu như bị bạn gái phản bội à?”

Về mặt người đàn ông trung niên rất thản nhiên: “Chưa, tôi nói rồi tôi rất kỹ tính, cũng có thể nói tôi rất kén chọn, không hứng thú với mấy cô gái dễ dãi.”

Cộng sự: “Anh và vợ sau khi kết hôn có từng xuất hiện nguy cơ tan vỡ nào không?”

Người đàn ông trung niên: “Chưa, tôi đã nói rồi đấy, cô ấy thuộc kiểu người khá ôn hòa... ờ... cái vớ nhỏ không tính chứ?”

Cộng sự: “Tất nhiên là không. Vậy... hoàn cảnh gia đình anh, có bình thường không? Không phải gia đình đơn thân chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Không.”

Cộng sự: “Có tiện nói một chút về bố mẹ anh không?”

Người đàn ông trung niên hơi ngập ngừng: “Ờ... Bố tôi là công chức bình thường, cả đời bình lặng. Mẹ tôi... cũng gần giống như vậy.”

Xem ra vấn đề nằm ở đây rồi.

Giọng điệu, sắc mặt của cộng sự vẫn như thế: “Vậy nói về bố anh trước đi, được không?”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, bố tôi khá nho nhã yếu đuối, cả đời không thích tranh chấp gây sự. Rất đơn giản, rất bình thường.”

Cộng sự chăm chú quan sát sự thay đổi biểu cảm của đối phương: “Ngoài những điều đó ra, anh còn ấn tượng sâu sắc nào nữa không? Liên quan đến bố anh.”

Người đàn ông trung niên: “Ừm... Không có gì đặc biệt cả, toàn những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống đời thường.”

Cộng sự tỏ ra hơi thất vọng: “Vậy nói một chút về mẹ anh nhé?”

Biểu cảm của người đàn ông trung niên thay đổi vi diệu: “Mẹ tôi... bà ấy... hơi mạnh mẽ hơn một chút, dù sao tính cách bố tôi cũng vậy... Ý tôi là trong nhà luôn có một người đảm đương mọi việc...”

Cộng sự: “Trong công việc mẹ anh thế nào? Rất ưu tú phải không?”

Người đàn ông trung niên khẽ gật đầu: “Ừm, làm việc rất giỏi, mẹ tôi có tham vọng hơn bố tôi, vì vậy mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do mẹ quyết định.”

Cộng sự: “Vậy anh có ấn tượng sâu sắc nào về mẹ không?”

Lúc này, người đàn ông trung niên bắt đầu úp mở: “Mẹ tôi... Chuyện này... cũng chỉ là chuyện trong nhà thôi, nói chung mẹ tôi khá nóng vội, vì vậy thường xuyên gặp khó khăn trắc trở trong cuộc sống, cũng không có kỷ ức nào đặc biệt sâu sắc cả.”

Cộng sự: “Bà ấy quyết định tất cả mọi việc trong nhà à?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng.”

Cộng sự: “Kể cả với anh?”

Người đàn ông trung niên: “Anh muốn nói tới việc gì?”

Cộng sự: “Ví dụ như đi học, tìm việc làm và kết hôn.”

Người đàn ông trung niên: “Đúng.”

Cộng sự: “Nhưng anh không nghe theo mẹ phải không?”

Người đàn ông trung niên nghiêm túc lạ thường: “Hồi nhỏ buộc phải nghe theo, sau này lớn lên tôi luôn tự quyết định cuộc sống của mình. Vì vậy... có một thời gian, quan hệ giữa tôi và mẹ rất tệ.”

Cộng sự: “Công việc hiện tại, cuộc hôn nhân hiện tại, đều là sự lựa chọn của anh, thậm chí là tiền trạm hậu tẩu, đúng không?”

Người đàn ông trung niên: “Có thể nói vậy.”

Cộng sự: “Bố mẹ anh sống ở đây không?”

Người đàn ông trung niên: “Không, ở quê.”

Cộng sự: “Anh thường về thăm chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Các dịp lễ tết mới về, bình thường tôi khá bận.”

Cộng sự đặt cùi chỏ trên bàn, đan mười ngón tay vào nhau đỡ lấy cằm: “Giữa vợ anh và mẹ anh có bất hòa phải không?”

Người đàn ông trung niên tránh né ánh mắt cộng sự: “Chuyện mẹ chồng nàng dâu... cũng đành bó tay... mẹ tôi chuyện gì cũng muốn quản...”

Cộng sự: “Nhưng anh đã nói vợ anh khá ôn hòa, tôi đoán anh không thích việc mẹ mình khoa tay múa chân chỉ tay năm ngón với vợ anh và cả việc trong nhà, đúng chứ?”

Người đàn ông trung niên tỏ vẻ hơi khó chịu nhìn cộng sự một lát, rồi gật đầu.

Cộng sự vẫn nghiêng người về phía trước: “Giờ tôi lặp lại một lần nữa câu hỏi vừa rồi, có ký ức nào về mẹ để lại ấn tượng sâu sắc với anh không?”

Người đàn ông trung niên từ không thoải mái chuyển sang tức giận. Sau khi giận dữ nhìn cộng sự mấy giây, anh ta bất ngờ đứng dậy chửi ầm lên: “Con mẹ anh cứ thích dò hỏi chuyện riêng tư của người khác thế nhỉ? Ăn no rừng mở phải không? Anh quản được à? Tư vấn tâm lý con mẹ gì, tôi làm quái gì phải kể anh nghe chuyện gia đình tôi!” Nói xong, anh ta xông ra khỏi phòng, lấy áo khoác ở phòng tiếp đón, sập cửa đi mất.

Tôi kinh ngạc nhìn cộng sự: “Anh ta... sao phản ứng mãnh liệt vậy?”

Cộng sự vẫn vẻ điềm tĩnh, ngồi yên không động đậy: “Vì tôi đã chạm đến thứ anh ta chôn sâu trong lòng.”

Tôi nhớ nghĩ lại cuộc đối thoại vừa rồi: “Anh nghĩ vấn đề xuất phát từ mẹ anh ta?”

Cộng sự gật đầu.

Tôi: “Rốt cuộc là thế nào?”

Cộng sự dút hai tay vào túi quần, dựa lưng ghế ngửa đầu nhìn trần nhà: “Tôi chỉ biết chút ít, còn nhiều câu hỏi khác phải chờ anh ta giải đáp thôi.”

Tôi: “Thật đáng tiếc... Tính tình quá nóng nảy, chắc ở nhà cũng là một bạo quân nhỉ.”

Cộng sự thở dài: “Anh sai rồi, mẹ anh ta mới là bạo quân.”

Hai hôm sau.

Cộng sự tắt điện thoại quay lại nói: “Người giao hàng nói đang giờ cơm tối khách đông quá, muốn chúng ta đợi thêm chút nữa.”

Tôi: “Còn phải đợi bao lâu?”

Cộng sự: “Hơn ba mươi phút nữa...” Anh ấy còn chưa nói hết câu, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

“Anh bảo ba mươi phút mà? Chắc người ta nói ba mươi giây hà...” Tôi vừa đùa cợt vừa ra mở cửa.

Bên ngoài cửa là vị cơ trưởng từng đóng sập cửa bỏ đi – người đàn ông trung niên vô duyên vô cơ nghi ngờ vợ mình.

Tôi và cộng sự đều sửng sốt.

Người đàn ông trung niên đứng trước cửa tỏ vẻ hơi ngại ngùng: “À... tôi... đến để xin lỗi...”

Cộng sự cười gật đầu: “Anh khách sáo rồi, không có gì đâu. Vào đây ngồi đi.”

Người đàn ông trung niên: “Chuyện đó, lần trước thực sự xin lỗi... Tôi biết nói chuyện với các anh phải tính phí theo giờ hết, tôi tới đây để...” Nói rồi, anh ta rút ví tiến ra.

Cộng sự cười: “Anh không phải tới đây để trả tiền, tôi khẳng định.”

Người đàn ông trung niên nắm chặt ví tiền, thở dài: “Tôi... được rồi, anh nói đúng.”

Cộng sự: “Vậy chúng ta tiếp tục câu hỏi lần trước chứ?”

Người đàn ông trung niên ngập ngừng: “Lần trước... ừm... anh đoán không sai, mẹ tôi, đích thực là có... ờ...”

Cộng sự thu lại nụ cười: “Tôi không đoán, mà chỉ suy luận hỏi đến vấn đề đó thôi... Thế này đi, để tôi nói thì tốt hơn. Chỗ nào không đúng, anh sửa lại. Nếu câu hỏi khiến anh tức giận, tôi xin lỗi trước, lúc ra về mong anh đừng sập cửa, vậy có được không?”

Người đàn ông trung niên ngại ngần cười: “Thực sự rất xin lỗi, được rồi, anh nói đi.”

Cộng sự: “Qua câu chuyện lần trước cùng với biểu cảm, ngữ khí của anh lúc đó, tôi đoán mẹ anh là người rất dũng mãnh, bá đạo. Không chỉ trong công việc, mà cả trong cuộc sống cũng như vậy. Tất cả mọi việc trong nhà đều do bà ấy định đoạt, còn không cho phép ai hoài nghi, bất kể bà ấy đúng hay sai.”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, đúng vậy, mẹ tôi là người như vậy.”

Cộng sự: “Anh và bố anh chắc hẳn đều nhất nhất nghe theo lời mẹ anh, thậm chí chưa từng nghĩ tới chuyện phản kháng. Nhưng về sau xảy ra một việc khiến anh bắt đầu có suy nghĩ chống đối mẹ mình.”

Người đàn ông trung niên cau chặt mày, nhìn chằm chằm xuống đầu gối, gật đầu.

Cộng sự: “Để tôi thử đoán xem, anh đã tận mắt chứng kiến chuyện không chung thủy của mẹ mình, đúng chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Bố anh không hề hay biết?”

Người đàn ông trung niên: “Tôi chưa từng nói ra.”

Cộng sự: “Bước ngoặt bắt đầu từ đây đúng không?”

Người đàn ông trung niên hít một hơi thật sâu: “Anh nói không sai chút nào, đúng là như vậy. Hồi tôi còn nhỏ, mẹ tôi quản lý bố và tôi rất chặt, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều nằm gọn lòng bàn tay bà ấy. Dù sao mọi việc mẹ tôi làm cũng đều vì chúng tôi, vì gia đình... Lần trước tôi có nói rồi đấy, bố tôi tính nhu nhược, nên mẹ tôi có giỏi giang bá đạo cũng là chuyện bình thường thôi, trong nhà cần trụ cột, chắc anh cũng hiểu. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện phản kháng mẹ... Nói ra thì, tôi và bố đều rất sợ mẹ. Sau này, năm tôi khoảng mười bảy tuổi, có lần tan học sớm, tôi vô tình nhìn thấy mẹ tôi và một người đàn ông... ờ... anh hiểu phải không? Việc đó khiến tôi sốc nặng. Con người quyền lực tuyệt đối trước mặt tôi và bố... cũng bắt đầu từ đấy, tôi không còn nghe lời mẹ tôi nữa, bất kể đúng sai cũng đều phản kháng lại.”

Cộng sự: “Vì vậy ngành học, sự nghiệp và hôn nhân sau này đều do anh lựa chọn. Thậm chí sau khi đi làm một thời gian rất dài anh không hề liên lạc với gia đình, đúng không?”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, đối với tôi sự việc khi ấy... Anh có biết tôi đã phản nộ như thế nào không, chắc anh không hiểu được đâu. Nhất là khi nhìn thấy thái độ của mẹ đối với bố tôi, đáng vẻ độc đoán ngang ngược lúc ở nhà, tôi...” Nói đến đây, anh ta thở dài. “Nhưng đó là mẹ tôi, hơn nữa trông tôi còn rất giống mẹ... tôi... tôi...”

Cộng sự: “Anh từng nghi ngờ mối quan hệ huyết thống giữa anh và bố mình à?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy, từng nghi ngờ, nhưng lại bị chính bản thân tôi phủ định, tôi từng nhìn thấy ảnh thời còn trẻ của bố tôi, đáng người, khuôn mặt chúng tôi giống hệt nhau.”

Cộng sự: “Mẹ anh từng giải thích về việc ngoại tình chưa?”

Người đàn ông trung niên: “Đã từng, nhưng mà... chính mắt tôi đã nhìn thấy.”

Cộng sự: “Vợ anh biết chuyện này không?”

Người đàn ông trung niên: “Tôi chưa từng kể với bất cứ ai.”

Cộng sự nghiêm túc nhìn anh ta, thở nhẹ ra: "... Khó khăn cho anh rồi, kìm nén cả nửa cuộc đời ..."

Người đàn ông trung niên cúi đầu, lật qua lật lại cái ví trong tay: "Hôm trước sau khi rời khỏi đây, tôi đã nghĩ rất nhiều, cũng biết bản thân gặp phải chuyện gì."

Cộng sự cười: "Anh phải thừa nhận nghi ngờ vợ không chung thủy là vô căn cứ."

Người đàn ông trung niên: "Đừng... Thực ra tôi chỉ không thích những người phụ nữ quá mạnh mẽ, bởi họ dễ khiến tôi nhớ mẹ... Sau khi con đi học, vì công việc bận rộn, thời gian vắng nhà lại nhiều, nên mỗi khi cần giải quyết các vấn đề của con, tôi thường không nói được gì, do vợ tôi quyết định cả... Mỗi lần như vậy... tôi đều rất bất an, tôi cũng chẳng hiểu sao mình lại dễ nóng nảy, vô duyên vô cớ nổi giận..."

Cộng sự: "Anh có cần tôi hỗ trợ gỡ rối quá trình tâm lý này không?"

Người đàn ông trung niên nghĩ ngợi một lát: "Có."

Cộng sự: "Mẹ anh trước mặt anh và bố anh từng có vị trí chỉ cao vô thượng, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến chuyện kia, cách nhìn nhận của anh đã hoàn toàn thay đổi. Trong tiềm thức, anh ít nhiều có suy nghĩ trách cứ bố, nếu bố không nhu nhược sẽ chẳng xảy ra chuyện kia. Vì vậy sau này khi trưởng thành, anh luôn ép buộc mình phải mạnh mẽ, phải ngang ngược, thậm chí không ngại trở thành bạo quân giống như mẹ mình... Hành vi này xuất phát từ suy nghĩ không muốn trở thành người giống bố."

Người đàn ông trung niên gật đầu: "Đúng vậy."

Cộng sự: "Chúng ta tách riêng từng điểm một ra nhé. Anh từng nói mình ghét những người phụ nữ tùy tiện dễ thay đổi, suy nghĩ này xuất phát từ sự ghét bỏ của anh đối với việc làm của mẹ. Anh vô duyên vô cớ nghi ngờ con trai không phải con ruột mình, rồi còn làm giám định ADN, suy nghĩ này xuất phát từ việc anh từng nghi ngờ bản thân không có quan hệ huyết thống với bố. Còn lựa chọn của anh phần nào đó là sự tiếp nối tâm lý bài trừ đối với mẹ, tính cách ôn hòa dịu dàng của vợ anh hoàn toàn đối lập tính cách mẹ anh... Anh có từng nghĩ trong sâu thẳm

nội tâm anh vẫn đang chỉ trích mẹ không? Sâu xa hơn, cảm giác hài lòng của anh đối với công việc hiện tại cũng chính là đang chỉ trích mẹ anh."

Người đàn ông trung niên: "Ừm... Ít nhiều cũng có..."

Cộng sự: "Chỉ ít nhiều thôi sao? Theo tôi biết, trên máy bay, quyền lực của cơ trưởng là chí cao vô thượng, phải không? Anh từng nói, lúc cầm danh sách hành khách anh có cảm giác trách nhiệm rất lớn, rất nặng nề, thực tế anh đang dùng một cách khác để khẳng định tôi sẽ chịu trách nhiệm về những người này, sẽ không vô trách nhiệm như mẹ tôi."

Người đàn ông trung niên: "Đúng vậy, lúc nắm chặt danh sách hành khách trong tay, tôi đều nghĩ đến mẹ mình, nhưng tôi luôn không hiểu vì sao."

Cộng sự: "Ừm, chúng ta chuyển chủ đề nhé. Tôi tin vợ anh là kiểu người dịu dàng hiền hậu, trong các vấn đề gia đình đều hỏi ý kiến anh rồi mới làm. Nhưng theo thời gian con trai lớn lên, đi học, nhiều lúc cô ấy không thể đợi quyết định của anh được, bắt buộc phải tự xử lý, anh cũng hiểu điều đó là cần thiết. Thời gian đầu mọi việc vẫn ổn, nhưng rồi quyết định trong cuộc sống gia đình của cô ấy ngày càng nhiều khiến anh liên tưởng tới mẹ mình, anh bắt đầu bất an, còn mọc nổi địa vị trong gia đình và không chung thủy vào với nhau. Anh sợ vợ mình sẽ trở thành người giống mẹ anh, anh sợ tính cách bạo quân mẹ anh từng có, anh sợ bản thân trở thành người đàn ông giống bố mình. Anh bắt đầu nghi ngờ, suy đoán vô căn cứ, thậm chí còn có hành động... như vậy, đúng không?"

Người đàn ông trung niên cúi đầu: "Anh... nói rất đúng..."

Cộng sự: "Nhưng nghi ngờ của anh cũng chỉ là nghi ngờ, anh thuê người theo dõi, điều tra lịch sử tin nhắn, cuộc gọi của vợ, thậm chí còn lên lút đưa con trai đi làm giám định sau lưng cô ấy, vẫn không phát hiện ra bất cứ bằng chứng khả nghi nào. Càng như vậy, anh càng bất an. Anh nghĩ tới sự thật bố mình tới giờ vẫn chưa hề phát giác ra việc làm không chung thủy của mẹ anh, anh lo sợ bản thân cũng ở trong tình trạng đó, bởi vậy hôm nay anh mới quay lại đây, lần nữa xuất hiện trước mặt chúng tôi."

Người đàn ông trung niên ngồi trên ghế sofa không nói lời nào, sắc mặt nặng nề.

Cộng sự điều chỉnh giọng nói thật dịu dàng: “Nhưng anh cần phải biết, dù có tiến hành thôi miên như anh mong muốn, để vợ anh trả lời hết tất cả những vấn đề anh hoài nghi, kết quả cũng chỉ như vậy thôi. Anh sẽ an tâm hơn chứ? Sẽ không tiếp tục suy đoán ngớ vẩn chứ? Chúng ta đều biết câu trả lời là không, phải không? Anh sẽ vẫn ngớ vẩn, bất an, sẽ có ý định tìm cách khác để xóa bỏ cảm giác bất an trong lòng. Nhưng anh phải hiểu, cảm giác bất an này không xuất phát từ gia đình anh, mà từ nơi sâu thẳm nội tâm anh, bắt nguồn từ sự phẫn nộ, chỉ trích của anh đối với mẹ mình.”

Người đàn ông trung niên yên lặng rất lâu mới lên tiếng: “Nhưng mà...”

Cộng sự cắt ngang: “Không có nhưng mà, anh không phải kẻ ngu tới mức ôm khư khư sự phẫn nộ trong lòng mà sống chứ?”

Người đàn ông trung niên ngơ ngẩn một lúc, sau đó khàn khàn hỏi: “Vậy tôi nên làm thế nào?”

Cộng sự: “Kể mọi chuyện cho vợ anh biết, kể cả những việc anh từng làm khi nghi ngờ cô ấy không chung thủy.”

Người đàn ông trung niên: “Đơn giản vậy thôi à?”

Cộng sự: “Chỉ đơn giản vậy thôi.”

Người đàn ông trung niên: “Biết rồi liệu cô ấy có muốn... ly hôn... ly hôn tôi không?”

Cộng sự: “Vợ anh sẽ không lựa chọn vậy đâu.”

Người đàn ông trung niên: “Làm sao... anh chắc chắn được?”

Cộng sự: “Hãy nhớ, không phải anh lựa chọn cô ấy, mà là cả hai người cùng lựa chọn nhau.”

Người đàn ông trung niên thần thờ ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt như vừa bị gọi dậy từ trong giấc mơ.

Sau khi anh ta ra về, tôi và cộng sự lục túi ni lông tìm bữa tối.

Tôi: “Có lẽ nên mở cho anh chuyên mục đêm khuya trên đài phát thanh.”

Cộng sự xé miếng pizza nhét vào mồm, nhồm nhoàm nói không rõ tiếng: “Kiểu chuyên mục giải quyết bất hoà trong gia đình ấy à?”

Tôi: “Nó đấy.”

Cộng sự: “Anh hạn tôi thế cơ à?”

Tôi: “Tôi chắc chắn anh có thể giảm thiểu tỷ lệ các cuộc ly hôn.”

Cộng sự: “... Tôi không cần... chắc chắn rất nhàm chán...”

Tôi ngửi ngửi gói sốt tỏi, cau mày ném sang một bên. “Anh chưa từng thử, sao biết được?”

Cộng sự: “Nói chung đều cùng một tình trạng, đối diện với cùng một loại người.”

Tôi: “Loại người nào?”

Cộng sự: “Người trong mộng.”

Mười hai - Dòng thời gian

Bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, cộng sự đẩy cửa bước vào. Theo sau anh ấy là một người đàn ông trung niên trông rất tiêu tụy và một cô gái chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Tôi đặt tờ tạp chí xuống, đứng lên: “Đây là...”

Cộng sự vừa cởi áo khoác vừa nói: “Hai bố con họ tìm chỗ chúng ta, tình cờ lại hỏi đúng tôi nên tôi dẫn tới luôn.”

Tôi gật đầu: “Tình trạng thế nào?”

Cộng sự: “Tôi vẫn chưa kịp hỏi.”

Đội hai bố con họ ngồi xuống, tôi nhìn ông bố: “Có chuyện gì vậy?”

Người đàn ông trung niên tiêu tụy: “Anh là nhà thời miên phải không? Con gái tôi... anh hỏi nó, anh hỏi nó đi.” Vừa nói, ông bố đẩy cô con gái ngồi bên cạnh.

Tôi chuyển hướng sang cô con gái: “Sao vậy?”

Cô gái bình tĩnh cười, nhưng không nói gì. Trông chẳng có vẻ gì bất thường cả, ánh mắt rất bình tĩnh, thản nhiên.

Tôi nhìn sang ông bố, rồi lại nhìn cộng sự, cuối cùng lại quay về cô gái: “Giờ không muốn nói? Hay có nguyên nhân nào khác?”

Cô gái mỉm cười lắc đầu.

Cộng sự đang tựa người vào bàn xen vào mấy câu: “Thế này có được không? Nếu giờ cô không muốn nói, cứ ở đây nghỉ ngơi chút đã, hoặc sang phòng đọc sách bên cạnh ngồi một lát cũng được, khi nào muốn

nói chúng ta lại tiếp tục. Nếu hôm nay cô không muốn nói, đợi hôm nào muốn nói thì lại đến, có được không?”

Ông bố tỏ ra hơi lưỡng cuống: “Chúng... chúng tôi không phải đến gây rối đâu, chúng tôi đã tới rất nhiều bệnh viện, cũng từng gặp khám hai bác sĩ tâm lý, nhưng họ đều... đều... vì vậy tôi dẫn nó tới đây muốn thử xem thời miên có tác dụng gì không, các anh hãy giúp nó, nếu không...” Nói rồi, ông bố nắm tay con gái, xắn tay áo lên, lộ ra hai cánh tay.

Hai cánh tay cô gái gầy trơ xương, nhìn như bị suy dinh dưỡng.

Người đàn ông trung niên lại nắn bóp bắp chân cô gái ngoài ống quần cho chúng tôi xem, cũng rất gầy.

“Bố!” Cô con gái vừa trách vừa rút chân lại, đồng thời che đi hai cánh tay mình.

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “Kể với họ đi, có thể họ sẽ có cách.”

Cô con gái lắc đầu: “Không nói nữa, nói bao nhiêu lần cũng chẳng ai tin đâu...”

Cộng sự tới trước mặt cô gái, ngồi xổm xuống: “Gì mà không ai tin? Tôi có thể xem lại được không?” Anh ấy chỉ cánh tay cô bé.

Cô gái do dự một chút rồi từ từ đưa hai tay ra.

Cộng sự xắn hai ống tay áo cô gái lên.

Cánh tay hoàn toàn không có vẻ gì là trắng nõn, mồm mím như ở độ tuổi của cô gái ấy cả, thậm chí còn gầy đét tới mức chỉ da bọc xương.

Cộng sự: “Đây là... suy dinh dưỡng à? Hay tương tự chứng suy cơ do vấn đề thần kinh gây ra, anh thấy thế nào?” Anh ấy đang hỏi tôi.

Tôi: “Ồ... Tôi không dám chắc, có khả năng là vậy...”

Cộng sự cau mày ngẩng lên hỏi ông bố: “Có chuyện gì vậy? Hai người đến bệnh viện kiểm tra kết quả thế nào?”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “Không phải do vấn đề dinh dưỡng, tới bệnh viện kiểm tra rồi, cần nói gì cũng đã nói rồi, nhưng chưa bác sĩ nào từng gặp tình trạng thế này, họ không biết vấn đề ở đâu.”

Cộng sự: “Giống như suy cơ vì một nguyên nhân nào đó... Nhưng vừa rồi anh có nói từng khám hai bác sĩ tâm lý, sao phải gặp bác sĩ tâm lý?”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “Bởi vì... bởi vì...” Anh ấy nhìn con gái về như cầu xin.

Cô gái cắn môi dưới, do dự một lúc mới lên tiếng: “Đây là cái giá phải trả, tôi cũng không còn cách nào khác...”

Cộng sự: “Cái giá phải trả gì cơ?”

Cô gái lại yên lặng.

Cộng sự nhìn tôi, sau đó gật đầu với bố con họ: “Tới phòng đọc sách của tôi đi.”

Tôi sắp xếp cho người đàn ông trung niên tiểu tụy ngồi trên ghế sofa nhỏ dựa vào tường trong phòng đọc sách, dận dỏ lát nữa không được xen lời vào, cũng không được đưa ra bất cứ gợi ý gì, lại càng không được thúc giục.

Người đàn ông trung niên tiểu tụy gật đầu liên tục.

Cộng sự lấy bút bi trong ngăn kéo ra, cầm trong tay như đang suy nghĩ điều gì rồi mới ngẩng lên hỏi cô gái: “Cái giá phải trả cô vừa nhắc tới nghĩa là sao?”

Cô gái ngồi trên ghế không nói một lời, biểu cảm như đang lo lắng.

Người đàn ông trung niên tiểu tụy định lên tiếng, tôi yên lặng giơ một ngón tay, ra hiệu không nói.

Mấy phút sau, cô gái như đã định thần lại: “Tôi biết các anh sẽ không tin đâu.”

Cộng sự thở ra: “Cô còn chưa nói mà.”

Cô gái: “Được rồi, trước khi nói, tôi có một thỉnh cầu.”

Cộng sự: “Được, cô nói đi.”

Cô gái: “Nếu các anh cảm thấy chuyện này rất nực cười, rất hoang đường, xin đừng thể hiện cảm xúc ra, tôi thì không sao nữa rồi, nhưng tôi không muốn bố tôi lại bị kích động.”

Cộng sự nghiêm túc gật đầu: “Tôi đảm bảo.”

Cô gái lại yên lặng mấy phút mới khẽ lên tiếng: “Cơ thể tôi sẽ ngày càng gầy đi, nhiều nhất mười năm nữa tôi đoán mình sẽ...”

Cộng sự: “Đã xảy ra chuyện gì? Là cái giá phải trả cô vừa nhắc tới à? Cái giá phải trả gì vậy?”

Cô gái: “Vì dòng thời gian.”

Cộng sự về mặt đáy khó hiểu: “Cái gì?”

Cô gái: “Ừm... anh có biết ngày tận thế không?”

Cộng sự: “Ngày tận thế? Năm 2012 trong lời đồn đó ư?”

Cô gái: “Không, năm 1999.”

Cộng sự ngáp ngừng: “Ờ... Ý cô là cô tin vào cái ngày tận thế đó à?”

Cô gái: “Tôi tin hay không chẳng quan trọng, đó là sự thật.”

Cộng sự: “Chưa xảy ra không thể coi là sự thật mà?”

Cô gái: “Nếu đã xảy ra, nhưng con người không hề hay biết thì sao?”

Cộng sự: “Sao có thể như vậy được, năm 1999 đã qua từ lâu rồi, chúng ta vẫn đang ngồi sờ sờ ở đây mà?”

Cô gái: “Thử anh nhìn thấy chưa chắc đã chân thực.”

Cộng sự: “Chân thực... ừm? Ý cô là tận thế đã xảy ra rồi sao?”

Cô gái: “Vẫn chưa, khoảng ba tháng sau sẽ xảy ra, trên dòng thời gian nguyên bản.”

Cộng sự: “Ờ... Đợi chút, tôi có một vấn đề logic vẫn chưa làm rõ. Cô vừa nói ngày tận thế đã xảy ra rồi, nhưng không ai biết. Giờ cô lại nói ba tháng sau sẽ xảy ra, có hơi vô lý không?”

Cô gái: “Phải xem anh ở dòng thời gian nào đã.”

Cộng sự: “Dòng thời gian cô nói có ý nghĩa này à?”

Cô gái: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Nếu ngày tận thế đã xảy ra, vậy hiện tại là sao? Cuộc nói chuyện của chúng ta, chúng ta ngay lúc này thực ra không hề tồn tại?”

Cô gái: “Ngay lúc này là hiện thực.”

Cộng sự: “Không phải ý cô là chúng ta đều đã chết rồi chứ?”

Cô gái: “Không, vẫn còn sống, vì chúng ta hiện tại thuộc dòng thời gian khác.”

Có thể thấy cộng sự đã bị cô gái này làm cho hỗn loạn, tôi cũng vậy.

Cộng sự: “Tôi nghĩ tôi có một quan hệ logic vẫn chưa thể làm rõ...”

Cô gái ngắt lời anh ấy: “Tôi biết, để tôi đổi cách giải thích khác nhé. Anh có thể cho tôi biết giờ là năm nào không?”

Cộng sự liếc cuốn lịch để trên bàn rồi nói ngày tháng năm.

Cô gái lắc đầu: “Anh cho rằng bản thân mình đang sống ở một năm nào đó thuộc thế kỷ 21, nhưng thực tế chúng ta chưa từng bước sang thế kỷ 21 mà chỉ dừng lại ở ngày 17 tháng 8 năm 1999. Khoảng ba tháng sau sẽ xảy ra một loạt sự kiện liên tiếp, đó là điểm kết thúc của cả thế giới loài người, được gọi là ngày tận thế.”

Cộng sự nhanh chóng trao đổi ánh mắt với tôi: “Giờ là năm 1999?”

Cô gái: “Không chỉ năm nay, những năm ngoài, năm kia chúng ta vẫn nói, thậm chí cả về trước nữa, cứ thế lùi về năm 1999, đều là năm 1999.”

Cộng sự: “Chúng ta dừng lại ở năm 1999 sao?”

Cô gái: “Coi như dừng lại, cũng coi như không dừng lại.”

Cộng sự vờ mặt đầy khó hiểu: “Cô có thể giải thích vì sao lại nói vậy không?”

Cô gái: “Nếu tiếp diễn theo dòng thời gian nguyên bản, tại tháng 11 hoặc tháng 12 năm 1999 sẽ là ngày tận thế. Chúng ta tiếp diễn ở một dòng thời gian mới, nên ở dòng thời gian này không có ngày tận thế năm 1999.”

Cộng sự: “Vậy dòng thời gian ban đầu thì sao? Đã biến mất sau ngày tận thế rồi à?”

Cô gái: “Dòng thời gian đó vẫn luôn tồn tại, thứ không còn tồn tại là con người, tôi vừa giải thích ngày tận thế có ý nghĩa gì rồi mà.”

Cộng sự: “Ồ, đúng, là ngày tận thế của loài người...”

Cô gái: “Tôi nói lại một lần nữa, mong anh nghiêm túc lắng nghe mới hiểu được chuyện như thế nào, được chứ?”

Cộng sự: “Được, tôi quả thực có hơi mơ hồ.”

Cô gái cố tình nói chậm lại: “Cuối năm 1999 sẽ xảy ra một loạt sự kiện liên tiếp, đó là tai họa mang tính hủy diệt, loài người không cách nào ngăn chặn được. Không biết ai đã tạo ra một dòng thời gian mới bắt đầu từ ngày 17 tháng 8 năm 1999. Ở dòng thời gian này sẽ không xảy ra tai họa, cả loài người sẽ sống lại, không phải trải qua ngày tận thế nữa. Hiện tại, tôi và anh đang nói chuyện đều là thực, bởi vì chúng ta tại thời điểm này đang tồn tại ở dòng thời gian mới. Giờ anh hiểu rồi chứ?”

Cộng sự nghĩ ngợi mấy giây: “Đã hiểu, nhưng những điều cô nói, quá là... ừm, quá là kỳ ảo, làm sao cô chứng minh được những điều mình nói đều là sự thật?”

Cô gái: “Tôi chính là minh chứng sống, bởi vì tôi là một trong những người bảo vệ thời gian.”

Cộng sự: “Người bảo vệ thời gian là gì?”

Cô gái: “Dòng thời gian mới chúng ta hiện tại đang ở vốn không tồn tại, vì vậy để nó được tiếp diễn, những người bảo vệ thời gian phải lấy cơ thể mình ra làm cái giá đánh đổi.”

Nói rồi, cô gái xắn tay áo lên, lộ cánh tay gầy đét nhìn thấy xương.

Cộng sự: “Người bảo vệ thời gian, những? Không phải chỉ có mình cô à?”

Cô gái: “Không phải chỉ mình tôi, nhưng tôi không rõ có bao nhiêu người, có thể rất ít, cũng có thể vài người, con số cụ thể tôi không rõ lắm.”

Cộng sự: “Nếu mọi người không bảo vệ thì sao? Sẽ xảy ra chuyện gì? Chúng ta đều sẽ chết à? Hay dừng lại một chỗ không thể cử động được?”

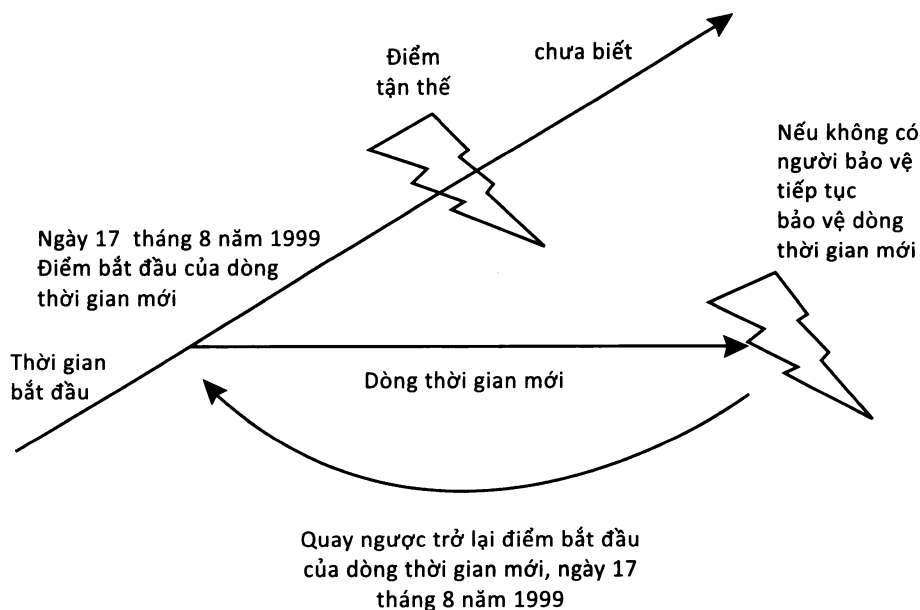
Cô gái: “Không. Nếu dòng thời gian này kết thúc do không được bảo vệ, loài người sẽ lại nhảy trở về điểm bắt đầu của một dòng thời gian mới là ngày 17 tháng 8 năm 1999, ba tháng sau chính là ngày tận thế.”

Cộng sự: “Không phải cô vừa nói ở dòng thời gian ban đầu ngày tận thế đã xảy ra rồi sao?”

Cô gái nhăn nải giải thích: “Đúng, nhưng tôi cũng đã nói, chúng ta sẽ nhảy về lại ngày 17 tháng 8 năm 1999 của dòng thời gian ban đầu, vì đó chính là điểm bắt đầu của dòng thời gian hiện tại. Nếu dòng thời gian hiện tại không còn tồn tại nữa, tất cả của bây giờ sẽ trở lại thời điểm ban đầu của dòng thời gian mới chứ không phải thời điểm tương đồng của dòng thời gian ban đầu.”

Cộng sự nghĩ ngợi một lát, nhanh chóng vẽ một hình vào cuốn sổ, dựa theo những điều cô gái nói ghi chú và vẽ thêm đường vòng cung, sau đó giơ lên cho cô gái xem: “Là như thế này à?”

Cô gái gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Cộng sự nhìn hình vẽ rồi tiếp tục hỏi cô gái: “Nghĩa là cô và họ đang bảo vệ dòng thời gian này để loài người không gặp tai họa, đúng không?”

Cô gái: “Đúng.”

Cộng sự: “Vậy dòng thời gian chúng ta đang ở đây không phải do cô tạo ra chứ?”

Cô gái: “Không.”

Cộng sự: “Cô cũng không biết do ai tạo ra, đúng không?”

Cô gái: “Đúng.”

Cộng sự: “Được rồi, tôi có một thắc mắc, người tạo ra dòng thời gian chúng ta đang ở đây bắt đầu thay đổi tất cả từ ngày 17 tháng 8 năm 1999, nhưng cô đã nói, ngày tận thế sẽ xảy ra cuối năm 1999. Vậy sao người đó biết được? Chưa xảy ra mà, phải không?”

Cô gái: “Việc này tôi không rõ lắm.”

Cộng sự cau mày nhìn cô gái: “Cô bắt đầu bảo vệ thời gian ngay từ điểm bắt đầu à?”

Cô gái: “Không.”

Cộng sự: “Bắt đầu từ khi nào vậy?”

Cô gái: “Từ giữa năm ngoái.”

Cộng sự: “Tức là cô đã tham gia bảo vệ thời gian được hơn một năm rồi?”

Cô gái: “Đúng.”

Cộng sự: “Cô bắt đầu như thế nào vậy?”

Cô gái: “Người bảo vệ thời gian tiền nhiệm nói với tôi.”

Cộng sự: “Nam hay nữ?”

Cô gái: “Nam.”

Cộng sự: “Anh ta đâu rồi?”

Cô gái: “Có thể đã chết rồi.”

Cộng sự: "Hả... Là người cô quen biết à?"

Cô gái: "Không, trước đây tôi không quen anh ta."

Cộng sự: "Có thể đã chết rồi... tức là cô không rõ anh ta đã chết hay chưa vì không còn liên lạc nữa, đúng không?"

Cô gái: "Đúng, về sau không liên lạc nữa."

Cộng sự: "Hai người liên lạc với nhau được mấy lần?"

Cô gái: "Hai, ba lần, anh ta cho tôi biết tất cả mọi chuyện đang diễn ra."

Cộng sự: "Vậy là cô tin?"

Cô gái cười nhạt: "Tin."

Cộng sự hít sâu: "Được rồi... Vì sao cô lại cho rằng có thể anh ta đã chết?"

Cô gái: "Anh ta bảo vệ gần tám năm rồi, cơ thể e là không chịu đựng thêm được nữa." Nói rồi, cô gái chỉ chân mình.

Cộng sự: "Ừm... Tôi hiểu rồi, cái giá phải trả để bảo vệ thời gian sẽ khiến cơ thể dần thành như thế này, đúng không?"

Cô gái: "Đúng vậy."

Cộng sự: "Vậy anh ta chắc là rất gầy?"

Cô gái: "Ừm, anh muốn thấy anh ta không?"

Cộng sự sững người: "Ý cô là..."

Cô gái quay lại nhìn bố mình, người đàn ông trung niên tiểu tụy với lời một bức ảnh trong túi ra, đứng dậy đưa cho cộng sự.

Cộng sự kinh ngạc nhận bức ảnh, tôi cũng đứng lên xem.

Đó là ảnh chụp chung của cô gái và một người đàn ông cao gầy, hai người đều mặc đồ mùa hè. Lúc đó cô gái vẫn khỏe mạnh, còn người đàn ông kia gầy tới nỗi không ra hình người. Nếu không phải do ăn mặc, thần thái của anh ta vẫn bình thường, tôi còn nghi ngờ anh ta đã bị ngược đãi cấm ăn uống nữa cơ. Hai người họ đều không cười, chỉ yên lặng đứng cạnh nhau.

Cộng sự ngẩng lên hỏi: “Là người này à?”

Cô gái gật đầu.

Cộng sự: “Anh ta gầy quá, tôi không đoán ra tuổi... Lúc đó anh ta bao nhiêu tuổi?”

Anh mắt cô gái toát lên vẻ bi thương: “Hai mươi lăm tuổi.”

Cộng sự kinh ngạc: “Từ năm mười bảy tuổi anh ta đã...”

Cô gái: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Sau đó vì sao hai người lại mất liên lạc?”

Cô gái: “Anh ta chỉ xuất hiện ở nơi lần đầu tiên tôi gặp anh ta, mấy lần khác đều do tôi đến đó đợi, nhưng anh ta ngày càng ít xuất hiện, cho đến khi không còn xuất hiện nữa... Lúc chúng tôi chụp ảnh anh ta đã rất yếu rồi.”

Cộng sự: “Dù không còn là người bảo vệ thời gian nữa, cơ thể anh ta cũng không thể hồi phục lại sao?”

Cô gái: “Không hồi phục lại được.”

Cộng sự: “Nếu đã bắt đầu, sẽ không có kết thúc?”

Cô gái: “Đúng, cho tới chết.”

Cộng sự: “... Hóa ra là lộ trình một chiều...”

Cô gái hẳn chưa nghe rõ: “Cái gì cơ?”

Cộng sự: “Ờ... Không có gì... Tôi muốn biết sau khi nghe anh ta kể lại câu chuyện này, vì sao cô lại tin anh ta?”

Cô gái chỉ dùng nụ cười nhạt đáp lại, không đưa ra bất cứ sự giải thích nào.

Cộng sự nghĩ ngợi một lát: “Cô từng gặp những người bảo vệ thời gian khác chưa?”

Cô gái: “Chưa.”

Cộng sự: “Vậy sao cô biết được có những người khác tồn tại? Anh ta nói với cô à?”

Cô gái: “Anh ta có nhắc đến, nhưng cũng không rõ có bao nhiêu người. Hơn nữa chính tôi cũng từng nhìn thấy ký hiệu, đó không phải do anh ta lưu lại.”

Cộng sự: “Ký hiệu như thế nào?”

Cô gái lắc đầu: “Đừng hỏi nữa, rất đơn giản, không phải hình vẽ gì kỳ quái đâu.”

Cộng sự: “Ờ?”

Cô gái: “Ở thành phố khác.”

Cộng sự: “Cô không ở lại thành phố đó đợi xem sao à?”

Cô gái: “Đã đợi một buổi chiều nhưng chẳng thu thập được gì.”

Cộng sự: “Ừm... Cô phải làm gì để bảo vệ dòng thời gian hiện tại? Cần nghi thức nào không? Hay điều gì đó khác?”

Cô gái: “Không cần làm gì cả, chỉ đợi cơ thể mình trả giá thôi.”

Cộng sự: “Trước khi xác định phải trả giá, sao cô biết mình chính là người bảo vệ thời gian?”

Cô gái: “Ác mộng, ảo giác, còn cả áp lực nữa.”

Cộng sự: “Tôi có thể hỏi cụ thể hơn không?”

Cô gái gật đầu.

Cộng sự: “Trước tiên kể lại một chút về ác mộng đi, cô còn nhớ nội dung không?”

Cô gái: “Đều giống nhau, cơ thể biến thành cát, bụi hoặc nước, nếu không thì là sương khói tiêu tan đi mất.”

Cộng sự: “Cảnh trong giấc mơ thì sao?”

Cô gái: “Cảnh sinh hoạt bình thường thôi.”

Cộng sự: “Vậy còn ảo giác? Như thế nào?”

Cô gái: “Ảo giác về thời gian.”

Cộng sự: “Ảo giác về thời gian? Tôi không hiểu.”

Cô gái: “Thình thoảng tôi cảm thấy chỉ mới qua một, hai tiếng đồng hồ thôi, nhưng với những người xung quanh tôi đã ngồi yên cả một ngày rồi.” Lúc nói câu này, trong ánh mắt cô gái vụt qua tia hoang mang sợ hãi, cô gái cố lấy lại bình tĩnh.

Cộng sự nhìn về phía bố cô gái, người đàn ông trung niên tiểu tụy gật đầu, xem ra những điều cô gái nói đều là sự thật.

Cộng sự: “Ồ... cái kiểu... ảo giác về thời gian này có hay xuất hiện không?”

Cô gái: “Nghe nói về sau sẽ ngày càng nhiều.”

Cộng sự cau mày dừng lại một chút: “Áp lực là...”

Cô gái: “Gặp ác mộng và ảo giác về thời gian như thế, không thể không có áp lực.”

Cộng sự: “Được rồi, tôi hiểu rồi... Tiếp theo cộng sự tôi sẽ dẫn cô sang phòng thôi miên nghỉ ngơi một lát, đợi chúng tôi chuẩn bị nhé, được không?”

Sau khi dẫn cô gái sang phòng thôi miên và sắp xếp ổn thỏa, tôi quay lại phòng đọc sách, lúc này người đàn ông trung niên tiểu tụy đang trao đổi điều gì đó, còn cộng sự vừa nghe vừa gật đầu.

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “... Ngồi một chỗ cả ngày không động đậy, tôi sợ phát khiếp luôn, gọi số điện thoại cấp cứu, tìm người giúp đỡ, thường sau một ngày hoặc nửa ngày là hết, nhưng nó nói mình chỉ ngồi ngây ra một lúc...”

Cộng sự: “Tình trạng như vậy đã diễn ra nhiều chưa?”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “Ồ... khoảng... bảy, tám lần rồi thì phải, tôi cũng không nhớ.”

Cộng sự: “Còn anh chàng rất gầy kia thì sao? Anh từng gặp chưa?”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “Chưa.”

Cộng sự: “Anh có từng báo công an không?”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “Hơn nửa năm trước có báo án, nhưng họ nói không đủ chứng cứ, chỉ một tấm ảnh chụp chung không thể điều tra được.”

Cộng sự: “Con gái anh thấy việc này thế nào?”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “Nó tự nguyện làm người bảo vệ...”

Cộng sự: “Anh từng cãi nhau với con gái vì chuyện này phải không?”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “Đúng vậy... Tôi từng mắng nó...”

Cộng sự nhìn ông bố đáng thương, gật đầu: “Được, tôi biết rồi, anh cũng nghỉ ngơi chút đi, lát nữa chúng tôi tiến hành thời miên cô ấy. Giờ tôi và cộng sự cần thương lượng trước đã.”

Sau khi người đàn ông trung niên tiểu tụy sang phòng thời miên, cộng sự đóng cửa lại, khoanh tay dựa giá sách nhìn tôi. Tôi không nhìn ra được bất cứ cảm xúc nào trên gương mặt anh ấy.

Tôi: “Việc này... khá ly kỳ, anh có manh mối gì chưa?”

Cộng sự: “Ban đầu tôi còn tưởng rằng cô ấy thuộc kiểu phức cảm Thượng đế¹ như những phụ nữ sau sinh, dù cô ấy chưa từng sinh đẻ. Cho tới khi nhìn thấy bức ảnh kia... Bức ảnh chết tiệt đó đã đảo lộn mọi phân tích của tôi.”

Tôi: “Ừm, bức ảnh đó cũng làm tôi giật mình.”

Cộng sự: “Đúng rồi, anh đã từng thấy hình vẽ này chưa?” Anh ấy đưa cuốn sổ trên bàn cho tôi, có vẽ hai nửa hình tròn mặt vòng cung đối diện nhau, ở giữa là một đường thẳng.

Tôi: “Không có ấn tượng, đây là gì vậy?”

¹ Một số phụ nữ sau khi sinh con sẽ xuất hiện tâm lý tự thổi phồng bản thân và tự sùng bái chính mình. Nguyên nhân bắt nguồn từ quan niệm chỉ thần thánh mới có thể sáng tạo ra sinh mệnh, vì vậy một bộ phận nữ giới sau khi sinh con sẽ tự thần thánh hóa bản thân ở mức độ nhất định. Họ sẽ đặt gần như tất cả sự quan tâm cho đứa con của mình, không quan tâm tới mọi thứ xung quanh, kể cả chồng, bạn bè và sự nghiệp. Tuy vấn đề tâm lý này là đặc trưng riêng của phụ nữ sau khi sinh, nhưng thỉnh thoảng cũng xảy ra ở những phụ nữ chưa từng sinh con, thường đi kèm với chứng hoang tưởng sinh con hoặc hoang tưởng mang thai, nhưng cực kỳ hiếm gặp. Theo thống kê chưa đầy đủ hiện nay, hai tình trạng trên tỷ lệ nghịch với trình độ giáo dục và tỷ lệ thuận với mức độ cuồng nhiệt tôn giáo.

Cộng sự: “Ký hiệu của người bảo vệ thời gian mà cô ấy nói tới, lát nữa tôi phải tìm người thông thạo văn tự và ký hiệu hỏi thử mới được, biết đâu lại tìm ra manh mối.”

Tôi cẩn thận nhìn lại hình vẽ, quả thực không hề có chút ấn tượng nào.

Cộng sự: “Lúc nói chuyện với cô ấy, tôi phát hiện một vấn đề tương đối đáng sợ.”

Tôi: “Là?”

Cộng sự: “Anh có để ý tới ánh mắt của cô ấy không?”

Tôi: “Có, có thể thấy cô ấy không hề nói dối.”

Cộng sự: “Ừm, ánh mắt, thái độ của cô ấy không hề khoe khoang, cũng không phải đau khổ, mà là cố chấp và cảm thông, thậm chí lúc cô ấy nhìn bố mình cũng như vậy... Điều này khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Ở độ tuổi của cô ấy, không nên có ánh mắt như vậy chứ.”

Tôi: “Ý anh là những điều cô ấy nói đều là sự thật?”

Cộng sự cau mày lắc đầu, có thể thấy anh ấy đang rất hỗn loạn.

Tôi: “Lát nữa trọng điểm thời miên là gì?”

Cộng sự không lên tiếng, xếp chân ngồi lên bàn, tôi biết anh ấy lại đang tư duy sâu nên cũng yên lặng ngồi xuống ghế sofa cạnh cửa chờ đợi.

Cộng sự: “Dòng thời gian... ngày tận thế... người bảo vệ thời gian...”

Tôi: “Cô ấy đã nói vậy.”

Cộng sự: “Ác mộng... biến thành cát... biến thành bột... ảo giác về thời gian... những thứ này ẩn chứa ý nghĩa gì vậy?”

Tôi: “Đúng là rất kỳ quái.”

Cộng sự: “Để tôi nghĩ xem... cuộc gặp gỡ tình cờ... người đàn ông rất gầy... dòng thời gian mới... sau này không còn xuất hiện nữa... phản ứng cơ thể... thái độ cảm thông... điều này... A? Lẽ nào... lẽ nào?!” Anh ấy kinh ngạc ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi đứng dậy: “Sao thế? Nhanh vậy đã tìm ra đầu mối rồi à?”

Cộng sự: “Không, tôi còn chưa bắt đầu nghĩ, chỉ là khi xâu chuỗi các manh mối lại với nhau, tôi phát hiện chúng ta đã bỏ sót một khả năng! Chết tiệt!” Anh ấy giơ tay nắm tóc mình.

Tôi: “Bỏ sót một khả năng? Sao tôi chẳng có ấn tượng gì vậy?”

Cộng sự ngẩng lên nhìn tôi chằm chằm: “Có khi nào cô ấy đã bị thôi miên rồi không?”

Tôi cũng sững sốt, quả thực tôi không hề nghĩ tới điều này.

Cộng sự nhảy từ trên bàn xuống, đi qua đi lại trong phòng: “Gặp gỡ tình cờ... người đàn ông vừa nói là cô ấy tin ngay, cô ấy cũng chưa từng giải thích vì sao lại tin, vậy có lẽ đúng rồi... Sau này có gặp lại vài lần, thực ra là để ám thị mạnh mẽ hơn!”

Tôi cẩn thận suy xét theo hướng này: “Ồ, hình như vậy.”

Cộng sự đột nhiên dừng bước nhìn tôi: “Nếu cái gã đó thực sự là một nhà thôi miên, từ góc độ chuyên môn anh nói xem hắn ta có mạnh không?”

Tôi: “Chuyện này... Căn cứ vào trạng thái của cô ấy, có vẻ sau khi tiếp nhận ám thị, hệ thần kinh hoặc hệ hấp thu đã bị rối loạn, ý thức ảnh hưởng nghiêm trọng tới cơ thể... Tôi đoán người đàn ông đó không chỉ có năng lực thôi miên, mà còn rất thông thạo phân tích và ám thị, tương đối lợi hại đấy.”

Cộng sự có vẻ rất hưng phấn: “Lẽ nào chúng ta gặp phải cao thủ?”

Tôi: “Anh khoan hẵng kích động, tôi có một câu hỏi, nếu thực sự do một người thông thạo ám thị và thôi miên gây ra, vậy động cơ là gì?”

Cộng sự khoanh tay híp mắt lại: “Ừm... Đúng là vấn đề thật, động cơ gì được nhỉ? Giờ chưa thể tìm ra bất cứ động cơ nào, gặp gỡ ngẫu nhiên - ám thị - thôi miên - tăng cường ám thị - không xuất hiện nữa... Chẳng nhìn ra động cơ...”

Những lời lẩm bẩm của anh ấy đã nhắc nhở tôi: “Ừm? Cũng đúng, nếu chúng ta cứ tiếp tục suy luận theo hướng này, sẽ không thấy được động cơ.”

Cộng sự ngẩng lên nhìn tôi: “Cái gì cơ?”

Tôi: “Chúng ta hãy thôi miên để tìm hiểu xem hôm đó đã xảy ra chuyện gì đi!”

Cộng sự lộ ra nụ cười: “Vây chuẩn bị thôi!”

Cô gái có vẻ hiếu kỳ: “Không cần quả cầu nhỏ buộc dây à?”

Tôi: “Quả cầu buộc dây? À, ý cô là con lắc thôi miên? Không cần, mỗi người mỗi khác. Có người thích dùng con lắc, có người lại thích dùng quả cầu thủy tinh, còn tôi thích như thế này – chẳng dùng gì cả.”

Cô gái gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, chỉ yên lặng ngồi trên ghế sofa, cúi đầu nhìn đầu gối.

“... Giờ cô nhắm mắt lại, làm theo những gì tôi vừa nói, thả lỏng cơ thể... Đúng, rất tốt.”

“... Mí mắt cô ngày càng trĩu xuống... cơ thể ngày càng nặng nề...”

“... Cơ thể cô gần như hoàn toàn chìm vào ghế sofa...”

“... Cô sẽ cảm thấy rất bình yên...”

“... Cô chưa từng dễ chịu thế này bao giờ...”

“... Khi dần dần chìm xuống, cô có thể tự do trôi nổi...”

“... Cô nhìn thấy một cái hang phát sáng...”

“... Cô vô thức trôi về phía đó...”

“... Khi tôi đếm đến một, cô sẽ xuyên qua cái hang, trở về lần đầu tiên gặp gỡ người bảo vệ thời gian...”

“Cô đã chuẩn bị xong chưa?”

Cô gái trả lời chậm rãi: “... Rồi... Được rồi...”

“Ba...”

“Hai...”

“Một...”

“Cô đã quay trở về ngày hôm đó.”

“Nói tôi biết cô đang làm gì?”

Tôi muốn xem cộng sự ở phía sau cô gái có gợi ý nào không, nhưng anh ấy chỉ đang xếp chân trên ghế, hai cùi chỏ chống đầu gối, khớp ngón tay nâng cằm, cau chặt mày.

Có vẻ anh ấy không muốn bỏ lỡ bất cứ chi tiết nào.

Cô gái: “Tôi... Tôi đang trên đường sang nhà bạn...”

Tôi: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Cô gái: “Đúng vậy...”

Tôi: “Có người lạ bắt chuyện với cô phải không?”

Cô gái: “Đúng vậy...”

Tôi: “Anh ta rất gầy?”

Cô gái: “Đúng vậy...”

Tôi: “Anh ta đã nói với cô những gì?”

Cô gái: “Anh ta... nhờ tôi giúp đỡ...”

Tôi: “Anh ta cần sự giúp đỡ à?”

Cô gái: “Đúng vậy... Anh ta nhờ tôi giữ một cái thùng... sau đó anh ta buộc cái thùng vào ghế sau xe đạp...”

Tôi: “Cô đã giúp anh ta?”

Cô gái: “Đúng vậy...”

Tôi: “Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Cô gái: “Anh ta... nhìn tôi...” Cơ thể cô gái bắt đầu co giật nhẹ.

Tôi liếc sang cộng sự, anh ấy nhắm mắt như đang ngủ.

Tôi: “Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Cô gái: “Hình như... hình như đã xảy ra chuyện gì đó rất kỳ quái ...”

Tôi: “Kỳ quái thế nào?”

Cô gái ngẩng lên, nhắm mắt làm bộ nhìn ngó xung quanh.

Tôi: “Cô nhìn thấy gì?”

Cô gái: “...Tất cả mọi thứ xung quanh đều đứng im.”

Tôi: “Đứng im như thế nào?”

Cô gái: “Đều... đều không chuyển động nữa... chỉ có... hai chúng tôi chuyển động...”

Tôi: “Do anh ta làm à?”

Cô gái: “Đúng vậy... Anh ta bảo tôi đừng sợ... anh ta nói... anh ta nói anh ta là người bảo vệ thời gian...” Tiếp theo đó cô gái thuật lại những điều liên quan tới ngày tận thế và dòng thời gian mà cô ấy từng kể với chúng tôi.

Tôi: “Cô tin những điều anh ta nói sao?”

Cô gái: “Đúng vậy...”

Tôi hơi dừng lại một chút, nghĩ ngợi: “Anh ta muốn cô đưa ra quyết định phải không?”

Cô gái: “Đúng vậy...”

Tôi: “Đưa ra quyết định ngay tại đó à?”

Cô gái: “Không... Anh ta muốn tôi về cân nhắc...”

Tôi: “Tiếp theo cô sẽ nhảy sang ngày thứ hai gặp người này, đồng thời nhớ lại tất cả mọi việc lúc đó. Cô làm được không?”

Cô gái: “Được...”

Tôi nhẫn nại đợi mấy phút: “Giờ đã được chưa?”

Cô gái: “Được... được rồi...”

Tôi: “Nói tôi biết lần thứ hai gặp anh ta đã xảy ra chuyện gì?”

Cô gái: “Anh ta... anh ta nói với tôi rất nhiều... người bảo vệ... dòng thời gian... ý nghĩa... và cả, và cả...”

Tôi: “Cả cái gì?”

Cô gái đột nhiên rơi vào trạng thái không thể tự kiểm chế, cứ mấy giây lại lắc lư đầu rất nhanh và điên cuồng, biên độ không lớn nhưng cực kỳ nhanh. Trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nào đáng sợ như vậy.

Tôi: “Bình tĩnh, bình tĩnh lại đi...”

Cô gái hoàn toàn không tiếp nhận chỉ thị của tôi, vẫn làm động tác khiến người khác hoảng sợ. Có vẻ bắt buộc phải kết thúc thôi miên ngay, lúc này cộng sự đứng dậy gạt đầu với tôi.

Tôi nói thật nhanh: “Khi tôi đếm đến ba, cô sẽ tỉnh lại và quên hết tất cả những việc vừa xảy ra, trở về trạng thái trước khi thôi miên.”

Lúc sắp đếm số, đột nhiên trong đầu tôi lóe lên một điều, tôi xông tới giữ chặt đầu cô gái, lớn tiếng hỏi: “Lần thứ hai gặp anh ta ở đâu?”

Trong sự hỗn loạn, cô gái vẫn tiếp nhận câu hỏi này: “Quán... cà phê.”

“Một!” Tôi gần như hét lên.

“Hai!” Có vẻ âm lượng lớn thực sự hiệu quả, đầu cô gái lắc lư nhẹ hơn rất nhiều.

“Ba!” Cô gái hoàn toàn dừng lại, mềm nhũn dựa vào ghế sofa, mở mắt ra.

Tôi thở phào.

Cộng sự khoát tay về phía sau tôi, tôi quay lại nhìn, ông bố đã xông vào phòng thôi miên từ phòng quan sát bên cạnh.

Cộng sự: “Yên tâm đi, không sao đâu.”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy dường như muốn nói gì đó, nhưng chỉ hé miệng rồi đóng cửa kính lại, đứng sau cánh cửa nhìn chúng tôi, vẻ rất căng thẳng.

“Không sao...” Tôi không rõ câu này là an ủi ông bố hay đang an ủi chính mình.

Tôi quay lại xem thử cô gái thế nào, không biết từ lúc nào cô gái đã đứng ngay sau tôi, hai mắt nhìn tôi chằm chằm.

“Á!” Theo bản năng tôi lùi lại một bước.

Cùng lúc đó, cô gái bất ngờ mất hết sức lực ngã xuống đất.

“Nó... làm sao thế? Thực sự không sao chứ?” Vừa nói, ông bố vừa lo lắng nhìn cô con gái đang nằm trên ghế sofa.

Cộng sự: “Cho tới giờ cô ấy vẫn rất ổn.”

Bố cô gái: “Nhưng vừa rồi nó...”

Cộng sự không trả lời, quay sang nhìn tôi: “Vừa rồi có phải phản thôi miên không?”

Tôi hít sâu một hơi, gật đầu: “Đúng vậy, có lẽ do một ám thị mạnh mẽ nào đó gây ra.”

Cộng sự: “Anh có cách giải quyết không?”

Tôi lắc đầu: “Không, trừ phi tôi biết chi thị để kết thúc ám thị đó.”

Cộng sự: “Không đoán được à?”

Tôi: “Sao được! Chi thị kết thúc có thể là một động tác, một câu nói, một từ ngữ, thậm chí một hành vi, anh nghĩ tôi đoán được sao?”

Cộng sự suy nghĩ: “Vậy có thể suy đoán ra phạm vi qua phân tích không?”

Tôi: “Có khả năng... Nhưng chuyện này vượt xa lĩnh vực chuyên môn của tôi rồi.”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy nhìn chúng tôi vẻ hoảng sợ: “Các anh đang nói gì vậy? Con gái tôi rốt cuộc bị làm sao?”

Cộng sự: “Ừm... Nói thế này đi, con gái anh bị người đàn ông gầy gò kia thôi miên rồi, trước mắt có thể thấy đây là hành vi thiếu thiện ý.”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: “Vì sao anh ta lại làm vậy?”

Cộng sự: “Đây cũng là điều chúng tôi muốn biết, hiện tại chúng tôi chưa thấy bất cứ động cơ và mục đích nào cả.” Nói rồi, anh ấy ngẩng lên nhìn tôi. “Qua câu hỏi cuối cùng, cơ bản xác định được cô ấy bị thôi miên và ám thị mạnh.”

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: "... Cái gì cơ?"

Cộng sự: "Cô ấy đã nói lần nào tới gặp người đàn ông kia cũng ở cùng một địa điểm, đúng không? Vừa nãy khi cộng sự tôi hỏi lần thứ hai hai người họ gặp nhau ở đâu, con gái anh đã nói ở quán cà phê. Đây không phải sự nhầm lẫn của ký ức, đối phương đã khiến cô ấy tưởng mình đang ở địa điểm gặp nhau lần đầu tiên, nhưng thực tế không phải. Có thể thấy, lần thứ hai cô ấy gặp mặt người đàn ông kia đã là kết quả của việc bị thôi miên rồi."

Người đàn ông trung niên tiểu tụy: "Các anh có thể cứu nó không? Cầu xin các anh..."

Cộng sự ngắt lời: "Trước tiên anh cứ bình tĩnh đã. Thế này đi, anh ở lại đây trông cô ấy, đợi hai chúng tôi trao đổi xem có cách nào không, được chứ?"

Cộng sự đóng cửa phòng đọc sách lại, ngồi lên ghế sofa cạnh cửa: "Gã đồ dùng phương pháp dẫn dắt bằng mắt đúng không?"

Tôi: "Ừm."

Cộng sự: "Anh có thể làm vậy không?"

Tôi: "Trong môi trường đặc biệt thì có thể, ví dụ phòng thôi miên, bên ngoài thì tôi không thể."

Cộng sự: "Vì sao?"

Tôi: "Bên ngoài ồn ào, hơn nữa mọi người khi ở bên ngoài sẽ dễ cảnh giác hơn, rất khó khiến đối phương giao quyền chủ đạo ý thức."

Cộng sự gật đầu: "Ừm... Vậy người có khả năng thôi miên theo phương pháp dẫn dắt bằng mắt có nhiều không?"

Tôi suy nghĩ: "Theo tôi biết, trong ngành này, không quá mười người."

Cộng sự: "Đều là mấy ông già tuổi tác rất cao, phải không?"

Tôi: "Đúng."

Cộng sự: "Nói vậy không ai phù hợp đặc điểm?"

Tôi: “Người thực hành thời miên với cô ấy có lẽ không phải người trong nghề này đâu.”

Cộng sự cau mày: “Ừm. Anh có thể thời miên để ám thị, che phủ hiệu quả ám thị và thời miên mà cô ấy đã tiếp nhận không?”

Tôi: “Có, nhưng chỉ trị được ngon chứ không trị được tận gốc, hơn nữa nếu làm không tốt còn gây ra di chứng rối loạn tư duy hoặc hành vi, tới lúc đó phiền phức đấy.”

Cộng sự như đang cân nhắc.

Tôi: “Theo tôi vẫn nên dùng phương pháp thô sơ thôi, hai chúng ta thử tìm trong ngành xem có tình trạng nào như vậy không, sau đó tìm xem ai có cách giúp đỡ, hoặc tư vấn hướng giảm thiểu thôi cũng được.”

Cộng sự: “Ừm, đành vậy thôi... Cô ấy bị ảnh hưởng bởi ám thị ác ý lâu vậy rồi, lại thêm hơn một năm tự ám thị bản thân, muốn giải quyết nhanh gọn cũng khó... Nhìn tình trạng hiện nay, thời gian càng kéo dài sức khoẻ cô ấy càng kém.”

Tôi: “Anh có tìm được ai không?”

“Có... nhưng mà...” Cộng sự nhìn tôi vẻ rối rắm.

Tôi biết anh ấy nghĩ đến ai: “Anh muốn nhờ thầy anh đấy à?”

Cộng sự: “Ờ... Tôi không nghĩ được ra ai tốt hơn, không ai thành thạo ám thị tâm lý hơn ông ấy.”

Tôi: “Ừm, ông ấy là truyền thuyết sống trong ngành này rồi... nhưng... anh không sợ bị mắng à?”

Cộng sự ra vẻ đáng thương: “Sợ... nhưng cũng đành mặt dày thử thôi, tôi nghĩ ông ấy sẽ không từ chối đâu.”

Tôi: “Anh tính rào trước ông ấy thế nào?”

Cộng sự: “Rào trước? Không, thế thì kiểu gì cũng bị ăn mắng, mai dẫn hai bố con họ tới tìm ông ấy thôi.”

Tôi: “Chúng ta cùng ông ấy phân tích à? Hay quá, tôi cũng muốn được tiếp xúc với ông ấy nhiều hơn.”

Cộng sự: “Anh tưởng ông ấy sẽ cho phép chúng ta phân tích cùng á? Không có đâu, ông ấy có đội ngũ riêng, cứ tạm giao người cho ông ấy vậy, tôi tin ông ấy sẽ có cách.”

Tuy vẻ mặt anh ấy rất bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt vẫn để lộ ra nét sợ hãi.

Hôm sau.

Chúng tôi về đến văn phòng đã là buổi trưa, vừa vào tới cửa cộng sự cứ luôn than đói, bận rộn tìm số điện thoại đặt cơm, thực ra cứ mỗi lần tinh thần bị căng thẳng cao độ anh ấy đều thấy đói khát, tôi rất rõ.

Thấy anh ấy tắt điện thoại, tôi nói: “Tôi thực sự muốn biết ông ấy định làm thế nào.”

Cộng sự: “Ai? Cái ông thầy tinh tinh kỳ quái đó à? Tôi cũng muốn biết, nhưng tôi không dám hỏi.”

Tôi: “Vài ngày nữa anh gọi cho ông ấy hỏi thử xem?”

Cộng sự: “Hả... Chuyện này... Hôm nay tâm tình ông ấy có vẻ tốt đấy, không mắng chửi tôi mấy, vài hôm nữa thì chưa chắc đâu...”

Tôi: “Anh cũng biết sợ à?”

Cộng sự đứng dậy đi rót nước: “Tôi cũng là con người mà. Đâu phải Tôn Ngộ Không, mà Tôn Ngộ Không cũng còn sợ Phật Tổ đấy thôi... Đứng rồi, anh nói xem, thằng cha gầy gò kia có phải thành phần tà ma ngoại đạo gì không?”

Tôi: “Không biết, tôi chỉ biết hắn ta thực sự rất lợi hại.”

Cộng sự: “Ừm, hắn khiến tôi nhớ tới *Lời thì thầm* của quý.”

Tôi: “*Lời thì thầm* gì cơ? À, anh đang nói tới bộ phim của châu Âu ngày trước đấy à?”

Cộng sự: “Ừ.”

Tôi: “Tôi chỉ có chút ấn tượng, cụ thể thế nào ấy nhỉ?”

Cộng sự: “Thế kỷ thứ 19, ở châu Âu, có người lợi dụng thời miên để phạm tội, hắn ta chỉ cần cúi xuống nói nhỏ vào tai đối phương mấy câu,

dù là ai cũng sẽ bị hấn thôi miên. Phía cảnh sát và truyền thông lúc đó đã đặt cho hấn ta biệt danh 'Lời thì thầm của quỷ'."

Tôi: "Về sau có bắt được không?"

Cộng sự: "Không, hành tung không rõ ràng, mà cũng chẳng tiếp tục phạm tội nữa. Chỉ có ghi chép của gần mười vụ án."

Tôi: "Nghe nói à?"

Cộng sự: "Không, ghi chép rõ ràng."

Tôi: "Liệu hấn ta có xóa ký ức của đối phương không? Nên mới không có những ghi chép khác."

Cộng sự: "Chuyện này tôi không rõ, chắc anh am hiểu kiến thức lĩnh vực này hơn tôi. Có khả năng đó không?"

Tôi suy nghĩ: "Ừm... Nếu không phân từng trường hợp, tương đối khó..."

Cộng sự: "Tình trạng ngày hôm qua, nghĩ lại tôi cũng thấy rợn người đấy."

Tôi: "Năng lực của gã kia á?"

Cộng sự: "Không chỉ vậy đâu. Tối qua và sáng nay chúng ta đã hỏi rất nhiều người trong ngành, không có bất cứ trường hợp tương tự nào xảy ra, đúng không? Vậy đây là trường hợp duy nhất, nhưng kỳ lạ là mục đích và động cơ không rõ ràng."

Tôi: "Ừm... Rồi?"

Cộng sự: "Tôi cảm thấy chỉ có một khả năng."

Tôi: "Là gì?"

Cộng sự: "Anh thử nghĩ xem, thằng cha kia bịa ra một câu chuyện dòng thời gian đúng kiểu phim khoa học viễn tưởng, cái gì mà người bảo vệ thời gian, ngày tận thế, rồi thôi miên đối phương tiếp nhận thông tin, thậm chí còn ám thị phản thôi miên, phòng giải trừ ám thị... Tốn công tốn sức như vậy, hấn ta sẽ thu được lợi lộc gì? Không nhìn ra được, phải không? Vấn đề chính là ở đây, vì sao phải làm như vậy? Tôi cho rằng

mục đích duy nhất của hắn chính là thử nghiệm năng lực thôi miên của mình, hắn rất muốn thử xem hiệu quả mạnh mẽ tới đâu, bởi vậy mới hù dọa nên câu chuyện tình tiết phức tạp như thế.”

Tôi: “Ý anh đây cũng là lần đầu tiên hắn ta thử nghiệm thôi miên dẫn dắt bằng ánh mắt?”

Cộng sự: “Đúng vậy, tôi đoán sau này dù không xuất hiện trước mặt cô gái nữa, nhưng hắn vẫn theo dõi cô ấy một thời gian.”

Tôi: “Muốn xem hiệu quả như thế nào?”

Cộng sự: “Đúng vậy, sau khi chắc chắn thuật thôi miên và ám thị của mình đã thành công, có lẽ hắn ta sẽ lên kế hoạch cho một dự tính lớn hơn và đạt được thử hắn mong muốn.”

Tôi: “Sự ra đời của một Lời thì thầm của quý mới... Vậy cô gái này...”

Cộng sự uống ngụm nước: “Chỉ là vật thí nghiệm ...”

Tôi: “Vật thí nghiệm...”

Cộng sự dường như đang tự nói với mình: “Bản lĩnh của hắn ta rất cuộc lớn tới mức nào? Hắn muốn dùng thôi miên để làm gì? Muốn nói chuyện với hắn ghê...”

Tôi: “Anh muốn giao chiến à?”

Cộng sự như đang cười nhìn tôi: “Anh đọc quá nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp với tiểu thuyết trinh thám rồi đấy. Tôi chỉ muốn biết kiểm soát được linh hồn người khác là cảm giác như thế nào thôi.”

Phiên ngoại - Tiềm thức và ám thị

Cộng sự của tôi ngoài việc hợp tác với tôi mở phòng khám thôi miên dạng điều trị tâm lý còn kiêm nhiệm vị trí giáo sư thỉnh giảng tâm lý học tại một trường đại học.

Tuy yêu cầu của các trường đối với giảng viên danh dự kiểu này không hề hà khắc, bản thân anh ấy cũng chẳng nghiêm túc tới vậy, nhưng biểu hiện của anh ấy lúc đứng trên bục giảng lại khiến tôi kinh ngạc - ý tôi muốn nhắc tới sự nghiêm túc và chặt chẽ. Buộc phải thừa nhận, năng lực lĩnh ngộ và tổng hợp của anh ấy rất lợi hại. Tôi từng trêu anh ấy: “Anh nên thử thi lấy chức danh giáo sư.” Câu trả lời của anh ấy đối với vấn đề này rất thiếu nghiêm túc: “Thực ra tôi là một diễn viên.”

Tôi từng ghi âm lại nửa buổi lên lớp của anh ấy về tiềm thức và ám thị trong suy nghĩ. Nói thật bài giảng đó đã cho tôi không ít gợi ý.

“... Đúng vậy, bạn sinh viên này nói không sai. Nhưng tôi muốn nhấn mạnh tiềm thức không cố định, tiềm thức là một tiến trình, đi theo những thông tin chúng ta tiếp nhận được từng giây từng phút để sản sinh ra động thái, cũng có nghĩa là tiềm thức và ý thức tác động qua lại lẫn nhau. Hơn nữa, ý thức có khả năng sẽ lắng đọng lại trở thành tiềm thức, tiềm thức cũng có khả năng nổi lên trở thành ý thức. Tuy tiềm thức không thể ý thức được (vì vậy chúng ta mới gọi nó là tiềm thức), nhưng không có nghĩa chúng ta không ý thức được một số nội dung từng được bao gồm trong tiềm thức, bởi khi nội dung đó nổi lên mặt nước, trở thành ý thức, chúng ta sẽ nhận được thông tin của nội dung đó. Trạng thái tiềm thức là tuyệt đối, nhưng nội dung lại không

tuyệt đối. Bạn sinh viên này, bạn đã hiểu chưa? OK, rất tốt, vậy chúng ta tiếp tục.”

“Tuy hiện nay miêu tả mối quan hệ giữa ý thức và tiềm thức bằng lý luận núi băng rất phổ biến, nhưng tôi buộc phải nói rằng nó thiếu chính xác, chỉ có thể dùng để so sánh mà thôi. Và thực tế là, tiềm thức của chúng ta có đủ khả năng dùng ý thức để phán đoán nội dung nào sẽ trở thành ý thức, nội dung nào sẽ ẩn giấu đi. Thực chất ý thức giống như cache¹ của máy tính khi xử lý văn kiện, chuyển thông tin thường dùng trong kho sang lưu giữ tại vùng trung gian, không cần chạy qua chạy lại nhà kho nữa, để tiện tăng tốc độ xử lý của máy tính. Tiềm thức chính là nhà kho đó. Điểm giống nhau nhất giữa ý thức và cache máy tính là: mất điện sẽ xóa sạch. Ai có thể cho tôi biết ý thức bị xóa sạch nghĩa là thế nào không? Ừm... Rất chính xác, là mất trí nhớ. Vì vậy mới nói, mất trí nhớ không phải mất đi trí nhớ thực sự mà là một phần nội dung trong bộ nhớ đệm của chúng ta bị xóa sạch hoặc bị dọn dẹp.”

“Nói đến đây, tôi tin rằng mọi người sẽ nhớ tới đặc trưng của mất trí nhớ: ‘Anh tên là gì?’ ‘Ồ... không biết.’ ‘Anh sống ở đâu?’ ‘Ồ... không biết.’ ‘Anh mất trí nhớ rồi sao?’ ‘Ồ... không biết, nhưng tôi thực sự không nhớ chuyện gì cả.’ ‘Không, không, anh không bị mất trí nhớ, bởi anh vẫn hiểu những điều tôi nói, anh ghi nhớ ngôn ngữ, ghi nhớ làm sao để biểu đạt, vì vậy anh không hề mất trí nhớ, chỉ là bộ nhớ đệm của anh đã bị xóa sạch mà thôi.’ ‘Xin hỏi, bộ nhớ đệm là gì?’ ‘Anh xem! Đây chính là biểu hiện của bộ nhớ đệm bị xóa sạch đấy!’ ”(tiếng cười)

“Còn tiềm thức thì sao? Có bị xóa sạch không? Có thể, nhưng e là rất khó. Trong một số trường hợp thậm chí còn xảy ra hiện tượng tiềm thức cố ý xóa sạch ý thức. Vậy tại sao lại xảy ra tình trạng đó? Có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ khi một sự kiện gây chấn động đủ lớn tới chúng ta, khiến chúng ta không thể tiếp nhận. Đây là một trong những minh chứng cho thấy chúng ta không thể khống chế tiềm thức. Giống như chúng ta có một nhà kho cực lớn, bên trong đầy ắp đồ vật mới mẻ kỳ lạ, tuy chúng ta là người sở hữu và được quyền sử dụng nhà kho, nhưng lại

¹ Bộ nhớ đệm chứa dữ liệu, các dữ liệu được nằm chờ yêu cầu từ ứng dụng hoặc phần cứng. Dữ liệu được chứa trong cache có thể là kết quả của tính toán trước đó, hoặc là sự trùng lặp dữ liệu được lưu trữ ở một nơi khác.

không có quyền quyết định việc xuất nhập kho. Vậy ai nắm quyền quyết định đây? Tôi rất tiếc phải nói với mọi người, nội dung thảo luận vấn đề này không nằm trong chương trình dạy của tôi, xin mời mọi người tự tới lớp triết học hoặc tôn giáo để tìm kiếm câu trả lời. Nhưng nếu thời gian gần đây các bạn đang yêu đương nồng nhiệt ai đó, vậy không cần tới lớp triết học hay tôn giáo nữa, rất rõ ràng, đáp án nằm trong tay đối phương.” (cười lớn, vỗ tay)

“Tiếp theo chúng ta sẽ bàn tới một số vấn đề liên quan đến âm thị, đây cũng là một trong số ít những cách thức có thể trực tiếp thao túng tiềm thức.”

“Âm thị không phân biệt mạnh yếu, âm thị mạnh chúng ta thường nhắc tới là chỉ phương thức và phương pháp sử dụng âm thị. Phương thức, phương pháp của âm thị có rất nhiều loại, không chỉ là ngôn ngữ, động tác và biểu cảm... mang tính âm thị. Một số do chúng ta ước định mà thành, ví dụ lắc đầu hay xua tay có nghĩa là từ chối. Xin được nói thêm, thói quen thường ngày của người Ấn Độ và New Zealand hoàn toàn ngược lại: gật đầu là từ chối. Còn có một số động tác âm thị được chỉ định riêng. Ví dụ tôi tìm một bạn sinh viên tới làm thí nghiệm, tôi nói bạn ấy giơ thẳng hai tay ra trước ngực, làm động tác của Cương Thi trong phim, sau đó mặc kệ bạn ấy, tiếp tục nói chuyện khác. Mấy phút sau bạn ấy sẽ cảm thấy mệt mỏi, hai cánh tay bắt đầu rũ xuống. Lúc này tôi nhìn bạn ấy, không nói một lời, chỉ cần ngửa lòng bàn tay nhẹ nhẹ hất lên mấy cái, bạn ấy sẽ ý thức được âm thị của tôi và tiếp tục giữ tư thế tôi đã yêu cầu. Động tác ngửa lòng bàn tay nhẹ nhẹ hất lên của tôi là âm thị được chỉ định riêng giữa hai chúng tôi, các bạn sinh viên khác sẽ không có phản ứng gì với nó. Tất nhiên âm thị này không quá khó hiểu, vậy tôi sẽ tiến thêm một bước, sau khi bạn ấy giơ thẳng hai tay, tôi ném cuốn sách rất dày và nặng này lên trên hai cánh tay của bạn ấy, trọng lực chắc chắn sẽ khiến hai cánh tay trĩu xuống, nhưng bạn ấy sẽ nhanh chóng giơ thẳng hai cánh tay nâng cả cuốn sách lên. Tôi có yêu cầu bạn ấy làm vậy không? Không, bạn ấy đã tự động giữ sách lại trên hai cánh tay mình và cố gắng hết sức để nó không rơi xuống. Vì sao vậy? Vì âm thị của tôi là giơ hai tay thẳng trước ngực, bạn ấy không những đã tiếp nhận mà còn chấp nhận các điều kiện khác một cách vô điều kiện, tuy tôi không nói

bạn ấy phải nâng cuốn sách lên. Hành động nâng cuốn sách của bạn ấy chính là hiệu quả ngoài dự kiến thông qua âm thị. Còn bạn ấy cần bản không hề nghĩ xem vì sao mình phải nâng cuốn sách lên?”

“Nói ra thì mục đích của âm thị này rất kín đáo, cũng chính nhờ những phương pháp âm thị tương tự, chúng ta mới có thể lách qua cơ chế phòng ngự tâm lý của một số người và giành được nội dung nhất định trong tiềm thức. Có thể các bạn sẽ hỏi vì sao không giành được toàn bộ? Câu trả lời là: vô cùng khó. Muốn giành được tất cả nội dung tiềm thức chúng ta cần, rất có thể sẽ phải mất thời gian và nỗ lực vô cùng lớn, nhưng trong tình trạng như vậy, ai dám bảo đảm tiềm thức sẽ không thay đổi. Lúc này tôi đã nói, tiềm thức là một tiến trình. Thay vì dành nhiều thời gian, công sức để khai thác toàn bộ nội dung, chỉ bằng dành khoảng thời gian tương đối, sau khi dò xét tới phần cần phải biết sẽ dựa theo kinh nghiệm và các tiến lệ để suy đoán, như vậy là hợp lý nhất. Chúng ta sẽ không cần đầu tư quá nhiều công sức để mở cửa nhà kho tiềm thức của ai đó một cách triệt để, chỉ cần nhìn thấy một số nội dung, dựa vào suy luận thông thường là có thể nắm bắt được thông tin cần có. Nói vậy không có nghĩa là vô trách nhiệm, thực tế hoàn toàn ngược lại. Hơn nữa tiềm thức tuy có vẻ thiếu trật tự và quy luật nhưng thực ra vẫn có một số quy luật. Giống như phân loại động thực vật vậy, có thể các bạn chưa từng nhìn thấy loài động vật máu lạnh cự đà biển, nhưng nếu dựa theo phân loại của loài này, các bạn sẽ biết đại khái chúng có cấu tạo như thế nào, vì phân loại mang tới cho chúng ta rất nhiều sự trợ giúp. Do đó, mỗi khi các bạn nhìn thấy một bài phân loại tinh chất đặc biệt của bệnh thần kinh hoặc tóm tắt đặc trưng tâm lý học nào đó, các bạn nên cảm ơn những bậc tiền bối trong lĩnh vực này, chính nhờ sự nỗ lực của họ, các bạn mới không phải mò mẫm từng bước như trong sương mù, cũng không lo vấp ngã thêm nữa. Những điều họ đã làm mới được gọi là tài nguyên của toàn nhân loại.”

“Chúng ta tiếp tục nói về âm thị. Âm thị là thủ đoạn thao túng hành vi vô cùng cổ xưa. Ứng dụng sớm nhất của nó tuy chưa có thống kê chuyên môn, nhưng theo hiểu biết của cá nhân tôi, có lẽ ứng dụng sớm nhất thuộc về sự thống trị. Sự thống trị tôi nói bao gồm cả sự thống trị

về tôn giáo. Trong mỗi giáo phái cổ xưa – Druid¹, Shaman giáo², bí thuật Ai Cập cổ đại..., gần như đều có bóng dáng của ám thị. Các lãnh tụ hoặc đại tư tế³ của các giáo trên chẳng ai không gắn hiện tượng tự nhiên với chính bản thân mình và dùng nó để lay động những người bị thống trị. Sau này cùng với sự tiến hóa của các nền văn minh, các tôn giáo cũng bắt đầu tiến hóa, phương thức ám thị được sử dụng cũng tiến hóa theo. Hiện tượng tự nhiên không còn có mối quan hệ với cá nhân nào đó nữa mà lại có quan hệ với các vị thần.” (tiếng cười)

“Đương nhiên, các vị thần cũng cần người đại diện, vì vậy những cá nhân trên vẫn giữ được sự tôn kính. Nhưng không thể phủ nhận, sau khi xuất hiện các vị thần, ám thị trở nên lớn mạnh hơn rất nhiều, nó không những có thể ảnh hưởng tới hành vi nhất thời mà còn đủ sức ảnh hưởng đến hành vi cả đời của con người. Hẳn một số bạn sinh viên sẽ không thể lý giải được tâm lý vụn vặt của giáo đồ các giáo phái cực đoan như Thánh quang hội, Tu viện Sion, Quang minh thập tự hội. Nhưng thử nghĩ mà xem, một người từ nhỏ tới lớn luôn tiếp nhận ám thị kiểu này – chúng ta có thể gọi nó là truyền bá tư tưởng, vậy đến tuổi trung niên người đó có thể thay đổi suy nghĩ không? Có thể, nhưng vô cùng vô cùng khó khăn! Vì sao thế? Tư duy của người đó cơ bản đã bị thao túng ám thị lặp đi lặp lại nhiều năm và liên tục được nhấn mạnh, người đó sẽ tin tưởng vào tín ngưỡng của mình hơn bất cứ ai, luôn kiên định cho rằng giáo lý tối cao, vì vậy sẽ kiên định lấy tín ngưỡng của bản thân làm tiêu chuẩn cơ bản để định tội và trừng phạt. Liên quan tới tội và phạt trong giáo lý, chúng ta sẽ không bàn luận tại đây, nhưng năng lực của ám thị rất đáng để chúng ta quan tâm. Nếu bạn nắm được đủ nhiều các kỹ xảo và phương thức, hoặc tự sáng tạo ra phương pháp ám thị mạnh của riêng mình, bạn có thể tạo ra kỳ tích, thậm chí được người khác tôn sùng. Vì sao vậy? Bởi số người bạn ảnh hưởng đến đủ nhiều, thời gian đủ dài, kể cả khi bạn đã chết.”

¹ Một thành viên của tầng lớp cao cấp trong các nền văn hóa Celtic (nhóm dân tộc của các xã hội bộ lạc trong thời đại đồ sắt và châu Âu thời trung cổ) cổ đại.

² Hình thức tôn giáo cổ xưa thông qua những người môi giới để giao tiếp với thần linh, nhờ thần linh giúp đỡ những điều mình mong muốn. Shaman nghĩa là ông đồng.

³ Người được giao phụ trách trông coi thực hiện các tế tự, lễ nghi, cúng tế, thờ phụng của một tôn giáo hoặc giáo phái khác nhau như Công giáo, đạo Do Thái, đạo Hindu, đạo Hồi... Tư tế cũng là một chức quan trong triều đình Ai Cập cổ đại.

“Nói những điều vừa rồi, tôi tin rằng các bạn sinh viên đã có thể dễ dàng làm rõ mối quan hệ giữa ám thị và tiềm thức. Tính che phủ và tính gián tiếp của ám thị, khiến cơ chế phòng ngự của chúng ta lơ là, từ đó mở ra cánh cửa sổ của tiềm thức – tôi không hề dùng từ thận trọng đâu, mà cho tới tận bây giờ chúng ta vẫn chưa có cách nào thực sự mở được cánh cửa lớn của tiềm thức. Nhưng chính cánh cửa sổ này lại có thể giúp chúng ta khám phá ra tiến trình tâm lý thần kỳ bên ngoài cửa sổ, đúng vậy, là bên ngoài cửa sổ. Nhờ nó, chúng ta có thể hiểu được nguyên nhân hình thành của rất nhiều hành vi, trong tiềm thức dù hành vi kỳ quái, méo mó thế nào cũng đều tồn tại sự hợp lý của nó, bởi vậy chúng ta mới có thể tìm thấy căn nguyên của rất nhiều vấn đề tâm lý. Quá trình này giống như từ tiếng Anh về tâm lý học đã biểu đạt: psy, cho, logy, nối với nhau sẽ thành psychology – học thuyết hiểu biết về trái tim.”

“Tiết học hôm nay đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người.”

Mười ba - Vụ mưu sát hoàn mỹ

Vừa ngồi xuống, anh ấy tỏ ra bứt rứt bất an, liên tục khịt khịt mũi, cử động ngón tay, hoặc cau mày do tố chất thần kinh. Nếu tôi đoán không lầm, người đàn ông trung niên trước mặt đang chịu áp lực tâm lý vô cùng lớn và rất bất an vì nó. Tôi nhìn về phía cộng sự, phát hiện anh ấy cũng đang nhìn về phía tôi, có vẻ anh ấy cũng đã để ý rồi.

Cộng sự: “Anh... gần đây ngủ không ngon à?”

Người đàn ông trung niên: “Không phải gần đây, đã ba, bốn năm nay tôi ngủ không ngon giấc.”

Cộng sự: “Lâu vậy à? Sao thế?”

Người đàn ông trung niên: “Nói ra thì dài lắm.” Anh ấy thở dài. “Tôi liên tục gặp ác mộng, cảm xúc cũng thường xuyên bất ổn, vì vậy mới tới tìm các anh.”

Cộng sự gật đầu: “Công việc áp lực rất lớn à?”

Người đàn ông trung niên: “Không, mấy năm nay đã tốt lên nhiều rồi.”

Cộng sự: “Vấn đề gia đình?”

Người đàn ông trung niên: “Tình cảm của chúng tôi rất tốt, không có bất cứ vấn đề gì. Vợ tôi thuộc kiểu phụ nữ rất phụ thuộc vào đàn ông, gần như bảo sao nghe vậy, rất nhiều người phải ngưỡng mộ. Con trai tôi cũng rất tốt, rất ưu tú. Tóm lại, không có bất cứ vấn đề gì.”

Cộng sự: “Ác mộng?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng, ác mộng.” Nói tới đây, sắc mặt anh ấy càng lúc càng nặng nề.

Cộng sự: “Ác mộng như thế nào?”

Người đàn ông trung niên nghiêm túc nhìn cộng sự, dừng lại một lúc: “Ừm... trước khi nói về vấn đề này, tôi muốn hỏi một việc.”

Cộng sự: “Anh cứ hỏi.”

Người đàn ông trung niên: “Hành vi có di truyền không?”

Cộng sự: “Hành vi? Bản thân hành vi không di truyền, tâm lý hành vi có di truyền, nhưng kiểu di truyền này tồn tại rất nhiều nhân tố bên trong, bao gồm nhân tố môi trường, không thể phán đoán độc lập được, phải tổng hợp các nhân tố lại để xem xét.”

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Hóa ra vậy, tôi tìm đúng người rồi.”

Cộng sự: “Giờ có thể nói về ác mộng kia được không?”

Người đàn ông trung niên: “Được, là thế này, từ ba, bốn năm trước, tôi thường xuyên mơ thấy tôi giết vợ mình.”

Cộng sự liếc nhanh đánh giá lại người đàn ông một lần nữa: “Giết như thế nào?”

Người đàn ông trung niên do dự vài giây: “Đủ loại phương thức.”

Cộng sự: “Nếu được, anh có thể kể rõ hơn không?”

Người đàn ông trung niên hơi căng thẳng, hít sâu một hơi: “Ừm... tôi sẽ dùng dao, dùng dây thừng, dùng gối, bẻ gãy cổ, dùng búa... đã vậy sau khi giết còn dùng đủ mọi phương thức để xử lý thi thể... Mỗi lần tỉnh dậy, cả người tôi đều ướt đầm mồ hôi.”

Cộng sự tỏ ra kinh ngạc: “Tức là anh sẽ mơ thấy toàn bộ quá trình sự việc? Bao gồm cả việc xử lý thi thể?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy, trong giấc mơ tôi đã dự tính trước hết rồi, còn kéo thi thể tới nơi đã chuẩn bị sẵn để xử lý.”

Cộng sự: “Xử lý như thế nào?”

Người đàn ông trung niên: “À... Việc này... Ví dụ cắt rời, cho vào bốn tám đầy axit sulfuric, để tránh axit sulfuric bắn ra ngoài, dùng một tám

kính lớn đẩy lên thành bốn, dùng lửa thiêu, hoặc lái xe kéo tới một nơi nào đó, chôn xuống cái hố đã đào sẵn từ trước.”

Cộng sự: “Anh từng mơ thấy bị bắt bao giờ chưa?”

Người đàn ông trung niên: “Thời gian đầu thì có, càng về sau càng chuyên nghiệp, không lần nào bị bắt cả.”

Cộng sự: “Vậy vì sao anh lại giết cô ấy?”

Người đàn ông trung niên nhìn xuống đầu gối mình, yên lặng rất lâu mới lên tiếng: “Tôi không biết... Dục vọng giết người thực sự có thể di truyền sao?” Anh ấy tuyệt vọng ngẩng lên.

Tôi và cộng sự nhìn nhau.

Cộng sự: “Ý anh là...”

Người đàn ông trung niên: “Năm tôi chín tuổi, bố tôi đã giết mẹ tôi.”

Cộng sự sững người: “Anh có tận mắt nhìn thấy không?”

Người đàn ông trung niên mím chặt môi dưới, gật đầu.

Cộng sự: “Bố anh... Bố anh giết mẹ anh ngay trước mặt anh?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Nguyên nhân là gì thế?”

Người đàn ông trung niên: “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng nghe bà nội tôi kể... Ồ, đúng rồi, tôi do bà nội nuôi lớn. Nghe bà nói, mẹ tôi là một phụ nữ danh giá, hơn nữa... ừm... hơn nữa, nguyên nhân bố tôi giết mẹ tôi là vì mẹ tôi ngoại tình.”

Cộng sự: “Hiểu rồi, sau một lần tranh cãi liên...”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Bố anh bị xét xử chưa? Xin lỗi, tôi không có ý muốn dò la chuyện riêng tư, nhưng...”

Người đàn ông trung niên: “Không sao, đó là sự thật mà. Xét xử rồi, xử tử hình, vì vậy tôi mới được bà nội nuôi.”

Cộng sự: “Tiếp theo đây tôi có thể sẽ hỏi những vấn đề tương đối sâu hơn, nếu anh cảm thấy không thoải mái, có thể không trả lời, được chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Không sao, anh cứ hỏi đi, tôi đến đây tìm các anh nói chuyện mà, cứ hỏi đi.”

Cộng sự: “Ừm, cảm ơn. Anh còn ấn tượng gì với sự việc lúc đó không?”

Người đàn ông trung niên: “Lúc đó tôi vẫn còn nhớ nên rất nhiều thứ tôi nhìn thấy dường như... ừm... dường như không được rõ ràng lắm, cũng có một số thứ đã bị phóng đại... Anh hiểu ý tôi chứ?”

Cộng sự: “Tôi hiểu, ký ức méo mó thời thơ ấu.”

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Ừm, tôi tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, ấn tượng sâu sắc nhất là lúc máu phun ra như có ý chí riêng của nó, vấy lên không trung, tung toé khắp mặt đất. Sau sau... sau này tôi còn từng mơ thấy lại chuyện ngày hôm đó.”

Cộng sự: “Không giống cơn ác mộng đang quấy nhiễu anh à?”

Người đàn ông trung niên: “Không, nó không hẳn là ác mộng. Chỉ là giấc mơ tái hiện lại lúc bố tôi giết... mẹ tôi, máu tràn ra khắp mặt đất, còn chảy về phía tôi.”

Cộng sự: “Ừm? Nghĩa là sao nhỉ?”

Người đàn ông trung niên: “Giống như máu mang theo ý chí của mẹ tôi... và tôi biết được suy nghĩ của máu.”

Cộng sự: “Sao lại vậy?”

Người đàn ông trung niên cau mày cố nhớ lại: “Máu như có cảm xúc vậy, nó khẩn thiết chảy về phía tôi đang đứng, trong giấc mơ, tôi biết nó thể hiện mẹ tôi luyến tiếc không rời xa tôi... Nói vậy nghe hơi kỳ quái.”

Cộng sự: “Không, không kỳ quái chút nào, tôi có thể lý giải được.”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, nói chung là vậy đấy.”

Cộng sự: “Về sau anh còn mơ thấy giấc mơ đó nữa không?”

Người đàn ông trung niên: “Cũng chẳng mấy lần đâu, sau ba mươi tuổi tôi không còn mơ thấy lại nữa.”

Cộng sự: "Từ lúc anh mơ lại cảnh tượng ngày đó đến khi mơ thấy mình giết vợ hình như cách nhau khoảng mấy năm, trong thời gian này anh không mơ thấy giấc mơ nào tương tự à?"

Người đàn ông trung niên: "Không, mấy năm đó rất bình thường."

Cộng sự: "Có thể kể lại về cơn ác mộng anh giết vợ không?"

Người đàn ông trung niên: "Tôi nói rồi mà, tôi gần như đã dùng đủ mọi cách để giết cô ấy... ừm... anh muốn tôi ví dụ à?"

Cộng sự gật đầu: "Đúng."

Người đàn ông trung niên vò đầu vè ngại ngùng: "Nói về mấy lần tôi ấn tượng sâu sắc nhất đi. Có một lần tôi mơ thấy mình thất cố cô ấy đến chết, sau đó lôi cô ấy vào nhà tắm. Tôi vẫn nhớ trong nhà tắm trải đầy khuôn cát phơi, loại dùng trong lắp đặt thiết bị, đập kín gạch men sứ và bốn cầu, cả bốn rửa mặt nữa, chỉ để lại cống thoát nước. Anh hiểu chứ? Trong giấc mơ tôi tính toán tất cả, chỉ đợi thực hiện kế hoạch giết người thôi. Tôi dùng dao róc xương, cửa thép, thậm chí cả cây riệu nhỏ hay mang theo khi đi cắm trại... đã chuẩn bị từ trước để xé thi thể cô ấy thành từng khúc từng khúc, đại khái to tầm cốc trà, sau đó đựng vào các túi nhỏ, mang ra ngoài xử lý. Xong xuôi, tôi dọn dẹp sạch sẽ tất cả các khuôn cát phơi trong nhà tắm, mọi thứ lại như bình thường, rất sạch sẽ, ngoại trừ lỗ thoát nước dính chút máu."

Cộng sự: "Trong mơ tưởng tận đến vậy cơ à?"

Người đàn ông trung niên: "Đúng thế."

Cộng sự: "Còn gì nữa không?"

Người đàn ông trung niên: "Còn một lần tôi mơ thấy mình làm cô ấy ngạt thở chết, rồi đựng thi thể bằng túi ni lông rất to, nhét trong va ly du lịch. Đến nửa đêm, tôi xách va ly nhẹ nhàng đi cầu thang bộ xuống nhà để xe, đặt va ly vào cốp sau, lái xe tới một địa điểm ở ngoại ô, ở đó có cái hố tôi đã đào sẵn từ trước. Tôi lôi thi thể trong túi ni lông ra, ném vào cái hố, còn ném thêm xuống một số chất làm phân hủy thịt và chất phát nhiệt, thêm một xô nước, rồi lấp đất lại... Rất tường tận, phải không?"

Cộng sự cau mày gật đầu: “Tuồng tận tới mức đáng sợ. Anh trực tiếp chôn thi thể, dùng chất phân hủy thịt, chất phát nhiệt, nước để tăng tốc độ phân hủy?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Trong mơ lúc thực hiện, anh có cảm thấy sợ hãi không?”

Người đàn ông trung niên: “Không, vô cùng bình tĩnh. Dường như trước khi thực hiện tôi đã mưu tính từ rất lâu rồi.”

Cộng sự: “Ngoài hiện thực anh từng có suy nghĩ như thế chưa?”

Người đàn ông trung niên: “Sao có thể chứ, chưa hề. Thậm chí sau khi tỉnh dậy tôi còn sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, hoặc... buồn nôn.”

Cộng sự: “Mưu tính của anh chỉ trong giấc mơ thôi phải không?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy... Tôi cũng không hiểu vì sao, liệu có phải như tôi đã nói không? Trong gen của tôi có dục vọng giết người?”

Cộng sự: “Trước mắt tôi không nghĩ vậy, bố anh giết mẹ anh không phải vì muốn thỏa mãn dục vọng giết người, mà do có yếu tố kích động nên mới phạm tội.”

Người đàn ông trung niên tỏ ra căng thẳng: “Không sợ anh chê cười, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về cơn ác mộng, lẽ nào tôi và bố tôi bị thứ gì đó... đáng sợ... thao túng, nên mới gây ra mọi chuyện? Liệu tôi có vấn đề gì không? Tôi... tôi...”

Cộng sự: “Anh sợ tới một ngày sẽ thực hiện hành vi giết người vì đã mơ thấy quá nhiều, bởi vậy anh mới đến tìm chúng tôi.”

Người đàn ông trung niên cúi đầu yên lặng một lúc: “Đúng vậy. Có lần trong giấc mơ sau khi giết vợ, tôi ngẩng lên nhìn vào gương... đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ biểu cảm đó, giống y hệt biểu cảm của bố tôi vào cái ngày hơn ba mươi năm về trước...”

Cộng sự nhìn anh ấy, rồi lại nhìn tôi, nhướng mày.

Tôi lắc đầu, cộng sự gật đầu

Ý tôi là hôm nay không thể tiến hành thôi miên được, tôi chưa nắm được trọng tâm, anh ấy tỏ vẻ tán thành.

Sau khi người đàn ông trung niên ra về, cộng sự ngồi nghiêng bên cạnh bàn sách, một cánh tay và hai chân đều gác lên trên bàn, nhắm mắt như đang đánh tạm một giấc vậy.

Tôi dựa bên cửa sổ nhìn cộng sự: “Có vẻ rất ly kỳ, phải không?”

Anh ấy gõ ngón tay lên bàn: “Trên đời này không tồn tại những điều không thể lý giải, chỉ tồn tại những điều chưa biết thôi.”

Tôi: “Vậy, câu trả lời là...”

Cộng sự mở to mắt: “Câu trả lời... có lẽ nằm trong lòng anh ấy.”

Tôi “Ừm, chúng ta bắt đầu đi.”

Cộng sự hơi gật đầu, híp mắt suy xét một lúc rồi mới lên tiếng: “Không nhìn ra xu hướng bạo lực.”

Tôi: “Hoàn toàn không, lúc kể chuyện không hề thấy bất cứ hưng phấn hay kích động nào, chỉ có hoảng sợ.”

Cộng sự liếm liếm môi: “Anh có thấy giống mô phỏng đơn thuần không?”

Tôi: “Mô phỏng hành vi? Không, giống trạng thái gốc quá mức, về lý thuyết đáng lẽ phải phát sinh sai lệch chứ.”

“Đúng vậy...” Cộng sự thờ dãi. “Thật kỳ lạ, vì sao anh ấy lại dùng cách cực đoan như vậy để thể hiện những điều trong lòng mình nhỉ?”

Tôi: “Liệu có phải vợ anh ấy thực sự có vấn đề không?”

Cộng sự: “Ừm? Có lẽ không, nếu thực sự do vấn đề gia đình, anh ấy đã dễ dàng tìm ra nguyên nhân rồi, cũng sẽ không áy náy như vậy, anh cũng thấy vẻ áy náy của anh ấy mà. Tôi cảm thấy cuộc sống gia đình anh ấy đang rất yên ổn và anh ấy mãn nguyện vì điều đó.”

Tôi: “Vậy áp lực công việc thì sao?”

Cộng sự: “Khả năng này rất thấp, anh ấy không hề nhắc tới mối liên hệ giữa áp lực công việc và giấc mơ, nếu như do áp lực công việc hay áp

lực cuộc sống, chắc chắn anh ấy sẽ ít nhiều nhắc đến, nhưng vừa rồi anh ấy chẳng hề đề cập tới, nghĩa là hai phương diện công việc và cuộc sống không gây ra bất cứ phiền nhiễu nào. Chính vì vậy vừa mới bắt đầu anh ấy đã hỏi thích giết chóc có di truyền không. Còn nữa, anh ấy đã nói thình thoảng sau khi bừng tỉnh anh ấy cảm thấy buồn nôn, tức là phản ứng của anh ấy là tâm lý thêm sinh lý... gọi là gì ấy nhỉ?"

Tôi: "Ý anh là bài xích hai tầng hành vi và tâm lý?"

Cộng sự: "Đúng, đúng, chính nó. Tôi cho rằng nguyên nhân chính vẫn là do anh ấy đã tận mắt nhìn thấy bố giết mẹ."

Tôi: "Không phải chứ? Tôi có thể lý giải việc tận mắt nhìn thấy bố giết mẹ đã đã kích tâm lý anh ấy, nhưng vấn đề là anh ấy đã lặp lại hành vi của bố trong giấc mơ, ý anh là anh ấy dùng phương thức chuyển đổi để phát tiết bất mãn? Nhưng về mặt lý thuyết lại không giải thích được, vì sao anh ấy lấy mẹ ra làm đối tượng chuyển đổi để phát tiết? Lẽ nào trong cuộc sống anh ấy có người phụ nữ khác?"

Cộng sự: "Chuyển đổi? Tôi không nói tới chuyển đổi... Trong cuộc sống có người phụ nữ khác... Giết vợ, mượn việc này để tránh những tổn thất do ly hôn... Không thể nào, nếu vậy giấc mơ này quá trực tiếp... Ừm, đúng, không thể..."

Tôi: "Nếu hiện trường vụ sát hại đã gây ra ấn tượng méo mó thì sao? Anh ấy có nhắc tới máu, cùng với ..."

Cộng sự nhảy lên cắt ngang lời tôi: "Á? Á? Anh vừa nói gì?"

Tôi sững người: "Hiện trường vụ sát hại?"

Cộng sự: "Không, không, câu sau cơ?"

Tôi: "Anh ấy có nhắc tới máu... Sao vậy?"

Cộng sự: "Máu? Máu! Chết tiệt! Tôi quá để tâm tới cảnh tượng trong giấc mơ mà bỏ qua điều quan trọng nhất."

Tôi: "Cái gì?"

Cộng sự: "Còn nhớ anh ấy nói máu chảy về phía mình không? Trước ba mươi tuổi anh ấy từng mơ thấy."

Tôi: “Nhớ, chuyện đó thì sao?”

Cộng sự: “Nghe lại ghi âm anh sẽ biết thôi.” Nói rồi anh ấy lấy bút ghi âm, hí hoáy một lúc phát lại cho tôi nghe.

“... Máu như có cảm xúc vậy, nó khẩn thiết chảy về phía tôi đang đứng, trong giấc mơ, tôi biết nó thể hiện mẹ tôi luyến tiếc không nỡ rời xa tôi...” Cộng sự tắt bút ghi âm, nhìn tôi.

Tôi nhìn anh ấy khó hiểu, tôi chưa nghe ra vấn đề gì.

Cộng sự mất kiên nhẫn lắc đầu: “Trong giấc mơ phần quan trọng nhất anh ấy thể hiện không phải bạo lực, mà là rất bình tĩnh xử lý thi thể, anh không cảm thấy như thế rất kỳ quái à?”

Tôi: “Đánh đồng xử lý thi thể và xu hướng bạo lực thành một là sai à?”

Cộng sự: “Đúng vậy, không nên đánh đồng hai việc này làm một, giết người là giết người, xử lý thi thể là xử lý thi thể. Giết người đại diện cho bạo lực, còn xử lý thi thể lại mang ý nghĩa khác. Nếu tôi đoán không nhầm, xử lý thi thể biểu hiện tình cảm của anh ấy.”

Tôi: “Anh làm tôi hồ đồ luôn rồi, ý anh là anh ấy mắc chứng nghiện xác chết?”

Cộng sự: “Không, không, anh hiểu nhầm ý tôi rồi, tôi muốn nói tới kết quả của việc xử lý thi thể chứ không phải tâm lý.”

Tôi: “Kết quả? Xử lý thi thể có thể tránh được trách nhiệm pháp luật... A? Lê nào ý anh là...”

Cộng sự cười khê: “Suy nghĩ tiếp đi.”

Tôi cẩn thận sắp xếp lại câu nói trên, sau đó nhìn cộng sự.

Cộng sự phát lại lần nữa đoạn ghi âm vừa rồi.

Sau khi suy xét một hồi, cuối cùng tôi cũng hiểu ra: “Tôi hiểu rồi... Anh muốn nói tới việc... anh ấy nhắc đến chuyện được bà nội nuôi lớn.”

Cộng sự gật gật đầu: “Đúng vậy, điều tôi đã bỏ sót chính là nó.”

Tôi: “Ừm... Vậy thì hợp lý rồi.”

Cộng sự: “Đúng vậy...”

Tôi: “Để an toàn, vẫn nên xác nhận lại.”

Cộng sự: “Đương nhiên, mà dù không xác nhận lại, về cơ bản cũng có thể khẳng định đến tám, chín phần do nguyên nhân này.”

Tôi: “Vậy trọng tâm thôi miên không phải giấc mơ, mà là tâm lý anh ấy sau khi mở cõi bố mẹ, phải không?”

Cộng sự: “Rất chính xác.”

Tôi: “Ừm, không ngờ lại như vậy...”

Cộng sự gác hai chân lên trên bàn: “Đúng thế... vòng vào một vòng không nhỏ.”

Lần thứ hai người đàn ông trung niên tới là gần một tuần sau.

Cộng sự: “Lại mơ thấy giấc mơ đó rồi à?”

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Một lần.”

Cộng sự: “Vẫn là...”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy, lần này sau phân tách các bộ phận thì giấu trong xi măng...”

Cộng sự: “Chuyện này... Tôi có thể hỏi một chút về anh hồi còn nhỏ không?”

Người đàn ông trung niên: “Được.”

Cộng sự: “Bố mẹ anh đối xử tốt với anh chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Đều rất tốt. Tuy bố mẹ thường xuyên cãi nhau, nhưng luôn đóng cửa lại, không để tôi nhìn thấy, cũng không trút tức giận lên người tôi. Vì vậy suốt một thời gian rất dài, tôi thậm chí còn nghĩ họ chỉ đang trêu đùa.”

Cộng sự: “Việc mẹ anh ngoại tình, anh có phát giác ra không?”

Người đàn ông trung niên: “Không, lúc đó tôi còn nhỏ, ngây ngô ăn ngây ngô chơi, chẳng hiểu cái gì cả, mọi chuyện sau này bà nội mới kể lại với tôi. Mẹ tôi rất cưng chiều tôi, còn nhớ có lần tôi đùa nghịch với đứa

trẻ khác, cánh tay bị cọ rách cả một mảng lớn, mẹ tôi liền dẫn tôi đi đánh đũa trẻ kia và phụ huynh nó một trận.”

Cộng sự: “Hung dữ vậy sao?”

Người đàn ông trung niên cười: “Ừ, mẹ tôi là người như vậy đấy. Nên anh sẽ chẳng thể tưởng tượng nổi dáng vẻ nói chuyện nhỏ nhẹ mềm mỏng của mẹ với tôi đâu.”

Cộng sự: “Bố anh thì sao?”

Người đàn ông trung niên: “Trong ấn tượng của tôi, bố không thích nói chuyện, không giống mẹ ôm ấp thể hiện tình cảm, bố hay chơi cùng tôi, ngồi cạnh tôi đọc sách, xem hoạt hình, chỉ ngồi cùng, không lên tiếng.”

Cộng sự: “Trước khi xảy ra mọi chuyện, anh không hề cảm nhận được không khí bất hòa trong gia đình à? Kiểu như chiến tranh lạnh chẳng hạn.”

Người đàn ông trung niên nghĩ ngợi: “Tôi không nhớ có chuyện như vậy, có thể do không để ý, không có ấn tượng gì.”

Cộng sự: “Sau khi xảy ra chuyện thì sao?”

Người đàn ông trung niên dừng lại một lúc lâu: “Sau đó tất cả đều thay đổi.”

Cộng sự: “Không chỉ vì nguyên nhân về kinh tế phải không?”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, rất nhiều người chỉ chi trò trò bàn tán về tôi... Nhưng bà nội một mình nuôi tôi, kinh tế có hạn, không thể chuyển nhà hay chuyển trường được. Tuy sau khi tốt nghiệp tiểu học lên trung học tình hình có đỡ hơn một chút, nhưng môi trường sống vẫn thế. Về cơ bản... vẫn bị người ta chỉ chi trò trò. Nửa đêm tỉnh thoảng bà nội lại ôm tôi khóc, cho tới khi tôi khóc tỉnh dậy. Bà nội nói với tôi rất nhiều, nhưng khi đó tôi không hiểu, chỉ biết khóc cùng.”

Cộng sự: “Bà anh... còn sống không?”

Người đàn ông trung niên: “Mất rồi, hồi tôi còn chưa tốt nghiệp học đại học, vì việc này tôi đã nghỉ học mất một năm.”

Cộng sự: “Anh còn họ hàng nào khác không?”

Người đàn ông trung niên: “Sau khi xảy ra chuyện, bên phía ông bà ngoại không còn bất cứ liên hệ nào với chúng tôi nữa, có lẽ bên đó vẫn còn họ hàng. Nhưng không qua lại với nhau nên không biết...”

Cộng sự: “Bên đảng nội thì sao?”

Người đàn ông trung niên: “Bố tôi là con một, cũng có một số họ hàng xa, nhưng từ sau khi trong nhà xảy ra chuyện, chẳng có bất cứ liên hệ nào nữa.”

Cộng sự: “Có thể hiểu được... Gia đình anh hiện tại thế nào?”

Người đàn ông trung niên: “Vợ và con trai tôi? Đều rất tốt. Ừm... Có lẽ vì chuyện của mẹ tôi nên tuy mẹ chưa bao giờ thể hiện vẻ dữ dằn trước mặt tôi, nhưng tôi vẫn không thích phụ nữ quá mạnh mẽ, chọn vợ cũng hơi kén chọn, đặc biệt là tính cách.”

Cộng sự: “Lần trước anh có nói, vợ anh thuộc kiểu phụ nữ rất dựa dẫm phụ thuộc vào đàn ông.”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy, cô ấy không bao giờ tranh cãi với tôi, tức giận sẽ tìm một chỗ ngồi buồn bực, nhiều nhất chỉ một tiếng sau là người giận, vì vậy tôi luôn kiểm chế bản thân, cố gắng đối tốt với cô ấy.”

Cộng sự: “Con trai anh thì sao? Giống anh không?”

Người đàn ông trung niên: “Dáng vẻ bên ngoài rất giống, nhưng tính cách lại chẳng giống chút nào.” Nói tới đây, anh ấy cười. “Hồi nhỏ tôi tương đối biết nghe lời, thằng bé lại cực kỳ nghịch ngợm, nhưng cũng rất thông minh. Theo lời giáo viên của nó, nó chưa từng ngồi yên được một tiết học nào, vậy mà thành tích vẫn rất tốt, giáo viên đều dễ dàng tha thứ cho nó, chỉ phàn nàn riêng với tôi thôi chứ không chỉ trích.”

Cộng sự mỉm cười: “Vậy không phải rất tốt à? Con trai không phải đều vậy sao? Nói ra gia đình anh rất hoàn mỹ đấy, khiến người ta phải ngưỡng mộ.”

Người đàn ông trung niên ngại ngùng cười cười: “Không khoa trương đến thế đâu... cũng vì vậy, tôi rất... thấy rất sợ giấc mơ kia.”

Cộng sự gật đầu: “Ừm, được, tôi hiểu rồi. Đợi lát nữa thôi miên xong, chúng tôi sẽ cho anh biết vấn đề nằm ở đâu..”

Người đàn ông trung niên: “Thật vậy sao?”

Cộng sự: “Đúng vậy.”

Người đàn ông trung niên: “Hôm nay?”

Cộng sự: “Đúng, sau khi thôi miên xong.”

Buổi thôi miên tiến hành rất thuận lợi, trọng tâm chính là những gì lần trước tôi và cộng sự đã trao đổi – tình trạng và tâm lý sau khi anh ấy mất bố mẹ. Gần giống chúng tôi suy đoán, cũng tức là chúng tôi đã tìm ra điểm mấu chốt trong cơn ác mộng.

Khi thôi miên sắp kết thúc, chúng tôi giữ lại những ký ức chôn sâu trong tiềm thức đã khai thác được lúc anh ấy bị thôi miên.

Quay trở lại phòng đọc sách, người đàn ông trung niên vẫn yên lặng không lên tiếng, dường như anh ấy đang nhớ lại thời thơ ấu đã khiến anh ấy buồn bã.

Cộng sự: “Anh... giờ thấy ổn hơn chưa?”

Người đàn ông trung niên: “Ừm, tốt hơn nhiều rồi, không sao, anh nói đi.”

Cộng sự: “Anh cũng nhận ra nguyên nhân rồi phải không?”

Người đàn ông trung niên suy nghĩ: “Chắc vẫn cần nhờ anh nói rõ một chút, tôi thực sự không thông lắm.”

Cộng sự gật đầu, đẩy cốc nước tới trước mặt anh ấy: “Là thế này, hơi luan luan một chút, nhưng tôi sẽ cố hết sức, nếu anh không hiểu, có thể ngắt lời tôi, được chứ?”

Người đàn ông trung niên: “Được.”

Cộng sự: “Anh giết vợ trong mơ, ngoài việc xu hướng bạo lực, di truyền và bóng ma do tận mắt chứng kiến bố giết mẹ có đôi chút quan hệ với nhau thì đó không phải điểm mấu chốt. Quan trọng ở đây là anh khao khát có một thời thơ ấu hoàn chỉnh, giống như con trai anh bây giờ.”

Người đàn ông trung niên dán mắt xuống sàn nhà, yên lặng gật đầu.

Cộng sự: “Anh giết vợ trong giấc mơ không phải trọng điểm, trọng điểm nằm ở việc xử lý thi thể. Đây cũng chính là phần giống nhau nhất trong các giấc mơ của anh, đúng không?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy, có lúc sẽ trực tiếp đối diện với thi thể của vợ luôn, bỏ qua quá trình giết người.”

Cộng sự: “Ừm, đây chính là điều tôi muốn nói... Toàn bộ sự việc nói ra hơi phức tạp, bởi có rất nhiều chi tiết và nhân tố phụ, chúng ta bàn tới những điểm chính trước đã. Anh tận mắt nhìn thấy mẹ chết, vì vậy anh chẳng còn ôm chút hy vọng nào, hy vọng bà ấy sống lại đối với anh là quá xa vời. Vì vậy anh đặt toàn bộ kỳ vọng vào bố, anh hy vọng bố anh không bị trị tội, như vậy ít nhất anh cũng còn có một gia đình đơn thân, chứ không phải mồ côi cả bố lẫn mẹ. Bởi thế trọng điểm giấc mơ giết vợ của anh nằm ở quá trình xử lý thi thể. Trong giấc mơ, anh càng xử lý thi thể gọn gàng sạch sẽ, càng dễ dàng trốn thoát sự trừng trị của pháp luật. Cũng có nghĩa là tuy mất mẹ nhưng anh vẫn còn có bố. Trên phương diện luật pháp, nếu sau khi mưu sát có thể tiêu hủy toàn bộ chứng cứ và không thể định tội, vụ án sẽ trở thành vụ mưu sát hoàn mỹ. Vì vậy, giấc mơ của anh chủ trọng tạo ra vụ mưu sát hoàn mỹ, mượn nó để vỗ về giả tưởng bố sẽ không bị định tội giết vợ. Anh sẽ không mất đi cả hai người thân, thời thơ ấu cũng không thể thắm, không phải chịu nhiều áp lực tâm lý nặng nề nữa... Chúng ta đều hiểu, mọi chỉ trích và bàn tán xuất phát từ tội lỗi của bố anh.”

Người đàn ông trung niên hít sâu một hơi: “... Anh nói rất đúng... Hồi tôi mười mấy tuổi, tôi bắt đầu có suy nghĩ như vậy, nhưng sau này đã quên mất, tôi tưởng rằng... tôi sẽ không bao giờ nghĩ đến nữa.”

Cộng sự: “Anh vẫn luôn canh cánh trong lòng về những hồi ức thời thơ ấu, cho đến tận bây giờ, vì vậy khi cân nhắc chuyện kết hôn, anh

kiên quyết bỏ qua kiểu phụ nữ giống mẹ mình bởi sợ sẽ giẫm phải vết xe đổ của bố. Anh hiểu rõ chính tính cách dữ dằn và việc ngoại tình của mẹ đã dẫn tới kết quả cực đoan này, và người chịu tổn hại lớn nhất lại chính là anh. Nhưng đồng thời anh cũng khó có thể vứt bỏ được tình yêu thương mẹ từng dành cho mình, vì vậy khoảng thời gian mơ thấy cảnh bố giết mẹ trong quá khứ, suy nghĩ của anh đã được thể hiện trong chính giấc mơ ấy. Tuy mẹ đã chết, nhưng máu của mẹ vẫn mang theo ý chí, khẩn thiết chảy về phía anh, như có ý muốn mang tới cho anh sự ấm áp cuối cùng. Sau khi kết hôn và có con, tâm lý khiếm khuyết đó của anh đã được bù đắp phần nào, sự dịu dàng của vợ anh và sự ấm áp mà gia đình mang lại đã khiến anh không còn ôm bất cứ hoang tưởng và giả thuyết nào về mẹ mình nữa.”

Người đàn ông trung niên gật đầu, sắc mặt nặng nề: “Anh nói đúng.”

Cộng sự: “Nhưng quá khứ mất người thân và phải chịu đựng sự chỉ trích, bàn tán vẫn luôn ám ảnh anh, sau khi so sánh với con trai mình bây giờ lại càng bùng lên mãnh liệt hơn. Anh từng nói bắt đầu mơ thấy ác mộng này từ ba, bốn năm trước, đúng không? Lúc đó con trai anh bao nhiêu tuổi? Tám, chín tuổi à?”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy, hơn tám tuổi, chưa tới chín tuổi... bằng tuổi tôi lúc nhìn thấy bố giết mẹ.”

Cộng sự: “Ừm, vì vậy anh bắt đầu nhớ lại thời thơ ấu của mình; bằng giấc mơ này, dùng cách này để... là như vậy đấy.”

Người đàn ông trung niên nhìn cộng sự: “Vì sao giấc mơ của tôi lại dùng cách này mà không phải trực tiếp thể hiện ra?”

Cộng sự: “Vì anh đã tận mắt chứng kiến tất cả, bản thân anh đã trải qua những chuyện đáng lẽ anh không nên phải chịu đựng, ngoài hiện thực anh đã chẳng còn ôm bất cứ hy vọng nào, thậm chí trong giấc mơ cũng dùng phương thức chuyển đổi để biểu đạt nguyện vọng của mình... ờ... tôi có thể đưa ra một đề nghị không?”

Người đàn ông trung niên: “Không vấn đề gì, anh cứ nói đi.”

Cộng sự: “Anh chưa từng kể chuyện này với vợ phải không? Thực ra anh nên kể với cô ấy, anh đã chịu đựng quá nhiều điều không đáng phải chịu đựng rồi, anh gánh vác quá nhiều đấy.”

Người đàn ông trung niên cười nhạt, lắc đầu, nhưng không lên tiếng.

Cộng sự: “Được rồi, việc này do anh quyết định.”

Người đàn ông trung niên: “Vợ tôi là người rất đơn thuần, lớn lên trong hoàn cảnh đầy đủ cơm ăn áo mặc, vô lo vô nghĩ, vì vậy có những việc tôi nên tiếp tục gánh vác thì hơn. Tôi không muốn cô ấy và con trai tôi biết được chuyện này, khổ sở tôi đã phải chịu là quá khứ rồi, để họ biết cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tôi biết, nói với cô ấy có thể sẽ giúp bản thân bớt gánh nặng tâm lý, nhưng vợ con tôi lại phải gánh thêm những thứ không đáng phải chịu đựng, để làm gì cơ chứ? Cứ để tôi, chỉ cần giấc mơ đó không phải ý muốn thực sự của tôi là được... Đùng rồi, anh... anh cảm thấy, tôi còn vấn đề tâm lý nào nữa không? Tôi sẽ không làm hại người nhà mình chứ?”

Cộng sự: “Từ những điều anh vừa chia sẻ, anh không có bất cứ vấn đề tâm lý nào khác đâu, anh là người rất có trách nhiệm, cũng là người vô cùng tốt nữa.”

Người đàn ông trung niên ngại ngùng cười: “Anh quá khen rồi, chỉ cần... không di truyền là tốt rồi, tôi cứ sợ... Anh hiểu ý tôi rồi đấy.”

Cộng sự gật đầu.

Tôi và cộng sự đứng nhìn theo cho tới khi anh ấy đi xa mới quay lại phòng khám.

Tôi vừa sắp xếp lại bàn vừa hỏi cộng sự: “Anh có thấy anh ấy khóc hay thể hiện rõ nỗi buồn không?”

Cộng sự nghĩ ngợi: “Không.”

Tôi: “Anh ấy có tố chất tâm lý tốt đấy, tôi còn tưởng anh ấy sẽ khóc cơ, thời thơ ấu như vậy... nghĩ lại thôi cũng đã như ác mộng rồi.”

Cộng sự: “Anh ấy không cần phải khóc thêm nữa. Từ nhỏ anh ấy đã lớn lên trong nước mắt rồi, nhưng tôi không thấy bất cứ oán trách, thù hận nào ở anh ấy, anh ấy cũng không hề nhắc tới việc đã hạn những người từng bàn tán về mình như thế nào. Anh ấy có thể bình tĩnh đối

diện đã là rất giỏi rồi... Kiểu đàn ông rất đàn ông, nếu là tôi, tôi không nghĩ mình có thể làm được như vậy."

Tôi: "Ừm... Nhưng kiên quyết không kể với người nhà có vẻ không ổn lắm, tôi sợ anh ấy kim nén quá lâu mà..."

Cộng sự: "Anh yên tâm đi, anh ấy sẽ không sao đâu. Đối với anh ấy, gánh nặng đó đã trở thành động lực, anh ấy sẽ chỉ càng vững vàng hơn thôi."

Tôi: "Ừm, tôi tin điều này... Anh có để ý anh ấy lái xe gì không?"

Cộng sự: "Không nhìn kỹ, xe gì vậy? Dòng xe giá cả không tầm thường chút nào phải không?"

Tôi gật đầu: "Cũng coi như một sự đền bù."

Cộng sự: "Không, anh ấy có thể chịu đựng được những việc người bình thường không thể chịu đựng, thì tất cả của hiện tại đều là những thứ anh ấy xứng đáng có được."

Mười bốn - Kẻ khốn nạn trong nôi (Thượng)

“Không phải tôi, là em trai tôi.” Nói rồi, người phụ nữ trung niên tiều tụy thở hắt ra.

Cộng sự gật đầu: “Ồ, không sao, nếu tiện, cô kể qua về tình trạng của anh ta trước đi.”

Người phụ nữ trung niên: “Nó... có lẽ đã mắc chứng hoang tưởng.”

Cộng sự: “Chắc chắn vậy sao?”

Người phụ nữ trung niên: “Chưa, nhưng cũng gần như vậy.”

Cộng sự hơi cau mày: “Sao không trực tiếp khám bác sĩ tâm lý?”

“Bởi vì... Đây là toàn bộ tư liệu các bác sĩ tâm lý tôi tìm đến trước đây đã thu thập và tổng hợp lại, tôi không biết nó có tác dụng gì không.” Cô ấy lôi một tập tài liệu dày cộp trong túi ra, đặt lên bàn, ngập ngừng mấy giây. “Đây là toàn bộ tư liệu, các lần điều trị tâm lý trước đều thất bại.”

Cộng sự liếc qua tập tư liệu trên bàn, mặt không cảm xúc gật đầu: “Cô đã đọc hết rồi chứ?”

Người phụ nữ trung niên: “Đọc một phần... Trước đây tôi có tìm vài bác sĩ tâm lý, đa số sau khi tiếp xúc với em trai tôi lần đầu đều bỏ cuộc.”

Cộng sự: “Sao vậy?”

Người phụ nữ trung niên: “Tôi chỉ biết một nguyên nhân trong số đó.”

Cộng sự: “Là?”

Người phụ nữ trung niên: “Em trai tôi... ừm... mắng chửi người ta...”

Cộng sự: “Cô vừa nói cô chỉ biết một nguyên nhân trong số đó, tức là vẫn còn những nguyên nhân khác cô không biết? Nhưng sao cô biết vẫn còn những nguyên nhân khác?”

Người phụ nữ trung niên: “Có vài bác sĩ đến tối gọi điện cho tôi, dặn hôm sau không cần tới nữa. Tôi hỏi bác sĩ lại bị nó mắng chửi à, họ bảo không phải, nhưng không cần đến nữa... Cụ thể vì sao, tôi thực sự không rõ.”

Cộng sự: “Ra là vậy... Cô từng thử nghĩ vì sao chưa?” Nói rồi, anh ấy bắt đầu thản nhiên mở tập tài liệu ra xem.

Người phụ nữ trung niên: “Tôi nghĩ... có lẽ do nó phát bệnh.”

“Ừm?” Cộng sự không ngẩng lên. “Rất mới lạ, bệnh nhân phát bệnh, bác sĩ lại từ chối điều trị? Em trai cô năm nay bao nhiêu tuổi?”

Người phụ nữ trung niên: “Bốn mươi lăm.”

Cộng sự: “Kết hôn rồi chứ?”

Người phụ nữ trung niên: “Ly hôn rồi.”

Cộng sự: “Nguyên nhân ly hôn là gì vậy?”

Người phụ nữ trung niên: “Tôi... tôi cũng không rõ lắm, phía bên kia yêu cầu.”

Cộng sự: “Có con không?”

Người phụ nữ trung niên: “Có, một đứa con gái, giờ lớn rồi, đang học cấp ba, nhưng không thêm nhận bố.”

Cộng sự ngẩng lên: “Không nhận? Không biết hay là...”

Người phụ nữ trung niên: “Con bé ghét em trai tôi.”

Cộng sự gật đầu: “Ồ... vậy sao... Có thể nói thêm một chút về tình trạng của em trai cô không?”

Người phụ nữ trung niên nghĩ ngợi: “Nhà tôi chỉ có đúng một cậu em trai này nên từ nhỏ đã được cả nhà quan tâm chăm sóc. Mẹ tôi mất sớm, tôi là con cả nên từ năm nó mười mấy tuổi, gần như tôi toàn đảm nhiệm vai trò người mẹ... Phải thừa nhận tôi rất chiều nó, bố tôi cũng vậy. Nó

thi trượt đại học hai năm, tôi chạy vạy khắp nơi nhờ vả người ta sắp xếp công việc cho nó, nhưng chưa làm được mấy ngày đã đòi nghỉ. Nó không muốn làm, mà công việc tôi xin cho nó cũng không tốt lắm. Sau vài năm, nó thi đỗ đại học, cả nhà tôi đều thở phào nhẹ nhõm. Nó vừa tốt nghiệp, chúng tôi vội sắp xếp cho nó kết hôn ở quê nhà. Mấy năm đầu khá ổn, chúng tôi còn tưởng mọi việc vậy là đã xong xuôi, không ngờ con còn chưa đầy tháng nó đã nghỉ việc, ôm toàn bộ tiền tích lũy chạy tới đây, nói muốn lập nghiệp...”

Cộng sự sững sờ: “Hà? Khoan đã. Cô vừa nói con còn chưa đầy tháng, anh ta đã cầm toàn bộ tiền tích lũy đi à? Không để lại sinh hoạt phí sao?”

Người phụ nữ trung niên gật đầu: “... Cái này... không có... Tôi biết nó hơi quá đáng, nhưng cũng do mấy năm nay vì muốn nó sống yên ổn, chúng tôi đã gò ép nó quá. Vì vậy nên mới... nói ra cũng chẳng thể trách nó hoàn toàn được.”

Cộng sự lộ ý cười khó phát giác: “Được, cô tiếp tục đi.”

Người phụ nữ trung niên: “Ừm, trước khi con bé con năm tuổi, nó không quay về lần nào... Sau đó... ừm... đã ly hôn. Thực ra vấn đề do chúng tôi, ban đầu cứ muốn nó ổn định, không hỏi nó có đồng ý hay không, chắc giữa hai đứa nó vốn không có tình cảm nên mới thành như vậy.”

Cộng sự: “Mấy năm đó anh ta làm gì?”

Người phụ nữ trung niên: “Không rõ, tôi đã thấy tới mấy cái danh thiếp khác nhau, cũng không rõ nó đang làm gì.”

Cộng sự: “Sau đó thì sao?”

Người phụ nữ trung niên: “Sau khi ly hôn...”

Cộng sự: “Khoan đã, sao lại bỏ qua đoạn giữa thế? Nguyên nhân ly hôn cụ thể là gì? Cô vừa nói vợ anh ta để nghỉ, không còn gì nữa à?”

Người phụ nữ trung niên: “Bởi vì... nó lang bạt chẳng mấy khi chịu về nhà...”

Cộng sự: “Cô chưa từng hỏi anh ta à?”

Người phụ nữ trung niên: “Chưa từng hỏi cụ thể, nhưng hình như em trai tôi đã đánh vợ... Tôi không chắc lắm.”

Cộng sự gật đầu. Tôi đột nhiên cảm thấy căm ghét cực độ người phụ nữ trước mặt và cả em trai cô ta.

Người phụ nữ trung niên: “Sau khi ly hôn dường như nó thoải mái hơn rất nhiều, chuyên tâm vào sự nghiệp, nhà tôi cũng thấy đàn ông nên lang bạt một chút, vậy cũng tốt, nào ngờ lại xảy ra chuyện. Theo như nó nói, nó đã quen một cô bạn gái, nhưng cô gái kia không đồng ý...”

Cộng sự: “Xin lỗi, phải ngắt lời một chút, có điều tôi không hiểu, anh ta có quen một cô bạn gái, nhưng cô gái kia không đồng ý? Nghĩa là sao?”

Người phụ nữ trung niên tỏ ra ngại ngùng: “Nghĩa là... cô gái kia... không chấp nhận lắm.”

Cộng sự cau mày nhìn cô ta: “Vậy sao tính là bạn gái được? Em trai cô quý rầy người ta đấy à?”

Người phụ nữ trung niên cúi đầu, yên lặng một lúc mới lên tiếng: “Ừm, đúng là có chút vấn đề...”

Cộng sự: “Được rồi, tiếp theo đó?”

Người phụ nữ trung niên: “Có lẽ nó tới tìm cô gái kia hơi thường xuyên, nên cô gái kia đã báo công an... Phần này có trong tư liệu.” Cô ấy hất cằm về phía tập tài liệu dày cộp trên bàn. “Vốn chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng cô gái kia đang báo công an thì em trai tôi lại gọi điện tới, cô gái kia khá gian xảo, đã bật loa ngoài cho công an nghe, đúng lúc tâm trạng nó không được tốt lắm, nên đã nói bậy vài câu, kết quả...”

Nghe tới đây, tôi không kìm nén nổi nữa: “Đúng lúc? Là từ trước giờ vẫn vậy mới đúng chứ?”

Người phụ nữ trung niên: “Tôi không rõ nữa, có lẽ lúc đó nó không được bình thường lắm, nhưng nó vốn không phải người như vậy đâu.”

Cộng sự trừng mắt với tôi, tiếp tục câu chuyện: “Cô cứ tiếp tục đi, chúng tôi muốn biết thêm một số thông tin trước khi gặp anh ta.”

Người phụ nữ trung niên gật đầu: “Thế là công an đã bắt giữ em trai tôi, bị giam khoảng nửa tháng mới được thả. Lúc tôi tới đón, nó đã khóc, có vẻ phải chịu không ít khổ sở... Ôi... Con gái bây giờ xấu xa quá... Chút chuyện như vậy cũng... báo công an, không thể từ từ nói chuyện sao...” Nói tới đây, mắt cô ấy đỏ lên.

Cộng sự đưa tờ khăn giấy cho cô ấy.

Người phụ nữ trung niên ngừng lại một lúc rồi mới tiếp tục nói: “Em trai tôi cũng mất luôn việc làm, chúng tôi báo nó nghỉ ngơi một thời gian để thay đổi tâm trạng. Nhưng tính em trai tôi hơi ngay thẳng, nuốt không trôi cơn giận này, chưa được mấy năm nó lại đi tìm cô gái kia, thực ra chỉ muốn yêu cầu cô ta xin lỗi.”

Cộng sự: “Xin lỗi? Em trai cô yêu cầu cô gái kia xin lỗi?”

Người phụ nữ trung niên: “Chỉ xin lỗi hình thức thôi cũng được, chứ nó chẳng có ý gì đâu. Nhưng tôi thực sự không biết con gái bây giờ bị làm sao, em trai tôi bị bắt chúng tôi đã không tính toán rồi, thế mà một câu xin lỗi cô ta cũng chẳng chịu nói, nghe đâu thái độ còn rất tệ, em trai tôi có lẽ giận quá mất khôn hoặc lại phát bệnh, lỡ tay đánh cô ta mấy cái... Sau đó, người nhà cô ta đến, lại báo công an...”

Cộng sự: “Đánh ở đâu?”

Người phụ nữ trung niên: “Chuyện này... cụ thể tôi cũng không rõ, chắc ở trên đường, tôi không biết.”

Cộng sự: “Sao cô lại có thể nói nhẹ nhàng như vậy được? Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi quấy rối một cô gái trẻ vừa tốt nghiệp mãi không tha, tới mức đối phương phải báo công an, em trai cô còn đánh cô gái kia trên đường vì chuyện này... Cô không cảm thấy như thế hơi quá đáng rồi sao?”

Người phụ nữ trung niên nghĩ ngợi: “Cũng hơi quá đáng một chút, nhưng nó là bệnh nhân, cô gái kia chắc chắn đã kích động nó...”

Cộng sự ngắt lời cô ấy: “Bố cô biết chuyện này không?”

Người phụ nữ trung niên: “Lần đầu tiên không biết, lần thứ hai thì có.”

Cộng sự: “Hai người đã kể cho ông ấy biết à?”

Người phụ nữ trung niên: “Không, bố mẹ cô gái kia đã tìm được số điện thoại của nhà tôi, sau đó gọi cho bố tôi, bảo em trai tôi đừng... ừm... quấy rầy cô ta nữa...”

Cộng sự: “Bố cô phản ứng thế nào?”

Người phụ nữ trung niên: “Bố tôi khi đó rất tinh táo, nhắc nhở đối phương đừng can thiệp vào chuyện tình cảm của con trẻ, để chúng nó tự giải quyết là được.”

Tôi không thể nghe thêm được nữa, cầm tập tài liệu trên bàn lên mở ra xem, đa phần đều do các bác sĩ tiến hành điều trị tâm lý trước đây thu thập lại, bên trong còn ghi chép đánh giá của một số người về em trai người phụ nữ trung niên này.

“Anh ta rất ngạo mạn, ngang ngạnh cố chấp.”

“Anh ta là một kẻ điên.”

“Anh ta dùng đủ mọi cách để quấy rối tôi, điện thoại, tin nhắn, gửi fax, gửi email, thậm chí còn quấy rối tất cả những người xung quanh tôi, bịa đặt những lời nói dối bẩn thỉu để phỉ báng tôi.”

“Anh ta chưa từng thành công, nhưng nếu nghe anh ta nói sẽ tưởng rằng anh ta từng có một quá khứ rất huy hoàng.”

“Theo tôi biết, anh ta chỉ biết bắt nạt phụ nữ, thậm chí còn động tay động chân đánh người ngay trên đường, đương nhiên chỉ đối với phụ nữ.”

Sau khi đọc vài trang tư liệu, tôi đã hiểu người được nhắc đến là người như thế nào.

Người phụ nữ trung niên: “... Vì vậy mới nói nó đã chịu sự dả kích quá lớn, không còn tìm cô gái kia nữa, một lòng dốc sức cho sự nghiệp. Sau lần thứ hai em trai tôi bị bắt, tôi từng nói chuyện với cô gái kia, cầu xin cô ta đổi chỗ làm, đổi tên, để em trai tôi không tới tìm nữa, mọi người đều yên ổn.”

Cộng sự cười: “Cô bảo cô gái kia đổi tên?”

Người phụ nữ trung niên: “Tôi chỉ van nài cô ta thôi, chuyện trước đây coi như bỏ qua, tôi không muốn em trai tôi gây thêm chuyện nữa, nhà tôi chỉ có một cậu con trai này...”

Cộng sự: “Chuyện này... tôi có thể nêu lên quan điểm cá nhân không?”

Người phụ nữ trung niên: “Ừm, anh nói đi.”

Cộng sự: “Tôi thấy yêu cầu của cô hơi quá đáng.”

Người phụ nữ trung niên: “Có lẽ vậy. Nhưng em trai tôi mắc chứng hoang tưởng thần kinh không bình thường lắm, vì vậy không thể...”

Cộng sự lại lần nữa ngắt lời: “Lúc đó sao không đưa anh ta đi khám?”

Người phụ nữ trung niên: “Lúc đó chúng tôi vẫn chưa ý thức được vấn đề này nên mới không tìm bác sĩ.”

“Nhà cô bắt đầu cảm thấy anh ta không được bình thường từ bao giờ?”
Nói rồi cộng sự liếc nhìn tôi, cười mỉm ra hiệu cho tôi phải giữ bình tĩnh.

Người phụ nữ trung niên: “Khoảng ba năm trước. Khi đó nó quyết định tự gây dựng sự nghiệp, mượn tôi không ít tiền.”

Cộng sự: “Khoảng bao nhiêu? Nếu cô cảm thấy câu hỏi này hơi riêng tư, có thể không trả lời.”

Người phụ nữ trung niên: “Hơn 80 vạn.”

Cộng sự: “Tiền tiết kiệm của cô?”

Người phụ nữ trung niên: “Ừm, khi đó tôi và chồng mở một xưởng đồ chơi, làm ăn cũng khá khả. Nó còn mượn của người khác nữa, bao gồm em gái tôi và một số họ hàng.”

Cộng sự: “Chồng cô biết cô cho anh ta mượn tiền không?”

Người phụ nữ trung niên cúi đầu, thở dài: “Không biết... Tôi quản lý sổ sách nên anh ấy thường không hỏi đến.”

Cộng sự: “Sau này có biết không?”

Người phụ nữ trung niên: “Biết rồi...”

Cộng sự: "Sao mà biết được?"

Người phụ nữ trung niên: "Vì gặp vấn đề quay vòng vốn, xưởng bị phá sản... Vốn cũng chỉ là một xưởng nhỏ."

Cộng sự: "Tình cảm giữa cô và chồng có bị ảnh hưởng không?"

Khoe mắt người phụ nữ trung niên lại đỏ lên: "Chúng tôi đã ly hôn."

Cộng sự: "Em trai cô cảm số tiền đó làm gì?"

Người phụ nữ trung niên: "Nó thực sự đã đi gây dựng sự nghiệp chứ không phải tiêu xài linh tinh. Nhưng không thuận lợi, lại còn có người phi báng công ty nó, nên mãi chẳng phát lên. Em trai tôi đã báo công an, nhưng họ chẳng quan tâm, bảo là thiếu chứng cứ..."

Cộng sự: "Phi báng? Có người phi báng à?"

Người phụ nữ trung niên: "Có lẽ đúng...vậy... Nó nói thế."

Cộng sự: "Anh ta nói với cô vậy sao?"

Người phụ nữ trung niên: "Phải."

Cộng sự: "Cô có từng nghĩ chuyện phi báng đó không hề có thật mà chỉ do anh ta hoang tưởng chưa?"

Người phụ nữ trung niên: "Có..."

Cộng sự: "Sau đó?"

Người phụ nữ trung niên: "Tuy tôi từng nghi ngờ, nhưng cảm thấy không có khả năng."

Cộng sự: "Vì sao?"

Người phụ nữ trung niên: "Thời điểm đó nó bận đầu tắt mặt tối, vậy mà công ty vẫn làm ăn không tốt, tôi nghĩ có người gây khó dễ nên mới vậy."

Cộng sự: "Tôi có thể hỏi công ty của anh ta chuyên lĩnh vực gì không?"

Người phụ nữ trung niên: "Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ biết có xuất bản sách cho các nhà doanh nghiệp và người nổi tiếng."

Cộng sự: "Đã xuất bản chưa?"

Người phụ nữ trung niên: “Ừm, có một cuốn...”

Cộng sự: “Của ai vậy?”

Người phụ nữ trung niên nói ra một cái tên, cộng sự cau mày nghĩ ngợi một lúc, sau đó nhìn về phía tôi, tôi lắc đầu ý nói chưa từng nghe tới.

Cộng sự: “Ngoài ra?”

Người phụ nữ trung niên: “Những cái khác tôi không biết.”

Cộng sự: “Ừm... Vậy sau này đời sống tình cảm của anh ta có tiến triển gì không?”

Người phụ nữ trung niên: “Chuyện này tôi không rõ lắm, nó không chia sẻ với tôi, nhưng chắc là có đấy.”

Cộng sự: “Sao cô biết?”

Người phụ nữ trung niên: “Mấy lần về nhà dịp lễ tết, nó thường xuyên gửi tin nhắn lúc nửa đêm, tôi hỏi thì nó bảo có mấy người phụ nữ vô vị quá nhiều nó.”

Cộng sự: “Ồ... Em trai cô giờ đang làm gì? Vẫn kinh doanh công ty kia à?”

Người phụ nữ trung niên: “Công ty của nó phá sản vì nợ rồi.”

Cộng sự: “Nợ tiền?”

Người phụ nữ trung niên: “Hồi đầu nó mượn tiền họ hàng và ngân hàng, đều là khoản tiền nhỏ, thiếu chi thế tín dụng thôi. Mà hình như cuốn sách kia còn gặp vấn đề. Xưởng in cứ luôn gây phiền phức nên sách chưa in xong, vì vậy doanh nhân muốn xuất bản sách kia chuẩn bị khởi kiện em trai tôi.”

Cộng sự: “Em trai cô giờ đang ở quê à?”

Người phụ nữ trung niên: “Không, đang thuê nhà ở thành phố này.”
Cô ấy nhắc tới một địa chỉ cách trung tâm thành phố rất xa.

Cộng sự gật đầu: “Ừm, thế này nhé, về chúng tôi sẽ xem thêm tư liệu, ngày mai cô... buổi chiều, dẫn anh ta tới đây, tôi sẽ nói chuyện trực tiếp với anh ta, cô thấy sao?”

Người phụ nữ trung niên nhìn cộng sự đầy hy vọng: “Được!”

Sau khi cô ấy ra về, tôi hỏi cộng sự: “Anh chưa đọc tư liệu à? Một thằng khốn nạn bắn thiêu, rác rưởi như vậy... Tôi thật không hiểu nổi vì sao anh lại nhận vụ này?”

“Anh ta là người thế nào liên quan gì đến tôi? Nghề của chúng ta không cho phép đánh mất lý trí vì cảm xúc yêu thích hay ghét bỏ.” Cộng sự tham lam của tôi cất tiền vào ngăn kéo.

Tôi nổi nóng: “Định nhận vụ khó nhằn này thật đấy à? Anh đừng quên, tất cả những tư vấn và trị liệu tâm lý trước đây đều thất bại.”

Cộng sự khoanh tay dựa giá sách, ung dung tự đắc: “Tôi đoán họ thất bại vì đã nảy sinh cảm xúc mà quên đi mục đích quan trọng nhất.”

Tôi: “Cái gì?”

Cộng sự: “Phân tích cũng tốt, thôi miên cũng được, mục đích cuối cùng của chúng ta không phải muốn biết anh ta khốn nạn thế nào, mà là vì sao anh ta lại trở thành một tên khốn nạn.”

Tôi: “Vấn đề đó mà còn phải hỏi à? Rất rõ ràng rồi mà? Đều do nhà anh ta...”

Cộng sự: “Khoan đã, khoan hăng nổi nóng. Anh quên rồi sao? Nếu anh ta thực sự mắc chứng hoang tưởng, mọi việc đều có thể lý giải được, hiểu chứ? Tôi muốn nói tới nguyên nhân gây bệnh.”

Tôi vẫn chưa nguôi giận: “Tôi tưởng anh có nguyên tắc riêng của mình, không ngờ...”

Cộng sự nửa cười nửa không nhìn tôi: “Tôi tất nhiên là có nguyên tắc riêng của mình, nhưng tôi cũng không quên mình cần đứng ở vị trí trung lập, từ góc độ khách quan để nhìn nhận vấn đề, nếu không sẽ chẳng thể quan sát được bao quát. Đợi đến cuối cùng anh sẽ hiểu thôi, tôi cần gặp anh ta trước rồi mới xác định được.”

Tôi: “Xác định? Anh nghĩ anh ta thực sự gặp vấn đề về thần kinh à?”

Cộng sự: “Không, là cái khác cơ, anh không phát hiện ra à?”

Tôi: “Phát hiện ra cái gì?”

Cộng sự: “Được rồi, tới lúc đó anh sẽ biết.” Nói xong, anh ấy cười đắc ý.

Tư liệu 1

Giới tính: Nữ Tuổi: 29 Quan hệ với người bị điều tra: đồng nghiệp cũ

Ghi chú: Toàn bộ nội dung từ ghi âm qua điện thoại, người được phỏng vấn từ chối nói chuyện trực tiếp (dưới đây một số phần đã lược bỏ câu hỏi đặt ra).

“Được rồi, tôi đồng ý, anh cần hỏi cái gì?”

“Ừm, đúng, hai lần đều do tôi báo công an.”

“Anh không thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó đâu, tôi vừa mới tốt nghiệp, là một đứa trẻ chưa hiểu sự đời, hắn ta là đồng nghiệp của tôi, ngày nào quấy rầy tôi như kẻ điên vậy.”

“Không, hắn ta không thể làm gì tôi, nhưng phải nói rõ, đó là do tôi phản kháng, hắn ta có ý đồ quấy rối tình dục tôi rất nhiều lần rồi. Thường xuyên tìm lý do để tôi phải đến phòng làm việc của hắn ta rồi đóng cửa lại, anh biết lúc đó hắn ta đang làm gì không? Hắn ta giơ tay lên muốn túm lấy tóc tôi... Anh tưởng tượng được không? Trong phòng làm việc, ban ngày ban mặt, bên ngoài là đồng nghiệp!

“Phản ứng của tôi? Anh nghĩ sao? Tôi túm lấy cái gạt tàn suýt chút nữa đã đập hắn ta... Báo công an? Lúc đó tôi mới vừa mới rời khỏi ghế nhà trường, chẳng hiểu chuyện gì, sợ không chịu nổi.”

“Điên? Không, hắn ta không điên, những lúc đó hắn ta đều rất tỉnh táo... Hắn ta chặn đường tôi lúc tan làm, nếu có người can thiệp, hắn ta sẽ ra về vô tội, giống như người yêu cãi nhau, nhưng nếu không có người, hắn ta hoàn toàn biến thành người khác. Hắn ta đã từng đánh tôi... Anh tưởng lần đầu hắn ta đánh tôi là sau khi bị bắt giam được thả ra à? Trước đó cũng thế rồi.”

“Ừm, lần đó hắn ta muốn tôi tới nhà, tôi không đi, cứ lờ lờ kéo kéo trên đường, sau đó tôi hét lên ‘cứu mạng’, có người qua đường dừng lại

xem chuyện gì, thế là hấn ta cho tôi một cái bạt tai, rồi chửi đồng lên bỏ đi.”

“Lần thứ hai hấn ta túm chặt cổ tay tôi muốn cùng tôi về nhà trọ, đi gần mười cây số, cổ tay tôi thâm tím lên. Hấn ta muốn cùng tôi lên nhà, tôi nhất định ở dưới nhà đợi bạn cùng phòng, sống chết không lên, hấn ta lại cho tôi cái bạt tai... Sau đó phải nhờ bạn trai bạn cùng phòng tới đuổi hấn ta đi. Sau khi hấn ta biết bạn trai của bạn cùng phòng tôi không sống ở đó, hấn ta thường xuyên tới quấy rối, nửa đêm đập cửa, mắng chửi tục tĩu vô cùng khó nghe... Thời gian mỗi lần cách nhau không lâu, hấn ta sợ chúng tôi báo công an.”

“Nửa đêm hấn ta gọi điện thoại, gửi tin nhắn, toàn nói những lời hạ lưu. Thế chưa là gì cả, trên đơn xin việc của tôi có số điện thoại nhà bố mẹ tôi, hấn ta còn gọi điện tới, bịa đặt tôi đã có bầu, hấn ta muốn chịu trách nhiệm với tôi, chuyện này về sau tôi mới biết. Nếu thực sự có bệnh, tôi mới là người sắp bị hấn ta ép cho phát điên thì có... Bố mẹ tôi cũng từng ra mặt, muốn nói chuyện với bố hấn ta, không ngờ bố hấn ta lại giả ngốc, nói mình đã già, nghe không rõ, sau đó tắt điện thoại. Gọi lại lần nữa thì ông ta chửi tôi dâm dăng, quyến rũ con trai ông ta rồi không chịu trách nhiệm. Sau khi tên súc sinh kia biết, đã tìm ra đủ mọi cách quấy rầy bố mẹ tôi, còn gửi cả fax và email giấu tên. Tôi vốn ghét nói bậy, nhưng nhắc đến tên súc sinh đó, tôi chỉ biết dùng những lời lẽ bẩn thỉu để thể hiện cảm xúc của mình... Ừm, bố mẹ tôi từng bảo tôi rời thành phố này về quê, nhưng sao tôi phải làm vậy? Chỉ vì một tên khốn nạn, rác rưởi, cặn bã, tôi phải từ bỏ ước mơ của mình sao? Sao lại thế?

“Anh không hiểu, vì tính chất công việc, số điện thoại của tôi không thể giấu được, hấn ta sẽ luôn tìm ra... Xin anh hãy đứng ở lập trường của tôi. Vì sao tôi lại phải đổi công việc khác? Đây là lỗi của tôi sao?”

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh. Lần thứ ba hấn ta đánh tôi là ở cửa chỗ làm mới, là năm năm sau! Tôi không ngờ hấn ta lại xuất hiện, giống như một cơn ác mộng vậy. Lúc hấn ta đến đã để quên điện thoại và máy tính xách tay trên xe bus, thế mà hấn ta đã xông lên quát tháo ‘Nếu không phải đến tìm con đi nhà mày, tao đã không làm mất những thứ đó rồi!’ Đó chính là logic của hấn ta! Sau đó hấn ta túm lấy tôi gần như lời

đi, tôi cố gắng chống cự, may có người qua đường chặn lại, hấn ta vung mạnh tay cho tôi cái bạt tai, tôi bị đánh tới tăm mặt mũi, ngã xuống đất, tuột cả giày, đồ đạc rơi khắp nơi, hấn ta nói với tôi chuyện này chưa xong đâu, rồi lại chửi đổng lên bỏ đi. Vì vậy tôi mới báo công an lần thứ hai, hấn ta lại bị bắt lần nữa.”

“Không, không, hấn ta rất tinh táo, nếu anh đọc tin nhắn nửa đêm hấn ta gửi cho tôi, anh sẽ hiểu. Tôi đã lưu lại hơn một nghìn tin nhắn, đều là chụp màn hình, bao gồm cả email... Anh có tưởng tượng được không? Một năm trước tên rác rưởi đó vẫn còn nhắn tin quấy rối tôi... Đùng, là năm ngoái... Từ khi tôi rời ghế nhà trường bắt đầu đi làm, hấn ta đã quấy rối tôi suốt bảy năm! Trong bảy năm đó tôi đã đổi rất nhiều số điện thoại, ở nhà cũng đổi số điện thoại, tôi không dám tan làm một mình, không dám nghe điện thoại số lạ gọi đến, không dám có bạn trai... Nếu là người nào khác, đọc được những tin nhắn biến thái kia, sẽ nghĩ thế nào? Cuộc đời tôi liệu có thể có bao nhiêu cái bảy năm... Những chuyện này đều được lập hồ sơ ở sở cảnh sát địa phương, anh hỏi họ đi, tôi giữ được lý trí để nói chuyện với anh nhiều thế này chẳng dễ dàng gì. Nếu anh muốn hỏi tôi hấn ta có mắc bệnh không, tôi có thể trả lời thế này: Tất cả những việc hấn ta làm tự hấn ta biết rõ. Xin lỗi, tôi không muốn nói thêm nữa...”

Tư liệu 2

Giới tính: Nữ Tuổi: 32 Quan hệ với người bị điều tra: đồng nghiệp cũ

Ghi chú: Toàn bộ nội dung từ ghi âm qua điện thoại, người được phỏng vấn từ chối nói chuyện trực tiếp (dưới đây một số phần đã lược bỏ câu hỏi đặt ra).

“Xin lỗi, tôi cũng không còn cách nào khác...”

“Tôi biết anh ta vẫn luôn quấy rối cô ấy, nhưng anh ta thường xuyên gọi điện thoại cho tôi lúc nửa đêm để đòi số điện thoại của cô ấy, tôi không thể chịu được nữa, vì vậy mới... Tôi biết mình rất có lỗi với cô ấy, nhưng mà... Nếu không cho anh ta số điện thoại, anh ta sẽ tiếp tục quấy

rấy tôi... Dùng đủ mọi cách, thậm chí nửa đêm gửi tin nhắn chửi tôi, tôi thực sự không chịu nổi nữa, vì vậy...”

“Ừm, anh ta rất ngạo mạn, ngang ngạnh cố chấp.”

“Bị bắt giữ? Tôi biết... Đúng, hai lần, tôi có nghe đồng nghiệp ở công ty cũ kể lại.”

“Đúng, đúng như cô ấy nói, lúc đó não loạn xôn xao hết cả lên, vì vậy tôi mới xin nghỉ việc... Tôi chỉ nghỉ trước khi phiền phức tìm đến cửa nên nhanh chóng rời đi...”

Tư liệu 3

Giới tính: Nam Tuổi: 37 Quan hệ với người bị điều tra: từng chung vốn làm ăn

Ghi chú: nói chuyện trực tiếp (dưới đây một số phần đã lược bỏ câu hỏi đặt ra).

“Đúng, chúng tôi từng mở công ty như vậy.”

“Là tôi chủ động rút vốn... việc này à... thực ra cũng không phức tạp vậy, chỉ là tôi phát hiện anh ta không đáng tin lắm.”

“Ví dụ? Anh ta nói thì hay lắm, như thế sẽ gánh vác rất nhiều trọng trách, nhưng khi bắt tay vào làm thì hoàn toàn khác, anh ta không chịu làm, toàn bắt người khác làm, anh ta chỉ biết nói suông... Ừm... Như anh ta đã nói, anh ta là người chỉ điểm giang sơn. Tôi cảm thấy rất nực cười, phải gây dựng được giang sơn trước thì mới có tư cách chỉ điểm giang sơn chứ. Làm gì có chuyện người ta gây dựng giang sơn xong để anh đến chỉ điểm? Hơn nữa, anh ta thường tuyển dụng các cô gái vừa tốt nghiệp... ừm... sau đó dùng đủ mọi cách quấy rối họ, tôi gặp không chỉ một lần đâu... Nghe nói ở chỗ làm cũ anh ta cũng bị sa thải vì quấy rối đồng nghiệp nữ...”

“Nhắc nhở rồi, sau mấy lần tôi cảm thấy không ổn, toàn bộ tâm tư anh ta đều dành để quấy rối nhân viên nữ thôi. Đúng lúc đó anh ta lấy được chút tiền của gia đình, tôi viện cớ tình hình quay vòng vốn của mình không thuận lợi, yêu cầu rút vốn.”

“Không, không rút về toàn bộ, phần lớn thôi. Cũng đành, coi như mua một bài học cho bản thân, trước đây đã quá tin tưởng những điều anh ta nói. Về sau tôi có dò la, phát hiện một vấn đề, anh ta chưa từng thành công, nhưng nếu nghe anh ta kể sẽ tưởng anh ta từng có một quá khứ rất huy hoàng... Cái gì? Ồ, vậy thì tôi không biết, anh thực sự là bác sĩ điều trị tâm lý à? Anh ở công ty thám tử tư đang thu thập chứng cứ phải không?”

“Ồ ồ, chuyện nợ nần tôi không rõ, tôi đã không còn ở đó từ lâu rồi. Con người anh ta hả... phải nói thế nào nhỉ, theo tôi biết, lý tưởng lớn nhất của anh ta là sáng lập một công ty xuyên quốc gia quy mô lớn mang tính toàn cầu, còn được lên sàn NASDAQ¹, sau khi thành công anh ta sẽ lui về sau, cả ngày nhàn vãn đã hạc, thi từ ca phú, đó chính là mục tiêu cuối cùng của anh ta. Đương nhiên, anh ta chỉ biết dùng mồm để cố gắng thôi! Ha ha ha ha ha!”

Tư liệu 4

Giới tính: Nam Tuổi: 26 Quan hệ với người bị điều tra: từng là nhân viên công ty

Ghi chú: Toàn bộ nội dung từ ghi âm qua điện thoại, người được phỏng vấn từ chối nói chuyện trực tiếp (dưới đây một số phần đã lược bỏ câu hỏi đặt ra).

“Được, bản fax tôi đã xem rồi, anh hỏi đi.”

“Ồ, việc này à... ừm... không có gì, tiện mà, dù sao tôi cũng không còn là nhân viên của anh ta nữa rồi, tôi không sợ.”

“Đúng, đúng, không sai, đúng là như vậy, chuyện bị bắt giữ tôi biết... Há? Tôi không biết đó là lần thứ hai... Theo tôi biết, anh ta chỉ thích bắt nạt phụ nữ, thậm chí động tay động chân đánh người ngay trên đường, đương nhiên chỉ đối với phụ nữ.”

¹ Viết tắt của National Association of Securities Dealers Automated Quotation System là một sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ. Đây là sàn giao dịch điện tử lớn thứ hai tại Hoa Kỳ hiện nay, chỉ sau NYSE.

“Tùng nghe nói quấy rối nữ đồng nghiệp trong công ty, mấy cô gái mới tốt nghiệp đến làm việc tại công ty chẳng được bao lâu đều rời đi, nhưng ban đầu chẳng ai rõ ngọn ngành. Về sau tôi vô tình gặp một cô gái, hiểu kỳ hỏi mới biết cô ấy không chịu nổi sự quấy rối của anh ta... Tôi nghe người trong công ty bí mật nói, thú vui khiến anh ta mở công ty không phải kiếm tiền, mà là... Anh hiểu ý tôi chứ?”

“Phát triển? Cái công ty đó không phát triển, người khác thì tôi không biết, nhưng nguyên nhân tôi rời đi là vì nợ tiền lương, không chỉ mình tôi, rất nhiều người đều nghỉ việc vì vậy.”

“Phi báng... ừm... việc này à, không tính là phi báng, thật đấy, tôi thực sự thấy như vậy... Vì sao? Những người liên tục gửi tin trên các trang web nói xấu anh ta đều là nhân viên bị anh ta nợ lương mà! Nói thế này nhé, công ty của anh ta sớm muộn cũng sẽ đi đời nhà ma thôi, chẳng liên quan gì đến người khác cả, vấn đề do anh ta, anh ta không quan tâm đến nghiệp vụ, chỉ biết nói mấy lời sáo rỗng và vẽ ra tương lai tươi đẹp, sau đó phát tay bỏ đi. Nhân viên bên dưới đương nhiên cũng không biết việc, nên chẳng ai được việc cả, rất bình thường mà?”

“Tiền? Cụ thể thế nào tôi không biết, nhưng hình như đều tiêu vào việc tổ chức chuyên đề và phỏng vấn cho cá nhân anh ta... Đùng rồi, kiểu anh bỏ tiền ra thì sẽ cho anh mấy chục phút trò chuyện phỏng vấn trên các chuyên mục truyền hình vợ vấn đấy... toàn phát sóng vào buổi đêm hoặc trên mấy cái kênh chẳng ai để mắt tới, ha ha...”

“Đùng, đùng, anh ta thích khoe mẽ nên toàn tiêu tiền vào những việc như thế.”

“Ừm, đại khái vậy. Đùng rồi, tôi tiết lộ cho anh biết một bí mật nhé, công không có nhân viên tài vụ, đều do một mình anh ta quản lý, vì vậy tiền bạc chẳng ai biết rõ thế nào... Báo cáo thuế hàng năm toàn mời kế toán hạch toán thuế này nợ... Người bên ngoài đương nhiên không biết rồi, người ở xưởng in ấn đến giục trả tiền, anh ta toàn viện cớ tài vụ đi vắng, lấp liếm cho qua. Chúng tôi ở ngoài phòng làm việc nghe thấy, vừa bực bội vừa buồn cười, anh ta còn chẳng trả lương cho nhân viên, anh nói xem làm sao thanh toán được cho xưởng in?”

Tôi không đọc kỹ tư liệu nữa mà chỉ lật qua, không cần xem, nội dung chẳng khác nhau là mấy, hơn nữa tôi sợ nếu đọc tiếp sẽ khiến bản thân sản sinh xu hướng bạo lực. Bởi vậy tôi càng không hiểu vì sao cộng sự lại muốn tiếp nhận vụ này, còn muốn gấp mặt nữa chứ.

Cộng sự nhận tư liệu, dùng thời gian gấp mấy lần tôi đọc hết chúng.

Anh ấy đặt tư liệu lên bàn, cười tít mắt nhìn tôi, vờ đẩy hiệu kỳ.

Tôi đã chú ý tới điểm này: “Sao vậy?”

Cộng sự: “Ngày mai anh không cần thôi miên đâu.”

Tôi vô cảm nói: “Tôi cũng chẳng làm được đâu, cảm xúc của tôi có vấn đề.”

Anh ấy cười: “Hiếm khi thấy anh có cảm xúc mạnh như thế.”

Tôi: “Tôi cũng chỉ là một người bình thường.”

Cộng sự cười lớn: “Anh đang nói tôi không bình thường?”

Tôi: “Tôi chỉ không hiểu vì sao anh vẫn muốn nhận vụ này.”

Cộng sự không lên tiếng, vừa cười vừa rót nước cho tôi: “Ngày mai, ngày mai anh sẽ rõ thôi.” Nói xong, anh ấy nhét hai tay vào túi quần, sang phòng đọc sách.

Mười lăm - Kẻ khốn nạn trong nôi (Hạ)

Buổi chiều hôm sau, người phụ nữ trung niên dẫn em trai đến như đã hẹn.

Cộng sự dẫn anh ta vào phòng đọc sách, đồng thời nói với người phụ nữ trung niên: “Xin mời vào phòng thời niên đợi một lát.”

Vừa vào phòng đọc sách, anh ta nhìn quanh bốn phía.

Anh ta có vẻ đã ngoài bốn mươi tuổi, dáng người không cao, rất gầy, lưng hơi gù, tóc rất dài, vẻ mặt khinh khỉnh.

Buổi sáng cộng sự đã nhắc nhở tôi vô số lần: “Anh phải giữ bình tĩnh, nếu không làm được thì đừng nói gì cả.”

Tôi lựa chọn yên lặng.

Cộng sự: “Mời ngồi.”

Anh ta gật đầu, lại nhìn đông nhìn tây thêm một lát rồi mới ngồi xuống.

Cộng sự thấy anh ta đang nhìn những cuốn sách trên giá: “Toàn là sách vở linh tinh thôi, xin đừng chê cười.”

Anh ta mở miệng, âm thanh nghe có vẻ yếu ớt uể oải, còn hơi chói tai: “Ừm, tôi không định xem đâu. Các anh ở đây không phải phòng khám tâm hồn à?”

Cộng sự: “Không phải phòng khám tâm hồn, là phòng khám tâm lý.”

Anh ta: “Thực ra nên có phòng khám tâm hồn, đợi sau này doanh nghiệp của tôi phát triển, tôi sẽ mở một cái.”

Cộng sự: “Phòng khám tâm hồn? Dự định làm những gì?”

Anh ta: “Làm sạch tâm hồn, đưa con người đến với cảnh giới cao hơn.”

Cộng sự vẫn giữ nụ cười: “Cảnh giới thế nào mới được coi là cao hơn?”

Anh ta: “Con người bây giờ tâm tư quá là xấu xa, cả ngày chỉ nghĩ đến kiếm tiền, gần như đã hoàn toàn bỏ quên việc tu dưỡng và rèn luyện tố chất cá nhân. Anh không hiểu tôi đang nói gì đúng không? Tôi nói tới tu tâm, như vậy anh hiểu rồi chứ?”

Cộng sự: “Ừm, hiểu rồi. Nhưng mà làm sao để tu tâm?”

Anh ta: “Đương nhiên tôi sẽ đứng ra giảng giải, tôi sẽ cho họ biết cảnh giới cao hơn, trí tuệ cao hơn của đời người là gì. Ví dụ chú ý tới các doanh nhân đang phát triển, chú ý tới các sản nghiệp văn hóa, dành cơ hội sáng tạo khởi nghiệp cho người mới...”

Cộng sự: “Nghe giống tổ chức đánh giá đầu tư mạo hiểm.”

Anh ta cười: “Anh không hiểu rồi, đây thực ra là một kiểu tu tâm, mục đích giúp con người gạt bỏ thói cao ngạo trong tâm lý, thường càng những người có thành tựu càng không có cái thói này. Từ trước đến nay, tôi vẫn luôn chú trọng tự tu tâm, đợi một ngày tôi công thành danh toại, tôi đã không cần tu tâm từ lâu rồi, bởi tôi vẫn luôn trong quá trình tu tâm.” Nói xong, anh ta miễn cưỡng gật gù đầu.

Cộng sự: “Nghe có vẻ rất tuyệt vời, tự tu hành trong quá trình trưởng thành.”

Anh ta: “Đương nhiên, đây là việc rất quan trọng, trong bất cứ trường hợp nào tôi cũng nhấn mạnh vấn đề này.”

Cộng sự: “Bất cứ trường hợp nào? Truyền thông?”

Anh ta: “Tôi chẳng thêm nói chuyện với truyền thông, là với một số người bạn... Có điều số người quan tâm quá ít, mọi người đều bận rộn với hiện thực và tiền bạc, nhưng thế có tác dụng gì? Tiến nhiều nữa cũng để làm gì? Không phải vẫn một ngày ba bữa cơm, ngủ một cái giường à? Bởi vậy mới nói chúng chẳng có tác dụng gì. Nhưng may mắn vẫn có một số người nổi tiếng hiểu được ý tôi, làm theo những lời dặn dò của tôi.”

Cộng sự: “Ồ? Có những ai vậy?”

Anh ta điểm sơ qua một vài cái tên của các doanh nhân tiếng tăm và các nhà đầu tư mạo hiểm nổi tiếng.

Cộng sự ra vẻ kinh ngạc: “Họ đều tin tưởng thực hiện... ờ... lý luận tu tâm của anh à?”

Anh ta mang theo nụ cười không muốn bộc lộ tài năng gật đầu: “Đối với họ, tôi gần giống như một bậc thầy về tâm hồn. Đương nhiên, họ có địa vị của họ, bắt họ công khai thừa nhận là rất khó. Không sao, tôi chẳng phải kẻ so đo tính toán, chỉ cần có người đặt được tinh hoa tâm hồn này, tôi đã rất hoan hỷ rồi.”

Cộng sự: “Ừm, chuyện này có thể hiểu được. Còn doanh nghiệp của anh thì sao? Kinh doanh thế nào?”

Anh ta tỏ ra thiếu kiên nhẫn: “Tôi quá chú trọng tu tâm nên nhiều chuyện tôi không tham gia mấy, muốn cho người trẻ tuổi có cơ hội phấn đấu. Anh biết con người khi còn trẻ quan trọng nhất là gì không? Là có được cơ hội chăm chỉ nỗ lực, chứ không phải lương cao lộc lá hậu hĩnh, nhưng không nhiều thanh niên hiểu được tâm ý này của tôi. Dù vậy tôi vẫn để họ làm, làm tốt hay tệ cũng chẳng sao, tôi không so đo... Có lẽ vì vậy công ty của tôi không phát triển lắm, nên tôi tạm thời đóng cửa một thời gian, sau này có cơ hội tính tiếp, mà tạm dừng công ty ở thời điểm cũng tránh được sóng gió.”

Cộng sự: “Tránh sóng gió?”

Anh ta: “Cây to đón gió lớn, anh chưa đạt đến cảnh giới đó thì không hiểu được đâu. Từ lúc tôi thành lập doanh nghiệp đến nay, liên tục bị người ta phi báng, vu khống hãm hại, có những việc tôi đã thấu suốt rồi, nhưng không có ý định so đo. Anh thử nghĩ xem, con sâu cái kiến làm sao có thể lay chuyển được cây to? Tuy tôi cũng từng báo công an, nhưng chỉ muốn dọa họ chút thôi, nếu tôi thực sự muốn ra tay thì đã đi thu thập chứng cứ rồi. Anh không biết đâu, chuyện đó tốn công lắm, tôi lười không muốn làm, thời gian ấy để luyện thư pháp, đọc sách còn hơn, tôi chẳng để tâm.”

Cộng sự: “Ừm, đúng rồi... Công ty anh lúc quy mô lớn nhất có bao nhiêu nhân viên?”

Anh ta cười: “Anh từng gặp các doanh nghiệp có hàng nghìn người chưa? Đó là cơ cấu công kênh, bất lợi cho sự phát triển, tôi không cần nhiều người như vậy, nhưng những người tôi tuyển dụng đều là tinh anh, tuy một số người vừa mới tốt nghiệp, vẫn chưa bộc lộ được tài năng, nhưng tôi sẽ cho họ cơ hội, giúp họ thể hiện tài hoa của mình. Giống Lưu Bị trong *Tam Quốc diễn nghĩa* ấy, bản thân ông ta không có bản lĩnh gì, chỉ nhờ niềm tin và lòng nhân hậu mà tập hợp được bao nhiêu nhân tài ưu tú dưới trướng mình. Đó chính là sức hấp dẫn của nhân cách.”

Cộng sự cau mày: “Lưu Huyền Đức đâu phải như anh nói? Trong sách có kể lại năng lực tổ chức của ông ấy rất lợi hại, đa số các cuộc chinh chiến của Thục Hán đều do ông ấy đích thân chỉ huy. Hơn nữa, ông ấy còn có điều kiện bẩm sinh, ví dụ như thân phận họ hàng thân thích triều Hán, nên mới có năng lực hiệu triệu. Trong *Tam Quốc diễn nghĩa* miêu tả ông ta khá yếu đuối...”

Anh ta khinh thường phát tay: “Anh đọc sách không kỹ rồi, chủ yếu vẫn do lòng tin của ông ta.”

Cộng sự: “Ừm, được thôi... Đùng rồi, nghe chị anh nói, vấn đề tình cảm của anh hình như không tốt lắm?”

Anh ta: “Tôi thừa nhận, chẳng ra đâu vào với đâu, vấn đề này do nhiều phương diện gây nên. Một là mối bận tâm sự nghiệp của tôi quá lớn, đặt hết tinh lực vào nó rồi. Phụ nữ bây giờ anh cũng không phải không biết, họ cứ luôn quấy rầy muốn chúng ta phải ở bên cạnh, tôi lấy đâu ra nhiều thời gian thế? Hai là rất nhiều phụ nữ chỉ quan tâm đến công ty và địa vị của tôi, vì vậy...”

Cộng sự: “Đợi một chút, công ty của anh đã đóng cửa rồi mà?”

Anh ta: “Đúng thế, nhưng khung hệ thống vẫn còn, anh biết có bao nhiêu người để ý tới tiền đồ tôi đã quy hoạch không? Tất nhiên giờ thời cơ vẫn chưa chín muồi, tôi tạm thời để đó đã. Trước mắt rất nhiều nhà đầu tư mạo hiểm và các doanh nghiệp có tiếng tăm đều muốn vợ vet, đối quyền cổ đông công ty tôi bằng chính cổ phần của công ty họ, thật nực cười. Tôi thường trả lời thế này: ‘Tôi không có hứng thú với sản nghiệp của anh, nếu anh muốn đổi, hãy dùng 40% của anh đổi lấy 10% của tôi,

ngoài ra sẽ có thêm 10% hoặc 5% đứng tên anh.' Điều kiện của tôi đã rất rộng rãi rồi, không hề hà khắc chút nào."

Cộng sự: "Họ đồng ý không?"

Anh ta: "Họ rất tham lam, nghĩ đủ mọi cách để sở hữu được nhiều hơn nên cứ kéo dài mãi, đến khi nào tôi nhả ra mới thôi, nhưng tôi cương quyết không chịu. Vì sao chứ? Anh thử nghĩ xem, tôi muốn làm về văn hóa, sản nghiệp này là vô biên, tôi dám cá rằng chỉ cần ở nơi có văn minh, tôi đều có thể chen chân vào. Từ trước đến nay tôi luôn nói sản nghiệp văn hóa mới là sản nghiệp chân chính, những thứ khác đều là rác rưởi! Tôi tính toán suy nghĩ mấy năm nay vì nó, đừng có nhìn bây giờ công ty tôi đóng cửa, đợi khi nào tôi muốn làm, chỉ cần hai mươi triệu là có thể càn quét hết toàn bộ giới sản nghiệp văn hóa, bao gồm cả truyền thông và các sản nghiệp tài chính, chưa đến hai năm thậm chí còn khiến các ông trùm tài chính ngã ngựa, tôi không bốc phét đâu, tôi đã tính toán đầu vào đó rồi..."

Cộng sự: "Vậy anh dự định bao giờ bắt đầu?"

Anh ta: "Trước tiên phải tập hợp các doanh nhân ưu tú cùng tham gia đã."

Cộng sự: "Không, không, tôi muốn hỏi anh làm như thế nào."

Anh ta: "Chắc chắn tôi sẽ bắt đầu từ văn hóa doanh nghiệp của bản thân rồi."

Cộng sự: "Cụ thể?"

Anh ta: "Ừm... trước tiên xây dựng khung kết cấu doanh nghiệp..."

Cộng sự: "Đợi đã, anh đã xây dựng quy mô và mục tiêu cho doanh nghiệp nhưng lại chưa xây dựng khung kết cấu doanh nghiệp?"

Anh ta: "Không thể tùy tiện được, cần có những nhân tài ưu tú, những nhân tài mang theo niềm tin đến quên mình. Tôi đã lựa chọn được một số người rồi, hiện đang thương lượng." Anh ta thuận miệng nhắc tới một vài cái tên các giám đốc điều hành và quản lý chuyên nghiệp của một số doanh nghiệp có tiếng.

Cộng sự: “Thương lượng thế nào rồi?”

Anh ta: “Muốn thuyết phục họ cần có thời gian, tôi sẽ ngấm tác động. Tôi đã có số điện thoại của họ, tôi có thể liên lạc bất cứ lúc nào.”

Cộng sự gật đầu: “Ừm... hiểu rồi... Đúng rồi, chúng ta đang nói về vấn đề tình cảm của anh, hình như lạc đề hơi xa rồi phải không?”

Anh ta cười cười: “Anh xem, con người tôi rất chú trọng sự nghiệp, nói một hồi lại thành thế đấy.”

Cộng sự: “Ừm, có thể nói về vấn đề tình cảm không?”

Anh ta: “Đương nhiên có thể rồi, trước giờ tôi không ngại vấn đề này. Danh sách những cái tên tôi vừa nhắc đến với anh có cả phụ nữ đấy, anh có chú ý không? Trong số đó không thiếu những người theo đuổi tôi, nhưng tôi cảm thấy động cơ của họ không trong sáng. Họ chỉ hướng tới hào quang tương lai của tôi thôi chứ không phải vì con người tôi, bởi vậy đối với việc này tôi khá cẩn thận. Từ trước đến nay, tôi vẫn luôn cho rằng chuyện tình cảm có hay không cũng chẳng sao, tôi có thể từ bỏ tình cảm cá nhân sang một bên, nhưng những người phụ nữ kia... thôi... không nói nữa.”

Tôi đột nhiên phát hiện ra, anh ta đã biến cuộc nói chuyện lần này thành một cuộc phỏng vấn.

Cộng sự: “Vợ cũ của anh thì sao? Là người phụ nữ như thế nào?”

Anh ta tỏ vẻ trở tay không kịp với câu hỏi này: “Hả? Ừm... tôi chưa từng kết hôn...”

Cộng sự: “Không phải đã có con rồi sao?”

Anh ta nhanh chóng lấy lại trạng thái: “Hồi ấy tôi rất phản đối việc có con, nhưng cô ta vì muốn lấy tôi nên khăng khăng làm theo ý mình, kiên quyết sinh con, thậm chí còn lừa tôi, cuối cùng đã lấy trộm thẻ căn cước và sổ hộ khẩu của tôi đi đăng ký, nhưng thực ra tôi chưa từng thực sự trải qua cuộc hôn nhân nào.”

Cộng sự cau mày cảm tư liệu trước mặt lên: “Chị anh lại không nói vậy, nghe nói anh cũng có mấy năm sống cuộc sống gia đình yên ả tại quê nhà mà?”

Anh ta nhìn chằm chằm cộng sự một lúc: “Anh đừng nghe những người phụ nữ kia nói linh tinh, tôi đã nói rồi, từ khi tôi bắt đầu xây dựng sự nghiệp, rất nhiều người ghen tị, đố kị, còn bịa đặt nhiều lời bàn tán, vu khống, hăm hại, phỉ báng tôi, đi khắp nơi đặt điều cho tôi...”

Cộng sự ngắt lời anh ta: “Chị anh thì sao? Cũng là người phụ nữ đơm điều đặt chuyện à? Chị ấy vì chuyện anh mượn tiền mà đã ly hôn đấy, anh có biết không?”

Anh ta: “Tôi không tiện nói về vấn đề tình cảm giữa chị tôi và anh rể, nhưng anh mới chỉ nhìn sự việc từ một phía. Nếu tôi không bị người ta phá đám mà thành công thì sao? Tôi sẽ chia cho chị ấy tiền lãi, cho chị ấy lợi tức, thực ra chỉ như đầu tư vậy thôi, chắc chắn sẽ có mạo hiểm...”

Cộng sự: “Vây con của anh thì sao? Chúng ta tạm không nói đến vấn đề anh từng kết hôn hay chưa, con là của anh, anh có thể chắc chắn đúng không? Anh từng chăm sóc cô bé chưa? Hay có từng quan tâm đến không?”

Anh ta cúi đầu suy nghĩ, thờ dãi: “Tôi không phải người bố tốt, tôi nợ nó quá nhiều, có lẽ do tôi quá chú trọng sự nghiệp nên đã ngó lơ nó... Nhưng tôi định sau này sẽ cho con bé cổ phần, cũng coi như một sự đền bù.”

Cộng sự: “Cổ phần?”

Anh ta ngẩng lên: “Đúng, tôi muốn trở thành một con thuyền hàng không mẫu hạm trong các doanh nghiệp văn hóa, tương lai chắc chắn sẽ được lên sàn chứng khoán. Tuy trước mắt gặp phải không ít trắc trở, nhưng tôi cách thành công chỉ còn một bước nữa thôi. Tôi không quên những khó khăn gian khổ thời kỳ đầu lập nghiệp, khoảng hai năm trước, tôi từng viết thư công khai gửi thủ tướng, khẩn khoản yêu cầu ông ấy quan tâm đến sự phát triển của các nhà doanh nghiệp mới...”

Cộng sự khựng chế sự lệch hướng của cuộc nói chuyện: “Xin lỗi, cắt ngang một chút, chúng ta đang nói đến vấn đề cá nhân của anh, tôi muốn biết anh đã từng có trách nhiệm của một người bố chưa?”

Anh ta sững sờ một lúc: “Tôi đã nói rồi, tôi quá chú tâm đến sự nghiệp nên chưa...”

Cộng sự cắt ngang lời anh ta lần nữa, lặp lại câu hỏi: “Anh đã từng có trách nhiệm của một người bố chưa?”

Anh ta: “Quá thực vẫn chưa đủ...”

Cộng sự không hề có ý định nhượng bộ vấn đề này: “Không đủ hay chưa từng?”

Anh ta: “Tuy chưa từng có, nhưng nếu nhìn từ góc độ tâm lý, ngày nào tôi cũng quan tâm tới nó, chỉ có điều tôi không thể phân tâm vì nó, cũng không thể phân thân...”

Cộng sự gật đầu: “Tôi hiểu rồi... nghĩa là anh chưa từng có trách nhiệm của một người bố. Có lẽ anh không thừa nhận cuộc hôn nhân, nhưng sau khi vợ cũ của anh sinh con, anh có từng quan tâm, chăm sóc cô ấy chưa?”

Anh ta: “Xét trên một khía cạnh nhất định, tôi thực sự rất quan tâm đến cô ta. Hồi đó tôi vẫn còn trẻ, chưa hiểu thế nào là tình cảm, chỉ nghĩ hai người đã ở với nhau thì cần chung sống thật tốt, tôi luôn nghiêm túc và có trách nhiệm với tất cả mọi việc. Nhưng cô ta lại giấu tôi chuyện mang thai khiến tôi rất phẫn nộ! Thân là phụ nữ, sao có thể lừa dối người khác như vậy? Sao có thể buông thả phóng túng bản thân, tùy tiện chà đạp tương lai và tinh thần lập nghiệp của người khác như vậy chứ...”

Cộng sự: “Vậy anh đối với chị anh thì sao? Không thấy áy náy à?”

Anh ta tỏ ra rất lạnh nhạt với câu hỏi này: “Tôi sẽ đền bù cho chị ấy.”

Cộng sự liếc tôi một cái, gật đầu: “Nghe nói mẹ anh qua đời từ rất sớm?”

Anh ta: “Đúng vậy, hồi tôi gần mười tuổi, mẹ tôi qua đời.”

Cộng sự: “Mẹ anh rất thương anh?”

Anh ta tỏ ra hơi xúc động: “Mẹ tôi rất thương yêu tôi. Còn nhớ hồi nhỏ mẹ không thể chịu nổi khi thấy tôi khóc, chỉ cần tôi khóc quấy, dù tôi muốn gì mẹ cũng đáp ứng.”

Cộng sự: “Chị anh đối với anh không tốt à?”

Anh ta: “Trong lòng tôi hiểu rõ chị ấy đã làm rất nhiều việc cho tôi, tôi sẽ đền đáp chị ấy.”

Cộng sự lắc đầu: "Không, tôi muốn hỏi là anh cảm thấy chị anh đối xử tốt với anh hay không?"

Anh ta ngập ngừng mấy giây: "Cũng rất tốt..."

Cộng sự: "Vì cho anh mượn tiền, chị ấy đã ly hôn. Anh có cảm thấy áy náy không?"

Anh ta: "Tôi đã nói rồi, đời doanh nghiệp của tôi ăn nên làm ra, tôi sẽ đền đáp chị ấy tất cả, đã nói đến như vậy rồi vẫn chưa đủ sao?"

Cộng sự: "Nếu doanh nghiệp của anh không phát triển được thì sao?"

Anh ta chẳng thêm nghĩ đã vội đáp: "Không thể nào, nhất định sẽ phát triển, chỉ cần hai mươi triệu tiền vốn khởi động. Đương nhiên vòng huy động vốn thứ hai tôi sẽ thay đổi một chút, hạ thấp các điều kiện xuống, không hà khắc như trước nữa, để các doanh nghiệp và nhà đầu tư đều có phần, tôi tuyệt đối không cao ngạo từ chối đâu, vẫn sẽ cho người khác cơ hội. Từ trước đến nay, tôi luôn kiên trì con đường lập nghiệp với thái độ khiêm nhường, mềm mỏng. Tất nhiên ngoại trừ lần đầu tư đầu tiên, điểm này tôi vẫn giữ vững nguyên tắc của tôi... Tôi không thể nói gì thêm nữa rồi, tôi không muốn phải giải thích tường tận với anh về con thuyền hàng không mẫu hạm sản nghiệp văn hóa này, đây là bí mật thương mại cấp cao đấy."

Cộng sự chẳng hề phản ứng lại sự khiêu khích của anh ta: "Sau khi ly hôn anh từng có quan hệ tình cảm nào khác không?"

Anh ta: "Không, tôi chuyên tâm vào sự nghiệp của mình, vấn đề tình cảm cá nhân đã bị tôi vứt sang một bên."

Cộng sự: "Vậy hai lần bị bắt tạm giam là sao?"

Anh ta: "Anh chẳng biết cái nghề này loạn thế nào đâu, cũng chỉ là một phần của sự phi báng thời, tôi đã quen như cơm bữa rồi, anh sẽ không tưởng tượng nổi đâu."

Cộng sự xem qua tư liệu trong tay: "Nhưng lần đầu tiên bị bắt tạm giam không phải xảy ra trước khi anh lập nghiệp à?"

Anh ta ra vẻ đã hiểu: "À, anh nói tới cái lần đó à, lần đó tôi tin nhầm người."

Cộng sự: “Hà? Cái gì?”

Anh ta hít sâu một hơi: “Cơ quan cũ của tôi có một cô gái, tôi cảm thấy cô ta rất có tiềm năng, một lòng muốn cất nhắc, không ngờ cô ta nảy sinh tình cảm với tôi, cứ luôn muốn dùng thân báo đáp. Tôi cảm thấy không ổn, sao cô ta lại có suy nghĩ bẩn thỉu như vậy được. Tôi không hiểu ra sao, nhưng anh biết phản ứng của cô ta thế nào đâu, cô ta thẹn quá hóa giận! Anh xem, cô ta có vấn đề phải không? Sau khi tôi cự tuyệt cô ta lần nữa, cô ta bắt đầu ngấm ngấm hại tôi, nói với người khác tôi như này như kia. Tôi chỉ cảm thấy nhục cười chứ không hề sợ, cây ngay không sợ chết đứng, cần giúp đỡ cô ta trong công việc tôi vẫn sẽ làm, không vì tư thù cá nhân, nhưng vấn đề tình cảm tôi tuyệt đối từ chối. Anh biết không, cô ta từng lôi kéo tôi đến chỗ cô ta ở, tôi không thể làm gì được nên đành đi theo, nhưng tôi chưa từng bước chân vào cửa, tôi chỉ ở dưới nhà tâm sự với cô ta, muốn cô ta hiểu tôi quan tâm cô ta như thế vì tôi hy vọng có một ngày cô ta sẽ trưởng thành hơn, trở thành nhân tài. Có lẽ những lời này đã khiến cô ta cảm động, cô ta nói hy vọng có thể trở thành học trò của tôi cả đời, tôi suy nghĩ, cũng không từ chối...”

Cộng sự không thể nghe tiếp được nữa: “Vậy vì sao anh lại bị bắt?”

Anh ta cười lạnh lùng: “Sau nhiều lần quấy rối tôi không thành, cô ta thẹn quá hóa giận, tìm công an vụ khống tôi quấy rối cô ta.”

Cộng sự: “Họ cứ thế tin luôn sao? Không thu thập chứng cứ à?”

Anh ta: “Tôi không biết trình tự làm việc của họ như thế nào, nhưng chắc chắn một điểm, cô ta đã bán thân để họ bắt tạm giam tôi.”

Cộng sự: “Anh từng đánh cô ấy à? Cô ấy nói có rất nhiều ảnh chụp màn hình tin nhắn nữa đêm anh gửi cô ấy, toàn những lời lẽ tục tĩu bẩn thỉu, việc này là thế nào?”

Anh ta hơi hoảng loạn: “Cô ta chụp màn hình sao? Quá xấu xa...”

Cộng sự: “Nói vậy chuyện này là thật à?”

Anh ta do dự mất mấy giây: “Do tôi giận quá mất khôn, tuy cô ta đã nghĩ việc nhưng vẫn liên tục quấy rối tôi, tôi không thể nhịn thêm được nữa, mới chửi bới ầm ĩ lên. Anh nghĩ xem, một doanh nhân có tố chất lại

ngiên cứu tôn giáo và nhân văn như tôi mà còn không chịu đựng nổi, dù biết sự việc này nghiêm trọng thế nào...”

Cộng sự: “Vay lần thứ hai anh bị bắt tạm giam thì sao?”

Anh ta: “Sau khi nghe nói tôi mở công ty, cô ta đã mấy lần đánh tiếng muốn làm việc dưới quyền tôi, tôi sợ bệnh cũ của cô ta tái phát nên đều khéo léo từ chối. Thế là cô ta lại thẹn quá hóa giận, vẫn giẫm lên vết xe đổ, bán thân cho cảnh sát, đổi lấy việc bắt giữ tạm giam tôi...”

Cộng sự: “Anh quấy rối cô ấy suốt bảy năm, đúng không?”

Anh ta lại lần nữa tỏ ra hoảng loạn: “Tôi... ban đầu tôi muốn dạy cho cô ta một bài học...”

Cộng sự: “Vì thế nên anh đã động tay động chân đánh một cô gái ngay trên đường? Chỉ vì cô ấy không thuận theo anh?”

Anh ta: “Tôi... không thực sự đánh... chỉ là vung tay đánh trúng thôi... Hơn nữa tôi muốn nói chuyện công việc ở nơi yên tĩnh, chỗ tôi ở rất yên tĩnh.... Thực sự tôi thấy rất phản cảm với hành động phản kháng không rõ lý do của cô ta...”

Cộng sự: “Anh không cảm thấy chuyện này hoàn toàn sai lệch với những gì anh vừa nói lúc trước à?”

Anh ta: “Nhưng một cấp trên mời cấp dưới về nhà bàn chuyện công việc có gì không được chứ?”

Cộng sự hỏi ngược lại: “Anh có quyền mời, người ta cũng có quyền từ chối, không phải sao?”

Anh ta: “Tôi chỉ cảm thấy cô ta không nên phản kháng như vậy... Hơn nữa cô ta cũng đã từng quấy rối tôi, tôi còn bị bắt những hai lần...”

Cộng sự: “Nhưng không chỉ một người tố cáo anh đã quấy rối cô ấy.”

Anh ta: “Đó đều là chứng cứ giả do cô ta dùng thân mình đổi lấy ...”

Cộng sự giơ tập tư liệu lên: “Anh chưa đọc những tư liệu này à? Của các nhà trị liệu tâm lý trước đây thu thập lại đấy?”

Anh ta: “Tôi chưa từng đọc những chứng cứ giả tạo đó.”

Cộng sự nhún vai giải thích: "Người chứng minh anh quấy rối cô gái kia cũng là phụ nữ."

Anh ta khinh thường "hừ" một tiếng: "Hắn cô ta đã dùng tiền mua chuộc."

Cộng sự: "Trong này có nhắc tới việc anh không chỉ quấy rối một cô gái."

Anh ta ôm lấy bộ tóc dài: "Phụ nữ đều cùng một giuộc, thù đoạn cũng trăm kiểu như một, toàn bán thân để đổi lấy những lời phi báng tôi."

Cộng sự: "Vì sao người ta phải phi báng anh?"

Anh ta: "Chẳng qua muốn theo đuổi tôi nhưng không thành công nên mới dùng đủ mọi thủ đoạn..."

Cộng sự: "Tình hình là thế này, trong số những người ghi chép tư liệu ở đây, có một người tôi quen biết, dù sao cũng là đồng nghiệp. Tối hôm qua tôi đã gọi điện hỏi thăm, anh ta gửi cho tôi một phần tư liệu hình ảnh mà mấy cô gái kia đã giao cho anh ta, tôi xem rồi, đa số đều là ảnh chụp màn hình tin nhắn và thư điện tử, tôi thấy anh từng gửi cho họ rất nhiều tin nhắn lúc nửa đêm, nội dung đều miêu tả một cách lộ liễu, trắng trợn chuyện nam nữ, có vẻ không giống biểu hiện khi anh tức giận, cũng không giống biểu hiện anh đang khuyên nhủ họ, chuyện này là sao?"

Anh ta ngẩng lên nhìn cộng sự: "Đều do họ lừa tôi, lúc tức giận tôi sẽ chẳng quan tâm gì sất, không kiểm chế được bản thân."

Cộng sự: "Không, tôi thấy nội dung những tin nhắn đó đều rất bình tĩnh, kết cấu ngôn ngữ cũng tinh tảo, thứ tự không hề bị hỗn loạn hay mất trật tự. Vừa nãy anh có nhắc tới nữ giám đốc nào đó vừa ý với anh, cũng là một trong những người cung cấp tư liệu. Anh muốn xem bản scan các tấm ảnh chụp màn hình đó không?"

Anh ta nhìn chằm chằm cộng sự một lúc: "Anh đã ngủ với cô ta rồi phải không?"

Cộng sự: "Hả? Cái gì?"

Anh: “Là một doanh nhân trong ngành văn hóa, tôi cần nghiêm túc cảnh cáo anh, nếu anh tham gia vào hàng ngũ phi pháp tôi, anh đang tự đi vào ngõ cụt đấy.”

Cộng sự: “Là chị anh tìm tới tôi, không phải tôi chủ động tìm đến cửa, logic này chắc anh hiểu?”

Anh ta gật đầu như đang suy nghĩ điều gì: “Tôi hiểu, những kẻ muốn nuốt trọn công ty tôi đã bày ra một cái bẫy, đây cũng là một trong số đó.”

Cộng sự cười: “Ý anh là...”

Anh ta lạnh lùng quét mắt nhìn cộng sự: “Tôi sẽ không nói thêm bất cứ câu nào với anh nữa.” Nói xong, anh ta đứng lên đi mất.

Mấy phút sau, tôi nghe tiếng sập cửa rất mạnh, người phụ nữ trung niên chạy vào: “Các anh đã nói với nó những gì vậy?”

Cộng sự và tôi nhìn nhau: “Có bản ghi âm toàn bộ buổi nói chuyện đây, chị có thể nghe lại.”

Sau khi đóng cửa phòng thôi miên lại, tôi hỏi cộng sự: “Tôi cảm thấy anh ta thực sự bị mắc chứng hoang tưởng, gần như hoàn toàn sống trong thế giới riêng của mình, luôn lấy bản thân làm trung tâm.”

Cộng sự: “Không, anh ta không mắc chứng hoang tưởng đâu, anh ta chỉ là một tên lừa đảo thôi.”

Tôi không phản ứng kịp: “Ừm... Há? Sao biết?”

Cộng sự: “Tôi đã đọc các tư liệu không sót chữ nào, tuy trên phương diện cảm xúc có chút vấn đề, nhưng tình hình cơ bản đều là sự thật. Vì vậy những điều anh ta nói hôm nay không đáng tin. Quan trọng hơn hết gặp điều bất lợi, anh ta đều có cách lấp liếm đi và nhận định đây là một âm mưu. Điểm này chắc anh cũng chú ý.”

Tôi: “Đúng vậy, anh ta nhận định đó đều là âm mưu, đây không phải đặc trưng của chứng hoang tưởng à?”

Cộng sự: “Không, anh chưa nghe ra trọng điểm rồi, tôi nói hể gặp phải điều bất lợi.”

Tôi ngần ngợ một lát mới hiểu ra: “Ý anh là...”

Cộng sự gật đầu: “Anh ta là một kẻ bị lợi ích mê hoặc và ích kỷ cực hạn. Anh ta mang đến cho anh lắm tưởng về chứng hoang tưởng, vì anh ta chỉ quan tâm tới bản thân mình, những thứ khác đều không quan trọng. Hơn nữa, anh ta còn coi trọng bản thân tới nỗi không ngại làm tổn thương người khác.”

Tôi: “Anh muốn nói đến chuyện anh ta đối xử với những cô gái kia?”

Cộng sự: “Không những vậy, sâu thẳm nội tâm anh ta luôn tồn tại tâm lý phân biệt đối xử với tất cả phụ nữ.”

Tôi: “Cụ thể?”

Cộng sự: “Khi nhắc tới những phụ nữ mình từng quấy rối, anh ta đều có thái độ khinh thường, không hề cảm thấy áy náy vì đã làm tổn thương họ.”

Tôi nhớ lại, đúng là như vậy.

Cộng sự: “Thái độ đó của anh ta thậm chí còn đối với cả chị mình, vì anh ta mà chị anh ta mới ly hôn, nhưng anh ta không hề thấy hối hận mà chỉ biết hứa hẹn suông, dùng lời hứa hẹn dối lấy thái độ thần nhiên. Tôi đoán chị anh ta cũng chẳng còn cách nào khác mới cho anh ta mượn tiền.”

Tôi: “Bị anh ta quấy rầy mãi không thôi?”

Cộng sự: “Không, có lẽ bị bố anh ta quấy rầy mãi không thôi. Tôi gần như có thể khẳng định, bố anh ta đã can thiệp vào chuyện khi đó.”

Tôi: “Nhưng... tôi vẫn cảm thấy kỳ lạ, sao gia đình anh ta lại chiều chuộng anh ta vậy?”

Cộng sự: “Thứ nhất như hai chị em họ đã nhấn mạnh nhiều lần: trong nhà chỉ mình anh ta là con trai...”

Tôi: “Tôi cũng nghĩ tới vấn đề này rồi, còn nguyên nhân khác thì sao?”

Cộng sự: "Rất có thể trước khi mẹ anh ta qua đời đã dặn dò gì đó, đây chính là nguyên nhân khiến anh ta hoành hành ngang ngược trong nhà, có chỗ dựa dẫm không phải lo lắng gì."

Tôi: "Ồ... Quá trình chuyển đổi tâm lý ở đây là anh ta cho rằng phụ nữ đều phải phục vụ mình, vì vậy phụ nữ đều thấp kém hơn... Nhìn thái độ của anh ta, có lẽ đúng."

Cộng sự: "Ngoài ta có thể còn nguyên nhân khác nữa."

Tôi: "Cái gì?"

Cộng sự: "Tôi chưa dám chắc, rất có thể tuy anh ta rất không vừa ý người vợ cũ, nhưng ly hôn không phải do anh ta đề nghị, có lẽ đây là sự đã kích tâm lý với anh ta... Điểm này tôi không chắc chắn lắm, nhưng cũng chẳng cần thiết phải đi sâu tìm hiểu, tôi đã biết câu trả lời mình cần rồi."

Tôi: "Đúng, anh không nói tôi suýt quên mất, hôm qua anh cứ nhắc nhở giấu không nói, rốt cuộc là gì thế?"

Cộng sự: "Gọi chị anh ta vào đi, anh sẽ biết ngay thôi."

Tôi gật đầu.

Người phụ nữ trung niên: "Bản ghi âm tôi mới nghe một phần, vẫn chưa nghe hết."

Cộng sự: "Cô cảm thấy thế nào?"

Người phụ nữ trung niên: "Tôi cảm thấy dường như bệnh của nó đã nghiêm trọng hơn trước."

Cộng sự: "Khoan đưa ra kết luận vội, lát nữa nói tiếp. Cô có biết sau khi công ty sập anh ta đã làm gì không?"

Người phụ nữ trung niên: "Nó cả ngày ở lì trong nhà, cụ thể làm gì tôi cũng không rõ."

Cộng sự: "Cô đến đây từ bao giờ?"

Người phụ nữ trung niên: "Sắp ba tháng rồi thì phải."

Cộng sự: “Sao lại đến đây?”

Người phụ nữ trung niên lấp ba lấp bắp: “Nó cứ nói với tôi... ừm... một số câu kỳ quái... Tôi lo lắng cho nó, vì vậy đã tới đây...”

Cộng sự: “Chỉ vì nguyên nhân này thôi sao?”

Người phụ nữ trung niên: “Ừm... Còn nữa, nó hết tiền rồi, nên tôi mang tiền tới cho nó, tiện thể đến thăm luôn...”

Cộng sự: “Không còn nguyên nhân nào khác nữa à?”

Người phụ nữ trung niên: “Không... không còn.”

Cộng sự hơi nghiêng người về phía trước nhìn cô ấy: “Hai người còn có một cô em gái đúng không? Sao chưa từng nhắc đến vậy?”

Người phụ nữ trung niên: “Em gái tôi... quan hệ với em trai tôi không tốt...”

Cộng sự: “Anh ta cũng mượn em gái không ít tiền phải không?”

Người phụ nữ trung niên: “Ừm...”

Cộng sự: “Rất nhiều à?”

Người phụ nữ trung niên lặng lẽ gật đầu.

Cộng sự: “Anh ta không có khả năng trả tiền, đúng chứ?”

Người phụ nữ trung niên: “Đúng.”

Cộng sự: “Tiền tiết kiệm của bố cô thì sao? Có phải cũng đưa cho anh ta rồi không?”

Người phụ nữ trung niên: “Ừm... cũng... cũng chẳng còn bao nhiêu nữa, giờ mỗi tháng đều chờ lương hưu thôi.”

Cộng sự: “Anh ta nợ bao nhiêu tiền?”

Người phụ nữ trung niên: “Ừm... người trong nhà và họ hàng... tổng cộng hơn mười triệu gì đấy...”

Cộng sự: “Không, tôi không hỏi về khoản nợ này, tôi muốn hỏi anh ta nợ ngân hàng bao nhiêu, bao gồm cả phần thấu chi thế tín dụng với dụng ý xấu kia.”

Người phụ nữ trung niên: “Chuyện này... tôi cũng không rõ lắm...”

Cộng sự: “Cô chắc chứ?”

Người phụ nữ trung niên hít sâu một hơi: “Cùng mấy chục triệu thì phải...”

Cộng sự: “Có người đang kiện anh ta đúng không?”

Người phụ nữ trung niên: “Đúng...”

Cộng sự thở dài: “Cô tính cứ để anh ta tiếp tục như thế này sao?”

Người phụ nữ trung niên: “Nó... nó là em trai tôi...”

Cộng sự: “Đúng vậy, huyết thống là sự thật, nhưng nếu cứ tiếp tục để anh ta muốn gì được nấy thế này, đến lúc gia đình cô không còn đủ sức giúp anh ta thu dọn kết cục nữa thì phải làm thế nào?”

Người phụ nữ trung niên: “Nhưng tôi vẫn cứ phải giúp nó...”

Cộng sự thẳng người dậy gật đầu: “Vấn đề nằm ở chỗ này! Nếu tôi đoán không nhầm, đây chính là nguyên nhân cô tới đây. Anh ta đã cùng đường tuyệt lộ, không đủ khả năng trả nợ nữa nên chuyển này muốn có tôi giúp anh ta. Biết anh ta nợ nần nhiều thế, tiền của cô và tiền tiết kiệm của bố cũng chẳng đủ nữa nên cô hy vọng tìm người giám định tâm lý chứng minh thần kinh anh ta không bình thường, vậy là anh ta có thể thuận lợi thoát tội, đúng không?”

Người phụ nữ trung niên hiển lành chất phác ngẩng lên: “Tôi... tôi biết từ nhỏ nó đã bị chiều hư, tôi cũng biết nó rất tự cao tự đại, nhưng bố luôn nhắc nhở tôi gia đình chỉ có một cậu con trai, nếu nó xảy ra mệnh hệ gì, bố tôi cũng chẳng thiết sống nữa, vì vậy chúng tôi mới... Nhưng lần này tôi cảm thấy nó thực sự không được bình thường...”

Cộng sự mở tập tài liệu ra, lấy bản scan các tấm ảnh chụp màn hình tin nhắn điện thoại và thư điện tử đưa cho cô ấy: “Cô đọc xong rồi cho tôi biết anh ta không bình thường chỗ nào? Anh ta miêu tả những cảnh sắc dục rất rõ ràng mạch lạc, động từ sử dụng còn rất chuẩn xác. Cả những bức thư điện tử quấy rối này nữa, anh ta đã uy hiếp một nữ giám đốc điều hành nổi tiếng, nói rằng nếu không đưa anh ta tiền, không chịu gặp

mặt, anh ta sẽ ghép mặt đối phương vào các bức ảnh sắc dục và phát tán ra ngoài... Đây là bệnh hoang tưởng à?”

Người phụ nữ trung niên hoảng sợ nhìn cộng sự: “Anh... anh làm thế này là muốn hại chết nó.”

Cộng sự nhìn thẳng vào mắt cô ấy, gần từng câu từng chữ: “Không, chính các người đã hại anh ta.”

Người phụ nữ trung niên sững sờ.

Cộng sự: “Anh ta đã dùng biết bao thủ đoạn vô liêm sỉ, mấy người chẳng hề đứng ở góc độ người bị hại để nhìn nhận vấn đề, lại còn yêu cầu đối phương thay tên đổi họ, chuyển công việc, tránh đi thật xa, mấy người không hề có ý định ngăn anh ta tiếp tục làm những chuyện bẩn thỉu đó. Bởi vậy anh ta mới ngày càng trắng trợn không kiêng dè ai, huênh hoang vì có chỗ dựa. Anh ta cho rằng chỉ cần núp dưới cái ô che chở của mấy người là sẽ an toàn. Cũng chính vì vậy, những chuyện sau này mới xảy ra. Nhờ sự hỗ trợ của mấy người, anh ta ngày càng bảo thủ cố chấp, tự cao tự đại, chỉ biết nói lời sáo rỗng chứ không biết làm việc, để rồi đi đến bước đường này. Khi cô nhìn thấy món nợ khổng lồ của anh ta, cô biết không còn cách nào bù đắp được nữa, vậy mà cô vẫn tìm cách giúp đỡ anh ta trốn thoát, cô viện ra bao nhiêu cơ sở tâm lý, chẳng qua chỉ muốn chứng minh thần kinh anh ta không bình thường, để dễ dàng giúp anh ta tiếp tục mặc sức làm bậy. Nhưng có điểm kết thúc không? Nếu lần này mấy người giúp đỡ anh ta trót lọt, vậy lần sau thì sao? Lần sau nữa thì sao? Làm thế nào đây? Mấy người luôn dung túng, bao che, chưa từng để anh ta rời khỏi cái nôi ấm áp đã được mấy người dày công chế tạo, thậm chí hoàn toàn chẳng quan tâm anh ta có làm tổn thương người khác hay không. Nhưng cô từng nghĩ chưa, khi anh ta tự bán đứng đến mức cái nôi không thể chứa nổi nữa, cô sẽ làm thế nào?”

Người phụ nữ trung niên thần thờ ngơ ngác, một hồi lâu sau vẫn không lên tiếng.

Cộng sự mở ngăn kéo ra, kẹp kỹ tiền vào tập tư liệu, đưa qua: “Chấp nhận đi, cái nôi đã tan tành rồi, đây là sự thật không thể cứu vãn được nữa. Và đang đứng trên những mảnh vỡ của cái nôi ấy chính là kẻ khốn nạn mấy người đã từng hết lòng thương yêu che chở.”

Mười sáu - An hồn khúc

Tôi vừa mở cửa thì thấy một ông lão đang chống gậy ba toong đứng bên ngoài. Tôi hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn cộng sự, sau đó mời ông lão vào bên trong.

Sau khi sắp xếp chỗ ngồi, cộng sự đưa cốc nước: "Ông là..."

Ông lão nhận cốc nước, nhìn xung quanh một lượt: "Các cậu có thể giải quyết vấn đề tâm lý à?"

Cộng sự nở nụ cười xã giao: "Còn phải xem tình trạng thế nào."

Ông lão tỏ ra ngạo mạn: "Tức là cũng chưa chắc chắn?"

Cộng sự: "Đúng vậy."

"Ừ..." Ông lão gật đầu, trầm tư một lúc mới ngẩng lên. "Nếu tôi chỉ muốn nói chuyện với các cậu thôi thì sao? Các cậu có đón tiếp không?"

Cộng sự dùng từ ngữ tương đối uyển chuyển: "Xin lỗi, chắc phải làm ông thất vọng rồi, chúng tôi là cơ sở tư nhân kiếm lợi nhuận điển hình."

Ông lão nghĩ ngợi: "Được rồi." Nói xong, ông ấy lôi một túi tiền cực lớn ra, đếm mấy tờ trong xấp tiền dày cộp, đặt trên bàn. "Tôi không thích thể tín dụng nên vẫn quen mang theo tiền mặt... Túi này đã đủ chưa? Tôi sẽ không lấy quá nhiều thời gian của các cậu đâu, hai tiếng thôi, số tiền này đủ để cậu anh nói chuyện với tôi hai tiếng đồng hồ trong một buổi chiều vô vị chưa?"

Cộng sự không nhận lấy tiền ngay như suy nghĩ của tôi, ngược lại cau mày nói: "Trước khi xác định được tinh thần ông tỉnh táo, tư duy bình thường, chúng tôi sẽ không thu tiền."

Ông lão bật cười.

Cộng sự bình tĩnh nhìn ông ấy.

Ông lão xoa đuôi mắt: “Cậu trai trẻ, cậu rất thú vị.”

Cộng sự: “Cảm ơn.”

Ông lão: “Được rồi, tiến cứ để ở đây, tôi cũng không cần biên lai. Bao giờ tôi về, tiền vẫn nằm ở đó, tùy các cậu xử lý. Giờ nói về vấn đề của tôi nhé.”

Cộng sự: “Xin mời.”

Ông lão: “Tôi biết mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, tôi đến tìm các cậu vì tôi phát hiện tất cả những gì việc mình làm bao nhiêu năm nay đều là sai lầm.”

Cộng sự hơi ngập ngừng: “Ừm... Sao ông... ông không đến tìm các nhà sư hoặc linh mục thỉnh cầu miễn xá?”

Ông lão cười lắc đầu: “Rất nhiều kẻ tự xưng là người hầu hạ thần linh nhưng trong tâm lại không hề sùng bái...”

Cộng sự: “Nhưng nếu vì thế mà tới tìm chúng tôi, ông không cảm thấy hành động của mình giống với nghệ thuật hành vi mang tính phê bình tôn giáo à?”

Ông lão nhìn cộng sự, thở dài: “Để tôi kể từ đầu thì hơn. Nế chỗ tiền này, các cậu thứ lỗi cho những lời làm nhảm của một lão già nhé.”

Cộng sự gật đầu.

Ông lão hai tay vịn cây gậy ba toong, nheo mắt, ngửa đầu lên, hình như đang nhớ lại: “Tính ra tôi đã theo ngành y hơn năm mươi năm, hẳn các cậu sẽ coi trọng các hoạt động tâm lý và sức mạnh tinh thần hơn, nhưng đối với tôi, con người là con người, những cái xác không hồn luôn tự cho mình là đúng, chẳng có gì hay ho cả. Tôi không còn nhớ rõ những năm qua mình đã đứng bên bao nhiêu cái bàn mổ, đã làm bao nhiêu cuộc phẫu thuật, đối diện với bao nhiêu bệnh nhân. Tôi cũng không nhớ bắt đầu từ bao giờ, tôi đã chẳng còn sợ cái cánh da thịt bị cắt xé, lớp mỡ dưới da bị lộn lên, tôi cũng không còn sợ hãi các cơ quan hình thù kỳ quái vì

bệnh tật, chỉ nhớ mang máng từ khi tôi vẫn còn là một thiếu niên, tôi đã chẳng thấy sợ nữa rồi. Nói ra thì, cuộc đời này lượng máu tôi từng nhìn thấy có lẽ còn nhiều hơn lượng nước tôi từng uống, tôi đã chai sạn từ lâu, đến mức trong lúc phẫu thuật tôi còn có thể nghĩ tới bữa tối đã ăn ngày hôm trước. Cậu biết như thế nghĩa là gì không? Nghĩa là tôi đã không còn cảm giác kính sợ sinh mệnh của con người nữa. Nó thậm chí còn ăn sâu vào trong xương tủy tôi, tôi chẳng cần suy nghĩ cũng có thể nói ra điều này với bất cứ ai, suốt bao nhiêu năm nay, tôi đã trải qua như vậy đấy.”

Cộng sự: “Ông là bác sĩ?”

Ông lão sửa lại: “Đã từng, phẫu thuật mạch máu.”

Cộng sự: “Ồ...”

Ông lão: “Dưới cái nhìn của tôi, cát xé cơ thể người và cát xé một miếng thịt khi nấu ăn cũng giống nhau thôi, duy nhất khác biệt chính là người sống sẽ có cảm giác đau đớn hơn. Cậu hiểu tôi đang nói gì chứ?”

Cộng sự: “Ý ông là đối với chuyện này ông đã thành thói quen?”

Ông lão lắc đầu: “Cậu sẽ không hiểu tôi đang nói gì đâu. Ý tôi là khi một người bắt đầu không còn tôn trọng sinh mệnh, họ sẽ coi sinh mệnh như một món hàng để giao dịch, nhất là trong ngành của tôi. Lúc trẻ đua đồng nghiệp, tôi thường gọi phòng phẫu thuật là lò mổ. Có một thời gian, tôi còn lấy các cơ quan bị bệnh đã cắt bỏ ra đặt lên khay cân, quay sang hỏi y tá: ‘Cô lấy mấy cân?’ ”

Cộng sự: “Nghe ông nói thì hình như... ông từng nhận hối lộ của bệnh nhân?”

Ông lão bật cười: “Từng nhận? Cậu trai trẻ, tôi từng nhận quá nhiều rồi, tới mức chính tôi cũng không nhớ rõ là bao nhiêu nữa. Trong ngành này tôi cũng là người có tiếng tăm, ảnh của tôi được đăng lên nhiều tạp chí y học lớn. Khi tôi vẫn còn nắm chắc dao mổ và kẹp cầm máu, cát xé của tôi cao tới mức cậu không thể tưởng tượng được đâu. Đến lúc tôi không cầm dao mổ được nữa, chỉ đứng cạnh bàn mổ chỉ đạo, giá cả vẫn khiến người ta phải liú lười... Đúng vậy, đừng nhìn tôi vẻ ngờ vực như thế, tôi nói thật đấy, chính là cát xé đấy. Dưới đèn mổ, tôi là một minh tinh.”

Cộng sự vẫn chẳng có lấy một chút cảm xúc: “Điều này không đáng để tự hào.”

Đầu tiên ông lão sững sờ, tôi nhìn thấy vệt phản nộ lướt qua gương mặt ông ấy, rồi chuyển dần sang bình tĩnh: “Cậu nói đúng, nó không đáng để tự hào chút nào. Nhưng cậu cũng nên vui rằng, nếu mấy năm trước cậu nói với tôi câu này, tôi sẽ dùng mối quan hệ mình có để cậu không còn chỗ đứng trong ngành này nữa. Tuy chúng ta không tính là đồng nghiệp, nhưng chắc chắn tôi có thể làm được.”

Cộng sự: “Ông đang uy hiếp tôi?”

Ông lão chăm chú nhìn cộng sự một lúc: “Không, cậu trai trẻ, tôi sẽ không làm như vậy, thứ lỗi cho những điều tôi vừa nói. Để câu chuyện trước đó của tôi được tiếp tục nhé.”

Cộng sự gạt đầu, không tiếp tục thừa thắng xông lên, tôi thờ phào.

Ông lão: “Cậu biết điều gì đã khiến tôi phát hiện ra vấn đề của mình, làm thay đổi nhận thức trước đó không?”

Cộng sự: “Là giấc mơ à?”

Ông lão: “Cậu đoán đúng rồi đấy.”

Cộng sự: “Đó chỉ là giấc mơ.”

Ông lão: “Đó không phải giấc mơ. Nếu giấc mơ ảnh hưởng nghiêm trọng tới hoạt động tâm lý, nó chẳng khác nào hiện thực cả. Vì vậy giấc mơ không phải chỉ là giấc mơ.”

Cộng sự ấn ngón tay cái lên môi, không lên tiếng nữa.

Ông lão: “Nhưng cậu chỉ đoán đúng một nửa.” Ông ấy dừng lại mấy giây, hình như đang lấy hết dũng khí mới thốt nên lời. “Một ngày sau khi tỉnh giấc, tôi phát hiện giấc mơ và hiện thực đã lẫn lộn làm một.”

Cộng sự: “Lẫn lộn làm một? Nghĩa là sao?”

Ông lão: “Khi tỉnh táo, tôi nhìn thấy những ác ma từng xuất hiện trong giấc mơ.”

Cộng sự: “Ông gặp ảo giác?”

Ông lão: “Cậu nghĩ thần kinh của tôi có vấn đề nên sinh ra ảo giác? Anh có thể nghĩ như vậy, nhưng tôi biết đó không phải ảo giác.”

“Từ góc độ y học.” Cộng sự lúc này vô cùng bình tĩnh và khách quan. “Gọi là ảo giác vì bệnh nhân không thể phân biệt rõ sự khác biệt của nó với hiện thực, nhưng lại không có cách nào để chứng minh.”

Ông lão: “Tôi biết cậu sẽ không tin, nhưng đối với tôi chuyện này không quan trọng. Tin tôi đi, chẳng quan trọng chút nào.”

Cộng sự: “Nếu...”

Ông lão cắt ngang lời anh ấy: “Để tôi nói tiếp! Vẫn là câu nói đó, nế chỗ tiến này, để tôi nói tiếp đi!”

Cộng sự: “OK, ông đã nói vậy thì được thôi.”

Ông lão cười cười: “Rất tốt, tôi biết tiến sẽ khiến người ta bị khuất phục. Tuy cửa nhà các cậu rất sạch sẽ.”

Cộng sự: “Đúng vậy, chúng tôi thường xuyên dọn dẹp.”

Ông lão lắc đầu: “Cậu không hiểu ý tôi rồi. Trước khi tới đây, tôi đã đi qua mấy phòng trị liệu tâm lý, nhưng khi nhìn thấy trước cửa nhà họ tập trung toàn những thứ nhỏ bé buồn nôn, tôi đã biết cái tên ở trong cũng cùng một giuộc với mình. Sau vài lần, tôi không tiếp tục lãng phí thời gian của mình nữa. Biết vì sao tôi lại gõ cửa nhà các cậu không? Vì cửa nhà các cậu rất sạch sẽ, không có những thứ khiến người ta buồn nôn.”

Cộng sự: “Những thứ nhỏ bé buồn nôn ông nói đến là...”

Ông lão: “Tôi muốn nói tới các ác ma nhỏ nhất. Chúng lớn hơn con chuột một chút, có cái đuôi dài, đôi tai nhọn dài gần bằng thân, trong đôi mắt xanh biếc lộ vẻ tham lam, hung tàn. Chúng trốn ở những nơi thiếu ánh sáng, phát ra âm thanh ‘kéo kẹt, kéo kẹt’ từ hàng trăm cái răng nhỏ xiu, tuy tôi không rõ chúng đang nói gì, nhưng những tiếng rì rà rì rầm của chúng có ở khắp nơi.”

Cộng sự cau mày: “Ông tận mắt nhìn thấy?”

Ông lão cười nhạt ngẩng lên nhìn chằm chằm cộng sự: “Cậu nghĩ tôi đang hù dọa cậu sao? Cậu trai trẻ, tôi đã qua cái tuổi đùa dai rồi. Cậu

không thể biết được chúng đã đi theo tôi bao nhiêu năm rồi đâu, trong giấc mơ ấy.”

Cộng sự: “Ông đã mơ thấy chúng từ rất lâu rồi sao?”

Ông lão: “Đúng vậy, nhưng lúc đó chúng chỉ xuất hiện trong giấc mơ, không tồn tại ngoài đời thực, vì vậy tôi cũng chẳng để ý tới. Nhưng sau khi giấc mơ và hiện thực lẫn lộn với nhau, tôi bắt đầu tin rằng trên đời này có thần thánh, ma quỷ, còn có những thứ chúng ta không thể gọi tên. Chúng có ở khắp mọi nơi.”

Cộng sự nhìn ông ấy, yên lặng không lên tiếng.

Ông lão: “Sáng hôm đó tỉnh dậy, khi tôi nhìn thấy chúng ngồi xổm trước giường, các cậu không thể tưởng tượng được tôi đã kinh hoàng tới mức nào đâu, chúng đập tan toàn bộ nhận thức của tôi, xóa sạch mọi kinh nghiệm của tôi. Tuổi tác giúp tôi không sợ những thứ trước mặt nữa, nhưng khi mấy thứ quý quái to to nhỏ nhỏ chỉ trỏ tôi, ghé đầu rì rầm với nhau, tôi mới hiểu thế nào là sợ hãi.”

Cộng sự như đang nghĩ ngợi điều gì đó, gật đầu: “Đúng vậy... sợ hãi...”

Ánh mắt ông lão mơ mơ màng màng một lúc lâu mới hồi tỉnh lại: “Tôi hỏi cậu, nếu lơ là linh hồn của mình quá lâu, đến khi sắp chết mới phát hiện tất cả những thứ này, điều khiến cậu lo lắng nhất sẽ là gì?”

Cộng sự suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

Ông lão nhắm mắt: “Rồi sẽ có một ngày, sinh mệnh của tôi đi đến điểm kết thúc mà tôi lại không có nơi nào để linh hồn yên nghỉ.”

Cộng sự: “Ừm... vậy sao...”

Ông lão: “Mấy năm nay tôi mới hiểu không có tín ngưỡng là việc đáng sợ thế nào. Tôi từng không tin bất cứ thứ gì, chỉ tin vào dao mổ và kẹp cầm máu trong tay. Khi nhìn thấy máu, da, bắp thịt, nhân cầu bị bóc tách ra, trái tim còn đang đập, tôi chưa từng ý thức được chúng đại diện cho điều gì. Tuy có một thời gian, mỗi lần đứng bên bàn phẫu thuật tôi đều cố ý đi tìm, đi tìm linh hồn người ta luôn nói tới hoặc một thứ gì đó mang theo linh hồn. Nhưng tôi chưa từng tìm thấy, cũng không thấy bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ chúng từng tồn tại. Đại não rất thần bí? Theo

tôi thấy, nó không thần bí chút nào, chỉ là một khối tròn màu xám và trắng, được bao bọc bởi mạng lưới cấu thành từ các mạch máu, thậm chí nhìn còn chẳng ngon lành gì.”

Cộng sự: “Đúng vậy, cái này tôi biết.”

Ông lão: “Vì vậy, tôi không tin tưởng vào linh hồn, không kinh sợ tín ngưỡng, ngược lại còn khinh thường đó chẳng qua chỉ là thứ do một số người hư cấu ra để lừa gạt những người khác mà thôi. Thần thánh này, ác quỷ này đều không tồn tại, hoặc chúng chỉ tồn tại trong sách vở, trên màn hình và trí tưởng tượng.”

Cộng sự: “Cho tới khi ông tận mắt nhìn thấy chúng vào một buổi sáng.”

Ông lão: “Tuy tôi không thích khẩu khí của cậu, nhưng cậu nói đúng, có điều, cậu trai trẻ, đó không phải điều khiến tôi kinh sợ nhất.”

Cộng sự: “Vậy là gì?”

Ông lão dựng thẳng cái lưng còng, hít một hơi thật sâu, dừng lại một lúc rồi mới về lại tư thế vịn cây ba toong: “Khi tôi nhìn thấy xung quanh mình thường xuyên tập trung các ác ma, tôi không kinh ngạc; khi tôi nhìn thấy xung quanh các đồng nghiệp cũ tập trung nhiều ác ma hơn, tôi vẫn chưa kinh ngạc; bởi những việc tôi từng làm, họ cũng từng làm, chúng tôi đều đáng chết. Nhưng khi tôi nhìn thấy xung quanh con trai tôi cũng có các sinh vật kinh tởm đó, tôi mới hoảng hốt sợ hãi không yên. Tất cả những việc nó làm đều do tôi dạy cả. Tôi bảo nó phải theo ngành y, bởi ngành này thu nhập cao, còn được người ta tôn trọng; tôi bảo nó sinh mệnh chỉ là huyết áp, thần kinh, chỉ là phản xạ có điều kiện, kỷ ức, cảm xúc không có linh hồn, không có thiên đường, cũng chẳng có địa ngục; tôi nói với nó, được sống tốt hơn mới là quan trọng nhất, không hổ thẹn với lòng mình và cao thượng chỉ là biểu hiện của sự ngu ngốc; tôi nói với nó, tín ngưỡng chỉ là cách ràng buộc bản thân vô vị, nó chỉ trói buộc chúng ta chứ không cho chúng ta của cái. Tôi đã nói bao nhiêu năm như vậy, bao nhiêu lần như vậy nên con trai tôi hoàn toàn tin tưởng, chẳng hề nghi ngờ. Nhưng giờ tôi nhận ra mình đã sai. Cậu có con không? Nếu không, cậu sẽ chẳng hiểu được điều này đáng sợ thế nào đâu. Tôi nhìn con trai của mình, một người tuổi tác còn lớn hơn cả cậu, nhìn nó thần

nhiên dùng những thủ đoạn hạ lưu chính tôi đã chỉ dạy, tôi không biết nên nói thế nào, cũng chẳng biết nên làm gì ngoài chờ dài, tôi đành bỏ tay bất lực.”

Cộng sự: “Ông chưa từng thử phủ nhận lại những điều bản thân đã nói với anh ấy à?”

Ông lão cười châm biếm: “Cậu nghĩ có thể sao? Cậu bảo tôi phủ nhận những điều tôi từng phong là đạo sinh tồn? Bao nhiêu năm nay, tôi đảo lộn tất cả cho con trai tôi thấy, nó đã chứng kiến mấy chục năm rồi, cậu nghĩ giờ tôi giảng giải lại từ đầu, nó có thể hiểu à? Không, nó đã không thể nghe lọt tai được nữa rồi, nó và tôi thời đó chẳng có gì khác biệt. Tôi nhìn nó, cứ nhìn nó như thế, giống như nhìn thấy bản thân mình ngày xưa... Có lúc tôi cứ nghĩ, nếu tay tôi không bị run rẩy, tôi sẽ dùng dao mổ mình từng tin cậy nhẹ nhàng cắt qua động mạch cổ của nó, như vậy đấy.” Nói rồi, ông ấy giơ tay lên làm động tác cắt cổ họng. “Chỉ một lát sau, nó sẽ được giải thoát. Như vậy con trai tôi sẽ không đi đến bước đường như tôi bây giờ; như vậy, con trai tôi sẽ chết mà không phải hổ thẹn áy náy gì.”

Cộng sự: “Tốt nhất ông nên bỏ suy nghĩ ấy đi, như thế là phạm pháp!”

Gương mặt ông lão cười méo mó: “Đúng vậy, đó chính là điều tôi muốn, là tôi giết nó, nên hãy để tôi gánh vác tội lỗi thay nó. Nếu tôi thực sự có thể làm được.”

Cộng sự: “Ông... muốn uống thêm nước không?” Cộng sự thấy cảm xúc của ông lão bất ổn, dường như đang bên bờ sụp đổ nên cố ý lái chủ đề sang hướng khác.

Ông lão lắc đầu: “Không, không cần đâu.” Ông lão từ từ trấn tĩnh lại. “Ban đầu tôi chỉ có thể nhìn thấy ác ma. Thỉnh thoảng thậm chí tôi còn nghĩ trên đời này có lẽ chỉ có ác ma, nếu thực sự như vậy thì tốt rồi, tôi sẽ thấy an tâm hơn.”

Cộng sự: “Ý ông là ông hy vọng mọi người đều xuống địa ngục?”

Ông lão giơ một ngón tay lên, híp mắt nhìn cộng sự: “Giả sử, giả sử trên đời này chỉ có địa ngục thì sao?”

Cộng sự cười: “Bởi vậy nên mới khuất phục ác ma?”

Ông lão sững sờ một lúc: “Ồ... vấn đề này tôi thực sự chưa từng nghĩ tới... Ừm, cậu nói cũng có lý. Nhưng mà, khi đối mặt với cảm dỗ, có bao nhiêu người kiên định được đây? Cậu có thể làm được không?”

Cộng sự dùng ngón tay cái di qua di lại trên môi: “Tôi không biết, tôi chưa từng thử.”

Ông lão: “Vì vậy cậu có thể thoải mái huênh hoang, đúng không, cậu trai trẻ?”

Cộng sự nghĩ ngợi: “Có lẽ ông nói đúng, nhưng ông cần phải thừa nhận, thần thánh hay ma quỷ dù pháp lực vô biên cũng không thể trực tiếp thao túng con người, vì con người có ý chí tự do. Thần thánh ban cho con người sự khuyên răn, ác quỷ đem đến cho con người sự cám dỗ, còn về việc làm thế nào, con người có thể lựa chọn. Tôi không biết ông có hiểu ý của tôi không. Tôi muốn nói tôi quyền lựa chọn, ông có quyền lựa chọn.”

Ông lão: “Cậu đang trách tôi?”

Cộng sự: “Không, tôi không có quyền trách ông, đó là lựa chọn của ông.”

Ông lão: “Vì vậy?”

Cộng sự: “Vì vậy ông phải chịu trách nhiệm về hậu quả ông đã lựa chọn. Ai cũng vậy cả.”

Ông lão gật đầu: “Ừm, tôi hiểu rồi, trong lòng cậu đang nói ‘Lão già, đáng đời!’ đúng không?”

Cộng sự giữ thái độ bình thản: “Tôi chưa từng nghĩ thế, tuy ý nghĩa thì giống nhau, nhưng tôi thực sự không có những cảm xúc cực đoan như vậy đối với ông.”

Ông lão ngẩng lên hít một hơi thật sâu, lấy lại vẻ bình tĩnh: “Được rồi, có lẽ cậu nói đúng, tôi không muốn tiếp tục tranh luận thêm với cậu về vấn đề này nữa, tôi nói tiếp nhé. Tôi đã từng gặp thiên sứ.”

Cộng sự: “Ý ông muốn ám chỉ một người nào đó?”

Ông lão nghi hoặc nhìn cộng sự một lúc, sau đó có vẻ như vừa tỉnh ngộ: “À! Cậu không tin những điều tôi nói, đến giờ cậu vẫn không tin tôi nhìn thấy ác ma đang sống lẫn lộn cùng với chúng ta, phải không? Vì vậy cậu cho rằng đây chỉ là phương thức biểu đạt khoa trương của tôi, đúng không? Không, không, không hề, hãy tin tôi đi, tôi không dùng bất cứ phương thức biểu đạt khoa trương nào hết, những điều tôi nói đều là sự thật. Đương nhiên, từ góc nhìn nhận của cậu, tôi là một lão già mục nát điên điên khùng khùng, bị ảo giác và ảo thính nghiêm trọng, điểm đáng tin duy nhất là đã trả tiền, còn những điều tôi nói, cậu thậm chí chẳng hề nghiêm túc lắng nghe, cậu đang nghĩ lão già này bao giờ mới cút đi đây. Tiền lão ta đưa liệu có phải tiền thật không? Nói cậu biết, tôi thực sự đã từng nhìn thấy thiên sứ, cô ấy biết bay, cô ấy bay qua đám người, bay qua đỉnh đầu mỗi người. Cậu biết khi thiên sứ bay qua đầu mình sẽ có cảm giác như thế nào không? Đã bao giờ cậu đột nhiên cảm thấy ấm áp, đầy áp dũng khí và sức mạnh không rõ lý do chưa? Cậu biết vì sao không? Vì khi thiên sứ bay qua, cậu có thể nghe thấy an hân khúc cô ấy hát. Đó chính là lý do vì sao cậu đột nhiên có được hy vọng và dũng khí, linh hội được sự tĩnh lặng và an lành, giống như ánh sáng của thiên đường đang bao bọc lấy cậu.” Ông ấy đặt hai tay lên ngực, dáng vẻ ngây ngất say mê.

Cộng sự không tiếp lời mà nhìn sang tôi. Trên gương mặt anh ấy, tôi không nhìn ra bất cứ cảm xúc nào.

Ông lão say đắm một lúc lâu sau mới trợn trừng hai mắt: “Cậu có biết khi ác ma lớn vờn xung quanh, cậu sẽ có cảm giác như thế nào không? Vô duyên vô cớ, cậu thấy không lạnh mà run, da đầu tê rần, như có thứ gì đó đáng sợ đang nhìn cậu chăm chăm, lòng tơ khắp người cậu dựng thẳng đứng.” Ông ấy dừng lại một chút, đa nghi bất an nhìn xung quanh, sau đó dần dần bớt sợ hãi, “Những lúc như thế là thời điểm ác ma đang lớn vờn xung quanh cậu. Tất nhiên có thể nó chỉ đi ngang qua và đang quan sát cậu thôi, nếu cậu sở hữu những thứ đủ để hấp dẫn nó, nó sẽ không bỏ đi, sẽ luôn theo cậu, như hình với bóng. Nó sẽ thường xuyên rì rả rầm rầm bên tai cậu, dù cậu không nhìn thấy, cậu vẫn luôn nghe thấy những âm thanh sắc bén như tiếng răng cọ vào nhau, không biết từ đâu truyền tới. Đó chính là nó.”

Cộng sự: “Ông thường xuyên nghe thấy à?”

Ông lão nhìn cộng sự gật đầu: “Mỗi ngày.”

Cộng sự: “Vậy an hôn khúc thì sao?”

Ông lão thở dài thườn thượt: “Chỉ một lần.”

Cộng sự: “Ông vừa nói không có nơi nào để linh hồn yên nghỉ là ý này?”

Ông lão: “Đúng vậy, cậu nói đúng. Từ sau lần đó, gần như ngày nào tôi cũng ngẩng đầu nhìn lên trời, hy vọng có thể thấy thiên sứ bay qua lần nữa. Tôi muốn bảo cô ấy dừng lại, muốn nói gì đó với cô ấy. Tôi cho rằng, tôi của ngày xưa không thể nhìn thấy thiên sứ, tôi của hôm nay có thể nhìn thấy vì đã thành tâm ăn năn hối lỗi. Tôi vẫn có thể cứu được.”

Cộng sự: “Tôi muốn hỏi ông một câu được không?”

Ông lão rất lâu mới hoàn hồn: “Câu hỏi? Được thôi, cậu hỏi đi.”

Cộng sự: “Theo ngành y bao nhiêu năm như vậy, ông từng thấy chết mà không cứu chưa?”

Câu hỏi này đối với ông lão là sự đả kích vô cùng lớn, có thể dùng từ “thất kinh” để hình dung gương mặt ông ấy lúc đó: “Hả... Cậu có ý gì vậy? Có lẽ đã từng.”

Cộng sự: “Vì không đủ tiến? Hay không đủ tôn trọng ông? Hay vì lý do nào khác?”

Ông lão: “Nhưng tôi cũng từng cứu người mà!”

Cộng sự: “Đó là nghề nghiệp ông đã lựa chọn, nghề nghiệp đó là như vậy. Nhưng nếu thực sự như ông nói, sao ông lại bất an? Tôi nghĩ ông thấy bất an vì ông hiểu rõ bản thân đã làm trái lại những gì, đúng chứ?”

Ông lão oán hận nhìn chằm chằm cộng sự: “Đây là câu hỏi của cậu?”

Cộng sự gật đầu.

Ông lão: “Đã từng như vậy thì sao? Lẽ nào cậu có thể chỉ công vô tư không thu phí vẫn chẩn trị?”

Cộng sự: “Nhưng tôi sẽ không vì vậy mà ép buộc người ta.”

Ông lão: “Cậu chắc mình có quyền chất vấn tôi chứ? Đừng đứng trên đỉnh đạo đức mà lớn lối! Cậu chẳng qua chỉ là thằng ranh con văt mũi chưa sạch!”

Cộng sự rất bình tĩnh: “Nếu mục đích của tôi là giúp ông sám hối thì sao?”

Ông lão trừng mắt nhìn: “Dựa vào cậu sao? Anh không có cái tư cách đấy!”

Cộng sự nhún vai: “Vấn đề nằm ở đây. Nếu ông đồng ý, ông có thể sám hối với mọi người, dù đó là ai. Nhưng ông đã bỏ qua cơ hội này vô số lần, đúng không? Kể cả bây giờ.”

Ông lão không nói lời nào, chết trân nhìn chằm chằm cộng sự.

Cộng sự không hề trốn tránh ánh mắt đó: “Ông xem, tuổi ông đã cao vậy rồi còn chạy tới đây dốc bầu tâm sự và chịu trả tiền cho việc này, nhưng đến giờ tôi chỉ nghe thấy hai chữ “sợ hãi”. Không hề có sám hối, cũng không có chút ăn năn nào. Ông bất an về những việc mình từng làm, nhưng chỉ vì ông hiểu cái giá phải trả là gì, nỗi sợ hãi của ông cũng bắt nguồn từ đây.” Nói tới đây, anh ấy thở hắt ra. “Cho đến giờ, tôi chưa thể khẳng định với ông đây có phải ảo giác hay không. Nhưng tôi cho rằng có một điểm ông đã tổng kết vô cùng tốt, khi giấc mơ và hiện thực lẫn lộn với nhau, tức là đã không còn đường thoát nữa. Còn thiên đường hay địa ngục, tôi không biết chúng có tồn tại không, nhưng tôi thà tin rằng chúng thực sự tồn tại.”

Ông lão đứng dậy: “Cậu không sợ tôi dùng các mối quan hệ của mình đuổi cậu cút khỏi cái ngành này à?”

Cộng sự cười: “Hung hãn và tàn bạo là hành vi tôi khinh thường nhất, vì đằng sau nó chính là sự yếu đuối. Có điều dù vậy, tôi vẫn sẽ cho ông biết cách nhìn nhận của cá nhân tôi đối với câu chuyện này từ góc độ chuyên môn. “

Ông lão lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Cộng sự: “Tôi nghĩ ông sẽ không phải xuống địa ngục đâu.”

Ông lão sững sờ, ngẩng lên nhìn cộng sự: “Vì sao?”

Cộng sự: “Sao ông lại lo lắng bản thân sẽ phải xuống địa ngục? Ông đã ở đó rồi mà.”

Sau khi ông lão ra về, hai chúng tôi chẳng ai nói gì, mỗi người đều làm việc riêng của mình.

Tám chiều tối, tôi hỏi cộng sự: “Nếu bị ép phải rời khỏi ngành, anh sẽ làm gì?”

Cộng sự chẳng buồn ngẩng lên: “Việc gì liên quan tới ngành này.”

Tôi: “Vì sao?”

Cộng sự: “Vì thu nhập cao.”

Tôi bật cười: “Chỉ vì nguyên nhân này thôi sao? Vì tiền? Anh không sợ sẽ biến chất sa đoạ à?”

Cộng sự đặt cuốn sách xuống, ngẩng lên: “Không, vì tôi đã từng nghe thấy an hồn khúc của thiên sử.”

Mười bảy - Lời than thở vô tội

“Vậy cô theo nghề luật sư này bao lâu rồi?” Cộng sự dừng bút, ngẩng lên.

Cô ấy nghiêng đầu hơi nghĩ ngợi: “Mười lăm năm.”

Cộng sự hơi bất ngờ, cô ấy nhìn rất trẻ, hình như chưa đến ba mươi: “Nghĩa là từ sau khi ra trường?”

Cô ấy: “Đúng vậy, ban đầu chỉ làm thêm linh tinh, làm trợ lý, dần dần mới tự tiếp nhận vụ án.”

Cộng sự: “Ừm, từng bước, từng bước mà tiến. Vậy vì sao gần đây cô lại cảm thấy không thể tiếp tục làm được nữa?”

Cô ấy: “Không biết nữa, từ năm ngoái tôi bắt đầu có suy nghĩ như vậy. Tôi cảm thấy nghề của mình không nên tồn tại... Ừm... tức là tôi đột nhiên mất đi sự đồng cảm với nghề của mình.”

Cộng sự: “Không nên tồn tại?”

Cô ấy gật đầu: “Vì sao tôi lại phải biện hộ cho những hành vi tội ác?”

Cộng sự: “Tôi nghĩ có lẽ cô hiểu rõ vấn đề này hơn tôi chứ? Từ thời kỳ La Mã cổ đại đã có nghề luật sư này rồi, ý nghĩa tồn tại của nó chính là biện hộ cho những con người vô tội, nhưng lại bị người ta hiểu nhầm...”

Cô ấy ngắt lời cộng sự: “Ý tôi là vì sao phải biện hộ cho những hành vi tội ác?”

Cộng sự: “Liệu có thể phán đoán đương sự của cô có tội hay vô tội trước khi pháp luật đưa ra quyết định phán xét?”

Cô ấy: “Thực tế điều anh nói là một ranh giới logic.”

Cộng sự: “Ừm? Tôi chưa hiểu.”

Cô ấy: “Nên dựa theo luật pháp để phán đoán đương sự có tội hay không, nhưng bản chất luật pháp lại do con người thiết lập, nó không hoàn thiện, vì vậy nếu có người lách qua những lỗ hổng pháp luật, dù có tội cũng không bị trừng phạt, mà anh thì chẳng thể làm gì được. Nghề của tôi chính là phụ trách tìm ra những lỗ hổng đó. Ý nghĩa nghề nghiệp của tôi đã bị lệch hướng so với ban đầu.”

Cộng sự như đang suy nghĩ gì đó, gật đầu: “Có lý.”

Cô ấy: “Có lẽ anh sẽ khuyên tôi chuyển nghề, nhưng ngoài thông thạo luật pháp, tôi chẳng biết gì khác. Nửa năm trở lại đây do vấn đề tâm lý, tôi không tiếp nhận bất cứ vụ án nào, không phải không có, mà là tôi không muốn nhận.”

Cộng sự: “Vậy cô đến tìm chúng tôi là để xem có biện pháp nào không à?”

Cô ấy: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Được rồi, nhưng trước khi bắt đầu, tôi muốn biết vì sao cô lại chọn ngành này.” Anh ấy xảo quyết tri hoãn đi vào vấn đề để tránh tâm lý chống đối theo bản năng, nhưng thực tế đã bắt đầu rồi.

Cô ấy hơi dừng lại một chút, nghĩ ngợi rồi hỏi ngược lại cộng sự: “Anh hiểu gì về luật pháp? Ở nghĩa rộng ấy.”

Cộng sự: “Nghĩa rộng? Tôi cho rằng đó là các quy tắc của trò chơi.”

Cô ấy: “Không sai, vì vậy luật pháp cơ bản liên quan tới hầu hết mọi lĩnh vực. Nó là cái khung và thước đo cho tất cả các hành vi xã hội.”

Cộng sự: “Rồi?”

Cô ấy mỉm cười: “Gia đình tôi thuộc dạng tương đối bảo thủ, nghiêm túc, bố mẹ trước mặt tôi không bao giờ tùy tiện nói cười, luôn ngăn nắp nề nếp. Anh rất thông minh, chắc anh đã hiểu.”

Cộng sự: “Ừm... quá khen, ý cô là vì vậy cô mới hứng thú với luật pháp, bởi cô muốn nhìn thấy những thứ bên ngoài cái khung?”

Cô ấy: “Đúng vậy. Tôi khao khát tìm hiểu về mọi thứ bên ngoài cái khung, bởi vậy ngày đó khi chọn chuyên ngành, tôi chẳng hề do dự chọn ngành luật, đó là cái khung của cả xã hội, chỉ có đứng ở biên giới mới nhìn thấy bên ngoài.”

Cộng sự: “Ừm, cảm giác rất kỳ diệu, vừa không bước ra ngoài, lại có thể nhìn thấy bên ngoài... Nhưng tôi muốn biết cô thực sự chưa từng bước ra ngoài cái khung à?”

Cô ấy: “Nếu tôi nói là chưa, anh có tin không?”

Cộng sự nhìn cô ấy một lúc: “Tin.”

Cô ấy hơi kinh ngạc: “Quả thực tôi chưa từng vượt qua ngoài vòng pháp luật.”

Cộng sự: “Nhưng cô đã nhìn thấy rồi.”

Cô ấy gật đầu: “Ừm, tôi đã thấy quá nhiều đồng nghiệp dẫn dắt đường sự qua những khe hở lách ra ngoài, rồi lại tìm một khe hở khác để quay vào lại bên trong.”

Cộng sự: “Vậy vùng đất ngoài vòng luật pháp như thế nào?”

Cô ấy: “Tất cả đều tùy tiện sinh trưởng.”

Cộng sự: “Cô muốn nói tới các tội ác?”

Cô ấy: “Không, tất cả, dù tội ác hay chính nghĩa đều tùy tiện sinh trưởng, không có bất cứ hạn chế nào.”

Cộng sự: “Tôi không hiểu lắm.”

Cô ấy vuốt má mình, ngẩng đầu nghĩ ngợi một lúc: “Có một cô bé đã bị cưỡng hiếp khi còn rất nhỏ, vì còn quá nhỏ nên ký ức về vụ việc rất mơ hồ, ngoài đau đớn khổ sở ra, cô bé chẳng nhớ được gì nữa. Còn người mẹ đơn thân của cô bé lại che đậy đi tất cả, để con gái tiếp tục sống cuộc sống bình thường. Cô ấy lặng lẽ chờ đợi, nhưng điều cô ấy chờ đợi không phải lấy ác mộng ra để trừng phạt, mà là thứ khác. Vài năm sau, hung thủ ra tù, người mẹ này đã nắm được hết thông tin cuộc sống của hắn, tiếp tục lặng lẽ chờ đợi, đợi sau khi con gái kết hôn, có con, cô ấy mới bắt đầu thực hiện hành động báo thù đã lên kế hoạch bao nhiêu năm. Cô ấy

lừa tên hung thủ tới nơi mình sống, giam cầm hắn. Trước đó, cô ấy đã sửa nơi mình ở thành không gian như phòng tắm và có cách âm. Mỗi ngày sau khi ngủ dậy, cô ấy thông thả tới trước mặt hung thủ, cao giọng đọc to bệnh án năm nào của con gái, rồi dùng đủ mọi cực hình ngược đãi hắn ta. Nhưng cô ấy rất cẩn thận, không hề giết chết hắn... Anh biết cô ấy đã làm chuyện đó bao lâu không?"

Cộng sự: "Ờ... mấy tháng? Không... ờ... một năm?"

Cô ấy: "Ròng rã suốt ba năm, hơn một nghìn ngày. Hắn ta vẫn sống, nhưng không còn ra hình người nữa rồi. Da hắn không có chỗ nào bình thường, chưa tới một tắc đã lại bị lột ra một mảng, nhưng cô ấy không làm việc đó trong một ngày mà mỗi ngày từng chút một. Cô ấy còn để ý chăm sóc vết thương, không cho chúng bị viêm nhiễm biến dạng. Sau ba năm, răng hắn ta không còn nữa, lưỡi cũng không còn, da mất, bộ phận sinh dục, tai, tất cả các ngón tay, ngón chân đều không còn. Trên mỗi cái xương của hắn ta khắc một chữ: 'Hận'... Sau khi hắn ta được phát hiện trong đồng rác, ý thức đã hoàn toàn suy sụp và hỗn loạn, là con người, hắn ta chỉ còn lại duy nhất một loại cảm xúc..."

Cộng sự: "Sợ hãi."

Cô ấy thở dài: "Đúng vậy, ngoài sợ hãi ra, hắn ta không còn bất cứ thứ gì khác, hắn ta thậm chí còn chẳng thể nào chỉ ra ai đã làm những việc này."

Cộng sự trầm lặng một lúc: "Chết rồi à?"

Cô: "Chưa tới một tháng."

Cộng sự: "Người mẹ đó đã kể với cô phải không?"

Cô ấy nhìn cộng sự, gật đầu.

Cộng sự: "Cô có làm gì không?"

Cô ấy: "Ngoài kinh ngạc, xác minh xem vụ án đó có thật không, tôi chẳng làm gì cả, thực tế là không có bất cứ chứng cứ gì. Người mẹ đơn thân báo thù giống như kỵ sĩ xám, biến phần nộ thành kiếm sắc, phía sau cô ấy là cả địa ngục kèm theo... Anh hỏi tôi vùng đất bên ngoài vòng pháp luật như thế nào, đó chính là vùng đất bên ngoài vòng pháp luật."

Cộng sự hình như đang nghĩ ngợi điều gì, tự lẩm bầm một mình: “Đúng vậy, tôi hiểu rồi, tội ác và chính nghĩa đều tùy tiện sinh trưởng...”

Cô ấy: “Tôi vốn tường ngoài vòng pháp luật cũng là bên ngoài nhân tính, là căn nguyên của mọi tội ác, nhưng sau khi phát hiện bên ngoài vòng pháp luật vẫn tồn tại những thứ tôi có thể đồng tình, tôi bắt đầu hoài nghi mọi điều liên quan đến luật pháp. Hoặc nói đúng hơn, luật pháp thực ra chỉ là một phương thức báo thù, nó chẳng khác gì những thứ nằm ở vùng đất bên ngoài pháp luật, chỉ là nó có vẻ lý trí hơn một chút, trông có vẻ vậy thôi.”

Cộng sự: “Pháp luật là trụ cột thiết yếu xây dựng nên kết cấu xã hội, nếu không có pháp luật, kết cấu xã hội của chúng ta sẽ lập tức sụp đổ...”

Cô ấy: “Vậy cứ để cho nó sụp đổ cũng được, vốn cũng chỉ là một trò cười mà thôi.”

Cộng sự kinh ngạc nhìn cô ấy: “Tôi có thể nghĩ câu nói này của cô có xu hướng phản nhân loại, phản xã hội không?”

Cô ấy mỉm cười: “Hoàn toàn có thể.”

Cộng sự: “Vậy thì ... Xin hỏi cô có theo tín ngưỡng, tôn giáo nào không?”

Cô ấy nghĩ ngợi: “Không rõ ràng. Anh nghĩ tôi có quan điểm như hiện tại do thiếu sót tín ngưỡng?”

Cộng sự: “Không, căn cứ vào thời gian, kinh nghiệm và cảm ngộ của cô trong ngành, cô chắc chắn sẽ có quan điểm như vậy.”

Cô ấy: “Ừm... Dù nói thế nào, giờ vấn đề nhức não lại ném sang phía anh rồi, tôi nên làm gì để loại bỏ suy nghĩ này đây? Tôi không muốn đến một ngày sẽ có hành động cực đoan do mất khống chế bản thân.”

Cộng sự: “Cô nghĩ mình sẽ bị mất kiểm soát?”

Cô ấy: “Chính vì không biết nên mới lo lắng. Nửa năm trở lại đây tôi không dám nhận vụ án nào, chỉ giết thời gian bằng cách làm cố vấn pháp luật cho mấy công ty.”

Cộng sự: “Tôi muốn quay lại chủ đề đang nói chuyện, nếu mất đi luật pháp, chẳng phải tất cả đều sẽ mất kiểm soát sao? Vì không còn gì ràng buộc nữa.”

Cô ấy: “Khi anh đã đọc thuộc luật pháp và biết đủ nhiều, anh sẽ phát hiện luật pháp ở một ý nghĩa nhất định chỉ là cái cớ. Nó đại diện cho một cảm xúc nhìn có vẻ lý trí, nhưng trong trường hợp hiện thực thì không hề như vậy. Ví dụ, khi tuyên bố một tội phạm hung ác tàn bạo bị xử tử hình, rất nhiều người sẽ vỗ tay vui mừng, đúng không?”

Cộng sự: “Ừm ... Ý cô là về bản chất, đây chẳng qua chỉ là báo thù nhờ pháp luật?”

Cô ấy: “Lẽ nào không phải vậy?”

Cộng sự: “Không giống nhau. Mỗi người có một định nghĩa về chính nghĩa và công bằng khác nhau, vì vậy cần dùng pháp luật để tạo ra giá trị trung bình, lấy nó phân định phương thức trừng phạt.”

Cô ấy: “Nhìn từ góc độ xã hội học, những điều anh nói hoàn toàn đúng, nhưng anh đã từng nghĩ tới chưa, nhìn từ phía người bị hại, báo thù sau khi cân đối có công bằng không? Khi mọi việc không xảy ra với mình, con người sẽ không thể lĩnh hội được và cũng dễ dàng tạo ra cái đáng về được cho là lý trí, nhưng nếu chuyện đó xảy ra với mình thì sao?”

Cộng sự: “Cô nói rất đúng, nhưng vì cảm xúc mà trả thù quá mức, hoặc vì không có cảm xúc mà xem nhẹ việc cân nhắc mức hình phạt của vấn đề, đó mới là giới hạn của logic. Hơn nữa luật pháp cũng có quy chế tiến lệ mà? Phán quyết dựa trên tham khảo tiến lệ có thể cân bằng không ít vấn đề tương tự phải không?”

Cô ấy: “Nếu tiến lệ để tham khảo bị xử quá nặng hoặc quá nhẹ thì sao?”

Cộng sự suy nghĩ: “Tôi hiểu rồi, không phải cô mất niềm tin vào pháp luật, mà là rất tin tưởng pháp luật, còn rất dễ tâm tới tính hoàn mỹ của nó nữa.”

Cô ấy sống người, dừng lại một lúc sau mới nhìn cộng sự: “Hình như... anh nói đúng... Tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này.”

Cộng sự: “Có lẽ do hoàn cảnh gia đình, do nguyên nhân nghề nghiệp, tư duy logic của cô rất tốt, vì vậy ngay từ đầu cô đã thấy được trọng tâm vấn đề: giới hạn của logic. Đó cũng là giới hạn cô hy vọng có thể đột phá.”

Cô ấy: “Ừm... Không thể không thừa nhận anh rất chuyên nghiệp, tôi chưa từng tự bước qua được cái mớ bong bóng này, vậy tôi nên làm thế nào đây?”

Cộng sự nhìn vào mắt cô ấy: “Cô đồng ý tiếp nhận thôi miên không?”

Cô ấy: “Thôi miên có thể giải quyết vấn đề à? Nếu có thể, tôi đồng ý.”

Cộng sự: “Tôi không thể đảm bảo bất cứ điều gì, nhưng có lẽ sẽ tìm ra căn nguyên của vấn đề. Chúng tôi đều biết khúc mắc của cô, nhưng trước mắt vẫn chưa rõ nó được hình thành như thế nào.”

Cô ấy: “Đã biết khúc mắc là gì, nhưng lại không biết nó hình thành như thế nào?”

Cộng sự gật đầu: “Đúng, vì hoạt động tâm lý không phải trạng thái cố định, mà là một tiến trình. Nó liên tục diễn biến, chưa từng dừng lại.”

Cô ấy: “Hiểu rồi, được thôi, tôi muốn thử xem.”

Trong phòng quan sát bên cạnh phòng thôi miên, tôi khó hiểu hỏi cộng sự: “Sao tôi vẫn chưa nghe ra được trọng điểm vậy? Anh muốn tôi tìm hiểu nguyên nhân từ trong gia đình cô ấy à? Hay từ công việc?”

Cộng sự điều chỉnh giá đỡ ba chân, chẳng buồn ngẩng lên: “Không, lần này chúng ta tìm kiếm vấn đề trong sâu thẳm nội tâm.”

Tôi: “Sâu thẳm nội tâm? Anh muốn tôi làm thôi miên sâu cho cô ấy? Có cần thiết không?”

Cộng sự: “Tôi nghĩ cần phải thế.”

Tôi: “Anh phát hiện được gì rồi?”

Cộng sự: “Bất cứ vấn đề tâm lý nào đều bắt nguồn từ một điểm rất nhỏ rồi sinh sôi nảy nở lên.”

Tôi: “Lại là lý luận mạch nước ngầm à?”

Lý luận mạch nước ngầm là từ ngữ mang tính chất đặc biệt giữa chúng tôi, thường dùng để chỉ những người dù đã giao tiếp nói chuyện cũng không lấy được đầy đủ thông tin. Họ bề ngoài bình lặng như nước,

nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy những gợn sóng nhỏ bé lăn tăn, nhờ vậy mới biết dưới mặt nước bình lặng kia là những dòng chảy ngầm. Chúng ta rất khó nhìn ra điểm bất thường của một ai đó từ vẻ bề ngoài, nhưng khuynh hướng đặc thù từ lời nói, hành vi có thể biểu thị tính phức tạp trong hoạt động nội tâm họ.

Cộng sự: “Ừm, lý do cô ấy đưa ra nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng suy nghĩ cẩn thận hơn lại thấy không đúng, vì phương hướng của các lý do đó hình như đều thiên về cực đoan, nếu không thôi miên sâu, sợ là chẳng thể nhìn ra được điều gì.”

Tôi mở ô đựng pin của máy quay, nhét pin vào: “Ý anh là tâm lý phản xã hội của cô ấy?”

Cộng sự: “Ừm, rất méo mó lệch lạc.”

Tôi: “Nhưng rất nhiều người cũng vậy mà?”

Cộng sự ngẩng lên nhìn tôi: “Nếu cô ấy là người bình thường, hoặc kiểu người u uất thất bại, tâm lý này cũng hợp lý, nhưng theo lời kể của cô ấy về công việc những năm gần đây, cô ấy có sự nghiệp tương đối thành công, còn am hiểu sâu sắc về luật pháp. Trong trường hợp này, sự cực đoan cô ấy biểu hiện ra quá bất thường. Tôi nghĩ chắc chắn có vấn đề nào đó ở tầng sâu hơn đã dẫn dắt cô ấy này suy nghĩ như vậy. Có lẽ cô ấy không muốn nói ra, cũng có nguyên nhân đặc biệt nào đó từ sâu bên trong nội tâm khiến cô ta bắt đầu che giấu vấn đề then chốt, ý tôi là trong tiềm thức.”

Tôi nghĩ ngợi, đã hiểu: “Hiểu rồi, ý anh là khúc mắc nào đó đã dẫn dắt cô ấy đi chệch hướng, mỗi lần ảnh hưởng một chút, vì vậy dù tất cả đều tích cực, cô ấy vẫn nghĩ theo hướng tiêu cực, thậm chí là cực đoan?”

Cộng sự: “Đúng vậy.”

Tôi: “Nếu nói thế... tôi lại có một đề nghị.”

Cộng sự: “Gì vậy?”

Tôi: “Thôi miên sâu đồng thời khiến nội tâm sâu thẳm của cô ấy tự cụ thể hóa.”

Cộng sự: “Há? Anh muốn cô ấy mở ra phần trọng tâm nhất? Anh ghét phương thức này nhất mà?”

Tôi: “Không thích vì quá phiền phức thôi, nhưng tôi cảm thấy cô ấy có xu hướng tự phóng thích.”

Cộng sự: “Tự phóng thích... ừm... Được thôi, lĩnh vực của anh, anh tự quyết định.”

“Đúng, làm rất tốt, hít thật sâu lần nữa thử xem.” Tôi đang khích lệ cô ấy tự thả lỏng.

Cô ấy thử chậm chậm hít một hơi thật sâu, rồi lại từ từ thở ra: “Hơi giống tập yoga?”

Tôi: “Cô có thể nghĩ như vậy, nhưng tiếp theo đây chúng ta thả lỏng không chỉ mỗi cơ thể mình, mà là tinh thần.”

Cô ấy: “Kiểu người cứng nhắc theo quy luật như tôi liệu có khó thôi miên không?”

Tôi: “Không, vấn đề này không có giới hạn hay phân loại rõ ràng gì, thực tế những người có vẻ lơ đãng mất tập trung lại tương đối khó hơn, bởi họ chẳng để tâm thứ gì, chẳng tin tưởng điều gì, nhóm người như vậy mới nan giải nhất.” Tôi đang nói dối, nhưng tôi bắt buộc phải làm vậy, tôi không muốn cho cô ấy ám thị bất lợi về thôi miên.

Cô ấy lại thử làm theo lời tôi nói thêm mấy lần nữa: “Ừm, tốt hơn nhiều rồi.”

Tôi: “Tốt, giờ nhắm mắt lại, làm như vừa rồi tôi đã dạy cô, thật chậm rãi, hít thở thật sâu.” Tốc độ nói của tôi bắt đầu chậm dần.

Cô ấy yên lặng làm theo.

Tôi: “Hiện tại cô rất an toàn, chậm chậm, chậm chậm dựa về phía sau, tìm tư thế cô cảm thấy thoải mái nhất, chậm rãi hít thở thật sâu.”

Cô ấy mất mấy phút dựa vào lưng ghế sofa, cuối cùng cũng tìm được tư thế ngồi gần như là nằm ra.

Tôi: “Rất tốt. Giờ tiếp tục chậm rãi hít thở, cô sẽ cảm thấy rất mệt mỏi...”

Khi tôi phân chia từng giai đoạn dẫn dắt thời miên sâu, đầu và hai cánh tay cộng sự cũng rũ xuống, giống như ngù gật vậy, nhưng tôi biết đó là biểu hiện anh ấy đang chuẩn bị bước vào trạng thái. Anh ấy thì thoảng sẽ dùng cách tự thời miên để đồng bộ với người bị thời miên, tôi từng hỏi cộng sự làm vậy có tác dụng gì, anh ấy nói có thể giúp ẩn tượng và khái niệm trước đó tạm thời bị cách ly, để nắm bắt lại từ đầu những thông tin mình cần bằng tư duy trống rỗng. Phương thức quan sát đặc biệt này của anh ấy tôi đã từng thử qua, nhưng không hiệu quả. Vì vậy tôi từng nhiều lần nói với anh ấy, đó là năng lực không gì sánh bằng ông trời đã ban cho anh ấy. Anh ấy chẳng thêm che giấu sự kiêu hãnh của mình: “Đúng vậy, tôi được chiếu cố mà.”

“... Rất tốt... Giờ cô đang ở nơi sâu thẳm nhất nội tâm mình, nói tôi biết, cô nhìn thấy gì?” Tôi dùng giọng ôn hòa bắt đầu hỏi han.

Cô ấy: “Đây là... bên bờ biển... dốc cao...”

Kinh ngạc, tôi hơi dừng lại một chút, cảnh tượng này đồng nghĩa với việc sâu thẳm nội tâm cô ấy đang rất bị quan chán đời: “Cô có nhìn thấy phía dưới dốc cao không?”

Cô ấy: “Vâng... có... có thể...”

Tôi: “Dưới dốc cao có những gì?”

Cô ấy: “Nước biển... những hòn đá ngăm màu đen, nước biển màu xám đậm...”

Tôi: “Nói tôi biết xung quanh cô có những gì?”

Cô ấy ngập ngừng mấy giây: “Có một con... một con đường nhỏ...”

Tôi: “Nó thẳng tắp à?”

Cô ấy: “Không, là... là một con đường nhỏ ngoằn ngoèo...”

Tôi: “Cô có thể nhìn thấy con đường nhỏ dẫn tới đâu không?”

Cô ấy: “Dẫn đến... dẫn đến một sườn núi nhỏ ở xa...”

Tôi: “Ồ đó có gì?”

Cô ấy: “Có... có một căn nhà nhỏ.”

Tôi: “Rất tốt, cô có đồng ý đi vào căn nhà đó xem thử không?”

Cô ấy: “Có thể... tôi... tôi đã từng vào trong đó rồi...”

Tôi: “Đó là nơi nào?”

Cô ấy: “Đó là... là nơi tôi sống.”

Tôi nghĩ ngợi: “Đó là nhà cô?”

Cô ấy: “Không, không phải... Nhưng mà là nơi tôi sống.”

Tôi gật đầu: “Cô đang đi vào trong đó à?”

Cô ấy: “Đúng vậy.”

Tôi: “Trên đường cô nhìn thấy những cảnh vật gì?”

Giọng cô ấy nghe hơi buồn bã: “Cảnh vật... hoang vu...”

Tôi: “Như nào?”

Giọng cô ấy nhỏ tới mức gần như nghe không rõ: “Đất đai... khô cằn... bầu trời xám xịt... cây cối khô héo... bụi gai... không có dân cư... hoang vu... hoang vu... chỉ có trên sườn núi xa xa, một ngôi nhà gỗ nhỏ... đó là nơi tôi sống... nơi... tôi sống...”

Lúc này tôi mới ý thức được, cô ấy hình như còn có khuynh hướng tự áp chế rất lớn: “Cô đến nơi chưa?”

Cô ấy: “Vẫn chưa... vẫn chưa đến...”

Tôi: “Có nhìn thấy con đường dưới chân như thế nào không?”

Cô ấy: “Có... nhìn thấy... là... một con đường đất...”

Tôi cúi đầu quan sát biểu cảm của cô ấy, cô hơi cau mày, mang theo chút buồn bã, nhiều hơn nữa là sự bất lực. Lúc này tôi nhìn cộng sự, anh ấy như một đứa trẻ cuộn hai chân rúc vào trong ghế, ôm đầu gối, lòng mày cau lại.

Tôi cố ý dừng lại: "Giờ thì sao, đến chưa?"

Cô ấy: "Đến rồi."

Tôi: "Tôi muốn cô mở cửa ra, đi vào bên trong."

Cô ấy: "Được, cửa mở rồi..."

Tôi: "Giờ cô đã bước vào nơi mình sống chưa?"

Cô ấy: "Vẫn chưa..."

Tôi: "Sao vậy?"

Cô ấy dường như đang nghẹn ngào: "Bên trong... khắp nơi đều là bụi... lâu quá... chưa quay lại rồi..."

Tôi: "Nó từng rất sạch sẽ à?"

Cô ấy: "Không, nó vẫn luôn như vậy... Lần đầu tiên cũng thế này."

Tôi đợi thêm mấy giây nữa: "Cô không định vào lại nữa à?"

Cô ấy nghẹn ngào hít thở sâu rồi dừng lại một lúc: "Tôi... đang ở trong nhà."

Tôi: "Nói rõ cho tôi biết, cô đã nhìn thấy gì?"

Cảm xúc của cô ấy rất ảm đạm mờ mịt, còn u uất nữa: "Bụi... khắp nơi đều là bụi, trên sách, trên ghế, trên bàn, trên giá sách, trên cửa sổ... một lớp bụi dày... bao phủ ..."

Tôi: "Trong nhà có vật dụng nào không?"

Cô ấy: "Chỉ có rất ít... bàn, ghế, giá sách và mấy cái thùng rất to."

Tôi: "Đều làm bằng gỗ à?"

Cô ấy: "Vâng... Đúng vậy..."

Tôi thở phào, nếu đồ đạc trong nhà bằng thép hoặc chất liệu kỳ quái nào khác, rất có thể cô ấy có khuynh hướng tự làm tổn thương mình, nhiều người sẽ cảm thấy bình thường, nhưng tôi biết đó là vấn đề nghiêm trọng tới mức thế nào.

Tôi: "Ở đây có rất nhiều sách à?"

Cô ấy: “Đúng vậy.”

Tôi: “Cô biết đó là những cuốn sách như thế nào không?”

Cô ấy: “Có.”

Tôi: “Cô đã đọc chưa?”

Cô ấy: “Đều đọc rồi...”

Tôi: “Trong sách viết về những gì?”

Cô ấy: “Trong sách... đều là... đều là... những nội dung tôi không muốn đọc...”

Tôi: “Vậy, cô không muốn đọc nội dung gì?”

Cô ấy: “... Không được...”

Tôi chưa hiểu, dừng lại nghĩ ngợi: “Cái gì không được?”

Cô ấy: “Không được... trong sách không cho... không có... không được...”

Tôi khó hiểu ngẩng lên nhìn cộng sự, nhờ anh ấy giúp đỡ. Lúc này anh ấy cũng đang cau chặt mày suy nghĩ. Một giây sau, anh ấy làm động tác lật giờ trang sách, tôi nghĩ ngợi, hiểu rồi.

Tôi: “Tôi muốn cô cấm cuốn sách gần nhất lên, cô sẽ cấm nó lên.”

Cô ấy tỏ ra hơi ngập ngừng, nhưng không chống cự: “... Cấm lên... Được rồi, tôi cấm lên rồi...”

Tôi: “Rất tốt, cô có thể đọc được tên sách là gì không?”

Cô ấy: “Vâng, tôi có thể đọc được.”

Tôi: “Nói tôi biết, tên cuốn sách là gì.”

Cô ấy: “Nghiêm... cấm.”

Tôi: “Giờ mở cuốn sách đó ra.”

Cô ấy: “Tôi... không mở được...”

Tôi: “Đây là cuốn sách không mở ra được à?”

Cô ấy: “Đúng vậy, là một cuốn sách không mở ra được...”

Tôi: “Vì sao lại không mở ra được?”

Cô ấy: “Bởi vì ...bởi vì phía sau cuốn sách có viết... viết là: Không được...”

Tôi: “Vì vậy cô không mở nó ra được?”

Cô ấy: “Đúng vậy.”

Tôi: “Cô có thể nhìn thấy những cuốn sách khác trên giá sách không?”

Cô ấy: “Có nhìn thấy...”

Tôi: “Cô có nhìn thấy tên sách không?”

Cô ấy: “Có, tôi nhìn thấy...”

Tôi: “Cô có đồng ý chọn mấy tên sách đọc tôi nghe không?”

Cô ấy: “Được... được thôi...” Nói rồi, cô ấy hơi ngẩng đầu lên, dường như đang nhìn gì đó. “Không được phép, không được vượt qua, đường cùng, nghiêm cấm, cấm đoán...” Nghe tới đây, cộng sự đột nhiên ngăn người, hình như đã nắm bắt được gì đó.

Tôi: “Những cuốn sách khác trong nhà thì sao? Cô có thể mở chúng ra không?”

Hơi thở của cô ấy bắt đầu trở nên gấp gáp: “Tôi... tôi không làm được...”

Tôi: “Cô mở không ra hay không làm được?”

Cô ấy: “Tôi mở không ra... tôi không làm được...”

Tôi ngừng truy hỏi về vấn đề này, chuyển sang vấn đề khác: “Mỗi cuốn sách trong căn nhà này đều như vậy à?”

Cô ấy: “Đúng vậy, mỗi cuốn...”

Tôi cúi đầu đọc lại những vật dụng bày biện trong nhà đã ghi lại vào sổ, sau đó hỏi: “Trong những chiếc thùng rất to cũng đựng sách à?”

Cô ấy: “Không phải...”

Tôi: “Vậy cô có biết trong đó đựng những gì không?”

Cô ấy: “Có, tôi biết...”

Tôi: “Có thể nói tôi trong thùng đựng gì không?”

Cô ấy bình tĩnh lại hơn: “Quần áo.”

Tôi: "Trong thùng đều là quần áo?"

Cô ấy: "Đúng vậy."

Tôi: "Quần áo như thế nào?"

Cô ấy: "Đồ âu, giày da... cà vạt..."

Tôi: "Là quần áo của ai?"

Cô ấy: "Đều là quần áo của tôi... đều là quần áo của tôi..."

Lúc này cộng sự đứng dậy, không lên tiếng, gật đầu với tôi.

Tôi giờ ngón tay chỉ lên trán mình, ý hỏi anh ấy có muốn người bị thôi miên lưu giữ ký ức về những điều này không.

Cộng sự tiếp tục gật đầu.

Tôi đưa ánh mắt về phía người phụ nữ trước mặt mình: "Cô có thể nhìn qua cửa sổ ra bên ngoài không?"

Cô ấy: "Được."

Tôi: "Khung cảnh như thế nào?"

Cô ấy: "U ám, thê lương..."

Tôi: "Cô có nhìn thấy một chùm ánh sáng đang chiếu xuống không?"

Cô ấy: "Một chùm ánh sáng... một chùm... Có, tôi nhìn thấy rồi..."

Tôi: "Cô đang ở bên ngoài căn nhà gỗ và đi về hướng chùm ánh sáng đó."

Cô ấy: "Tôi đang đi về hướng ánh sáng..."

Tôi: "Chùm ánh sáng đó dẫn dắt cô trở về với hiện tại và ghi nhớ tất cả những điều vừa xảy ra, khi tôi đếm đến..."

Tôi: "Có vẻ anh đã nắm bắt được tình hình rồi."

Cộng sự liếc nhìn qua lớp kính, cô gái đang uống nước ngồi chờ đợi ở phòng thôi miên, anh ấy gật đầu: "Đã biết, nhưng hơi bất ngờ."

Tôi: "Anh đang nói tới xu hướng giới tính của cô ấy phải không?"

Cộng sự: “Đúng vậy, cô ấy là người đồng tính.”

Tôi: “Ừm, nhưng tôi không hiểu vì sao cô ấy lại chuyển biến thành tư duy phản xã hội, kìm nén thuần túy à?”

Cộng sự: “Với tính cách của cô ấy, tôi nghĩ cũng hợp lý.”

Tôi nhìn lại ghi chép trong cuốn sổ tay: “Tính cách cô ấy... hoàn cảnh gia đình... và gì nữa? Tính chất công việc?”

Cộng sự khoanh tay dựa cửa: “Ừm, tất cả những điều này đều được bao gồm bên trong, hơn nữa còn điểm quan trọng nhất.”

Tôi: “Là gì?”

Cộng sự: “Tự nhận thức vừa lệch lạc, vừa không thể không tuân theo của cô ấy.”

Tôi: “Câu của anh vẫn vế quá đấy, tôi chưa hiểu.”

Cộng sự cười: “Để tôi giải thích theo trình tự nhé. Hoàn cảnh gia đình cô ấy không cần giải thích nhiều nữa đúng không? Trước khi thôi miên cô ấy đã tự nói rồi, quá cứng nhắc, nghiêm túc, nghĩa là gì? Một cái khung, đúng chứ? Đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy thường sẽ chia thành hai dạng cực đoan, hoặc rất nổi loạn, hoặc rất bảo thủ, cố chấp. Nhưng thú vị là, người nổi loạn thường nội tâm sẽ bảo thủ, còn người trông có vẻ bảo thủ, nội tâm lại vô cùng nổi loạn, thậm chí còn tràn đầy cảm xúc cực đoan và suy nghĩ khoa trương, cứ luôn nhấp nhóm chực chờ nổi dậy. Cô ấy thuộc kiểu thứ hai. Vậy là đã có hai cái khung hạn chế cô ấy rồi.”

Tôi: “Ừm, gia đình và đặc trưng tích cách bên ngoài do gia đình bồi dưỡng nên.”

Cộng sự: “OK, cái khung thứ ba từ tính chất công việc của cô ấy: liên quan đến pháp luật. Tôi nghĩ điểm này không cần giải thích nữa. Trong vòng vây của ba cái khung này, tất cả suy nghĩ của cô ấy có lẽ đều bị đè nén, có thể thấy từ miêu tả nội tâm cô ấy: hoang vu, thê lương, âm đạm, một khung cảnh như ngày tận thế. Nhưng cũng chính khung cảnh này lại chứng minh cho khát vọng và mong đợi của cô ấy về chuyện tình cảm. Giữa một màn hoang vu, có một nơi cô ấy sống – ngôi nhà gỗ nhỏ.

Nếu không có ngôi nhà gỗ, tôi sẽ cảm thấy tình trạng cô ấy tồi tệ hơn bây giờ rất nhiều, bởi nó biểu hiện cho sự tuyệt vọng.”

Tôi gật gù: “Đúng vậy, điều này tôi cũng để ý thấy.”

Cộng sự: “Nhưng các vật dụng bày biện trong căn nhà đơn giản tới mức tồi tệ rồi, phải không? Nhiều nhất là sách, những cuốn sách không thể mở ra. Vì sao vậy, anh đã nghĩ tới chưa?”

Tôi: “Ừm... Có lẽ cô ấy không muốn mở ra.”

Cộng sự: “Chính xác. Vậy vì sao cô ấy lại không muốn mở ra?”

Tôi: “Chuyện này... Để tôi nghĩ xem... Có lẽ do... tên sách? Vì tên sách phải không?”

Cộng sự: “Rất chính xác, đúng là như vậy. Tên những cuốn sách đó đều tồn tại một dạng cấm đoán, vì vậy cô ấy không chịu mở ra, trong phòng của cô ấy không có chỗ nào để nghỉ ngơi, đến giường cũng không, vì vậy cô ấy mới cất tất cả quần áo tượng trưng cho nam giới trong thùng chứ không treo lên như những quần áo bình thường khác... Giờ chúng ta quay trở lại, tôi vừa mới nói tới sự tự nhận thức lệch lạc, nhưng lại không thể không tuân theo của cô ấy... Giờ anh đã hiểu rồi chứ?”

Tôi cẩn thận sắp xếp lại mạch tư duy: “... Ra là vậy... Cô ấy cất giấu quần áo nam giới đi, thực chất là muốn cất giấu khuynh hướng đồng tính của mình... Hoàn cảnh từ nhỏ đến lớn, sự tự nhận thức về bản thân, tính chất công việc khiến cô ấy buộc phải áp chế thôi thúc của khuynh hướng đồng tính, bởi cô ấy cho rằng nó đi ngược lại ràng buộc từ bên ngoài và tự ràng buộc của cô ấy...”

Cộng sự: “Đúng vậy, khi không còn bất cứ lỗ hổng nào để phá bỏ, sức mạnh bị áp chế này chỉ có thể chuyển động tán loạn. Giống như con dã thú bị giam cầm trong lồng vậy, điên cuồng đâm bừa mọi góc ngách. Lúc này vấn đề không phải tìm cửa ra nữa, mà đáng sợ hơn, làm thế nào để phá hủy toàn bộ cái lồng. Hay nói cách khác, phá hủy mọi giới hạn, khiến tất cả những thứ có thể hạn chế bản thân đều sụp đổ, tất cả gông cùm không thể tiếp tục tồn tại được nữa!”

Tôi: “Đúng vậy... vùng đất bên ngoài vòng pháp luật...”

Cộng sự: “Căn nguyên chính là cô ấy không thể biểu đạt khuynh hướng giới tính của mình...”

Tôi: “Vậy anh định sẽ giải quyết vấn đề này thế nào?”

Cộng sự lắc đầu: “Chúng ta chẳng thể làm được gì.”

Tôi: “Hà? Anh muốn từ bỏ?”

Cộng sự: “Đâu có, chỉ cần nói rõ với cô ấy là được.”

Tôi: “Chỉ đơn giản vậy thôi à?”

Cộng sự gật đầu: “Chỉ đơn giản vậy thôi, có lúc không cần bất cứ quá trình hồi phục hay trị liệu nào, chỉ cần một thái độ khẳng định.”

Tôi: “Ồ... tôi cứ cảm thấy...”

Cộng sự: “Sao cơ?”

Tôi: “Tôi sợ làm vậy sẽ gây ra phiền phức cho cô ấy. Anh biết đấy, tuy chúng ta luôn nói công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống, nhưng công việc cũng là một phần của cuộc sống, nhiều thời điểm chắc chắn sẽ ảnh hưởng, tôi chỉ hơi lo lắng.”

Cộng sự: “Anh không cần lo lắng, từ khi sinh ra chúng ta đã phải đối phó với đủ mọi vấn đề rồi, mỗi ngày đều vậy.”

Tôi lại nhìn vào phòng thôi miên, gật đầu.

Cộng sự: “Đi thôi, cô ấy vẫn đang đợi đấy.” Nói rồi, cộng sự nắm tay nắm cửa. Nhưng anh ấy không mở cửa ra, cứ đứng vậy.

Tôi: “Sao thế?”

Cộng sự quay người lại: “Tôi vừa mới nhớ ra một chuyện.”

Tôi: “Chuyện gì?”

Cộng sự: “Miêu tả của cô ấy về nội tâm, khung cảnh rất giống trong một bài thơ của một nhà thơ đồng tính.”

Tôi: “Khung cảnh hoang vu đó á?”

Cộng sự gật đầu: “Đúng vậy.”

Tôi: “Ra vậy...” Tôi nhìn người phụ nữ trong phòng thôi miên qua lớp cửa kính, cô ấy cũng đang nhìn chúng tôi.

Cộng sự: “Tuy nghề nghiệp cô ấy có liên quan tới pháp luật, nhưng cô ấy lại sống trong gông cùm quá lâu, có thể giúp người khác thoát tội, nhưng lại không cách nào miễn xá được cho bản thân... Giống như tâm lý ỷ lại vào các điều khoản pháp luật vậy, sự tự phóng thích của cô ấy cũng cần phải cân nhắc quyết định mới có thể xá tội cho bản thân được...”

Tôi: “Lát nữa nói chuyện với cô ấy, anh muốn trao cho cô ấy quyền cân nhắc quyết định vô tội à?”

Cộng sự vịn nắm cửa: “Không, điều cô ấy cần, chỉ là một lời than thở vô tội.”

Chú thích - Lời cuối sách

Hỏi: Thời miên thực sự không phải ngủ à?

Đáp: Về điểm này, tôi có thể đưa ra câu trả lời khẳng định – thời miên không phải là ngủ.

Hỏi: Điểm khác nhau lớn nhất giữa thời miên và ngủ là gì?

Đáp: Điểm khác nhau lớn nhất giữa hai trạng thái này là: Giấc ngủ có sự tự chủ đạo ý thức (ở tầng tiềm thức, chứ không phải tầng ý thức). Trong trạng thái ngủ, hoạt động tiềm thức và phản ứng bản năng nắm quyền chủ đạo trực tiếp và chức năng trao đổi thông tin. Ví dụ: trong trạng thái ngủ, nhân vật bạn đóng vai thông thường sẽ tự do không xác định, quá trình tự định vị nhân vật của bạn cũng mang tính ngẫu nhiên rất cao. Đương nhiên, đây không thực sự là ngẫu nhiên, mà đều do tiềm thức quyết định. Đồng thời, trong giấc ngủ, bạn có thể tiếp nhận một số biến đổi của thế giới bên ngoài xuất phát từ bản năng, hơn thế nữa còn phản ánh vào khung cảnh của giấc mơ, ví dụ môi trường thay đổi trở nên hơi lạnh, rất có thể bạn sẽ mơ thấy bản thân mặc ít quần áo, hoặc đang ở vùng giá rét, đại loại như vậy.

Còn trong trạng thái thời miên, quyền chủ đạo tiềm thức hoặc bị suy yếu đi, hoặc phải bàn giao, đồng thời quá trình trao đổi thông tin với phản ứng bản năng cũng giảm thiểu đi rất nhiều. Ví dụ: trong trạng thái thời miên, định vị nhân vật của người bị thời miên rất đơn nhất, hoặc tái hiện lại nhân vật cố định từng có trong một khung cảnh nào đó, hoặc đứng ở thân phận người quan sát, vấn đề này sẽ do nhà thời miên

quyết định, người bị thôi miên không có sự lựa chọn nào khác. Đồng thời, ảnh hưởng do hoàn cảnh môi trường thay đổi không nghiêm trọng như trên (đương nhiên, nếu hoàn cảnh môi trường thay đổi kịch liệt vẫn ảnh hưởng đến người bị thôi miên, vì vậy khi thôi miên cần môi trường yên tĩnh và không bị làm phiền).

Hỏi: Tôi từng thử bị thôi miên, nhưng không thành công. Thôi miên không có hiệu quả đối với tất cả mọi người à?

Đáp: Thôi miên quá thực không có hiệu quả với tất cả mọi người, một bộ phận rất ít cực kỳ khó bị thôi miên, bởi ý thức tự cảnh giác của họ rất mạnh mẽ. Nhưng tình trạng như bạn vừa nói, tôi nghĩ không chỉ đơn giản như vậy. Đầu tiên tôi muốn biết: Động cơ khiến bạn thử bị thôi miên là gì? Chỉ vì hiếu kỳ muốn thử thôi sao? Hay muốn xác minh? Hay bắt buộc phải thôi miên để tìm hiểu ngọn nguồn một vấn đề tâm lý? Tôi đoán là hai tình huống đầu phải không? Vậy tôi sẽ đưa ra lời giải thích có trách nhiệm rằng, thôi miên thiếu nội dung chính rất khó thành công. Thôi miên không phải chỉ cần muốn là được, muốn xem là thật hay giả, hoặc có thú vị hay không. Động cơ thôi miên và nội dung chủ yếu cần đạt được sau khi thôi miên là một phần không thể thiếu của thôi miên. Xuất phát điểm khác nhau có thể ảnh hưởng trực tiếp tới hiệu quả thôi miên, vì vậy đa số trường hợp thôi miên và chấn trị tâm lý tồn tại mối quan hệ ràng buộc đặc biệt, nếu thoát ra khỏi mối quan hệ này, thôi miên sẽ rất khó có hiệu lực và tính chuyên nghiệp. Nếu chỉ xuất phát từ sự hiếu kỳ, đương nhiên rất khó thôi miên thành công, vì trong trường hợp đó, người bị thôi miên sẽ cảnh giác cao, cũng xuất hiện hiện tượng phản kháng ngoài dự tính – nghi ngờ. Nhưng nếu thôi miên xuất phát từ lý do giải quyết vấn đề tâm lý, chắc chắn sẽ có những nội dung chủ yếu, người bị thôi miên cũng tương đối dễ tiếp nhận thôi miên hơn. Khi đó bạn sẽ chẳng còn nghi ngờ thôi miên có thật hay không mà chỉ quan tâm xem vấn đề của bạn sẽ được giải quyết như thế nào. Ngoài ra, còn một yếu tố rất quan trọng: sự chuyên nghiệp của nhà thôi miên. Và xin đừng tin vào những màn biểu diễn của các ảo thuật gia – đó chỉ là biểu diễn.

Hỏi: Vậy vì sao một số màn thôi miên tập thể mang tính biểu diễn lại rất dễ dàng thành công? Người bị thôi miên thể hiện rất rõ rằng bản thân đã bị thôi miên và còn có thể phát biểu cảm giác sau khi bị thôi miên?

Đáp: Vấn đề này xin mời tham khảo bài viết *Phiên ngoại: Giấc mơ và thôi miên* trong cuốn sách này.

Hỏi: Thôi miên có phân loại sâu và nông không?

Đáp: Có. Thôi miên sâu tương đối cần ám thị mạnh, đầy đủ để đạt được mục đích khiến người bị thôi miên từ bỏ ý thức chủ đạo nhiều hơn và lợi dụng điều này mở ra tiềm thức cũng như các tầng sâu ký ức. Nhưng thông thường không cần thiết phải tiến hành thôi miên sâu, bởi nó vừa phiền phức vừa khó khăn, cần thời gian chuẩn bị gấp nhiều lần thôi miên thông thường – thời gian chuẩn bị ở đây bao gồm: tiếp xúc, trao đổi, trò chuyện với người bị thôi miên nhằm xóa bỏ tâm lý cảnh giác, giành được nhiều tín nhiệm hơn.

Hỏi: Có tồn tại tự thôi miên không?

Đáp: Tự thôi miên thực tế được coi như tự ám thị, không hoàn toàn thuộc về tự thôi miên, ám thị và thôi miên vẫn có khác biệt.

Hỏi: Thôi miên không phải là ám thị sao?

Đáp: Không phải. Thôi miên là kết quả, ám thị là mảnh khoe kỹ thuật.

Hỏi: Tự thôi miên có thể đạt đến trình độ thôi miên sâu không?

Đáp: Không thể, vì người thôi miên trong quá trình tiến hành ý thức chủ đạo không thể đồng thời từ bỏ ý thức được.

Hỏi: Ám thị dùng thôi miên làm mục đích chỉ ứng dụng trong lĩnh vực chuyên ngành thôi phải không?

Đáp: Ngược lại, rất thường gặp. Ví dụ, trong quảng cáo trên truyền hình, bạn sẽ thấy các cô gái xinh đẹp và các anh chàng đẹp trai sử dụng một loại sản phẩm nào đó và thể hiện là sau khi sử dụng nhìn họ rung động lòng người biết bao, đẹp để biết bao, đây chính là ám thị mang tính chất thôi miên. Nếu bạn sử dụng sản phẩm này, sẽ rực rỡ rung động lòng người giống cô ta/ anh ta à? Không, đó chỉ là người bán đang ám thị bạn mà thôi. Thực tế, chúng ta đều biết việc này không có khả năng. Nhưng bạn buộc phải thừa nhận, nó lại có hiệu quả với một số người. Từ khi bắt đầu xem quảng cáo họ đã bước vào trạng thái bị thôi miên, cho đến khi mua xong sản phẩm, sử dụng một thời gian mới bừng tỉnh ngộ. Nhưng nếu lần sau có những cô gái, chàng trai xinh xắn, đẹp trai hơn đóng quảng cáo mới, họ vẫn vui vẻ không biết mệt mỏi tiếp tục bị thôi miên... Những ví dụ như thế nhiều vô số kể, rất phổ biến.

Hỏi: Vậy ngoài các hoạt động thương mại ra thì sao? Ám thị thôi miên còn thường gặp ở đâu trong đời sống hằng ngày?

Đáp: Giống như vậy, rất phổ biến. Ví dụ trong công việc, chúng ta đưa ra kiến nghị với cấp trên hoặc cấp dưới, một kiến nghị thực sự có thể lay động người khác là kiến nghị miêu tả bản kế hoạch tương lai – khiến đối phương tiếp nhận kiến nghị này bằng cảnh tượng giả thuyết còn chưa xảy ra. Chúng ta thường đều vô thức chấp nhận kiểu tương lai giả thuyết này, hơn nữa còn coi nó như căn cứ đầy đủ cho hiện tại. Nhưng tương lai đó không tồn tại ngay tức khắc, cũng không thuộc quan hệ nhân quả tất yếu, phải không? Vì vậy, nó chỉ là một ám thị dùng thôi miên làm mục đích mà thôi. Dạng ám thị này trong cuộc sống đã quá phổ biến rồi, vì vậy rất khó ý thức được nó chính là ám thị thôi miên. Đương nhiên, tỷ lệ thành công liên quan trực tiếp với người miêu tả, những người giỏi sử dụng ngôn ngữ và văn tự sẽ dễ thành công hơn. Nếu người miêu tả từng thực hiện những gì bản thân vừa miêu tả, hoặc suy nghĩ của người đặt giả thuyết và người tiếp nhận tương đối giống nhau, tỷ lệ thành công sẽ được nâng lên tầm cao mới. Trong trường hợp đó, tỷ lệ tương lai kia thành hiện thực trên thực tế cũng rất lớn.

Hỏi: Nếu ám thị thời miên phổ biến như vậy, chẳng phải cuộc sống của chúng ta đâu đâu cũng thấy bóng dáng thời miên à, chỉ có điều chúng ta chưa từng chú ý tới mà thôi?

Đáp: Đây chính là điều tôi muốn nói – Thời miên, có mặt ở khắp mọi nơi.

Mục lục

Không - Cộng sự	4
Một - Đêm kinh hoàng	7
Hai - Lạc đường	21
Ba - Quan âm nghìn tay	37
Bốn - Bán diện nhân	56
Năm - Ký ức hoàn mỹ	77
Sáu - Vườn hoa của cô ấy	88
Phiên ngoại - Giấc mơ và thời miền	112
Bảy - Người bạn trong tù tuần áo (Thượng)	120
Tám - Người bạn trong tù quần áo (Hạ)	139
Chín - Nhân chứng	157
Mười - Người lẩn trốn trong bóng tối	174
Mười một - Bạo quân	194
Mười hai - Dòng thời gian	216
Phiên ngoại - Tiềm thức và ám thị	241
Mười ba - Vụ mưu sát hoàn mỹ	247
Mười bốn - Kẻ khốn nạn trong nơi (Thượng)	264
Mười lăm - Kẻ khốn nạn trong nơi (Hạ)	281
Mười sáu - An hồn khúc	299
Mười bảy - Lời than thở vô tội	312
Chú thích - Lời cuối sách	331

Sổ tay nhà thơ miền II

Tác giả: Cao Minh

Dịch giả: Phương Linh

Mười hai - Dòng thời gian 2

Nhìn màn hình điện thoại, tôi bấm nút nghe.

Tiếng cộng sự vọng tới, tin hiệu không tốt lắm, rất nhiều tạp âm: "Hôm qua tôi mới gửi chuyển phát nhanh cho anh đấy, anh nhận được chưa?"

"Anh gửi à?" Đúng là tôi mới nhận được bưu kiện chuyển phát nhanh, nhưng chữ trên vận đơn rất mờ, tôi tưởng ai gửi cho cộng sự nên không mở ra xem, vứt luôn trên bàn làm việc ở phòng khám. "Tôi để ở phòng khám rồi."

Cộng sự: "Ừ, tốt nhất là anh nên xem đi."

Tôi: "Mai nhé, tôi vừa về đến nhà, đi đi về về cũng phải mất cả tiếng."

Cộng sự: "Không, anh xem luôn hôm nay đi."

Tôi: "Quan trọng lắm à? Cái gì thế?"

"Tôi tình cờ có được nó, anh xem là biết ngay. Bắt đầu từ trang tôi kẹp giấy ấy. Giờ tôi có chút việc, về kể sau." Nói xong anh ấy vội vàng cúp máy.

Tôi nghĩ một lúc rồi lại quay ra thang máy.

Mấy tiếng sau.

Tôi lau sạch tay, từ bếp quay lại phòng khách, ngồi xuống ghế sofa bên cửa sổ, mở bưu kiện ra.

Bên trong là một cuốn sổ bìa cứng rất dày.

Tôi thấy một trang có kẹp giấy, liền mở trang ra. Nét chữ hơi láu của cộng sự: “Đọc từ trang này đi.”

Tôi quay lại bật đèn sàn phía sau ghế sofa, đổi sang một tư thế thoải mái, bắt đầu đọc.

Có vẻ đây là một cuốn nhật ký, ngày tháng trên trang cộng sự bảo tôi đọc là từ bảy năm trước.

Mùng chín tháng tư, trời âm u

Lúc ăn tối với cô ấy ở nhà hàng, có hai người trong góc phòng cứ nhìn mình mãi, một nam một nữ. Cách họ nhìn mình rất lạ, không phải kiểu tình cờ nhìn vào mắt nhau, mà là nhìn chăm chăm không chớp mắt, rất đáng ghét, khiến người ta bất an. Mình phải vào nhà vệ sinh hai lần kiểm tra xem trên người mình có chỗ nào không ổn không, nhưng không.

Đùng là ánh mắt khiến người ta khó chịu! Hai người họ nhìn không giống vợ chồng hay có quan hệ thân thiết gì với nhau, ngoại hình, khí chất cũng chẳng hợp nhau chút nào, hơi không liên quan. Người phụ nữ có thể nói là đẹp, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị. Còn ánh mắt người đàn ông rất đáng sợ. Bộ dạng anh ta không hề hung ác, ngược lại, rất gầy yếu. Hình như bị suy dinh dưỡng. Đáng sợ là ánh mắt anh ta, ánh mắt anh ta có thứ gì đó mình không rõ nữa. Siêu thoát? Không đúng, có lẽ là không sợ hãi, cảm giác như kiểu dù chết ngay bây giờ cũng chẳng sao. Cũng có lẽ còn nghiêm trọng hơn thế, người sống không thể có ánh mắt này. Tóm lại bữa tối nay rất khó chịu. Toàn thân bức bối.

Mười hai tháng tư, có gió

Chia tay rồi. Nhưng chẳng sao, cũng mới chỉ quen hơn một tháng. Cô ấy khó tính khiến người khác chẳng thể chịu đựng nổi, mà cũng đã đến mức thích đầu, nếu không phải vì mấy người họ hàng cứ ép đi xem mắt... Thôi, chia tay rồi còn nói làm gì! Năm nay đã ba mươi hai tuổi rồi, đến một cô bạn gái ổn định cũng không có, số mình là số độc thân chẳng.

Mười chín tháng tư, trời âm u

Lại mất cả ngày trời để tháo đồng hồ đeo tay ra kiểm tra, lau chùi, nhưng sửa mãi không được. Đáng lý ra phải sửa được chứ nhỉ, không có linh kiện nào bị làm sao, vậy mà cứ không chạy được, sao thế nhỉ? Cái đồng hồ này mình đã sửa mấy năm rồi, còn tự học cả cách sửa đồng hồ nữa, vấn đề nằm ở đâu không biết? Đây là đồng hồ bố để lại cho mình trước khi mất, mới được vài năm đã không chạy nữa rồi, lạ thật!

Mệt quá, hôm nay không lắp nữa, để mai rồi tính.

Hai mươi lăm tháng tư, trời nắng

Lại nhìn thấy cô ấy trên đường, người phụ nữ ở nhà hàng, cô ấy thật sự rất đẹp, cô ấy cũng nhận ra mình.

Hôm nay người đàn ông rất gầy không đi cùng cô ấy.

Mùng hai tháng năm, trời nắng

Danh cả buổi sáng lắp đồng hồ, lúc lên dây cót mình đã cầu nguyện cho kỳ tích xuất hiện, nhưng kỳ tích không xảy ra. Kim đồng hồ dừng ở đó, không hề chuyển động. Chẳng hiểu vấn đề ở đâu. Mình đã sửa được năm cái đồng hồ cho bạn bè và đồng nghiệp rồi, chỉ có cái đồng hồ này là ngoại lệ!

Mười một tháng năm, mưa

Lại bị ép đi xem mắt, không thích cô gái hơi hợt đó. Tuy hình như cô ấy có hứng thú với mình.

Mười hai tháng năm, mưa

Lại nhìn thấy cô ấy ở góc đường, cô ấy cũng nhìn mình. Không biết tại sao mình lại muốn qua đó bắt chuyện, nhưng cuối cùng vẫn không dám. Rốt cuộc cô ấy là ai? Mình sống ở đây từ nhỏ, trước giờ chưa từng gặp cô ấy, mới chuyển đến ư? Cô ấy có một sức hút khó tả, không chỉ xinh đẹp, mà còn gì

đó khác, khí chất ư? Sao đối tượng xem mắt không phải cô ấy? Nếu là cô ấy, mình nghĩ mình sẽ hứng thú tiếp tục hẹn hò hơn. Nếu lần sau lại tình cờ gặp cô ấy, nhất định phải tới bắt chuyện.

Hôm nay người đàn ông rất gầy cũng không đi cùng cô ấy.

Mười lăm tháng năm, trời âm u

Cô gái xem mắt hẹn mình đi xem phim, nể mặt mấy người họ hàng cứ gọi điện giục, mình đi. Cả buổi vô vị! Tại sao lại buồn chuyện của công ty các cô? Cô gái té nhạt, chủ đề nói chuyện té nhạt, bộ phim té nhạt.

Hai mươi bảy tháng năm, trời nắng

Thời tiết bắt đầu nóng nực.

Ba mươi mốt tháng năm, trời nắng

Buổi trưa thử thay mấy linh kiện, vô dụng, vẫn thế. Mẹ nó chứ!

Mùng sáu tháng sáu, mưa nhỏ

Không thể kiểm chế được!!!

Cảm ơn cơn mưa này!!!

Cô ấy không mang ô, đứng dưới mái hiên, nhờ thế đã bắt chuyện thành công! Còn đưa cô ấy về nhà! Có điều mình không xin cô ấy bất cứ hình thức liên lạc nào như một tên háo sắc đói khát, phải kiên nhẫn chờ lần gặp gỡ tình cờ tiếp theo!!!

Cảm ơn cơn mưa này! Cảm ơn cơn mưa này!

Mùng tám tháng sáu, trời nắng

Đã hai ngày không gặp được cô ấy rồi, hơi hối hận tại sao không nhân cơ hội đó xin số liên lạc.

Cao Minh

Mười một tháng sáu, trời âm u

Không ngờ lại gặp cô ấy dưới lầu công ty! Cô ấy cũng làm việc ở gần đây ư? Từ xa nhìn thấy mình cô ấy liền nở một nụ cười và chào mình! Điều quan trọng nhất là: đã có cách liên lạc! Thờ phào nhẹ nhõm!

Mười tám tháng sáu, mưa to

Hơn một tuần rồi không gặp cô ấy, có nên liên lạc không nhỉ?

Mình không phải người nhu nhược khép kín, nhưng đối với cô ấy, cảm thấy mình rụt rè cứ như học sinh yêu thầm giáo viên vậy!

Mười chín tháng sáu, mưa to

Cô ấy chủ động hẹn mình, ngày mai!!!

Hai mươi tháng sáu, mưa vừa

Tất cả cứ như giấc mơ vậy, tất cả cứ như giấc mơ vậy!!!

Không thể tin được mình và cô ấy ngồi bên nhau, nhìn cô ấy vô cùng hoàn mỹ, từ tương mạo đến từng cử chỉ, vô cùng vô cùng hấp dẫn, cả mùi nước hoa thoang thoảng cũng là mùi mình thích, không như những người phụ nữ tầm thường kia, nước hoa vừa nồng vừa nhức mũi.

Quá hoàn hảo! Quá hoàn hảo! Hoàn hảo đến mức mình bắt đầu thấy lo.

Dù biết cô ấy độc thân, ôi! Trời ơi! Mình thích cô ấy quá, đối diện với cô ấy thậm chí mình còn không biết để tay chân vào đâu nữa.

Vấn đề duy nhất là trông cô ấy có vẻ lo lắng, thỉnh thoảng còn lơ đãng, lại không tiện hỏi. Thất tình hay là...

Lần sau, trông đợi lần hẹn hò sau.

Hai mươi hai tháng sáu, trời âm u

Cùng ăn tối với cô ấy!

Tối về bóng gió nói với mấy người họ hàng là mới quen một cô gái, đang hẹn hò, không ngờ mọi người lại đề nghị dẫn cô ấy về tham gia bữa tiệc gia đình! Điên hết rồi!

Thực ra là vui chết đi được!

Dù sao mọi người cũng đã chăm sóc mình từ nhỏ tới lớn.

Giờ chắc mọi người sẽ không đi nhờ vả khắp nơi tìm đối tượng xem mắt cho mình nữa chứ?

Cuối cùng thế giới cũng trở nên yên tĩnh.

Hai mươi lăm tháng sáu, trời âm u

Mấy ngày liền mình cứ như một đứa trẻ mới yêu lần đầu, mọi người thấy mình đều nói: "Đạo này khí sắc tươi tỉnh thật đấy!"

Ba mươi tháng sáu, trời âm u

Cả buổi tối đều nắm tay cô ấy đi dạo.

Cô ấy rất biết suy nghĩ.

Vẫn có thể thấy được vẻ lo lắng cô ấy thoáng lộ ra, hỏi tại sao, cô ấy nói không có gì. Nhà cô ấy xảy ra chuyện gì ư?

Mùng chín tháng bảy, nhiều mây

Về muộn, cô ấy dành rất nhiều thời gian kể cho mình nghe một chuyện, giờ đầu óc hơi rối loạn. Ngày mai rồi nói.

Mười ba tháng bảy, trời nắng

Hôm nay lại hỏi lại chuyện cô ấy nói lần trước, mình cố tình. Cô ấy kể lại một lượt, tuy đều khớp, chứng tỏ không phải cô ấy nhất thời nói bừa cho vui, nhưng có phải đầu óc cô ấy có vấn đề không? Mặc chứng hoang tưởng ư? Hay là từng chịu cú sốc gì? Hay là đọc nhiều tiểu thuyết khoa học viễn tưởng quá?

Cao Minh

Mười lăm tháng bảy, không ra ngoài, chắc là nhiều mây, lúc nắng lúc âm u

Gọi điện thoại nói chuyện với cô ấy rất lâu, mình không tìm được nói thẳng ra suy nghĩ của mình, cảm giác cô ấy hơi cố chấp về chuyện này.

Để mình giải thích một chút.

Cô ấy cho rằng thời gian được thiết lập theo tuyến tính, từ khởi đầu của vũ trụ cho tới sự kết thúc của vũ trụ đã tồn tại rồi (có thể hiểu được điều cô ấy nói, nhưng rất khó tưởng tượng), còn con người di động men theo tuyến thời gian, hướng cố định. Di động đại diện cho chu kỳ sinh mạng – từ khi ra đời đến lúc chết.

Theo tuyến thời gian vốn có, cuối năm 1999 sẽ xảy ra một loạt thiên tai không thể kiểm soát được, con người vì thế mà diệt vong. Dòng thời gian chúng ta (cô ấy bao gồm cả loài người) đang ở được cố tình tạo ra, do một nhóm người bảo vệ thời gian duy trì (cách nói rất khoa học viễn tưởng). Nếu không có sự bảo vệ này, dòng thời gian hiện tại sẽ không còn tồn tại, tất cả sẽ nháy về ngày đó của năm 1999 – ngày trước khi tạo ra tuyến thời gian mới (cụ thể là ngày nào quên rồi, vì lúc cô ấy nói đầu óc mình hơi rối loạn, mình thừa nhận, cứ nghĩ mãi xem có nên đưa cô ấy đến bệnh viện hoặc đi khám bác sĩ tâm lý không). Vấn đề bây giờ là, cô ấy nói một người bạn của cô ấy là một trong những người bảo vệ thời gian, nhưng đã lâu lắm rồi, cơ thể sắp không kham nổi nữa (hình như trở thành người bảo vệ thời gian sẽ phải trả giá, cụ thể là giá gì cô ấy không nói rõ, chỉ nói cơ thể sẽ yếu đi rất nhanh, tuổi thọ cũng bị rút ngắn). Đang tìm người bảo vệ thời gian mới để tiếp tục.

Đại khái câu chuyện là vậy, cô ấy lo lắng cũng vì lý do này.

Thời đại này sao còn có người tin chuyện này nhỉ? Giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi! Có khi nào cô ấy gia nhập tà giáo không?

Hôm nay gọi điện nói với cô ấy về chuyện này.

Đợi qua đợt này đỡ bận, muốn nói chuyện tử tế với cô ấy.

Hai mươi tháng bảy, mưa

Cô ấy báo đi công tác, không biết tại sao có chút lo lắng.

Tối lại sửa đồng hồ một lúc, nhưng không tập trung nên chỉ tháo ra thôi.

Điện thoại trên bàn đổ chuông, không cần nhìn tôi cũng biết là cộng sự.

Ấn nút nghe xong tôi nói luôn: “Đang đọc.”

Cộng sự: “Đọc đến đâu rồi?”

Tôi: “Nhắc tới dòng thời gian.”

Cộng sự: “Ừm, đó chính là nguyên nhân tôi bảo anh đọc ngay.”

Tôi: “Cậu kiếm đâu ra cuốn nhật ký này thế?”

Cộng sự: “Một nhà phân tích tâm lý ở đây, anh ấy lấy từ tay một nhà phân tích tâm lý khác.”

Tôi: “Vậy có ai từng gặp chủ nhân cuốn nhật ký này chưa? Giờ anh ta ở đâu?”

Cộng sự: “Chủ nhân cuốn nhật ký này đã chết rồi.”

“Hả!” Tôi giật mình. “Nguyên nhân là gì vậy?”

Cộng sự: “Anh đoán xem?”

Tôi nghĩ: “Không phải tự sát đấy chứ?”

Cộng sự: “Đúng, chính là tự sát.”

Tôi: “Vậy... nguyên nhân là gì? Áp lực tâm lý à?”

Cộng sự: “Chúng tôi đang trên đường tới gặp nhà phân tích tâm lý từng tiếp xúc với chủ nhân cuốn nhật ký, nghe nói ở chỗ anh ta có một bản ghi chép tương đối hoàn chỉnh, có điều nhất thời không tìm thấy, dù sao chuyện cũng từ năm năm trước rồi.”

“Năm năm trước? Theo ngày tháng thì... cuốn nhật kí này là từ bảy năm trước... ồ?” Tôi cố nhớ lại, sưng người. “So với cô gái chúng ta từng tiếp xúc...”

Cộng sự: “Đúng vậy, sớm hơn mấy năm.”

Tôi cảm thấy lạnh sống lưng: “Chuyện này rốt cuộc là...”

Cộng sự: “Giờ vẫn chưa xác định được tình hình cụ thể, chúng tôi đi đã rồi tính tiếp, mong sẽ tìm được bản ghi chép gốc.”

Tôi: “Ừ...”

“Anh đọc hết trước đi, đợi tôi về rồi nói tiếp.” Nói xong anh ấy vội vã tắt máy.

Tôi sững người một lúc rồi đứng dậy rót cốc sữa, quay lại ghế sofa ở ban công, bình tĩnh lại, tiếp tục mở cuốn nhật ký ra đọc.

Hai mươi chín tháng bảy, trời nắng

Hẹn cô ấy ở một quán cafe nhỏ, cô ấy nói rất nhiều rất nhiều chuyện về dòng thời gian. Lần này, cố gắng gạt thành kiến qua một bên, mình nghiêm túc nghe hết. Nhưng nghe đến cuối cùng vẫn cảm thấy rất khó tin, không ngờ cô ấy lại tin chuyện này. Kể xong cô ấy hỏi mình nghĩ thế nào, giằng co một hồi cuối cùng mình hỏi cô ấy tại sao lại tin chuyện hoang đường như vậy.

Biểu hiện của cô ấy nằm ngoài dự đoán của mình.

Cô ấy không then quá hóa giận, cũng chẳng giải thích thêm, chỉ bình tĩnh nói cô ấy từng thấy. Hỏi cô ấy thấy cái gì, cô ấy không nói, nhảy sang chuyện khác.

Không biết nên nói gì về chuyện dòng thời gian, nhưng từ ánh mắt cô ấy, mình nhìn thấy sự kiên định, ung dung.

Còn mình lại bắt đầu dao động.

Lẽ nào thật sự có chuyện này sao?

Không, không thể nào!

Mười lăm tháng tám, nhiều mây

Chuyện với cô ấy phát triển rất suôn sẻ, thời gian bọn mình ở bên nhau ngày càng nhiều, ngày càng hiểu nhau hơn. Về vấn đề dòng thời gian, có

ấy luôn tin tưởng, nhưng không ép mình tin. Không nói rõ được là tại sao, nhưng chuyện này cứ đè nặng trong lòng mình, như một bóng đen chụp lên đầu mình, xua mãi không tan.

Hơn nữa ngày càng lớn.

Mười sáu tháng tám, nhiều mây

Cuối cùng cũng lấy đủ can đảm hỏi chuyện về người đàn ông rất gầy đó (mình đã đề nén câu hỏi này rất lâu rồi), cô ấy thân nhiên nói là bạn. Nhưng không chịu nói nhiều hơn.

Mười chín tháng tám, trời nắng

Cứ thế này không được! Không thể nào chấp nhận bóng đen đó tiếp tục tồn tại, quyết định tra cứu một số cuốn sách có liên quan, xem có thể tìm được lỗ hổng nào để lật đổ câu chuyện hoang đường cô ấy nói không.

Mùng chín tháng chín, mưa nhỏ

Trước khi tới bệnh viện đón cô ấy, cố tình để mấy cuốn sách về thời gian và thiên thể vật lý trong xe.

Quá nhiên cô ấy rất thích thú, cứ mở ra đọc mãi.

Trước khi hôn tạm biệt, cô ấy mượn hai cuốn trong số đó.

Thích nụ hôn của cô ấy, cuối một nụ hôn dài nhất định sẽ có một nụ hôn ngắn ngủi và nhẹ nhàng, như ký tên, còn mang theo chút lưu luyến.

Thần hôn điên đảo.

Mười hai tháng chín, mưa nhỏ

Cô ấy trả sách cho mình, nói là đọc xong rồi. Nhanh thật! Rất ngạc nhiên.

Lúc cùng ăn cơm, không kim được lại nói tới dòng thời gian (mấy ngày qua luôn tìm cách nói về chuyện này từ góc độ vật lý học, lúc nào cô ấy

Cao Minh

cũng tránh né), sau khi nghiêm túc lắng nghe tất cả nghi ngờ của mình, cô ấy không phản bác câu nào, chỉ bình tĩnh nói: “Anh sẽ tin.”

Câu nói ấy khiến mình rất không thodi mái.

Tôi thích những thứ có nền tảng vững chắc, hơn nữa mình tin chắc rằng mọi thứ trên thế giới này, dù nhìn thấu hay không nhìn thấu, phía sau nó luôn có một nền tảng lý luận vững chắc. Cô ấy không đồng ý, nhưng cũng không có chứng cứ, cô ấy giữ thái độ kè cá tôi biết mọi thứ, đó là nguyên nhân khiến người ta bực mình.

Nên làm thế nào để cô ấy không tin câu chuyện hoang đường đó nữa đây?

Không phải mình cố chấp hay bảo thủ, mà là câu chuyện này gây ra cho mình một bóng đen u tối đáng sợ. Hơn nữa mình loáng thoáng cảm thấy cô ấy sẽ vì thế mà rời xa mình. Không, không chỉ rời xa, mà là từ bỏ tất cả đi tìm kiếm thứ gì đó dòng thời gian mang lại.

Mười ba tháng chín, mưa

Cô ấy tham gia tập huấn của bệnh viện ở ngoại tỉnh, lại mấy ngày không được gặp.

Mười sáu tháng chín, không để ý thời tiết

Công việc gấp rút, bận, mệt.

Mười tám tháng chín, trời nắng

Vì công việc, chỉ thỉnh thoảng ăn trưa với cô ấy, hoàn toàn không có thời gian gặp cô ấy.

Hỏi cô ấy có nhớ mình không, cô ấy vuốt má mình.

Hai mươi mốt tháng chín, không để ý thời tiết

Hơn ba mươi tiếng đồng hồ ở công ty liên tục, về nhà không buồn tắm rửa đã nằm thẳng ra giường.

Trước khi ngủ nếu không đợi được tin nhắn của cô ấy, dù mệt đến ngất xỉu cũng không thể ngủ được.

Mệt quá.

Hai mươi ba tháng chín, trời âm u

Buổi tối về nhà, cô ấy gửi một tin nhắn: “Chắc chắn anh cũng không tin mình chính là một trong những người bảo vệ thời gian, nhưng anh sẽ tin, vì sớm muộn gì anh sẽ gặp anh ta, sau đó cũng sẽ tìm thấy chứng cứ anh cần.”

Mất ngủ.

Chuyện này mà không giải quyết, e rằng không thể ở bên cô ấy được, bóng đen này quá lớn, cảm giác có thể mất đi bất cứ lúc nào khiến người ta suy sụp.

Hai mươi lăm tháng chín, trời âm u

Trung tuần tháng mười có kỳ nghỉ dài một tuần, cô ấy đồng ý cùng đi du lịch!

Tuy rất vui, nhưng cứ cảm thấy có gì đó không tốt bị che phủ.

Ba mươi tháng chín, trời nắng

Liên tiếp mấy ngày liền bọn mình đều lên kế hoạch cho chuyến du lịch này, hỏi cô ấy tin nhắn đó có ý nghĩa gì, cô ấy cười nói chỉ là nghĩ tới mà thôi.

Nhưng sự bất an ngày càng lớn, vì điểm đến của chuyến đi, cô ấy chọn một thành phố tuyến ba không tên không tuổi, hỏi nguyên nhân, cô ấy nói đi là biết.

Mười một tháng mười, trời nắng

Để kịp máy bay, dậy rất sớm.

Lý do cô ấy chọn nơi đó sắp hé lộ.

Tháng mười một? Ừ? Giờ rốt cuộc là sao?

Trở về rồi

Nhìn thấy rồi

Không biết bản thân có nên tin

Ngày tháng hay thời tiết đã không còn quan trọng nữa

Thậm chí không phân biệt được hiện thực và hư ảo

Trên đời này sao lại có chuyện ly kỳ như vậy?

Không biết nên làm thế nào

Tuy vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết nhưng đúng là đã thấy tận mắt

Là do thuật ư

Nhưng mình nhìn thấy tận mắt mà

Không muốn...

Từ trang này trở đi, nét chữ càng lúc càng láu, nội dung cũng càng ngày càng hỗn loạn, vừa không có ngày tháng, cũng chẳng miêu tả nhiều, đều là những câu từ vụn vặt ý trước đập ý sau, ví dụ câu trước là: “Thời gian rất chậm, rất chậm, rất chậm”, câu sau lại thành: “Thời gian trôi rất nhanh, nhanh đến kinh người.”

Trong những câu viết hỗn loạn này rất ít dùng các dấu chấm câu, còn có một số trang bị xé, chỉ thấy phần giấy sát gáy sổ.

Tôi dừng đây châm thuốc lá, đọc qua phần nội dung phía trước, không có gì đặc biệt. Có thể thấy chủ nhân cuốn nhật ký là một người rất bình thường, làm về kỹ thuật, khéo tay, cứ nhìn từ việc anh ta tự sửa đồng hồ là biết. Thái độ đối với phụ nữ cũng đầy mơ mộng và kỳ vọng, không có gì khác đáng chú ý.

Tôi cầm điện thoại lên, nghĩ ngợi rồi lại đặt xuống, quyết định đợi cộng sự về rồi nói sau.

Ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa rồi.

(còn tiếp)

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

Trụ sở chính:

Số 46. Trần Hưng Đạo, Hoàn Kiếm, Hà Nội
Tel: 0084.24.38253841 – Fax: 0084.24.38269578

Chi nhánh:

Số 7. Nguyễn Thị Minh Khai, Quận I, TP. Hồ Chí Minh
Tel: 0084.28.38220102
Email: marketing@thegioipublishers.vn
Website: www.thegioipublishers.vn

SỔ TAY NHÀ THÔI MIÊN

Chịu trách nhiệm xuất bản
GIÁM ĐỐC – TỔNG BIÊN TẬP
TS. TRẦN ĐOÀN LÂM

Biên tập: Nguyễn Trung Dũng
Vẽ bìa: Liên Hương
Trình bày: Bún
Sửa bản in: Nguyễn Linh, Mỡ

Thông tin liên hệ
Email: vibooks@azgroup.vn
Fanpage: <https://www.facebook.com/vitalis.sachtamly/>
Tel: 0243.7172838

SÁCH ĐƯỢC PHÁT HÀNH BỞI CÔNG TY TNHH
VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIETNAM
Tel/Fax: +84-437172838
Email: truyenhonzvietnam@gmail.com
Địa chỉ: Số 50, đường 5 An Dương, Yên Phụ,
quận Tây Hồ, TP. Hà Nội

In 2.000 bản, khổ 15,7 x 24 cm tại Công ty Cổ phần In và Thương mại Quốc Duy
Địa chỉ: Số 9, ngách 130/1, ngõ 130 phố Đốc Ngủ, P. Vĩnh Phúc, Q. Ba Đình, TP. Hà Nội.
Xưởng SX: Trụ Cầu N25, Đường Tân Xuân, P. Đông Ngạc, Q. Bắc Từ Liêm, TP. Hà Nội.

Số xác nhận ĐKXB: 2475-2020/CXBIPH/03-122/ThG.

Quyết định xuất bản số: 701/QĐ-ThG cấp ngày 08 tháng 07 năm 2020

In xong và nộp lưu chiểu năm 2020. Mã ISBN: 978-604-77-8102-7